
TEK BİR SEÇİM SENİ DÖNÜŞTÜREBİLİR
UYUMSUZ
VERONICA ROTH
ARTEMİS

Beatrice'in, annesinin aslında ne kadar güçlü bir kadın olduğunu anladığı anı bana hediye eden anneme...

BİRİNCİ BÖLÜM

Evimizde sadece bir ayna var. Üst kattaki koridorda, kayan bir panelin arkasında duruyor. Topluluğumuz, her üçüncü ayın ikinci gününde, yani annemin saçlarımı kestiği zaman aynanın karşısına geçmemize izin veriyor.

Taburede oturuyorum, annem elinde makasla arkamda saçlarımı kısaltıyor. Annem kestikçe saçlarım sarı lüleler halinde yere düşüyor.

İşi bittiğinde saçlarımı yüzümden çekiyor ve ensemde toplayarak bir topuz yapıyor. Büyük bir sakinlikle işine odaklandığını görüyorum. Annem kendini unutma sanatında çok usta. Aynı şeyi kendim için söyleyemem.

Annem saçlarımla uğraşırken çaktırmadan aynadaki yansımama bakıyorum –iyi görünüp görünmediğimi umursadığımdan değil, sadece meraktan. Üç ayda, insanın görüntüsünde çok şey değişebilir. Yansımamda dar bir yüz, geniş ve yu-

varlak gözler, uzun ince bir burun görüyorum –hala küçük bir kız gibi görünüyorum, oysa geçenlerde on altı yaşıma bastım. Diğer topluluklar doğumgünlerini kutluyor. Ama biz kutlamıyoruz. Topluluğumuz doğumgünü kutlamayı zevk düşkünlüğü olarak görüyor.

"İşte," diyor annem topuzumu tokalarla sağlamlaştırdıktan sonra. Gözlerimiz aynada birleşiyor. Gözlerimi kaçırmak için geç kalıyorum ama annem azarlamak yerine aynadaki yansımasından bana gülümsüyor. Kaşlarım ister istemez bir parça merakla çatılıyor. Neden aynada kendime baktığım için beni azarlamıyor?

"Beklenen gün geldi," diyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Gergin misin?"

Bir an aynada kendi gözlerime bakıyorum. Bugün, hangi topluluğa ait olduğumu gösterecek yetenek sınavına gireceğim. Ve yarınki Seçim Töreni'nde girmek istediğim topluluğu seçeceğim. Hayatımın geri kalanına karar vereceğim, ailemle kalmak ya da onları terk etmek arasında bir seçim yapacağım.

"Hayır," diyorum. "Sınav sonucu seçimimizi etkilemiyor."

"Doğru." Annem gülümsüyor. "Haydi kahvaltı edelim."

"Teşekkür ederim. Saçımı kestiğin için."

Yanağımdan öptükten sonra aynanın önüne paneli çekiyor. Bence annem başka bir toplulukta yaşasaydı çok güzel olurdu.

Gri elbisesinin altında vücudu incecik. Çıkık elmacıkkemikleri ve uzun kirpikleri var. Geceleri çözdüğü saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor. Ama Fedakarlık Topluluğu'nda güzelliğini saklamak zorunda.

Beraberce mutfağa yürüyoruz. Kahvaltıyı erkek kardeşimin hazırladığı, babamın başını gazetesinden kaldırmadan saçlarımı okşadığı, annemin bir şarkı mırıldanarak sofrayı topladığı böyle sabahlarda, onları terk etmek istediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Otobüs egzoz kokuyor. Yoldaki çukur ya da tümseklerin üzerinden geçerken oturduğum yerden sıçramamak için koltuğuma tutunsam da içim dışıma çıkıyor.

Ayakta duran ağabeyim Caleb, düşmemek için tepesindeki çubuğa sıkıca tutunuyor. Birbirimize hiç benzemiyoruz. Siyah saçlarını ve kanca gibi burnunu babamdan almış, yeşil gözlerini ve gamzeli yanaklarınıysa annemden. Küçükken, bütün bu özellikleriyle tuhaf duruyordu ama şimdi yakışıklı görünüyor. Fedakarlık Topluluğu'nda yaşamasaydı, eminim kızlar okulda gözlerini ondan alamazdı.

Özverili olma yeteneğini de anneme çekmiş. Otobüste bir an bile düşünmeden, yerini Dürüstlük Topluluğu'ndan asık suratlı bir adama verdi.

Dürüst adam siyah takım elbise giymiş ve beyaz kravat takmış –standart Dürüstlük Üniforması. Onların topluluğu

dürüstlüğe değer veriyor, gerçeği siyah ve beyaz olarak görüyorlar, bu yüzden böyle giyinmeyi tercih ediyorlar.

Şehir merkezine yaklaştıkça binaların arasındaki mesafeler kısalıyor ve yollar düzeliyor. Bir zamanlar Sears Kulesi olarak anılan bina -şimdi Platform diyoruz- gökyüzüne uzanan siyah bir sütun gibi sisin içinde yükseliyor. Otobüs üst geçitlerin altından geçiyor. Daha önce hiç trene binmedim. Ama trenler sürekli hareket ediyor ve raylar her yere uzanıyor. Tren ulaşımını, sadece Cesurluk Topluluğu kullanıyor.

Beş yıl önce Fedakarlar'dan gönüllü inşaat işçileri yolları yeniden asfaltladı. Çalışmaya şehrin göbeğinden başladılar. Malzemeleri bitene kadar da şehrin dışına doğru çalışmaya devam ettiler. Yaşadığım yerdeki yollar hala çatlak ve yamalı, o yollarda araba kullanmak güvenli değil. Ama zaten bizim arabamız da yok.

Otobüs sarsılıp dururken Caleb'ın yüzü sakin. Dengesini sağlamak için direğe yapıştıkça kollarındaki gri cübbesi düşüp duruyor. Gözlerinin hareketlerinden, etrafımızdaki insanları incelediğini anlayabiliyorum –sadece onları izleyip kendini unutmaya çalışıyor. Dürüstlük Topluluğu doğru sözlülüğe değer veriyor ama Fedakarlar için en önemli erdem, özverili olmak.

Otobüs okulun önünde durduğunda ayağa kalkıp hızla Dürüst adamın yanından geçiyorum. Ama adamın ayağının üzerinden atlamak zorunda kalınca Caleb'ın koluna asılıyorum. Pantolonumun paçaları yerlere sürünüyor, zaten hiçbir zaman zarif ve şık bir kız olmadım.

Şehirde sadece üç okul var: Alt Katlar, Orta Katlar ve Üst Katlar. Üst Katlar'ın binası en eskisi. Etrafındaki diğer binalar gibi tamamen cam ve çelikten inşa edilmiş. Önünde, Cesurlar'ın ders bittikten sonra birbiriyle yarışırcasına en yüksek noktasına tırmanmaktan hoşlandığı kocaman metal bir heykel var. Geçen yıl, aralarından birinin düşüp bacağını kırdığına tanık olmuştum. Hemşireyi çağırmak için hemen harekete geçen de bendim.

"Bugün yetenek sınavı var," diyorum. Caleb'la aramızda bir yaş bile yok, o yüzden aynı sınıftayız.

Ana kapıdan girerken başını sallıyor. İçeri girdiğimiz anda kasılıyorum. Ortama bir açlık hissi hakim, sanki on altı yaşındaki herkes, bu son günlerin tadını sonuna kadar çıkarmaya çalışıyor. Seçim Töreni'nden sonra, muhtemelen bu koridorlarda bir daha yürüyemeyeceğiz –seçimimizi yaptığımız andan itibaren, eğitimimizden yeni topluluğumuz sorumlu olacak.

Bugünkü programda ders saatleri yarıya indirildi. Böylece yetenek sınavından önce hepsine girebileceğiz ve öğlene kadar bütün dersler bitmiş olacak. Öğle yemeğinden sonra da rahatça sınava gireceğiz.

"Sonuçtan hiç endişelenmiyorsun değil mi?" diye soruyorum Caleb'a.

Koridorların birleştiği bir noktada duruyoruz. O İleri Matematik Dersine gidecek, bense Topluluk Tarihi'ne.

Bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Sen endişeli misin?"

Ona, haftalardır sınav sonucu konusunda endişelendiğimi söyleyebilirim. Hangisini seçeceğim? Fedakarlık, Dürüstlük, Bilgelik, Dostluk... yoksa Cesurluk mu?

Ama gülümsemekle yetinip "Sayılmaz," diyorum.

O da gülümsüyor. "Eh... iyi dersler o zaman."

Topluluk Tarihi sınıfına yürürken alt dudağımı kemiriyorum. Caleb, sorularımı asla doğru dürüst cevaplamaz.

Camlardan içeri sızan ışıkla daha geniş görünen koridorlar çok kalabalık. Farklı topluluktan akranlar, sadece bu koridorlarda biraraya geliyor. Bugün kalabalıkta farklı bir enerji var, son gün çılgınlığı olsa gerek.

Uzun, kıvırcık saçlı bir kız kulağımın dibinde, "Hey!" diye bağırıp uzaktaki arkadaşına el sallıyor. Ceketinin kolu yanağıma çarpıyor. Sonra Bilgelik'ten mavi kazaklı bir oğlan beni itiyor. Dengemi yitirip sertçe yere düşüyorum.

"Çekil yolumdan kasıntı," diye azarlıyor, sonra yoluna devam ediyor.

Yanaklarım yanıyor. Ayağa kalkıp üstümdeki tozları silkeliyorum. Düştüğümde birkaç kişi durdu ama hiçbiri yardım önermedi. Koridorda kenara çekilirken gözleriyle hareketlerimi takip ediyorlar. Son birkaç aydır topluluğumuzdan olanların başına böyle şeyler geliyor –Bilgelik üyeleri, Fedakarlar

hakkında düşmanca yazılar yazdıkça okuldaki durumumuz etkileniyor. Topluluğumun gri kıyafetleri, düz saç kesimleri ve alçakgönüllü inançları gereği, aslında kendimi kolayca unutabilmeli, diğer herkesin de beni hatırlamamasını sağlayabilmeliyim. Ama son zamanlarda, doğrudan diğerlerinin hedefi halindeyim.

Binanın E kanadında bir pencerenin önünde durup Cesurlar'ın gelmesini bekliyorum. Bunu her sabah yapıyorum. Saat tam 07:25'te, Cesurlar hareket halindeki trenden atlayarak cesaretlerini kanıtlamaya çalışıyor.

Babam onlar için 'haylazlar' diyor. Hepsi simsiyah giyiniyor ve hem hızmaları hem de dövmeleri var. Cesurlar'ın varoluş amacı, şehrimizi saran çitleri korumak. Ama bizi hangi tehlikelerden korudukları hakkında hiçbir fikrim yok.

Beni irkiltmeleri gerekiyor. Burunlarına taktıkları metal halkanın, onların en değer verdiği erdem olan cesaretle ne ilgisi olabileceğini anlayamıyorum. Yine de gittikleri her yerde onları gözlüyorum.

Tren düdüğü kulaklarımı tırmalıyor, ses göğsümün içinde titreşiyor. Tren, demir raylar üzerinde ciyaklayarak okulun önünden hızla geçerken farları yanıp sönüyor. Ve son birkaç vagon gözden uzaklaşmadan hemen önce, siyah kıyafetler giymiş genç erkek ve kadınlar, kimi düşerek kimi yuvarlanarak, kalanlarıysa dengelerini bulana kadar birkaç adım boyunca sendeleyerek, hareket halindeki vagonlardan atlıyor.

Oğlanlardan biri kahkaha atarak kolunu bir kızın omzuna doluyor.

Onları izlemek çok aptalca bir iş. Pencereye sırtımı dönüp kalabalığı yarıyorum ve Topluluk Tarihi sınıfına doğru ilerliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Sınav öğle yemeğinden sonra başlıyor. Kantindeki uzun masalarda oturuyoruz. Sınav yöneticileri, her sınav odası için birer kişi olmak üzere on öğrencinin adını okuyor. Masada Caleb'ın yanında, komşumuz Susan'ın karşısında oturuyorum.

Susan'ın babası iş için şehri dolaşıyor, o yüzden arabaları var ve her gün kızını okula getirip götürüyor. Bizi de okula bırakmayı önerdi ama Caleb'a göre erken çıkmayı tercih ediyormuşuz ve rahatsızlık vermek istemezmişiz.

Tabii ki istemeyiz.

Sınav yöneticileri genellikle Fedakarlık'tan gönüllüler oluyor ama her sınav odasında bir Bilge, bir diğerindeyse bizim sınavımızda gözetmen olacak bir Cesur var çünkü kurallara göre kendi topluluğumuzdan biri bize sınav yapamaz. Kurallar aynı zamanda sınava hazırlanamayacağımızı da söylüyor, o

yüzden sınavda neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bakışlarım Susan'dan, karşı taraftaki Cesurlar'ın masasına kayıyor. Kahkahalarla bağıra çağıra kağıt oynuyorlar. Diğer bir masada, sürekli bilginin peşinde koşan Bilgeler, kitaplar ve gazeteler hakkında gevezelik ediyorlar.

Dostluk kızlarından oluşan sarı-kırmızılı bir grup, kantinin zemininde yerde çember oluşturup oturmuş, bir tekerleme eşliğinde bir tür birbirlerinin eline vurma oyunu oynuyor. Onların yanındaki masada Dürüst oğlanlar, ellerini kollarını sallayarak bir şeyler anlatıyor. Bir şey üzerine tartışıyor olmalılar. Ama her ne tartışıyorlarsa ciddi olmasa gerek çünkü bazıları gülümsüyor.

Fedakarlık masasında sessizce oturmuş bekliyoruz. Topluluk geleneklerimiz, bireysel tercih ve zevklerin yerine boş durmanın bile daha iyi olduğunu emrediyor. Bilgeler'in sürekli ders çalışmaktan ya da her Dürüst'ün heyecanla tartışmaktan hoşlandığını sanmıyorum ama onlar da benim gibi ait oldukları topluluğun kurallarına karşı gelemiyor.

Bir sonraki grupta Caleb da çağrılıyor. Çıkışa doğru yürürken kendine güvendiği belli oluyor. Ona iyi şanslar dilememe ya da sınavda gerilmemesini söylememe gerek yok. Caleb nereye ait olduğunu biliyor, her zaman da bilmişti. Ona dair ilk anım, henüz dört yaşında olduğumuz günlere kadar gidiyor. Oyun bahçesinde oyuncağı olmayan küçük bir kıza atlama

ipimi vermek istemediğimde, bana kaşlarını çatarak bakmıştı. Artık eskisi kadar kınayan gözlerle bakmıyor ama o bakışı nerede görsem tanırım.

Ona, içgüdülerimin ondan farklı olduğunu anlatmaya çalıştım -örneğin otobüsteki Dürüstlük adamına yer vermek aklımın ucundan bile geçmemişti- ama Caleb beni anlayamıyor. "Sadece yapman gerekeni yap," diyor her zaman. Onun için söylemesi kolay. Gerçi benim için de kolay olmalıydı.

Midem burkuluyor. Gözlerimi yumuyorum ve on dakika sonra Caleb gelip yanıma oturana kadar açmıyorum.

Caleb'ın yüzünün rengi atmış. Tıpkı benim gibi o da terli avuçlarını bacaklarına bastırıyor, ellerini kaldırdığında parmakları titriyor. Ona bir şey sormak için dudaklarım kıpırdanıyor ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Ona sınav sonucunu sormama izin yok, zaten sorsam da söyleyemez.

Bir Fedakarlık gönüllüsü, sonraki grupta yer alan isimleri sayıyor. İki Cesur, iki Bilge, iki Dost, iki Dürüst, sonra: "Fedakarlık'tan Susan Black ve Beatrice Prior."

Ayağa kalkıyorum çünkü öyle yapmam bekleniyor. Ama bana kalsa hayatımın sonuna kadar oturduğum yerde kalabilirim. Göğsümde her saniye gittikçe büyüdüğünü hissettiğim baloncuk her an patlayıp beni ikiye ayıracak sanki. Susan'ın peşinden kapıya yürüyorum. Yanlarından geçtiğimiz insanlar muhtemelen bizi birbirimizden ayıramıyor. Aynı kıyafetleri giyiyoruz, sarı saçlarımız bile aynı şekilde kesilmiş. Aradaki

tek fark, Susan'ın midesi bulanıyormuş gibi görünmüyor ve görebildiğim kadarıyla elleri de titremiyor. Oysa ben, ellerime sahip olabilmek için gömleğime yapışmış durumdayım.

Kantinin dışında bizi birbiri ardına sıralanmış on oda bekliyor. Odalar sadece sınavlar için kullanılıyor, o yüzden neye benzediklerini hiç bilmiyorum. Okuldaki diğer odalardan farklı olarak bu odalar camla değil, ayna duvarlarla birbirinden ayrılmış. Kapılardan birinin yanından geçerken ayna bölmelerden birinde korkudan bembeyaz olmuş yüzümü görüyorum. Susan, 5 numaralı odaya girerken sinirli bir sırıtışla bana bakıyor, bense Cesurluk'tan bir kadının beni beklediği 6 numaralı odaya doğru ilerliyorum.

Kadın, okulda gördüğüm hırçın, genç Cesurlar'a benzemiyor. Çekik ve koyu renk gözleri küçük, üzerine de -erkeklerin giydiğinden- siyah bir ceket ve kot pantolon giymiş. Kapıyı kapatmak için döndüğünde ensesindeki dövmeyi görüyorum: Kırmızı gözleri olan siyah-beyaz bir şahin. Yüreğim ağzıma gelmiş gibi olmasa ona dövmenin anlamını sorabilirim. Bir şeylerin sembolü olmalı.

Odanın bütün duvarları aynayla kaplı. Kendi yansımamı her açıdan görebiliyorum: Sırtımın şeklini saklayan gri kumaş, uzun ensem, sıkmaktan kan oturmuş parmaklarım. Tavan beyaz ışıkla parlıyor. Odanın ortasında dişçi koltuğuna benzer bir koltuk, yanında da bir makine var. Burası korkunç şeylerin döndüğü bir yere benziyor.

"Merak etme," diyor kadın, "can yakmıyor."

Saçları siyah ve düz ama ışığın altında aralara karışmış gri saçları seçebiliyorum.

"Otur ve rahatla," diyor. "Benim adım Tori."

Beceriksizce koltuğa oturup arkama yaslanıyorum. Işık gözlerimi acıtıyor. Tori, sağ tarafımda makineyle uğraşıyor. Elindeki kablolara değil, ona odaklanmaya çalışıyorum.

Elektrotları alnıma yapıştırırken dayanamayarak, "Neden şahin?" diye soruyorum.

"Daha önce hiç meraklı bir Fedakar'a rastlamamıştım," diyor Tori kaşlarını kaldırarak.

Ürperiyorum ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Merakım bir hata, topluluğumun değerlerine ihanet ettiğim anlamına geliyor.

Tori, elektrotları alnıma yapıştırırken neredeyse mırıldanırcasına açıklamaya başlıyor, "Eski dünyanın bazı bölgelerinde şahin, güneşi temsil eder. Bunu yaptırırken güneşi üzerimde taşırsam karanlıktan bir daha hiç korkmayacağımı düşünmüştüm."

Başka bir şey sormamak için kendimi tutmaya çalışıyorum ama yine başaramıyorum. "Karanlıktan korkuyor musun?"

"Bir zamanlar korkuyordum," diye düzeltiyor beni Tori. Bu kez elektrotu kendi alnına yapıştırıp bir kablo takıyor. "Artık dövmem, yendiğim korkuyu hatırlatıyor."

Arkamda duruyor. Koltuğun kollarını öyle bir sıkıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz kesiliyor. Kabloları çekiştirip

bana, kendine ve arkasındaki makineye bağlıyor. Sonra içinde duru bir sıvının bulunduğu küçük bir şişeyi uzatıyor.

"İç bunu," diyor.

"Bu nedir?" Boğazımın şiştiğini hissediyorum. Yutkunmakta zorlanıyorum. "İçince ne olacak?"

"Bunu sana söyleyemem. Bana güven yeter."

Ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltıp küçük şişeyi başıma dikiyorum. Gözlerim kapalı.

* *

Gözlerimi açtığımda sanki bir saniye bile geçmemiş gibi geliyor ancak başka bir yerdeyim. Yine kantindeyim ama bütün uzun masalar boş ve camlardan dışarı baktığımda kar yağdığını görebiliyorum. Önümdeki masanın üzerinde iki sepet var. Bir tanesinde bir peynir tekeri var, diğerindeyse kolum uzunluğunda bir bıçak duruyor.

Arkamda bir kadın sesi, "Seç," diyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Seç," diyor kadın yine.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama arkamda kimse yok. Tekrar sepetlere dönüyorum. "Bunlarla ne yapacağım?"

"Seç!" diye bağırıyor kadın.

Kadının bağırdığını duyduğumda bütün korkum uçup gidiyor ve yerini inatçılığa bırakıyor. Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Sen bilirsin," diyor kadın.

Sepetler kayboluyor. Kapının gıcırdadığını duyduğumda kimin geldiğini anlamak için arkama dönüyorum. 'Birini' değil, 'bir şey' görüyorum: Benden birkaç metre ötede durup burnunu havaya dikmiş bir köpek. Neredeyse yere yapışacakmış gibi sinsi sinsi bana doğru yaklaşıyor, gerilen dudakları beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. Hırladığını duyduğumda peynirin ne işe yarayabileceğini anlıyorum. Ya da bıçağın. Ama artık çok geç.

Aklımdan kaçmak geçiyor ama köpek benden çok daha hızlı koşacaktır. Onunla dövüşüp onu yere yapıştıramam. Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Bir seçim yapmam gerekiyor. Masalardan birini kendime kalkan etsem –hayır, masaların üzerinden atlayamayacak kadar kısa boyluyum ve onlardan birini kalkan gibi kaldıracak gücüm de yok.

Köpeğin hırlaması, neredeyse kafatasımı titretiyor.

Biyoloji kitabımda köpeklerin korkunun kokusunu alabildiği yazıyordu. Çünkü insan vücudu tehlike anında bir kimyasal salgılıyormuş. Köpekler korkunun kokusunu aldıklarında da saldırıya geçiyorlarmış. Köpek yavaş yavaş bana yaklaşırken tırnakları yer döşemesinde çıtırdıyor.

Koşamam. Dövüşemem. Ben de köpeğin pis kokulu nefesini içime çekiyorum ve ne yediğini düşünmemeye çalışıyorum. Köpeğin gözlerinin akı görünmüyor, sadece siyah bir pırıltı.

Köpekler hakkında başka ne biliyorum? Gözlerine bakmamalıyım, saldırganlığın işareti olur. Küçükken babamdan evcil

bir köpek istediğimi hatırlıyorum. Oysa şimdi köpeğin sivri pençeli patilerine baktığımda, neden böyle bir şey istemiş olabileceğime anlam veremiyorum. Köpek hırlayarak bana doğru gelmeye devam ediyor. Gözlerine bakmak saldırganlığın bir işaretiyse boyun eğmek ne anlama geliyor?

Nefeslerim gürültülü ama düzgün. Dizlerimin üzerine çöküyorum. Köpeğin önünde yere yatmak niyetinde değilim, sadece onunla aynı seviyeye gelmeye çalışıyorum, bu benim tek seçeneğim. Bacaklarımı arkamda gerip avuçlarımın üzerine eğiliyorum. Köpek gittikçe yaklaşıyor, yaklaşıyor, sıcak nefesini yüzümde hissedene kadar bana sokuluyor. Kollarımın titremesini engelleyemiyorum.

Köpek kulağımda havladığında, çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Sert ve ıslak bir şey yanağıma dokunuyor. Köpeğin hırlaması duruyor ve bakmak için başımı kaldırdığımda, dili dışarıda beni seyrettiğini görüyorum. Yanağımı yalamış. Kaşlarımı çatıp topuklarımın üzerine oturuyorum. Köpek, patilerini dizlerime dayayıp çenemi yalıyor. Gülerek geri çekilirken çenemdeki salyaları siliyorum.

"Hiç de vahşi bir canavar değilsin ha?"

Ürkütmemek için yavaşça ayağa kalkıyorum ama şimdi karşımda az öncekinden çok farklı bir hayvan var. Gerekirse hemen geri çekebileyim diye dikkatle elimi uzatıyorum. Köpek de başını elime uzatıyor. Birden, bıçağı seçmediğim için seviniyorum.

Gözlerimi kırpıyorum ve tekrar açtığımda odanın karşı tarafında beyaz elbiseli küçük bir kızın durduğunu görüyorum. Ellerini uzatabildiği kadar öne uzatıyor ve "Kuçu!" diye ciyaklıyor.

Kız yanımdaki köpeğe doğru koşmaya başladığında onu uyarmak üzere ağzımı açıyorum ama geç kalıyorum. Köpek dönüyor. Hırlamak yerine havlayıp çenesini ısırır gibi açıp kapıyor. Kasları yay gibi geriliyor. Her an kızın üzerine atlayabilir. Hiç düşünmeden köpeğin üzerine atlıyorum ve kollarımı kalın boynuna doluyorum.

Başım yere çarpıyor. Köpek gitmiş, küçük kız da gitmiş. Tek başımayım –sınav odası şimdi boş. Kalkıp yavaşça kendi etrafımda dönüyorum ama aynalarda yansımamı göremiyorum. Kapıyı itip koridora çıkıyorum. Ama burası artık koridor değil, bir otobüsteyim ve bütün koltuklar dolu.

Ortada durup direğe tutunuyorum. Yakınımda oturan bir adam gazete okuyor. Kağıdın arkasında kalan yüzünü değil ama ellerini görebiliyorum. Elleri, sanki yanmış gibi yanık izleriyle dolu ve kağıdı buruşturmak istiyormuş gibi parmaklarının arasında kavramış.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye soruyor adam. Gazetenin ön sayfasındaki resmi parmağıyla dövüyor. Haberin başlığında, "Acımasız Katil Sonunda Yakalandı!" yazıyor. "Katil" kelimesine bakıyorum. Bu kelimeyi son okuyuşumun üzerinden çok zaman geçti, yine de harflerin kıvrımları bile korkuyla dolmama neden oluyor.

Başlığın yan tarafında sıradan bir yüzü olan, sakallı bir genç adamın resmi var. Onu tanıyormuşum gibi geliyor. Ama nereden tanıdığımı hatırlayamıyorum. Aynı zamanda tanıdık geldiğini adama söylemenin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum.

"Eee?" Adamın sesinde öfke var. "Tanıyor musun?"

Kötü bir fikir –hayır, çok kötü bir fikir. Kalbim deli gibi çarparken ellerimin titrediğini göstermemek için sıkıca direğe yapışıyorum. Haberdeki adamı tanıdığımı söylersem başıma korkunç bir şey gelebilir. Adamı, resimdekini tanımadığıma ikna edebilirim. Boğazımı temizleyip omzumu silkebilirim – ama bu yalan olur.

Boğazımı temizliyorum.

"Tanıyor musun?" diye tekrar soruyor.

Omuz silkiyorum.

"Eee?"

İçim ürperiyor. Korkumun hiçbir mantığı yok. Bu sadece bir sınav, bunların hiçbiri gerçek değil. "Hayır," diyorum normal bir sesle. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Adam ayağa kalktığında, sonunda yüzünü görebiliyorum. Koyu renk güneş gözlüğü takmış ve ağzı hırlarcasına gerilmiş. Yanakları da elleri gibi yanık izleriyle dolu. Yüzüme doğru eğiliyor. Nefesi sigara kokuyor. *Gerçek değil*, diye hatırlatıyorum kendime. *Bunlar gerçek değil.*

"Yalan söylüyorsun," diyor adam. "*Yalan* söylüyorsun!"

"Söylemiyorum."

"Gözlerinden okunuyor."

Sırtımı dikleştiriyorum. "Okuyamazsınız."

"Onu tanıyorsan," derken adamın sesi alçalıyor, "beni kurtarabilirsin. Beni *kurtarabilirsin*!"

Gözlerimi kısıyorum. "Eh," diyorum. Çenemi kasıyorum. "Tanımıyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

UYANDIĞIMDA AVUÇLARIM TERDEN sırılsıklam ve göğsüm vicdan azabıyla sıkışıyor. Aynalı odada, koltukta yatıyorum. Başımı arkaya eğdiğimde Tori'nin orada olduğunu görüyorum. Dudaklarını büzmüş, başımızdaki elektrotları çıkarıyor. Sınav hakkında bir şey söylemesini bekliyorum –sınavın bittiğini ya da iyi iş çıkardığımı falan... Ama öte yandan böyle bir sınavdan nasıl başarısız çıkılabilir ki? Tori bir şey söylemiyor, sadece alnımdaki kabloları çekiştiriyor.

Doğrulup avuçlarımdaki teri pantolonuma siliyorum. Sadece zihnimde yaşanmış olsa bile yanlış bir şey yapmış olmalıyım. Tori'nin yüzündeki tuhaf ifade, ne kadar berbat biri olduğumu nasıl söyleyeceğini bilemediğinden mi? Keşke aklındakini doğrudan yüzüme söylese.

"Bu..." diyor, "çok şaşırtıcıydı. İzninle, hemen geri döneceğim."

Şaşırtıcı mı?

Dizlerimi göğsümde toplayıp yüzümü ikisinin arasına gömüyorum. Keşke ağlayabilsem. Çünkü ağlarsam biraz rahatlayabilirim ama olmuyor. Hazırlanmana izin verilmeyen bir sınavda nasıl başarısız olunur ki?

Dakikalar geçerken gerginliğim artıyor. Her birkaç saniyede bir terleyen avuçlarımı silmek zorunda kalıyorum –ya da belki sadece sakinleşmeme yardımcı olsun diye böyle yapıyorum. Ya hiçbir topluluğa uygun olmadığımı söylerlerse? Herhangi bir topluluğa ait olmadan sokaklarda yaşamak zorunda kalırsam... Böyle yapamam. Bir topluluğa ait olmadan yaşamak, sadece yoksulluk ve yoksunluk anlamına gelmiyor, aynı zamanda hayattaki en önemli şeyden uzak yaşamak zorunda kalıyorsun... Yani bir topluluktan.

Annem bir keresinde tek başımıza hayatta kalamayacağımızı söylemişti. Dahası, hayatta kalabilsek bile yalnız kalmak istemeyeceğimizi eklemişti. Bir topluluk olmadan, hayatın ne bir amacı vardı ne de anlamı.

Başımı iki yana sallıyorum. Böyle düşünmemem gerekiyor. Sakinleşmem lazım.

Sonunda kapı açılıyor ve Tori içeri giriyor. Koltuğun kollarına yapışıyorum.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," diyor Tori. Elleri cebinde, ayaklarımın dibinde duruyor. Gergin ve solgun görünüyor.

"Beatrice, sınav sonucun yetersiz," diyor. "Tipik olarak simülasyonun her aşamasında bir ya da birkaç topluluk seçeneği elenir ama senin durumunda yalnızca iki topluluk elendi."

Ona bakakalıyorum. "İki mi?" diye soruyorum. Boğazımdaki yumruk yüzünden zorla konuşabiliyorum.

"Bıçaktan hoşlanmayıp peyniri seçseydin, simülasyon senin Dostluk eğilimini doğrulayan farklı bir senaryoda ilerleyecekti. Böyle olmadı, o yüzden Dostluk elendi." Tori ensesini kaşıyor. "Normalde simülasyon doğrusal bir yol izlerken diğerlerini eleyerek geriye tek bir topluluk bırakır. Yaptığın seçimler, bir sonraki olasılık olan Dürüstlüğe bile izin vermedi. Ama bu olasılığı elemek için programı değiştirip seni otobüse bindirmek zorunda kaldım. Otobüste yalan söyleme ısrarın, Dürüstlük olasılığının da elenmesine neden oldu." Yarım ağızla gülümsüyor. "Ama bunu dert etme. Otobüs senaryosunda doğruyu sadece Dürüstler söyleyebilir."

Göğsümdeki düğümlerden biri çözülüyor. Belki o kadar da berbat biri değilimdir.

"Aslında bu pek doğru sayılmaz. Doğruyu söyleyenler genellikle Dürüstler... ve Fedakarlar olur," diye ekliyor. "Bu da asıl sorunu oluşturuyor."

Ağzım açık kalıyor.

"Bir yandan, küçük kıza saldıracağını anladığında köpeğin üzerine atladın ki bu Fedakarlar'ın bir tepkisi... Oysa öte yandan, otobüsteki adam onu kurtarabileceğini söylediğinde doğruyu söylemeyerek bu seçeneği reddettin. Bu da Fedakarca bir davranış değil." Tori iç çekiyor. "Köpekten kaçmamak Cesurluk gibi görünüyor, oysa bıçağı almak onlara özgü bir tercih olurdu ki sen bunu da yapmadın."

Boğazını temizleyerek devam ediyor. "Köpekle karşılaşmandaki zekice tepkin, Bilgelik'le güçlü bir bağ kuruyor. Birinci aşamadaki kararsızlığın hakkında ne düşüneceğimi kestiremiyorum ama..."

"Bir dakika," diye araya giriyorum. "Yani eğilimim hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Hem evet hem hayır. Kararım," diye açıklıyor, "Fedakarlık, Cesurluk ve Bilgelik topluluklarına eşit derecede eğilimin olduğu. Sınavdan bu sonuçla çıkanlara..." Sanki arkasında birinin belirmesini bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "...bu tür insanlara... *Uyumsuz* denir." Son söylediklerini öyle alçak sesle söylüyor ki zar zor duyuyorum, sonra gergin ve endişeli bakışları geri geliyor. Koltuğun etrafını dolaşarak üzerime iyice eğiliyor.

"Beatrice," diyor, "bu bilgiyi hiçbir durumda hiç kimseyle paylaşmamalısın. Bu çok önemli."

"Sınav sonuçlarını kimseye söylememeliyiz," diye başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Hayır." Tori koltuğun yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Sonra kollarını koltuğun koluna yerleştiriyor. Yüzlerimizin arasında birkaç santim kalıyor. "Bu farklı. Sınav sonucunu

şimdi paylaşmamanı söylemiyorum. Demek istediğim, ne olursa olsun bu bilgiyi *asla* birileriyle paylaşmamalısın. Uyumsuzluk son derece tehlikelidir. Anlıyor musun?"

Anlamıyorum -karışık bir sınav sonucu nasıl tehlikeli olabilir ki?- ama yine de başımı sallıyorum. Zaten sınav sonucumu kimseyle paylaşmak niyetinde değilim.

"Tamam." Ellerimi koltuğun kollarından neredeyse sökerek ayağa kalkıyorum. Yalpaladığımı hissediyorum.

"Bence," diyor Tori, "eve gitmelisin. Düşünmen gereken çok şey var ve diğerleriyle birlikte beklemek sana fayda sağlamaz."

"Ağabeyime nereye gittiğimi söylemem lazım."

"Ona ben söylerim."

Yere bakarken elim alnımda odadan çıkıyorum. Tori'nin yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum. Yarınki Seçme Töreni'ni düşünmeye cesaret edemiyorum.

Sınav sonucu ne derse desin, her şey benim seçimime bağlı.

Fedakarlık. Cesurluk. Bilgelik.

Uyumsuz.

* * *

Otobüse binmekten vazgeçiyorum. Akşam babam eve giriş kayıtlarına bakıp erken geldiğimi görürse, neler olduğunu açıklamam gerekebilir. Yürüyorum. Caleb evdekilere bir şey söylemeden onu uyarmam gerekiyor, yine de ağabeyim sır tutabildiği için büyük sorun değil.

Yolun ortasından yürüyorum. Otobüsler kaldırımın dibinden geçiyor, o yüzden yolun ortası daha güvenli. Bazen evimin yakınındaki sokaklarda, eskiden park yerini belirleyen sarı çizgilerin durduğu yerleri görebiliyorum. Artık fazla araba kalmadığı için bu çizgilere ihtiyacımız kalmadı. Trafik ışıklarına da ihtiyacımız yok, yine de her an düşecekmiş gibi tehlikeli bir şekilde asılı duran bazıları yerlerinde duruyor.

Şehirdeki yenilenme çok yavaş ilerliyor. Bütün şehir yeni, temiz binalarla eski ve harabe gibi görünen yapılar yüzünden yamalı bir battaniyeyi andırıyor. Yeni binaların çoğu, bir zamanlar göl olan bataklığın yakınında inşa ediliyor. Annemle birlikte gönüllülerin çalıştığı Fedakarlık ajansı, şehirdeki yenilemelerin çoğundan sorumlu.

Fedakarlar'ın yaşam tarzına dışarıdan baktığımda, harika bir hayat olduğunu düşünüyorum. Ailemin uyumlu hareketlerini seyrederken, kimsenin rica etmesine gerek kalmadan yemek partilerinde herkes sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkarken, Caleb tanımadığı insanların alışveriş torbalarını taşımaya yardım ederken, bu yaşam tarzına her seferinde yeniden içim ısınıyor. Oysa bu hayat tarzını benimsemeye çalıştığım sürece içim sıkılıyor. Nedense bana hiç samimi gelmiyor.

İşin kötü yanı, Seçim Günü'nde farklı bir topluluk seçmek, ailemden vazgeçmek anlamına geliyor. Hem de dönüşü olmayan bir şekilde.

Fedakarlık Bölgesi'ni geçtikten hemen sonra sadece iskeleti kalmış binaların arasındaki kırık dökük kaldırımlarda yürüyorum. Bazı noktalarda yollar tamamen çökmüş, göçüklerin arasından kanalizasyon ve çok dikkatli olmam gereken boş metro kanalı görünüyor. Buralar çöp ve kanalizasyon yüzünden öyle pis kokuyor ki burnumu tıkamam gerekiyor.

Bu bölgede topluluksuzlar yaşıyor. Seçtikleri topluluğa girmek için adaylık sürecini tamamlayamadıklarından yoksulluk içinde yaşıyor, hiç kimsenin yapmak istemediği işleri yapıyorlar. Hademeler, inşaat işçileri ve çöpçüler bu insanlar arasından seçiliyor, kumaş dokuyor, tren ve otobüsleri sürüyorlar. Bunun karşılığında da yiyecek ve giysi alıyorlar. Ama anneme göre, verilenler asla yeterli gelmiyor.

İlerideki köşede topluluksuz bir adamın durduğunu görüyorum. Üzerinde yıpranmış kahverengi giysileri var ve gıdısı fena halde sarkmış. Bana baktığında gözümü kaçırmaya fırsat bulamadığım için ben de ona bakıyorum.

"Pardon," diyor adam. "Yiyecek bir şeyiniz var mı?"

Boğazıma bir yumruk oturuyor. Kafamın içinden sert bir ses, *Başını eğ ve yürümeye devam et*, diyor.

Hayır. Başımı iki yana salıyorum. Bu adamdan korkmama gerek yok. Yardıma ihtiyacı var. Ben de ona yardım etmekle yükümlüyüm.

"Şey... evet," diyorum. Elimi çantama atıyorum. Babam, tam da bu gibi durumlar için çantamda her zaman yiyecek bulundurmamı söyler. Adama küçük bir paketteki kuru elma dilimlerini veriyorum.

Adam elini uzatıyor ama paketi almak yerine bileğimi kavrıyor. Sırıtıyor. Ön dişleri ayrık.

"Bak sen şuna, ne güzel gözlerin varmış," diyor. "Geri kalan yerlerinin fazlasıyla sıradan olması ne kötü."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor. Elimi geri çekiyorum ama adam sıkıca tutuyor. Acı nefesinde midemi bulandıran bir koku alıyorum.

"Kendi başına dolaşmaya çıkmak için fazla küçük görünüyorsun tatlım," diyor adam.

Elimi kurtarmaya çalışmaktan vazgeçip sırtımı dikleştiriyorum. Küçük göründüğümü biliyorum, hatırlatılmasına hiç gerek yok. "Göründüğümden daha büyüğüm," diye sertçe yanıtlıyorum. "On altı yaşındayım."

Dudakları yayıldığında grileşmiş azı dişini görüyorum, dişin yan tarafında kapkara bir oyuk var.

Gülüyor mu yoksa yüzünü mü ekşitiyor anlayamıyorum. "Desene, bugün senin için özel bir gün o zaman! *Seçimden* önceki gün!"

"Bırakın beni," diyorum. Kulaklarım çınlıyor. Sesim net ve keskin –bunu ben bile beklemiyordum. Sanki ses benim değilmiş gibi garipsiyorum.

Hazırım. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Avcumu geri çekip ona vurduğumu gözümde canlandırabiliyorum. Elma

paketinin elimden uçup gittiğini görebiliyorum. Koşan ayak sesleri kulaklarımda yankılanıyor. Harekete geçmeye hazırım.

Ama sonra adam bileğimi bırakıyor, elmaları alıyor ve "Seçimini akıllıca yap küçük kız," diyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatime göre her zamankinden beş dakika önce oturduğumuz sokağa varıyorum –kol saati, sırf pratik olduğu için Fedakarlık'ın takmamıza izin verdiği tek takı. Gri bir kayışı ve cam kadranı var. Doğru bir açıda tutarsam kadranda kendi yansımamı görebiliyorum.

Oturduğumuz sokaktaki evlerin hepsi birbirinin aynı büyüklükte. Mimarileri de aynı. Gri çimentodan evlerin, ekonomik olsun diye, anlamsız incelikte dikdörtgen pencereleri var. Bahçeler yabani otlarla kaplı ve posta kutuları da bildiğiniz tenekeden. Basit tasarımın ağır bastığı bu sokak bazıları için iç karartıcı olabilir ama bana rahatlık ve huzur veriyor.

Topluluğumuzun basitliği benimsemiş olmasının nedeni, diğerlerinin bazen yakıştırdıkları gibi başkalarına benzememeyi küçümsemekten değil. Her şeyin aynılığı -evlerimiz, giysilerimiz, saçlarımız- kendimizi unutmamız ve güzellik, açgöz-

lülük, kıskançlık gibi bencilliğin çeşitli formlarından korunmamız için gerekiyor. Çok azına sahipsek ve her şeyin azıyla yetinirsek herkes eşit olur ve kimse kimseyi kıskanmaz.

Bu anlayışı sevmeye çalışıyorum.

Evimizin önündeki basamaklara oturup Caleb'ın gelmesini bekliyorum. Fazla sürmüyor. Bir dakika sonra sokakta yürüyen gri cübbeli siluetler görüyorum. Gülüşler duyuyorum. Okulda dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışırız ama evimize geldiğimizde oyunlar ve şakalar başlar. Gerçi alaycılığa olan doğal eğilimim, hala pek takdir edilmiyor. Belki Fedakarlık'ın alaycılığımı kontrol altına almamı istemesi benim adıma iyi bir şeydir. Belki ailemi terk etmek zorunda değilimdir. Belki Fedakarlık'ta yaşamak için kendimle yeterince savaşırsam, daha samimi olduğumu hissedebilirim.

"Beatrice!" diyor Caleb. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"İyiyim." Caleb'ın yanında Susan'la onun erkek kardeşi Robert var. Susan bana tuhaf tuhaf bakıyor, sanki öğlen sınava girmeden önce ayrılırken gördüğü kız değilmişim gibi. Omuz silkiyorum. "Sınav bittikten sonra biraz rahatsızlandım. Sanırım bize verdikleri şu sıvı yüzünden olmalı. Şimdi daha iyiyim."

İkna edici bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum. Akıl sağlığımdan artık endişelenmiyormuş gibi görünen Susan ve Robert'ı etkiledim sanırım ama Caleb gözlerini kısarak bana bakıyor, yalan söylediğimden şüphelendiğinde hep böyle yapar.

"Siz ikiniz bugün otobüsle mi geldiniz?" diye soruyorum. Susan'la Robert'ın okuldan eve nasıl döndüğü umrumda değil ama konuyu değiştirmem lazım.

"Babamız geç saatlere kadar çalışmak zorundaydı," diyor Susan, "hem de yarınki törenden önce biraz düşünmemiz gerektiğini söyledi."

Törenin bahsi geçer geçmez, kalbim yine deli gibi atmaya başlıyor.

"İsterseniz daha sonra uğrayın," diyor Caleb nazikçe.

"Teşekkürler." Susan, Caleb'a gülümsüyor.

Robert bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. Susan ve Caleb, Fedakarlık'ın belirsiz tarzıyla flörtleşirken biz de Robert'la son bir yıldır sürekli bakışıyoruz. Caleb, uzaklaşan Susan'ın ardından bakıyor. Ağabeyimi dalgınlığından kurtarmak için kolunu tutup sarsmam gerekiyor. Onu çekiştirerek eve sokuyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Caleb bana dönüyor. Kahverengi düz kaşlarını öyle bir çatmış ki neredeyse tek bir kaşı varmış gibi görünüyor. Kaşlarını çattığında daha çok anneme benziyor. O an, babamın yaşadığı hayatın aynısını, ağabeyimin de yaşadığını gözümde canlandırabiliyorum: Fedakarlık'ta kalacak, ticaret yapmayı öğrenecek, Susan'la evlenecek, bir aile kuracak. Onun için harika olacak.

Ama ben bunları göremeyebilirim.

"Bana şimdi doğruyu söyleyecek misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Doğrusu şu ki," diyorum, "bunu konuşmamam gerekiyor. Sen de sormamalısın."

"İşine gelince bütün kuralları ezip geçiyorsun da bunu mu dert ediyorsun? Böylesi önemli bir konuda hem de?" Kaşları yine çatılırken dudağını ısırıyor. Sözleri her ne kadar suçlayıcı gibi gelse de daha çok benden bilgi almaya çalışıyor sanki –aslında benim seçimimi öğrenmeye çalışıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen dert etmez miydin? Senin sınavın nasıl geçti Caleb?"

Gözlerimiz buluşuyor. Uzaktan trenin düdüğünü duyuyorum, o kadar uzaktan geliyor ki aslında sokaktaki rüzgarın ıslığı bile olabilir. Ama bu sesi duyduğumda hemen tanırım. Trenin düdüğü sanki beni Cesurluk Topluluğu'na çağırıyor.

"Sadece... neler olduğunu bizimkilere söyleme, tamam mı?" diyorum.

Gözleri birkaç saniye benimkileri inceliyor, sonra başıyla onaylıyor.

Yukarı çıkıp yatağıma uzanmak istiyorum. Sınav, yürüyüş, topluluksuz adamla karşılaşma beni çok yordu. Ama kahvaltıyı bu sabah Caleb, öğle yemeğini annem, dünkü akşam yemeğini babam hazırladı, yani yemek yapma sırası bende. İç geçirerek mutfağa giriyorum ve yemek hazırlamaya başlıyorum.

Bir dakika sonra Caleb yanıma geliyor. Dişlerimi sıkıyorum. Caleb her şeye yardım ediyor. Onda beni en çok rahatsız eden şey, doğal iyiliği ve doğuştan gelen fedakarlığı.

İki kardeş, konuşmadan yemeği hazırlıyoruz. Ocakta bezelye pişiriyorum. Caleb dondurucudan dört parça tavuk çıkarıp çözülmeye bırakıyor. Yediklerimizin çoğu ya dondurulmuş gıda ya da konserve. Çünkü bugünlerde çiftlikler çok uzak yerlerde. Bir keresinde annem, insanların çok uzun zaman önce genetik olarak işlenmiş ürünleri satın almadığını, bunların doğal olmadığını düşündüklerini söylemişti. Oysa şimdi başka seçeneğimiz yok.

Annemle babam eve geldiğinde akşam yemeği pişmiş, sofra hazırlanmıştı bile. Babam çantasını kapıda bırakıp başımı öpüyor. Bazıları onun sabit fikirli bir adam olduğunu düşünüyor -belki de haddinden fazla sabit fikirli olduğu doğru- ama sevgi doludur. Babamda sadece iyiliği görmeye çalışıyorum, bunu gerçekten deniyorum.

"Sınav nasıl gitti?" diye soruyor babam. Bezelyeleri bir servis kasesine aktarıyorum.

"İyi," diyorum. Asla Dürüstler'den biri olamam. Çok kolay yalan söyleyebiliyorum.

"Sınav sırasında can sıkıcı bir şeyler olduğunu duydum," diyor annem. Babam gibi o da hükümet için çalışıyor ama onun işi şehir yenileme projeleri. Gerçi çoğu zamanını, topluluksuzlar için yiyecek, kalacak yer ve iş imkanları sağlamak için çalışanlarını örgütlemeye harcıyor.

"Sahi mi?" diyor babam. Yetenek sınavında bir sorun çıkması, sık rastlanan bir durum değil.

"Fazla bilgim yok ama arkadaşım Erin, sınavlardan birinde bir şeylerin yolunda gitmediğini söyledi, o yüzden sonuçlar sözlü olarak iletilmek zorunda kalmış." Annem her tabağın yanına bir peçete bırakıyor. "Sanırım öğrenci hastalanmış ve eve erken gönderilmiş." Omuz silkiyor. "Umarım herkes iyidir. Siz ikiniz, bu konuda bir şey duymadınız mı?"

"Hayır," diyor Caleb. Anneme gülümsüyor.

Ağabeyimin de Dürüstler'den biri olamayacağı çok açık.

Sofraya oturuyoruz. Yemeği her zaman sağdan dolaştırırız ve herkes tabağını doldurmadan yemeye başlamayız. Babam ellerini uzatıp annemle ağabeyimin ellerini tutuyor, ben de onlarla el ele tutuşuyorum. Babam, sahip olduğumuz yiyecek, iş, arkadaşlar ve ailemiz için Tanrı'ya şükranlarını sunuyor. Bütün Fedakarlık ailelerinin dindar olduğu söylenemez ama babam o tür küçük farklılıklara takılmamız gerektiğini düşünüyor. Çünkü bu farklılıklar bizi bölermiş. Söylediklerinden ne anlamam gerektiğini kestiremiyorum.

"Eee," diyor annem, babama. "Anlat."

Babamın elini tutuyor ve başparmağıyla onun parmaklarını okşuyor. Birleşen ellerine bakıyorum. Birbirlerini seviyorlar ama bizim önümüzdeyken nadiren böylesi yakınlaşırlar. Bize fiziksel temasın çok güçlü bir şey olduğunu öğrettiler, o yüzden küçüklüğümden beri bu konuda oldukça dikkatliyimdir.

"Canını sıkan ne?" diye ekliyor annem.

Tabağıma bakıyorum. Annemin keskin sezgileri bazen beni şaşırtır ama sorusuyla kendimi azarlanmış gibi hissediyorum. Nasıl oldu da babamın çatık kaşlarını ve asık suratını göremeyecek kadar kendime odaklandım?

"Zor bir gündü," dedi babam. "Eh, aslında günümü zorlaştıran Marcus'tu. Onu savunmamam gerekirdi."

Marcus babamın iş arkadaşlarından biri, ikisi de politik liderlerden. Şehir elli kişilik bir konsey tarafından yönetiliyor. Konseyin neredeyse tamamı Fedakarlık'tan seçilen temsilcilerden oluşuyor çünkü Fedakarlık'a olan bağlılığımız nedeniyle topluluğumuzun ahlaken çökmeyeceği varsayılıyor. Liderlerimiz, diğer liderler tarafından, kusursuz kişilikleri, ahlaki dayanıklılıkları ve önderlik yetenekleri doğrultusunda seçiliyor. Farklı toplulukların temsilcileri belli konularda konseyde konuşup tartışabiliyor. Ama sonuçta kararı konsey veriyor. Ve teknik olarak konsey kararları hep birlikte aldığından Marcus özellikle etkili biri.

Toplulukların oluştuğu Büyük Barış'tan bu yana işler böyle yürüyor. Sanırım sistem, belirli bir düzen olmadığında başımıza gelebileceklerden korktuğumuz için devamlılığını sürdürüyor: Hepimiz savaştan korkuyoruz.

"Jeanine Matthews'un yazdığı rapor yüzünden mi?" diyor annem. Jeanine Matthews, Bilgelik'in tek temsilcisi ve IQ skoru yüksek olduğu için konseye seçildi. Babam sık sık ondan şikayet eder.

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Rapor mu?"

Caleb uyarırcasına baka bakıyor. Büyükler bize doğrudan bir soru sormadıkça sofrada konuşmamamız gerekiyor. Genellikle soru sorulması hoş karşılanmaz. Babamın dediğine göre, *dinleyen kulaklarımız*, onlar için bir lütufmuş. Annemle babam bizi yemekten sonra oturma odasına geçtiğimizde dinler.

"Evet," diyor babam gözlerini kısarak. "O kibirli, kendini beğenmiş..." Susup boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Ama yazdığı rapor, doğrudan Marcus'un kişiliğine saldırıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Raporda ne yazıyor?" diye soruyorum.

"Beatrice," diyor Caleb sessizce.

Başımı eğiyorum, yanaklarımı basan ateş geçene kadar çatalımı tabağımda çeviriyorum. Eleştirilmekten hoşlanmıyorum. Özellikle bunu ağabeyim yaptığında.

"Raporda," diyor babam, "Marcus'un oğluna kötü davrandığı, çocuğun da onun zalimlikleri yüzünden Fedakarlık yerine Cesurluk'a geçtiği yazıyor."

Fedakarlık'ta doğanlardan çok azı topluluktan ayrılmayı seçer. O yüzden, ayrılanlar aklımızda kalır. İki yıl önce Marcus'un oğlu Tobias, Cesurluk'a geçmek üzere topluluğumuzdan ayrıldı ve onun gidişi Marcus'u mahvetti. Tobias onun tek çocuğuydu –dahası, karısı ikinci çocuklarını doğururken bebeğiyle birlikte öldüğü için ailesinden geriye bir tek Tobias kalmıştı.

Tobias'la hiç karşılaşmadım. Topluluk etkinliklerine nadiren katılırdı ve babası bize yemeğe geldiğinde o hiç olmazdı. Babam sık sık bunun tuhaf olduğunu söylerdi ama artık hiç önemi yok.

"Zalim mi? Marcus mu?" Annem başını iki yana salladı. "Zavallı adamcağız. Sanki kaybını yüzüne vurmaya gerek varmış gibi."

"Oğlunun ihanetini demek istiyorsun herhalde?" diyor babam buz gibi bir sesle. "Aslında hiç şaşırmamam gerekir. Bilgelik, aylardır bizi bu tür raporlarla yıpratmaya çalışıyor. Ve bugün yayınladıkları rapor, sonuncusu olmayacak. Daha fazlası gelecektir, bundan eminim."

Konuşmamam gerekiyor ama yine de kendimi tutamıyorum. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Neden şansını babanı dinlemekten yana kullanmıyorsun Beatrice?" diyor annem nazikçe. Sözleri kulağa bir emirden ziyade, daha çok bir öneri gibi geliyor. Masanın diğer ucundaki Caleb'a baktığımda, yine onaylamayan bakışlarla karşılaşıyorum.

Gözlerimi bezelyelerime indiriyorum. Omzumdaki bu yükle daha ne kadar yaşayabileceğimden emin değilim. Topluluğumuz için yeterince iyi değilim.

"Neden olduğunu biliyorsun," diyor babam. "Çünkü bizde istedikleri bir şey var. Bilgiye güç elde etme arzusuyla yaklaşmak, insanı sonunda karanlığa ve boşluğa götürür. Daha iyisini bildiğimiz için şükretmeliyiz."

Başımla onaylıyorum. Sınav sonucum, olabileceğini söylese de Bilgelik'i seçmeyeceğimi biliyorum. Ben babamın kızıyım.

Annemle babam yemekten sonra sofrayı kaldırıyor. Caleb'ın bile yardım etmesine izin vermiyorlar çünkü bu gece oturma odasında toplanmaktansa sınav sonuçlarımız hakkında düşünmemizi istiyorlar.

Sınav sonuçlarım hakkında konuşabilsem, belki yapacağım seçimle ilgili onlara akıl danışabilirdim. Ama bunu yapamam. Ne zaman ağzımı açacak olsam, Tori'nin uyaran fısıltısı kulaklarımda çınlıyor ve dudaklarımın sıkı sıkıya kapanmasına neden oluyor.

Caleb'la birlikte merdivenleri tırmanıyoruz. Odalarımıza gitmek üzere merdiven sahanlığında ayrılırken ağabeyim elini omzuma koyarak beni durduruyor.

"Beatrice," diyor doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Ailemizi düşünmemiz gerekiyor." Sesinde bir parça huzursuzluk var. "Ama... ama aynı zamanda kendimizi de düşünmeliyiz."

Bir an ona bakakalıyorum. Daha önce kendini düşündüğüne hiç tanık olmamıştım, daha önce Fedakarlık dışındaki bir konuda bu kadar ısrarcı olmamıştı.

Söylediğiyle öylesine afallıyorum ki tek bir şey söyleyebiliyorum: "Sınavların, seçimlerimizi etkilemesine gerek yok."

Caleb belli belirsiz gülümsüyor. "Gerçekten öyle mi?"

Omzumu sıkıyor ve yatak odasına gidiyor. Kapıyı açtığında dağınık yatağını ve çalışma masasının üzerine dizilmiş kitapları görüyorum. Kapıyı kapatıyor. Ona aynı aşamalardan geçtiğimizi söylemek isterdim. Söylemem gerekenleri söylemek yerine, onunla gerçekten dertleşebilmeyi isterdim. Ama yardıma ihtiyacım olduğunu kabullenme fikri benim için çok ağır, o yüzden odama yöneliyorum.

Kapıyı ardımdan kapatırken aslında seçimimin çok basit olabileceğini fark ediyorum. Fedakarlık'ı seçmek için birçok şeyden vazgeçmem gerekebilir ya da Cesurluk'a geçmek için çok fazla cesarete ihtiyacım olabilir. Belki birini tercih etmek, benim aslında oraya ait olduğum anlamına gelecek. Yarınki törende, bu iki erdem içimde bir savaş verecek ve içlerinden sadece biri galip gelecek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Seçim Töreni'ne gitmek üzere bindiğimiz otobüs, gri gömlek ve aynı renkte pantolon giymiş insanlarla tıklım tıkış dolu. Bulutların arasından sızan zayıf güneş ışığı, ucu yanan bir sigara gibi görünüyor. Ben hiç sigara içmeyeceğim -sigara, gösteriş yapmakla bir tutuluyor çünkü- ama otobüsten indiğimizde, binanın önünde toplanmış Dürüstlük insanlarından oluşan kalabalık, sigaralarını tüttürüyor.

Platform'un tepesini görebilmek için başımı iyice geriye atmam gerekiyor, yine de bulutların arasında kaybolan binanın tepesini göremiyorum. Platform, şehirdeki en yüksek bina. Yatak odamdaki penceremden, tepesindeki iki paratonerin kırmızı ışıklarını görebiliyorum.

Otobüsten inen annemle babamı takip ediyorum. Caleb sakin görünüyor. Neyi seçeceğimden emin olabilsem ben de herhalde öyle görünürdüm. Oysa kalbim göğsümden her an

fırlayacakmış gibi hissediyorum ve binanın önündeki basamakları tırmanırken dengemi sağlayabilmek için Caleb'ın koluna tutunmak zorunda kalıyorum.

Asansör kalabalık olduğu için babam bir Dostluk grubunun önümüze geçmesine izin veriyor. Özverili tavrını sorgulamadan, onun ardından merdivenleri çıkıyoruz. Tam bir Fedakarlık ailesiyiz. Biraz sonra üçümüz beton merdivenleri tırmanırken, loş ışıkta, gri giysilerden oluşan bir Fedakarlık kalabalığına katılıyoruz. Etrafımızı saran insanların kulaklarımdaki düzenli adım sesleri ve birbirinin tıpatıp aynısı tarzları, bu topluluğu seçebileceğimi düşündürüyor. Fedakarlık'ın arı kovanına benzeyen düşünce biçimine dahil olup kendimi değil, belki her zaman başkalarının iyiliğini düşünebilirim.

Ama sonra bacaklarım ağrımaya, nefesim tıkanmaya başlıyor ve yine kendimi düşünmeden edemiyorum. Seçim Töreni'ne ulaşmak için daha yirmi kat tırmanmamız gerekiyor.

Yirminci katta babam kapıyı açıp diğer Fedakarlık üyeleri geçerken bir asker gibi onları bekliyor. Babamı beklemeye çalışıyorum ama kalabalık beni beraberinde sürüklüyor. Önce sahanlığa ilerliyoruz, ardından hayatımın geri kalanına karar vereceğim salona giriyoruz.

Salon, iç içe geçmiş çemberler şeklinde düzenlenmiş. En dıştaki çemberde, her topluluktan, on altı yaşına basmış gençler duruyor. Bize henüz üye denmiyor. Bugün vereceğimiz karar aday olmamız anlamına geliyor ve adaylık süreci-

nı tamamladıktan sonra, biz de seçtiğimiz topluluğun üyesi olabileceğiz.

Hepimiz bugün itibariyle ardımızda bırakacağımız soyadlarımıza göre alfabetik düzende diziliyoruz. Caleb'la, sarı bir elbise giymiş al yanaklı Dostluk kızı Danielle Pohler'ın arasında duruyorum.

Ailelerimiz önümüzdeki çemberde sandalyelere oturuyor. Topluluğa göre beş bölüme ayrılmış durumdalar. Seçim Töreni'ne herkesin gelmesi zorunlu değil, buna rağmen salon çok kalabalık.

Töreni her yıl sırasıyla başka bir topluluk düzenliyor. Bu yıl sorumluluk Fedakarlık Topluluğu'nda. Açılış konuşmasını Marcus yapacak ve ardından, son harften başlayarak isimleri okumaya başlayacak. Caleb seçimini benden önce yapacak.

En ortadaki çemberde beş metal kase var, öyle büyükler ki içine kıvrılıp yatabilirim. Her birinde toplulukları temsil eden maddeler var: Fedakarlık için gri taş, Bilgelik için su, Dostluk için toprak, Cesurluk için kor ateşi ve Dürüstlük için cam.

Marcus adımı okuduğunda üç çemberin en ortasına geçeceğim. Konuşmayacağım. Marcus bana bir bıçak verecek. Elimi kesip seçtiğim topluluğun kasesine kanımı damlatacağım.

Taşların üzerine damlayan kanım. Kor ateşte cızırdayan kanım.

Bizimkiler yerlerine oturmadan önce gelip Caleb'la benim önümde duruyor. Babam alnımı öptükten sonra Caleb'ın omzuna vurarak sırıtıyor.

"Yakında görüşürüz," diyor. Seçimlerimizden hiç şüphe duymuyor.

Annem beni kucaklıyor ve o anda içimdeki bir parça kararlılık da kendini koyu bir belirsizliğe bırakıyor. Çenemi sıkıp salonu mavi bir ışıkla aydınlatan tavandaki kürelere bakıyorum. Ben kollarımı düşürdükten sonra bile annem bana uzun süre sarılmaya devam ediyor. Geri çekilmeden önce başını çeviriyor ve kulağıma, "Seni seviyorum. Ne olursa olsun," diye fısıldıyor.

Annem yerine geçmek için uzaklaştığı sırada, gözlerimi sırtına dikip kaşlarımı çatıyorum. Aklımdan geçenleri biliyor. Biliyor olmalı, yoksa böyle bir şey söyleme ihtiyacı duymazdı.

Caleb elimi tutup öyle bir sıkıyor ki canım yanıyor. Yine de elimi geri çekmiyorum. Son kez el tutuştuğumuzda amcamızın cenazesindeydik, babamız ağlıyordu. Tıpkı o zaman olduğu gibi, şimdi de birbirimizden güç almaya ihtiyaç duyuyoruz.

Salon yavaş yavaş düzene giriyor. Aslında Cesurluk üyelerini incelemem gerekiyor. Cesurlarla ilgili toplayabildiğim kadar çok bilgi toplamalı, onlar hakkında fikir edinmeliyim ama salonun karşı tarafındaki küre avizelerden gözlerimi ayıramıyorum. Mavi ışığa bakarken kendimi unutmaya çalışıyorum.

Marcus, Bilgelik'le Cesurluk gruplarının ortasındaki podyumda duruyor ve mikrofona konuşmadan önce boğazını temizliyor. "Hoşgeldiniz," diyor. "Seçim Töreni'ne hoşgeldiniz. Atalarımızın demokratik felsefesini onurlandırdığımız bu güne hoşgeldiniz. Bu felsefe, her bireyin kendi yolunu seçmekte özgür olduğunu söylüyor."

Oysa bana göre, daha önce kuralları belirlenmiş beş yoldan birini seçmek zorundayız. Caleb'la parmaklarımızı sıkıyoruz.

"Çocuklarımız artık on altı yaşında. Yetişkinliğin kıyısındalar ve bugün nasıl bir insan olmak istedikleri, artık onların kararına bağlı." Marcus ağırbaşlı bir şekilde konuşuyor ve her kelimesine eşit vurgu yapıyor. "On yıllar önce atalarımız, savaşan bir dünyanın asıl sorumlusunun politik ideoloji, dini inanç, ırk ya da milliyetçilik olmadığını fark etti. Asıl sorun, bireyin kişiliğindeki kusurlardı –her ne şekilde olursa olsun, insanoğlunun kötücüllüğe eğilimi vardı. Dünyanın içine düştüğü karmaşadan sorumlu tuttukları bu kötücül eğilimleri kökünden kazımak için topluluklara ayrıştılar."

Gözlerim salonun ortasındaki kaseler arasında gidip geliyor. Ben neye inanıyorum? Bilmiyorum, bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.

"Saldırganlığı suçlayanlar, Dostluk Topluluğu'nda birleşti."

Dostluk üyeleri birbirlerine bakıp gülümsüyor. Rahat giysileri ya kırmızı ya da sarı renkte. Onlarla ne zaman biraraya gelsem, nazik, sevgi dolu ve özgür olduklarını gözlemliyorum. Ama onlara katılmak, benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı.

"Cehaleti suçlayanlar, Bilgelik Topluluğu'nda biraraya geldi."

Bilgelik Topluluğu'nu seçeneklerimin arasından elemek, benim için en kolayıydı.

"İkiyüzlülüğü suçlayanlar Dürüstlük Topluluğu'nu yarattı."

Dürüstler'den hiçbir zaman hoşlanmadım.

"Bencilliği suçlayanlar Fedakarlık Topluluğu'nu kurdu."

Bencilliği ben de suçluyorum, gerçekten.

"Ve korkaklığı suçlayanlar Cesurluk Topluluğu'nda toplandı."

Ben yeterince özverili değilim. On altı yıldır deniyorum, hiçbir zaman yeterince özverili olamadım.

Dizlerimin boşaldığını hissederken adımı çağırdıklarında yürüyüp yürüyemeyeceğimi merak ediyorum.

"Birlikte çalışan bu beş topluluk, yıllardır barış içinde yaşıyor, her biri toplumun farklı bir bölümüne katkıda bulunuyor. Fedakarlık, hükümette özverili lider ihtiyacımızı giderdi. Dürüstlük, bize hukukta güvenilir ve sağlam liderler verdi. Bilgelik, öğretmenleri ve araştırmacıları sayesinde bilgi açığımızı kapattı. Dostluk, anlayışlı danışmanlar ve yardımcılarla bizlere destek oluyor. Cesurluk ise hem içeride hem dışarıda olası tehlikelere karşı bizi koruyor. Ama toplulukların işlevleri, sadece bu alanlarla kısıtlı değil. Birbirimize çok daha fazlasını

veriyoruz. Topluluklarımızda anlam, amaç ve hayatın ta kendisini buluyoruz."

Topluluk Tarihi ders kitabında okuduğum bir slogan geliyor aklıma: *Kandan Önce Topluluk*. Topluluklarımıza, ailemize olduğundan daha fazla aidiz. Doğru olabilir mi bu?

Marcus ekliyor, "Bunlar olmasa ayakta kalamazdık."

Son kelimesini takip eden sessizlik, diğer bütün sessizliklerden daha ağır. Bizim en büyük korkumuzdan, ölüm korkumuzdan daha ağır bir korku bu: Topluluksuz olmak.

Marcus devam ediyor, "Bu yüzden, bugün mutlu bir günü kutluyoruz. Bugün, daha iyi bir toplum ve daha güzel bir dünya için bizimle çalışacak yeni adaylarımızın günü."

Salondakiler alkışlıyor. Ama alkış sesi odada boğuk çıkıyor. Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum çünkü dizlerim kilitlenmiş durumda ve bütün vücudum kasıldığı için titremiyorum bile.

Marcus ilk isimleri okurken ne söylediğini algılayamıyorum. Adımı çağırdığını nasıl anlayacağım?

Teker teker bütün on altı yaşındaki gençler sıradan çıkıp salonun ortasına yürüyor. İlk kız Dostluk kasesini seçiyor, yani ait olduğu topluluğu. Kanını toprağın üzerine damlatışını seyrediyorum. Sonra kız, kendi topluluk üyelerinin oturduğu sandalyelerin arkasına geçiyor.

Salon sürekli hareket halinde. Yeni bir isim okunuyor, her kimse gidip seçimini yapıyor. Her seferinde yeni bir bıçak, yeni bir seçim. Çoğunu tanıyorum ama onların beni tanıdıklarından emin değilim.

"James Tucker," diyor Marcus.

James Tucker, kaselere doğru neredeyse yalpalayarak yürüyen ilk Cesurluk genci. Tökezlediğinde dengesini yitirmemek için kollarını öne uzatıyor ve neyse ki düşmüyor. Yine de yüzü kızarıyor ve hızla salonun ortasına ilerliyor. Tam ortada durduğunda gözleri Cesurluk kasesiyle Dürüstlük kasesi arasında gidip geliyor –birindeki turuncu alevler her saniye biraz daha yükselirken, diğerindeki cam, mavi ışığı yansıtıyor.

Marcus ona bıçağı uzatıyor. James derin bir iç çekiyor -göğsünün şiştiğini görebiliyorum- ve tuttuğu nefesini geri salıp bıçağı alıyor. Sonra irkilerek, bıçakla avcunu kesip kolunu yana uzatıyor. Kanı cama damladığında, farklı bir topluluğu seçen ilk genç belirlenmiş oluyor. Cesurluk üyelerinden fısıltılar yükseldiğinde gözlerimi yere eğiyorum.

Artık onu bir hain olarak görecekler. Cesurluk'taki ailesi onu yeni topluluğunda ziyaret etme hakkına sahip, şu andan itibaren her bir buçuk haftada bir Ziyaret Günü var. Ama topluluğunu terk ettiği için onu ziyaret etmeyecekler. Yokluğu, evlerinin koridorlarında bir hayalet gibi dolaşacak ve yerini asla dolduramayacakları bir boşluk olarak kalacak. Zaman geçtikçe boşluk da kaybolacak, tıpkı vücuttaki bir organ çıkarıldığında beden sıvılarının o boşluğu doldurması gibi. İnsanlar boşluğa uzun süre katlanamıyor.

"Caleb Prior," diyor Marcus.

Caleb son kez elimi sıkıyor ve uzaklaşırken omzunun üzerinden bana uzun uzun bakıyor. Salonun ortasına ilerleyişini izliyorum. Marcus'un uzattığı bıçağı alırken ve avcunu keserken parmakları hiç titremiyor. Sonra avcunda biriken kan gölcüğüyle duruyor. Dudakları dişlerinin üzerinde geriliyor.

Nefesini salıyor. Sonra tekrar nefes alıyor. Ardından elini Bilgelik kasesinin üzerinde tutuyor ve suya düşen kan damlası, kasedeki sıvının kırmızılığını biraz daha koyulaştırıyor.

Fısıltıların öfkeli çığlıklara dönüştüğünü duyuyorum. Doğru dürüst düşünemiyorum. Caleb, yani kendinden başka herkesi düşünen ağabeyim, başka bir topluluğa mı geçiyor? Fedakarlık yapmak için doğmuş ağabeyim, *Bilgelik*'e mi geçiyor?

Gözlerimi yumduğumda, çalışma masasının üzerindeki kitap yığınını ve yetenek sınavından önce titreyen ellerini hatırlıyorum. Dün bana kendimi düşünmem gerektiğini söylediğinde bunu nasıl fark edemedim? Bana tavsiyede bulunurken aslında kendini mi ikna etmeye çalışıyordu?

Bilgelik Topluluğu'nu gözlerimle tarıyorum –dirsekleriyle birbirlerini dürterlerken ağızları kulaklarına varacak gibi görünüyorlar. Fedakarlık'takiler ise doğal olarak yüzlerinin rengi atmış bir şekilde, gergin fısıltılarla salonun karşı tarafında düşmanımız haline gelen topluluğa öfkeli bakışlar fırlatıyor.

"Afedersiniz," diyor Marcus ama kalabalığın onu duyduğu yok. Bu kez bağırıyor, "Sessizlik, lütfen!"

Salondaki sesler kesiliyor. Sadece bir çınlama sesi var.

Adımı duyduğumda ürpererek kendimi yürümeye zorluyorum. Yarı yolda Fedakarlık'ı seçeceğimden eminim. Gözümde canlandırabiliyorum. Fedakarlık elbisesi giyen bir kadın olacağım, Susan'ın kardeşiyle evleneceğim, haftasonlarında gönüllü olarak çalışacağım, tekdüzeliğin huzurunu yaşayacağım, şöminenin önünde sessiz geceler geçireceğim, emniyette olduğumu hissedeceğim... Bütün bunlar yeterli gelmese bile, kendimi şu andaki halimden çok daha iyi hissettiriyor.

Çınlamanın kulaklarımda olduğunu fark ediyorum.

Bilgelik Topluluğu'nun arkasında duran Caleb'a bakıyorum. O da bana bakıp belli belirsiz başını sallıyor, sanki ne düşündüğümü biliyor ve beni onaylıyor. Adımlarım yavaşlıyor. Caleb Fedakarlık'a uygun olmadığını düşünüyorsa ben nasıl uygun olabilirim ki? Ama o bizi bıraktığı için, şimdi geriye bir tek ben kaldım. Başka seçeneğim var mı? Caleb bütün seçeneklerimi elimden aldı.

Çenemi sıkıyorum. Ben ailenin yanında kalan çocuk olacağım. Bunu annem ve babam için yapmam gerekiyor. Yapmalıyım.

Marcus bıçağı uzatıyor. Gözlerine bakıyorum -tuhaf koyulukta bir mavi- ve bıçağı alıyorum. Marcus başını salladığında kaselere dönüyorum. Cesurluk ateşi ve Fedakarlık taşları sol tarafımda, biri omzumun önünde, diğeri arkamda. Bıçağın keskin kenarını sağ avcumla sarıyorum. Dişlerimi sıkarak bı-

çağı avcumda kaydırıyorum. Canım yanıyor ama umrumda değil. İki elimi birden sıkıp göğsümde kavuşturuyorum ve titreyerek nefesimi salıyorum.

Gözlerimi açtığımda kolumu uzatıyorum. Kanım iki kasenin arasındaki halıya damlıyor. Sonra derin bir nefes çekerek elimi uzatıyorum ve kanım, kor ateşin üzerinde cızırdıyor.

Ben bencilim. Ben cesurum.

ALTINCI BÖLÜM

Başımı yere eğiyorum ve Cesurluk'ta doğup yine kendi topluluklarını seçen adayların arkasına geçiyorum. Hepsi benden daha uzun boylu, o yüzden başımı kaldırsam bile sadece onların siyah giysili omuzlarını görüyorum. Son kız da seçimini yaptığında -Dostluk- artık gitme zamanı geliyor. Önce Cesurluk çıkıyor. Topluluğumun gri giysili kadın ve erkeklerinin önünden geçerken ısrarla önümdekinin sırtından gözlerimi ayırmıyorum.

Ama ailemi son bir kez daha görmem gerekiyor. Yanlarından geçerken kısacık bir saniye için bile olsa, omzumun üzerinden onlara bakmam pişman olmama yetiyor. Babam, gözlerimin ta içine bakıyor, bakışlarında suçlamadan eser yok. Gözlerimin arkasının yanmaya başladığını hissettiğimde, onun cezalandırmak için beni içten içe yakmanın bir yolunu bulduğunu düşünüyorum ama hayır –aslında ağlamak üzereyim.

Yanında duran annem gülümsüyor.

Arkamdaki insanlar beni itekliyor, salondan en son çıkma fedakarlığını gösterecek olan ailemden uzaklaşmama neden oluyor. Fedakarlar, sandalyeleri toplamak ve kaseleri temizlemek için en sona kalacak. Arkamdaki Bilgelik kalabalığında Caleb'ı bulabilmek için gözlerimi dolaştırıyorum. Diğer adayların arasında durmuş, Dürüstlük'ten Bilgelik'e geçen bir oğlanla tokalaşıyor. Dudaklarındaki umursamaz gülümsemenin, ihanetin ta kendisi olduğunu düşünüyorum. Midem kasılınca başımı çeviriyorum. Onun için bu kadar kolaysa, belki benim için de kolay olmalı.

Solumdaki oğlana bakıyorum. Törenden önce Bilgelik'tendi, şimdiyse tıpkı benim gibi rengi atmış ve sinirli görünüyor. Bugüne kadar hangi topluluğu seçmem gerektiğini düşünmüştüm, oysa Cesurluk'u seçersem neler olabileceği aklıma gelmemişti. Cesurluk genel merkezinde beni neler bekliyor?

Cesurluk kalabalığı, asansör yerine merdivenlere yöneliyor. Merdiveni sadece Fedakarlık'takilerin kullandığını sanıyordum.

Sonra herkes koşmaya başlıyor. Her yeri kahkahalar ve farklı tempoda koşan gürültülü adımların sesleri sarıyor. Cesurluk'takilerin merdiveni seçmesinin özveriyle ilgisi yok, onlar sadece şamatayı seviyor.

Yanımdaki oğlan, "Bu da ne şimdi?" diye bağırıyor.

Başımı iki yana sallamakla yetinip koşmaya devam ediyorum. Giriş kapısına vardığımızda nefes nefeseyim. Cesurluk insanlarıyla birlikte dışarı fırlıyorum. Dışarıda güneş batmak üzere, gökyüzü turuncuya dönmüş ve hava soğuk. Batan güneş, Platform'un cam cephesinden yansıyor.

Cesurlar caddeye sıçrayıp bir otobüsün yolunu kestiğinde, ben de onlara yetişmek için hızlanıyorum. Koştukça kafa karışıklığım dağılıyor. Uzun zamandır böylesine koşmamıştım. Fedakarlık keyif almamı sağlayacak etkinlikleri yasakladığından genelde koşmazdım. O yüzden ciğerlerim yanıyor, kaslarıma yüzlerce iğne batıyor ve her şeye rağmen keyiften uçmak üzereyim. Cadde boyunca Cesurlar'ı takip ediyorum ve tanıdık bir ses duyuyorum: Tren düdüğü.

"Ah, hayır," diye söyleniyor Bilgelik oğlanı. "O şeyin üstüne atlamamız mı gerekiyor?"

"Evet," diyorum nefes nefese.

Cesurlar'ın okula gelişlerini seyretmek için fazlasıyla zaman harcamış olmam iyi bir şey. Kalabalık grup uzun bir sıra halinde diziliyor. Tren, ışıkları yanıp sönerken düdüğünü çalarak rayların üzerinde bize doğru kayıyor. Vagonların kapıları açık, Cesurlar'ın içeri atlamasını bekliyor. Gruplar halinde trenin kapılarına atılıp vagonlara biniyorlar, en sonunda geriye sadece topluluk değiştiren yeni adaylar kalıyor. Cesurluk'ta doğan adaylar şimdiye kadar bunu yapmaya alışmışlar, o trene binmekte zorlanmıyorlar.

Diğer birkaç kişiyle birlikte öne çıkıp koşmaya başlıyorum. Hareket halindeki vagonun yanında koşuyoruz ve sonra ken-

dimizi yana atıyoruz. Çoğundan daha kısa boyluyum ve onlar kadar güçlü değilim, o yüzden kendimi vagona çekemiyorum. Kapının yanındaki kola yapıştığımda omzumu vagona çarpıyorum. Kollarım titriyor ve sonunda bir Dürüstlük kızı beni çekip vagonun içine alıyor. Nefesimi düzeltmeye çalışırken ona teşekkür ediyorum.

Birinin bağırdığını duyunca omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Kızıl saçlı, kısa boylu bir Bilgelik oğlanı, vagonu yakalamaya çalışırken kollarını havada savurup duruyor. Kapının yanındaki bir Bilgelik kızı, oğlanın elini tutmak için uzanıyor ama çocuk çok geride kalıyor. Bizler uzaklaşırken çocuk rayların yanında dizlerinin üzerine düşüyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

Canım sıkılıyor. Çocuk, Cesurluk adaylığını kaybetti. O şimdi bir topluluksuz. Böylesi, her an hepimizin başına gelebilir.

Bana yardım eden Dürüstlük kızı, "Sen iyi misin?" diye soruyor cıvıldayarak. Uzun boylu bir kız, koyu kahverengi teni ve kısa saçları var. Güzel görünüyor.

İyi olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum.

"Benim adım Christina," diyor elini uzatarak.

Çok uzun zamandır hiç kimseyle tokalaşmadım. Fedakarlık Topluluğu, saygının bir ifadesi olarak sadece baş eğerek selamlaşır. Beceriksizce elini tutuyorum ve iki kez sallıyorum, çok sert ya da zayıf bir şekilde sıkmadığımı umuyorum.

"Beatrice," diyorum.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Açık kapıdan esen rüzgarın şiddeti arttığında bağırmak zorunda kalıyor. Tren hızlanıyor. Oturuyorum. Yere ne kadar yakın olursam dengemi o kadar kolay sağlarım. Christina bir kaşını kaldırıp bana bakıyor.

"Hızlı tren, şiddetli rüzgar anlamına gelir," diyorum. "Rüzgar da düşmek anlamına gelir. Çök."

Christina yanıma oturarak sırtını duvara yaslıyor.

"Sanırım Cesurluk merkezine gidiyoruz," diyorum. "Ama merkezin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Kim biliyor ki?" Başını sallayıp sırıtıyor. "Sanki yerin içinden bir yerlerden falan fırlıyorlar."

Rüzgar tekrar şiddetli bir şekilde vagonun içine saldırdığında diğer topluluklardan transfer olanlar havaya uçup birbirlerinin üzerine yığılıyor. Christina'nın söylediklerini dinlemeden kahkahasını izliyorum ve ben de kendimi gülümsemeye zorluyorum.

Cam binalardan yansıyan turuncu gün ışığı, sol omzumun üzerinden vuruyor ve uzakta eskiden yuvam olan gri evleri hayal meyal seçebiliyorum.

Bu akşam, yemeği hazırlama sırası Caleb'daydı. Sofrayı onun yerine kim hazırlayacak –annem mi, yoksa babam mı? Ve odasını topladıkları sırada neler keşfedecekler? Dolapla duvar arasına sıkıştırılmış ya da yatağının altına dizilmiş kitapları

gözümde canlandırıyorum. Bilgelik için duyduğu susuzluk, odasındaki bütün gizli köşeleri doldurmuş olmalı. Bilgelik Topluluğu'nu seçeceğini başından beri biliyor muydu? Öyleyse bunu ne zaman fark etti?

Büyük oyuncuymuş doğrusu. Bu düşünceyle midem bulanıyor, gerçi ben de ailemi terk ettim ama en azından, hiçbir zaman olmadığım biri gibi davranmadım. En azından ailem, benim özverili olmadığımı biliyordu.

Gözlerimi yumduğumda, annemle babamı sessizlik içinde sofrada otururken görüyorum. Onları düşündüğümde boğazıma oturan yumruk, aslında özverili olduğumun yeni bir işareti mi? Yoksa sadece bir daha asla annemle babamın kızı olamayacağımı bildiğim için bencillik mi yapıyorum?

+ + +

"Trenden atlıyorlar!"

Başımı kaldırıyorum. Boynum ağrıyor. Son yarım saattir duvarın kenarına kıvrılmış, kükreyen rüzgarı dinliyor, yanımızdan bir bulamaç gibi geçip giden şehri seyrediyorum. Öne doğru eğiliyorum. Son birkaç dakikada tren yavaşlamaya başlamıştı ve az önce bağıran çocuğun gerçekten de doğruyu söylediğini anlıyorum: Önümüzdeki vagonlarda yol alan Cesurlar, tren çatıların yanından geçerken dışarı atlıyor. Raylar, yedi katlı bir binanın yüksekliğinde ilerliyor.

Hareket halindeki trenden çatıya atlama fikri, çatıyla ray arasındaki boşluğu bildiğimden kusma isteğimi artırıyor. Bütün gücümü kullanarak oturduğum yerden kalkıyorum ve sendeleyerek, gençlerin vagonun öteki ucunda oluşturduğu kuyruğa giriyorum.

"Eh, o zaman atlamamız gerekecek," diyor Dürüstlük kızı. Kocaman bir burnu ve çarpık dişleri var.

"Harika," diye onu yanıtlıyor Dürüstlük oğlanı. "Gerçekten çok mantıklı Molly. Trenden bir çatıya sıçra, olsun bitsin. Gerçekten de hiç saçma değil."

"Seçimimizi yaparken bunu biliyorduk Peter," diyor kız.

"Eh, ben atlamıyorum," diyor arkamdaki bir Dostluk oğlanı. Zeytin karası teninin üzerine kahverengi bir gömlek giymiş –Dostluk'tan Cesurluk'a geçen tek kişi o. Yanakları gözyaşlarıyla parlıyor.

"Atlaman gerekiyor," diyor Christina, "Yoksa başarısız olursun. Haydi, her şey yoluna girecek."

"Hayır, girmeyecek! Ölmektense topluluksuz kalmayı tercih ederim!" Dostluk oğlanı inatla başını iki yana sallıyor. Sesinde panik var. Her geçen saniye yaklaşan çatılara bakarken başını sallamaya devam ediyor.

Onun gibi düşünmüyorum. Topluluksuzlar gibi boş boş yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Onu zorlayamazsın," diyorum Christina'ya bir bakış fırlatarak. Kızın kahverengi gözleri kocaman büyüyor ve ağzını öyle bir sıkıyor ki dudakları renksiz kalıyor. Bana elini uzatıyor.

"Tut," diyor. Yardıma ihtiyacım olmadığını söylemek üzere bir kaşımı kaldırıyorum ama Christina ekliyor. "Ben sadece... yani birisi beni çekmeden bunu yapamam."

Elini tuttuğumda ikimiz de vagonun kenarında duruyoruz. Bir çatının yanından geçerken saymaya başlıyorum, "Bir... iki... üç!"

Üç dediğimizde vagondan atlıyoruz. Bir an kendimi ağırlıksız hissediyorum, sonra ayaklarım sert zemine çarptığında bütün sinirlerimi diken diken eden bir acıyla sarsılıyorum. Şiddetli çarpma yüzünden yuvarlanırken, çakıl taşlı zeminde yanağım yere sürtünüyor. Christina'nın elini bırakıyorum. Kahkaha atıyor.

"Çok eğlenceliydi," diyor.

Christina, Cesurlar'ın içindeki heyecan arayışına çok uygun. Yanağımdaki çakıl parçalarını elimle silkeliyorum. Dostluk Topluluğu'ndan gelen çocuk dışında bütün adaylar, farklı başarı seviyelerinde çatıya atlıyor. Dürüstlük kızı bir dişini çatlattı. Molly, yüzünü ekşiterek ayak bileğini tutuyor ve Dürüstlük'ten parlak saçlı Peter gururlu bir şekilde sırıtıyor –ayaklarının üzerine düşmüş olmalı.

Sonra bir uluma duyuyorum. Başımı çevirerek sesin geldiği yeri bulmaya çalışıyorum. Cesurluk'tan bir kız çatının kenarında durmuş, çığlık çığlığa aşağıya bakıyor. Arkasında yine Cesurluk'tan bir oğlan, düşmemesi için kızı belinden tutuyor.

"Rita," diyor çocuk. "Rita, sakinleş. Rita..."

Ayağa kalkıp kenardan bakıyorum. Aşağıda, kaldırımda birisi yatıyor. Kolları ve bacakları tuhaf bir açıda kıvrılmış kızın saçları, başının etrafında bir yelpaze gibi açılmış. Midem bulanınca bakışlarımı tren raylarına çeviriyorum. Trenden atlayanların hepsi başarılı olamamış demek. Cesurlar bile güvende değil.

Rita hıçkırarak dizlerinin üzerine çöküyor. Sırtımı dönüyorum. Kızı seyretmeye devam edersem ben de ağlamaya başlayabilirim ve bu insanların önünde bunu yapmasam iyi olur.

Mümkün olduğunca duygusuzca, kendime *burada işlerin böyle yürüdüğünü* söylüyorum. *Tehlikeli şeyler yaparız ve insanlar ölür. İnsanlar ölür ve biz yine tehlikeli şeyler yaparız.* Bu dersi ne kadar hızlı bir şekilde aklıma kazırsam, adaylık sürecinde hayatta kalma şansım artar.

Gerçi artık adaylık sürecini başarıyla geçmek istediğimden pek emin değilim.

İçimden üçe kadar sayacağımı, saydıktan sonra hayata devam edeceğimi söylüyorum. *Bir.* Kaldırımda yatan kızın cesedi aklıma geldiğinde ürperiyorum. *İki.* Rita'nın hıçkırıklarını ve onu avutmaya çalışan çocuğun sesini duyuyorum. *Üç.*

Dudaklarımı sımsıkı kapatıp Rita'dan ve çatının kenarından uzaklaşıyorum.

Dirseğim acıyor. Hasarı incelemek için kolumu sıyırırken ellerim titriyor. Deri biraz sıyrılmış ama kanamıyor.

"Aaah. Tam bir *skandal*! Kasıntılardan biri bize etini gösteriyor!"

Başımı kaldırıyorum. "Kasıntı." Fedakarlık Topluluğu için kullanılan argo bir sözcük ve oradan gelen bir tek ben varım. Peter sırıtarak beni işaret ediyor. Kahkahalar duyuyorum. Yanaklarım yanarken kolumu indiriyorum.

"Dinleyin! Benim adım Max! Yeni topluluğunuzun liderlerinden biriyim!" diye bağırıyor çatının diğer ucundan bir adam. Diğerlerinden yaşça daha büyük, koyu tenli yüzünde derin çizgiler var ve şakakları ağarmış. Bir kaldırımdaymış gibi rahatça çatının kenarındaki çıkıntının üzerinde duruyor. Sanki az önce oradan biri düşüp ölmemiş gibi. "Birkaç kat aşağıda yerleşkemize üye girişi bulunuyor. Atlamaya cesaret edemiyorsanız buraya ait değilsiniz demektir. Adaylarımız, ilk atlayan olma ayrıcalığına sahiptir."

"Çatıdan *aşağı* atlamamızı mı istiyorsunuz?" diye soruyor Bilgelik'ten bir kız. Fareyi andıran kahverengi saçları ve kalın dudakları olan kız, benden birkaç santim daha uzun. Ağzı açık bir şekilde adama bakıyor.

Neden şaşırdığını bilmiyorum.

"Evet," diyor Max. Eğlenmiş gibi görünüyor.

"Aşağıda su falan var mı?"

"Kim bilir?" Max sorarcasına kaşlarını kaldırıyor.

Ön taraftaki kalabalık aday grubu ikiye ayrılarak bize geniş bir alan açıyor. Etrafıma bakınıyorum. Kimse çatıdan atlamaya can atmıyor –hepsinin gözleri fıldır fıldır dönüyor ama kimse Max'e bakmıyor. Bazıları ufak tefek sıyrıklarıyla ilgileniyor, diğerleri de giysilerindeki tozları silkeliyor. Peter'a göz atıyorum. Tırnak derisiyle ilgilenirken endişelenmemiş gibi görünmeye çalışıyor.

Gururluyum. Bir gün gururum başımı belaya sokacak ama bugün bana cesaret veriyor. Çatının kenarına yürürken arkamdan kıs kıs gülenleri duyuyorum.

Max kenara çekilip önümü açıyor. Tam kenarda durup aşağı bakıyorum. Etrafta üzerinde durduğumuza benzeyen üç bina daha var. Ortalarındaki boşluk, betona açılmış kare şeklinde devasa bir delik gibi görünüyor. Dibinde ne olduğunu göremiyorum.

Korkutma taktiği bu. Yere güvenli bir şekilde konacağımdan eminim. Bu varsayım, çatının kenarında durmamı sağlayan tek şey. Dişlerim takırdıyor. Artık geri dönemem. Arkamdakiler yapamayacağım üzerine bahse girip kıkırdarken vazgeçemem. Birbirine dolaşan parmaklarımla gömleğimin yakasını yokluyorum ve en son düğmeyi buluyorum. Birkaç denemenin ardından ilmeği çözüp gömleğimi çıkarıyorum.

Gri tişörtümle kalıyorum. Tişörtüm, sahip olduğum tüm giysilerden çok daha dar ve kimse bugüne kadar beni bu halimle görmedi. Gömleğimi top haline getirip omzumun üzerinden Peter'a bakıyorum. Çenemi sıkıp bütün gücümle kumaş topunu ona fırlatıyorum. Gömlek göğsüne çarpıyor. Peter ters ters bana bakıyor. Diğerlerinin beni yuhaladığını ve bağrıştığını duyabiliyorum.

Tekrar önümdeki boşluğa bakıyorum. Tüylerim diken diken olurken midem bulanıyor. Şimdi yapmazsam bir daha hiç yapamam. Güçlükle yutkunuyorum.

Düşünmüyorum. Dizlerimi kırıp sıçrıyorum.

Büyüyen ve genişleyen zemin bana doğru yaklaşırken hava kulaklarımda uğulduyor. Ya da ben yere yapışmak üzereyim. Düşme duygusu midemin çekilmesine neden oluyor, bütün kaslarım geriliyor ve kalbim öyle hızlı çarpıyor ki resmen canım yanıyor. Boşluk etrafımı sarıyor ve karanlığın içine süzülüyorum.

Sert bir şeye çarpıyorum. Altımda gevşiyor ve bütün bedenimi sarıyor. Çarpma nedeniyle ciğerlerimdeki bütün hava boşaldığı için hırıldayarak yeniden nefes almaya çalışıyorum. Kollarım ve bacaklarıma sanki binlerce iğne batıyor.

Bir ağ. Deliğin dibinde bir ağ var. Binanın tepesine bakıyorum ve yarı rahatlamış yarı histerik bir kahkaha atıyorum. Bütün vücudum titrerken ellerimle yüzümü örtüyorum. Az önce bir çatıdan aşağı atladım.

Ayağımı sert zemine basmam gerekiyor. Birkaç elin beni ağın üzerinden çektiğini hissediyorum, uzanan ellerden en yakınına tutunup kendimi çekiyorum. Yuvarlanıyorum. Genç adam beni tutmasa, az daha ahşap zemine yüzüstü yapışacaktım.

Elini sıkıca tuttuğum kişi, genç bir adam. Üst dudağı ince, alt dudağı kalın. Gözleri o kadar derin ki kirpikleri kaşlarının altındaki deriye değiyor. Koyu mavi gözleri uykulu, hülyalı ve beklenti dolu bir ifadeyle bakıyor.

Kollarımdan tutuyor ama ayaklarımı yere basıp doğrulduğum anda beni bırakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Üç metre yüksekliğinde bir platformun üzerindeyiz. Etrafımız açık bir mağara gibi görünüyor.

"Buna inanamıyorum," diyor genç adamın arkasında duran biri. Sağ kaşının üzerinde üç gümüş hızmasıyla koyu renk saçlı bir kız söylüyor bunu. Yapmacık bir gülümsemeyle bana bakıyor. "İlk atlayan, bir Kasıntı mı yani? Duyulmuş şey değil."

"Topluluğunu bırakmış olmasının bir sebebi var Lauren," diye gürlüyor boğuk sesiyle genç adam. "Adın ne?"

"Şey..." Neden duraksadığımı bilmiyorum. Ama "Beatrice" artık kulağıma pek de doğru bir isimmiş gibi gelmiyor.

"Düşün," diyor genç adam dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyle. "Adını seçmek için tek bir şansın var."

Yeni bir yer, yeni bir isim. Burada yepyeni biri olabilirim.

"Tris," diyorum kararlı bir şekilde.

"Tris," diye tekrar ediyor Lauren sırıtarak. "Duyuruyu yapabilirsin Dört."

Dört, omzunun üzerinden bakıp bağırıyor. "İlk atlayan – Tris!"

Gözlerim karanlığa alışınca etraftaki insanları seçiyorum. Neşeyle yumruklarını havaya savuruyorlar, sonra ağa bir baş-

kası düşüyor. Çığlığı, kendisini takip ediyor. Christina. Herkes gülüyor ama onun kahkahasını duyduklarında daha da coşuyorlar.

Dört, elini sırtıma koyuyor ve "Cesurluk'a hoşgeldin," diyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bütün adaylar yere indiğinde Lauren ve Dört, bizi dar bir tünele yönlendiriyor. Tünelin duvarları ve eğimli tavanı nedeniyle yerkürenin kalbine gidiyormuşuz gibi bir hisse kapılıyorum. Geniş aralıklarla aydınlatılan tünel o kadar karanlık ki bir sonraki loş alana varana kadar içimi bastırılamayan bir korku sarıyor. Ama neyse ki sürekli birileri omzuma çarpıyor. Aydınlığa ulaştığımızda kendimi yine güvende hissediyorum.

Önümde yürüyen Bilgelik oğlanı aniden durduğunda, yüzümü sırtına çarpıyorum. Geriye doğru sendeleyip burnumu ovalıyorum. Bütün grup bekliyor ve üç liderimiz kollarını göğüslerinde kavuşturmuş önümüzde duruyor.

"Burada ayrılıyoruz," diyor Lauren. "Cesurluk'ta doğan adaylar benimle geliyor. Bir tanıtım turuna *ihtiyacınız* olduğunu sanmıyorum."

Gülümseyerek, başıyla Cesurluk'ta doğan adayları çağırıyor. Hepsi biraraya toplandıktan sonra gölgelerin arasında gözden kayboluyor. Aydınlık alandan çıkan son topuğu da gördükten sonra geri kalanlara göz atıyorum. Adayların çoğu Cesurlar'dan oluşuyordu, o yüzden geriye sadece dokuz kişi kalıyoruz. Aralarında Fedakarlık'tan gelen bir tek ben varım. Dostluk'tan gelen kimse kalmamış. Geri kalanlar Bilgelik'ten ve şaşırtıcı bir şekilde Dürüstlük'ten. Her durumda doğruları söylemek için cesur olmak gerekiyor sanırım. Bunu bilmiyordum.

Dört, bize bakarak konuşuyor. "Genellikle kontrol odasında çalışıyorum ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca eğitmeniniz olacağım," diyor. "Benim adım Dört."

"Dört mü? Bildiğimiz sayı gibi mi?" diye soruyor Christina.

"Evet," diyor Dört. "Bir sorunun mu var?"

"Hayır."

"İyi. Şimdi Çukur'a doğru yola çıkıyoruz, bir gün orayı sevmeyi öğreneceksiniz. Çukur..."

Christina kıs kıs gülüyor. "Çukur mu? Zekice bir isim."

Dört, kıza doğru yürüyüp yüzünü onunkine yaklaştırıyor ve bir saniye boyunca gözlerinin içine bakıyor.

"Senin adın ne?" diyor sakince.

"Christina," diye ciyaklıyor kız.

"Pekala Christina. Dürüstlük insanlarının hazırcevap zevzekliklerine katlanmak isteseydim, doğrudan onların topluluğuna katılırdım," diye tıslıyor Dört. "Benden öğreneceğin ilk ders, çeneni kapalı tutman olacak. Anlaşıldı mı?"

Christina başıyla onaylıyor.

Dört, tünelin sonundaki gölgelere doğru ilerliyor. Aday gurubu da sessizce onu takip ediyor.

"Dallamanın tekiymiş," diyor yarım ağızla Christina.

"Sanırım kendisine gülünmesinden pek hoşlanmıyor," diyorum.

Dört etrafımızdayken dikkatli davranmanın akıllıca olacağını anlıyorum. Platformun üzerindeyken bana gayet içten ve uysallıkla yaklaşmıştı ama ağırbaşlılığı artık daha temkinli olmama neden oluyor.

Dört, önüne geldiği ikili kapıyı iterek açıyor ve "Çukur" denen yere giriyoruz.

"Ah," diye fısıldıyor Christina. "Şimdi anlıyorum."

"Çukur" bu yeri anlatacak en iyi kelime. Yeraltı mağarası o kadar büyük ki durduğum yerden ucunu bucağını göremiyorum. Eğri büğrü duvarlar başımın üzerinde yükseliyor. Taş duvarlara oyulmuş odalardan bazıları yiyecek, giysi ve malzeme depolama işine yarıyor, diğerleriyse boş zaman geçirmek için tasarlanmış. Odaları birbirlerine kayadan oyulmuş köprüler ve basamaklar bağlıyor. Kenarlarda insanların düşmesini önleyecek herhangi bir korkuluk görülmüyor.

Kaya duvarlardan birinden, turuncu renkli bir ışık huzmesi yansıyor. Çukur'un çatısı cam plakalardan oluşuyor ve gün ışı-

ğı oradan içeri sızıyor. Oysa trenle yanından geçerken bu bina diğer topluluk binalarından farklı görünmüyordu.

Taş yolların üzerine düzensiz aralıklarla mavi fenerler asılmış. Işık bana Seçim Töreni'ndeki mavi aydınlatmaları hatırlatıyor. Gün ışığı ölürken bu fenerlerin ışığı daha da parlaklaşıyor.

Her yerde insanlar var, hepsi siyah giyinmiş, hepsi bağırarak, ellerini kollarını sallayarak hararetle birbirleriyle konuşuyor. Kalabalıkta yaşlı birini görmüyorum. Cesurluk'ta hiç yaşlı insan yok mu? Ömürleri uzun sürmüyor mu, yoksa trenlerden atlayamayacak kadar yaşlandıklarında topluluktan uzaklaştırılıyorlar mı?

Kenarlarında tırabzan olmayan dar bir yoldan bir grup çocuk hızla koşuyor. Öyle hızlı koşuyorlar ki kalbim sıkışıyor. Düşüp canlarını yakmamaları için seslenerek yavaşlamalarını söylemek istiyorum. Gözlerimin önüne Fedakarlık sokaklarındaki düzen geliyor: Sağ taraftan tek sıra halinde ilerleyen insanlar, sol tarafta tek sıra halinde karşıdan gelenlerin yanından yürüyor. Hepsi gülümseyerek sessizlik içinde başlarını eğip selam veriyor. Midem burkuluyor. Çünkü Cesurluk'taki kaosun harika bir yanı var.

"Beni takip edin," diyor Dört. "Size kanyonu göstereceğim."

Eliyle gideceğimiz yönü gösteriyor. Dört, profilden bakıldığında gayet ağırbaşlı görünüyor, tam bir Cesurluk üyesi ama sırtını dönerken tişörtünün yakasından dövmesinin bir ucunu görüyorum. Bizi Çukur'un sağ tarafına götürüyor. Burası insanın tüylerini ürpertecek kadar zifiri karanlık. Gözlerimi iyice kısıp baktığımda, üzerinde yürüdüğüm zeminin sonunda demir bir bariyer olduğunu görebiliyorum. Korkuluğa yaklaştığımızda kulaklarıma bir kükreme geliyor: Kayalara çarparak hızla akan su.

Aşağı bakıyorum. Zemin sert bir açıyla aşağı kıvrılıyor. Birkaç kat altımızda bir nehir akıyor. Fokurdayan sular duvara çarpıp üzerime minik damlalar sıçratıyor. Sol tarafımda su biraz daha sakin. Ama sağ tarafımdaki sular, kayalarla savaşırcasına bembeyaz köpürüyor.

"Kanyon bize cesaret ile aptallık arasında ince bir çizgi olduğunu hatırlatır!" diye bağırıyor Dört. "Gözü pek bir atlayış, hayatınızın sonu anlamına gelebilir. Daha önce olmayan şey değil, yine olmaması için de hiçbir sebep yok. Bu uyarımı dikkate alın."

"Bu inanılmaz," diyor Christina hepimiz korkuluktan uzaklaşırken.

"Üstüne bastın," diyorum başımı sallayarak.

Dört, adaylar grubunu Çukur'un diğer ucundaki duvarda açılmış deliğe doğru yönlendiriyor. Deliği kapatan kapıların ardındaki oda gayet iyi aydınlatılmış olduğu için içeride olup biteni rahatlıkla görebiliyoruz: İnsanlarla dolu yemek salonunda gümüş çatal bıçaklar takırdıyor. İçeri girdiğimizde, Cesurluk insanları ayağa kalkıyor. Bizi alkışlıyorlar. Ayaklarını

yerlere vuruyorlar. Bağırıyorlar. Şamata her yanımızı sarıyor, içime doluyor. Christina gülümsüyor. Bir saniye sonra ben de gülümsemeye başlıyorum.

Boş sandalye arıyoruz. Christina'yla odanın yan tarafında boş bir masa görüyoruz ve biraz sonra kendimi bir yanımda Dört, öteki yanımda Christina'yla masada otururken buluyorum. Masanın ortasında daha önce hiç görmediğim bir yiyecekle dolu bir servis tabağı var: Yuvarlak ekmek dilimleri arasına sıkıştırılmış, daire şeklinde et parçaları. Ne yapacağımı bilmediğimden bir tanesini alıp parmaklarımla yokluyorum.

Dört dirseğiyle beni dürtüyor.

"Bu et," diyor. "Üstüne bundan dök." Kırmızı sosla dolu bir kaseyi bana uzatıyor.

"Daha önce hiç hamburger yememiş miydin?" diye soruyor Christina kocaman gözleriyle.

"Hayır," diyorum. "Adı bu mu?"

"Kasıntılar sade yemekler yer," diyor Dört, Christina'ya bakıp kafasını sallarken.

"Neden?" diye soruyor Christina.

Omuz silkiyorum. "Aşırılık, gereksiz yere kendini şımartma olarak görülür."

Christina kıs kıs gülüyor. "Ayrılmana şaşırmamalı."

"Evet," diyorum gözlerimi devirerek. "Tek nedeni yemeklerdi."

Dört'ün dudağının kenarında bir seğirme beliriyor.

Yemek salonunun kapıları açılıyor ve bütün oda bir anda sessizliğe bürünüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Genç bir adam içeri giriyor. Salon o kadar sessizleşiyor ki adım seslerini rahatça duyabiliyorum. Yüzünde o kadar çok metal halka var ki kaç tane olduğunu sayamıyorum. Koyu renk uzun saçları yağlı görünüyor. Ama onu tehlikeli gösteren bunlar değil. Asıl tehdit, salonu tarayan buz gibi soğuk bakışlarında.

"Bu kim?" diye tıslıyor Christina.

"Adı Eric," diyor Dört. "Cesurluk'un liderlerinden biri."

"Gerçekten mi? Ama çok genç görünüyor."

Dört ciddi ciddi bakıyor. "Burada yaşın önemi yok."

Eminim Christina da benim sormak istediğim soruyu sormak istiyor: İyi de o zaman neyin önemi var? Bu arada Eric, odayı gözleriyle taramayı bırakıyor ve bir masaya doğru yürüyor. Dahası, bizim oturduğumuz masaya yöneliyor ve Dört'ün yanına oturuyor. Selam vermediği için biz de onu selamlamaya yeltenmiyoruz.

"Eee, beni tanıştırmayacak mısın?" diye soruyor Eric, başıyla Christina'yla beni işaret ederek.

"Tris ve Christina," diyor Dört.

"Vaaay, bir Kasıntı ha?" diyor Eric bana doğru sırıtarak. Sırıtışı dudaklarındaki metal halkaları oynatıyor. Metalin geçtiği delikler büyüyünce, sevimsizce yüzümü ekşitiyorum. "Ne kadar dayanabileceğini göreceğiz."

Bir şey söylemek istiyorum -belki de sonuna kadar dayanabileceğim konusunda onu ikna etmek istiyorum- ama diyecek bir söz bulamıyorum. Neden olduğunu anlayamıyorum ama Eric'in bana bakmaya devam etmesi hiç hoşuma gitmiyor. Hatta bana bir daha hiç bakmasın diye içimden dua ediyorum.

Parmaklarıyla masada tempo tutuyor. Parmak eklemleri sıyrıklarla dolu, tıpkı sert bir şeyi yumruklamış gibi görünüyor.

"Eee, sen neler yaptın son zamanlarda Dört?" diye soruyor.

Dört omuzlarını kaldırıyor. "Pek bir şey yapmadım," diyor.

İkisi arkadaş mı? Gözlerim Eric'le Dört arasında gidip geliyor. Eric'in davranışları -buraya oturması, Dört'ün hatırını sorması- arkadaş oldukları izlenimini veriyor ama Dört'ün tel gibi gergin bir şekilde oturmasına bakılırsa aralarında başka bir şey var. Belki rekabet... Ama Eric bir liderse ve Dört değilse aralarında nasıl bir rekabet olabilir ki?

"Max seninle görüşmek istediğini ama senin hiçbir buluşmaya gitmediğini söyledi," diyor Eric. "Benden, ne derdin olduğunu öğrenmemi istedi."

Dört birkaç saniye boyunca Eric'e bakıyor, sonra konuşuyor, "Ona pozisyonumdan memnun olduğumu söyleyebilirsin."

"Demek sana yeni bir görev vermek istiyor."

Eric'in kaşındaki halkalar ışığı yansıtıyor. Belki Eric, Dört'ü kendi pozisyonuna bir tehdit olarak görüyor. Babam, gücü elinde tutmak isteyenlerin, hep kaybetme korkusuyla yaşadığını söyler. Onun için gücümüzü, gücü istemeyenlere vermemiz gerektiğini iddia eder.

"Öyle görünüyor," diyor Dört.

"Ve sen ilgilenmiyorsun."

"İki yıldır ilgilenmiyorum."

"Eh," diyor Eric. "Dua edelim de bu kez anlasın."

Dört'ün omzuna biraz sertçe vuruyor ve ayağa kalkıyor. Uzaklaşır uzaklaşmaz hemen kamburumu çıkarıyorum. Bu kadar gerilmiş olduğumun farkında değildim.

Merakımı bastıramıyorum. "Siz ikiniz... arkadaş mısınız?" diye soruyorum.

"İkimiz de aynı adaylık sürecindeydik," diyor Dört. "Eric, Bilgelik'ten transfer oldu."

Dört'ün yanında dikkatli olmakla ilgili kaygılarım birden siliniyor. "Sen de mi başka bir topluluktan transfer oldun?"

"Sadece Dürüstlük'ten olanların sorularıyla başımın ağrıyacağını sanıyordum," diyor soğuk bir tavırla. "Şimdi bir de Kasıntılar'la mı uğraşacağım?"

"Seni yakın bulduğumuz için olmalı," diyorum düz bir sesle. "Bilirsin işte. Çivili bir yatağa yatmak gibi."

Gözlerini bana diktiğinde bakışlarımı kaçırmıyorum. Dört, bir köpek olmayabilir ama aynı kurallar geçerli. Gözlerini kaçırmak, boyun eğdiğin anlamına gelir. Gözlerinin içine bakmak ise meydan okumak. Benim seçimim ikincisi.

Yanaklarım yanmaya başlıyor. Bu gerilim sona erdiğinde ne olacak?

Oysa Dört yalnızca, "Sözlerine dikkat et Tris," demekle yetiniyor.

Kendimi mideme taş oturmuş gibi hissediyorum. Cesurlar'ın oturduğu başka bir masadan biri Dört'e seslendiğinde Christina'ya bakıyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bir teori geliştiriyorum."

"Neymiş o?"

Bir hamburger alıp sırıtıyor. "Bence sen ölmek istiyorsun."

Akşam yemeğinden sonra, Dört tek bir kelime bile söylemeden ortadan kayboluyor. Eric bizi bir dizi koridordan geçiriyor ama nereye gittiğimizi söylemiyor. Bir Cesurluk liderinin neden adayların sorumluluğunu üstlenmek isteyebileceğini anlamıyorum, sanırım sadece bu geceye özgü bir şey bu.

Her koridorun sonunda mavi bir lamba var. Ama lambaların arası karanlık ve yer eğimli olduğu için çok dikkatli yürümem gerekiyor. Christina sessizce yanımda yürüyor. Kimse sessiz olmamızı söylemedi, yine de kimse konuşmuyor.

Eric ahşap bir kapının önünde durup kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Etrafına toplanıyoruz.

"Bilmeyenler için söyleyeyim, benim adım Eric," diyor. "Cesurluk'un beş liderinden biriyim. Burada adaylık sürecini çok ciddiye alırız, o yüzden eğitiminizin büyük bölümünde gözetmen olarak gönüllü oldum."

Düşüncesi bile midemin bulanmasına yetiyor. Bir Cesurluk liderinin adaylığımız süresince gözetmenlik yapması yeterince kötüyken, bunu yapacak kişinin Eric olması, işi daha da berbatlaştırıyor.

"Bazı temel kurallar var," diyor Eric. "Her gün sabah sekizde eğitim salonunda olmanız gerekiyor. Eğitim her gün saat sekizden akşam altıya kadar sürüyor, arada öğle yemeği molası veriyoruz. Saat altıdan sonra canınız ne istiyorsa yapmakta özgürsünüz. Adaylık seviyeleri arasında da boş zamanınız olacak."

"İstediğinizi yapmakta özgürsünüz" sözü zihnime kazınıyor. Evdeyken, hiçbir zaman istediğimi yapmakta özgür değildim. Tek bir akşam bile buna izin yoktu. Orada, önce başkalarının ihtiyaçlarını düşünmek zorundaydım. Ne yapmaktan hoşlandığımı bile tam olarak bilmiyorum.

"Yerleşkeden sadece yanınızda bir Cesur varken çıkabilirsiniz," diye ekliyor Eric. "Bu göördüğünüz kapının ardında. önümüzdeki birkaç hafta boyunca uyuyacağınız oda bulunuyor. Siz dokuz kişisiniz ama odada on yatak olduğunu göreceksiniz. Aslında sayıca daha kalabalık olacağınızı tahmin ediyorduk."

"Ama başta aday sayısı on ikiydi," diye itiraz ediyor Christina. Gözlerimi yumup işiteceği azar için bekliyorum. Sessiz kalmayı öğrenmesi gerekiyor.

"Yerleşkeye ulaşmakta başarılı olamayan transferler hep olur," diyor Eric tırnaklarına bakarak. Omuz silkiyor. "Her neyse, adaylığın ilk aşamasında, transfer olanları ve Cesurluk'ta doğanları ayrı tutarız ancak bu ayrı ayrı değerlendirileceğiniz anlamına gelmiyor. Adaylık sürecinin sonunda, puanlamanız Cesurluk'ta doğan adaylarınkiyle karşılaştırılarak belirlenecek. Burada doğdukları için onlar doğal olarak sizden daha iyi. O yüzden, beklentim..."

"*Puanlama* mı?" diye soruyor sağımda duran fare saçlı Bilgelik kızı. "Neden puanlanıyoruz?"

Eric sırıtıyor. Sırıtışı, mavi ışıkta tuhaf ve ürkütücü görünüyor, sanki yüzü ortadan bir bıçakla yarılmış gibi.

"Puanlamanın iki amacı var," diyor. "Birincisi, adaylık sürecini geçtiğinizde nasıl bir görev üstleneceğinizi belirlemeye yarıyor. Burada *arzulanabilir* çok az görev var."

Midem sıkışıyor. Sırıtışına bakarken tıpkı yetenek sınavı odasına girdiğim andaki gibi, kötü bir şeylerin yolda olduğunu hissediyorum.

"İkincisi," diye devam ediyor. "Sadece ilk ona giren adaylar Cesurluk üyesi olabiliyor."

Mideme bir sancı saplanıyor. Hepimiz heykeller gibi kımıldamadan duruyoruz. Sonra Christina patlıyor. "*Ne?*"

"Bu yıl on bir Cesurluk'ta doğan ve dokuz transfer aday var," diyor Eric. "İlk aşamanın sonunda dört aday eksilmiş olacak. Geriye kalanlar, son sınavın ardından süreçten ayrılacak."

Böylesi de neredeyse her seviyenin sonunda eksileceğimiz anlamına geliyor. Gözucuyla Christina'nın bana baktığını hissediyorum. Ama ona bakamıyorum. Gözlerimi Eric'e dikmiş durumdayım ve yerimden kımıldamamaya kararlıyım.

Fedakarlık'tan transfer olan tek aday olarak şansım çok düşük.

"Başarısız olduğumuzda ne yapıyoruz?" diye soruyor Peter.

"Cesurluk Yerleşkesi'ni terk ediyorsunuz," diyor Eric duygusuz bir sesle. "Ve topluluksuz bir hayat yaşıyorsunuz."

Fare saçlı kız, eliyle ağzını kapatıp hıçkırığını saklamaya çalışıyor. Gri dişli topluluksuz adamın, elimden elma paketini kapışını hatırlıyorum. Aklıma boş boş bakan gözleri geliyor. Ama ağlamak yerine, Bilgelik'ten gelen kız gibi sakin duruyorum. İçim buz gibi. Taş gibi.

Cesurluk üyesi olacağım. Bunu başaracağım.

"Ama bu... hiç adil değil!" diyor Dürüstlük'ten gelen geniş omuzlu Molly. Sesi kızgın çıksa da gözlerindeki korku kolayca okunabiliyor. "Bunu *bilseydik*..."

"Yani bunu Seçim Töreni'nden önce bilseydin, Cesurluk'u seçmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?" diye azarlıyor onu Eric. "Çünkü mesele buysa şimdi çıkıp gitsen iyi olur. Gerçekten bizden biriysen başarısız olma korkun olmamalı. En

dişeleniyorsan bir ödlekten başka bir şey olamazsın." Eric, yatakhanenin kapısını iterek açıyor. "Siz bizi seçtiniz," diyor. "Şimdi seçme sırası bizde."

Yatakta yatarken dokuz kişinin nefesini dinliyorum.

Daha önce oğlanların olduğu bir odada uyumamıştım ama burada başka seçeneğim yok, daha doğrusu tek seçeneğim koridorda uyumak. Herkes verilen Cesurluk giysilerini giydi ama ben hala sabun ve taze hava kokan Fedakarlık giysilerimi üzerimden çıkarmadım, evim gibi kokuyor.

Kendi odamın olmasına alışmıştım. Penceremden evin önündeki bahçeyi ve daha ilerisinde sisli gökyüzünü görebiliyordum. Sessizlikte uyumaya alışmıştım.

Evimizi düşünürken gözlerim yanmaya başlıyor ve kırptığımda bir damla yaş yanağımdan süzülüyor. Hıçkırığımı bastırmak için elimle ağzımı örtüyorum.

Hayır, ağlayamam, burada olmaz. Sakinleşmem gerekiyor.

Her şey yoluna girecek. Dilediğim zaman aynada kendime bakabileceğim. Christina ile arkadaş olabilirim, saçlarımı kısacık kestirebilirim. İnsanların, pisliklerini kendilerinin toplamasına uzaktan bakarım.

Ellerim titrerken gözyaşlarım artıyor, görüşüm bulanıyor.

Annemle babam Ziyaret Günü'ne geldiğinde beni tanıyamayacakları kadar değişmiş olmam önemli değil –tabii o gün gelirlerse. Yüzlerini gözümün önüne getirir getirmez içimin acımasının önemi yok. Sakladığı sırlar her ne kadar canımı sıksa da Caleb'ın yüzünü hatırladığımda bile kalbim sancıyor. Nefesimi diğer adaylarınkiyle eşlemeye çalışıyorum. Önemi yok.

Boğuk bir ses nefesleri bölüyor, ardından bir hıçkırık duyuluyor. Ağır bir beden yatakta döndüğünde yaylar gıcırdıyor ve sesi çıkaran aday, hıçkırıklarını yastıkla bastırmaya çalışıyor, yine de yeterli olmuyor. Sesler yanımdaki ranzadan geliyor –Dürüstlük'ten gelen oğlan, Al. Aramızdaki en iriyarı aday. Böylesi bir duygusal çöküntü yaşamasını beklediğim en son kişi.

Yataklarımız sadece birkaç santim uzakta. Onu avutmam gerekir –onu avutmayı *istemem* gerekir çünkü ben böyle yetiştirildim. Oysa sadece iğreniyorum. Böylesine güçlü görünen biri zayıf davranmamalı. Neden hepimiz gibi o da sessizce ağlayamıyor ki?

Güçlükle yutkunuyorum.

Annemin, böyle düşündüğümü bilse bana nasıl bakacağını hayal edebiliyorum. Dudaklarının kenarları hemen aşağı bükülürdü. Kaşları, gözlerinin üzerine inerdi –kızgınlıkla kaş çatmaktan öte, bıkkınlığın işaretiydi bu. Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum.

Al, tekrar hıçkırıyor. Sesin neredeyse kendi boğazımda titreştiğini hissediyorum. Benden sadece birkaç santim uzaklıkta –ona dokunabilirim.

Hayır. Elimi indirip öteki yana dönüyorum ve duvara bakıyorum. Ona yardım etmek istemediğimi kimsenin bilmesine gerek yok. Bir sır olarak saklayabilirim bunu. Gözlerimi kapatıyorum ve uykunun beni kucaklamaya başladığını hissediyorum ama ne zaman uyuyacak gibi olsam, yine Al'ın hıçkırığını duyuyorum.

Belki sorunum eve gidememek değildir. Belki annemi, babamı, Caleb'ı, akşamları şöminenin etrafında toplanmamızı, annemin örgü örerken şişleriyle çıkardığı şıkırtıları özleyeceğim ama mideme oturan bu boşluk hissinin tek nedeni bu özlem değil.

Eve gitsem bile, oraya, kendini düşünmeden diğerlerine yardım eden ve varını yoğunu başkalarına gönülden veren insanlara ait olmadığımı biliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Yastığımla kulaklarımı kapatıp Al'ın hıçkırıklarını duymamaya çalışıyorum ve yastıkta oluşan ıslak daireler yanağımı serinletirken uyuyakalıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bugün öğreneceğiniz ilk ders, tabancayla ateş etmek. İkincisi ise bir dövüşten nasıl galip çıkacağınız." Dört, bana bakmadan elime bir tabanca tutuşturuyor ve yoluna devam ediyor. "Burada olduğunuza göre, hareket halindeki trene binmeyi ve sonra atlamayı öğrenmişsiniz demektir, o yüzden bunu öğretmeme gerek kalmayacak."

Cesurluk'ta durmadan hareket halinde olmamız gerekeceğini öğrendiğimde şaşırmıyorum. Ama koşuşturmaya katılmadan önce, altı saatlik uykudan daha fazlasına izin vereceklerini umuyordum.

Uykusuzluktan bütün vücudumun hala ağır olduğunu hissediyorum.

"Adaylık süreci üç aşamadan oluşuyor. Gelişiminizi ölçeceğiz ve her seviyede performansınıza göre puanlama yapacağız. Sıralamanızı belirleyecek aşamalar eşit ağırlıklı değil, o yüzden

zaman içinde dramatik bir gelişme sergilemeniz, her ne kadar zor olsa da imkansız değil."

Elimdeki silaha bakıyorum. Bırakın ateş etmeyi, bir gün elime tabanca alacağım bile aklımın ucundan geçmezdi. Tehlikeli bir his bu, sanki sadece dokunarak bile birilerinin canını yakabilirmişim gibi hissediyorum.

"Hazır olmanın, ödlekliğin kökünü kazıdığına inanırız –ki bizim için ödleklik, korku nedeniyle başarısız olmak anlamına gelir," diyor Dört. "Bu yüzden adaylık sürecinin her aşaması, farklı yönlerden hazırlanmanıza yardımcı olacak. Birinci seviyenin önceliği fiziksel gelişim, ikincisi duygusal, üçüncüsü ise öncelikle mantıksal."

"Ama..." Peter konuşmaya devam edemeden esniyor. "Ama tabancayla ateş etmenin... cesurlukla ne ilgisi var?"

Dört, tabancayı elinde çeviriyor, namlusunu Peter'ın alnına yerleştiriyor ve bir mermiyi yerine itiyor. Esnemekte olan Peter, ağzı açık bir halde donakalıyor.

"U-yan," diye azarlıyor onu Dört. "Elinde dolu bir tabanca var, seni salak. Ona göre davran."

Tabancayı indiriyor. Ani tehlike geçer geçmez, Peter'ın yeşil gözleri sertleşiyor. Bütün hayatını Dürüstlük'te geçirmiş biri olarak Dört'e bir cevap vermemesine şaşırıyorum ama bir şey demiyor, sadece yanakları kızarıyor.

"Sorunun cevabına gelince... Kendinizi savunmaya hazır olduğunuzda, altınızı ıslatmak ya da annenize seslenerek ağlamak aklınıza gelmez." Dört, sıranın sonuna doğru yürüyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor. "Bu bilgiye birinci seviyenin ileriki aşamalarında ihtiyacınız olabilir. Beni izleyin."

Üzerinde hedef işaretleri olan duvara doğru dönüyor – her birimiz için kare şeklinde kesilmiş kontrplak üzerinde iç içe geçmiş üç kırmızı daire var. Bacaklarını ayırıyor, tabancayı iki eliyle kavrıyor ve ateş ediyor. Kopan gürültü kulaklarımı acıtıyor. Boynumu uzatarak hedefe bakıyorum. Kurşun, en ortadaki daireyi delmiş.

Kendi hedefime doğru dönüyorum. Ailem tabancayla ateş etmemi asla onaylamazdı. Onlara göre tabanca, insanın kendini koruması içindi, tabii işin içinde şiddet olmadığı sürece –bu yüzden tabancalar ancak kendilerine hizmet ederdi.

Ailemi aklımdan uzaklaştırıyorum, bacaklarımı omuz hizasında açıyorum, tabancanın kabzasını iki elimle dikkatli bir şekilde kavrıyorum. Tabanca, doğrultarak tutmakta zorlanacağım kadar ağır. Ama yüzümden mümkün olduğunca uzak kalmasını sağlıyorum. Tetiğe parmağımı bastırıyorum, başta duraksıyorum, sonra kendimi geri çekerek tetiğe daha sert basıyorum. Çıkan ses yine kulaklarımı acıtıyor ve tabanca geri tepince ellerim neredeyse burnuma çarpıyor. Sendelediğimde, dengemi sağlayabilmek için arkamdaki duvara tutunuyorum. Attığım kurşunun nereye gittiğini bilmiyorum ama hedefe yakın bir yerde olmadığından eminim.

Tekrar, tekrar, tekrar ateş ediyorum ve kurşunlardan hiçbiri hedefin yakınına bile isabet etmiyor.

"İstatistiksel açıdan," diyor yanımda duran Bilgelik oğlanı Will bana bakıp sırıtarak "şimdiye kadar hedefi en azından bir kez vurmuş olman gerekirdi... Yani kazara bile olsa." Kabarık sarı saçlarının altındaki kaşlarını çatıyor.

"Öyle mi?" diyorum ses tonumu değiştirmeden.

"Evet," diyor. "Bence doğa kurallarına meydan okuyorsun."

Dişlerimi sıkıp hedefe dönüyorum, hiç olmazsa dik durmaya çalışıyorum. Bize verdikleri ilk görevde ustalaşamazsam, birinci seviyeyi nasıl bitirebilirim ki?

Tetiği sertçe çekiyorum ve bu kez geri tepmeye hazırım. Ellerim yine geri kaçıyor ama bu kez dengemi koruyorum. Hedefin kenarında bir kurşun deliği beliriyor ve bir kaşımı kaldırarak Will'e bakıyorum.

"Gördün mü? Ben haklıyım. İstatistik asla yalan söylemez," diyor.

Gülümsemeden edemiyorum.

Hedefin ortasına isabet ettirebilmem için beş kez daha ateş etmem gerekiyor, bunu başardığımda içim coşkun bir enerjiyle doluyor. Uyanığım, heyecanlıyım, gözlerim kocaman olmuş, ellerim yanıyor. Tabancayı indiriyorum. Böylesi hasar yaratabilecek bir şeyin kontrolünü elde tutmak çok büyük bir güç –bir şeyi kontrol etmek başlı başına büyük bir güç.

Belki de ben gerçekten buraya aidim.

Öğle yemeği için mola verdiğimizde, tabancayı doğrultmaktan kollarım ağrıyor ve parmaklarım felçli gibi. Yemek salonuna doğru ilerlerken parmaklarımı sıvazlayıp kollarıma masaj yapıyorum. Christina, Al'ı yanımıza davet ediyor. Ona ne zaman baksam hıçkırıkları kulaklarımda çınlıyor, o yüzden ona bakmamaya çalışıyorum.

Çatalımla tabağımdaki bezelyeleri dürterken aklım yetenek testine gidiyor. Tori beni Uyumsuz olmanın tehlikeleri ile ilgili uyardığında, sanki sınav sonucunun alnıma kazındığını hissetmiştim, şu anda da yanlış bir hamlemde birinin bunu görmesi işten değilmiş gibi geliyor. Şimdiye kadar Uyumsuz olmam bir sorun yaratmadı ama yine de güvende olduğumu hissedemiyorum. Ya kalkanlarımı indirdiğimde korkunç bir şey olursa?

"Ah, haydi ama. Beni hatırlamıyor musun?" diye soruyor Christina, Al'a, bir taraftan kendine bir sandviç hazırlarken. "Daha birkaç *gün* önce matematik dersine birlikte giriyorduk. Üstelik pek de sessiz biri *sayılmam*."

"Matematik dersinde çoğunlukla uyurdum," diye cevap veriyor Al, "sabahın ilk dört saati, matematik hiç çekilmiyor!"

Ya tehlikenin gerçekleşmesi o kadar da yakın değilse –ya yıllar sonra ortaya çıkarsa ve ben hazırlıksız yakalanırsam?

"Tris," diyor Christina. Yüzümün önünde parmaklarını şaklatıyor. "Burada mısın?"

"Ne? Ne var?"

"Benimle aynı dersi alıp almadığını hatırlıyor musun diye soruyorum," diyor. "Yani, kusura bakma ama sanırım aynı sınıfa gitmiş olsak bile seni hatırlamazdım. Fedakarlık'takilerin hepsi aynı görünüyordu. Yani hala öyle ama sen artık onlardan biri değilsin."

Kıza bakıyorum. Bana bunu hatırlatmasına hiç gerek yoktu.

"Özür dilerim, yine kabalık mı ettim?" diye soruyor Christina. "Aklıma geleni söylemeye alışmışım bir kez. Annem hep nezaketin, güzel bir ambalajdan ibaret olduğunu söylerdi."

"Sanırım, topluluklarımız genellikle bu yüzden birbiriyle uyuşmuyor," diyorum küçük bir kahkaha atarak. Dürüstlük ve Fedakarlık arasında, Bilgelik ve Fedakarlık arasındaki nefret yoktur ama genellikle birbirlerini görmezden gelirler. Dürüstler'in en büyük sorun yaşadığı topluluk, Dostluk'tur. Dürüstler'e göre, barış ve huzuru her şeyin üzerinde tutanlar, suların dalgalı olduğunu görmezden gelir.

"Buraya oturabilir miyim?" diyor Will parmağıyla masaya vurarak.

"Nasıl yani? Bilge kankalarınla takılmak istemiyor musun?" diyor Christina.

"Onlar benim kankam değil," diyor Will tabağını masaya koyarken. "Aynı topluluktan olmamız, anlaştığımız anlamına gelmez. Hem, Edward ve Myra çıkıyor, onlara üçüncü tekerlek olmak istemem."

Bilgelik'ten transfer olan Edward ve Myra, iki masa ötemizde oturuyor. Öyle dip dibe oturuyorlar ki tabaklarındaki yiyeceği bıçakla keserlerken dirsekleri çarpışıp duruyor. Dikkatle onları izliyorum. Hayatım boyunca sadece birkaç öpüşme gördüm.

Edward başını çeviriyor ve dudaklarını Myra'nınkilere bastırıyor. Dişlerimin arasından tıslarken başımı çeviriyorum. Bir yanım, öpüştükleri için azarlanmalarını istiyor. Diğer yanımsa bir parça umutsuzlukla, başkasının dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olabileceğini merak ediyor.

"Bu kadar *aleni* olmaları gerekiyor mu?" diyorum.

"Aman, sadece öpüştüler işte." Al kaşlarını çatarak merakla bana bakıyor. Kaşlarını çatınca kirpikleri göz kapaklarına değiyor. "Çırılçıplak soyunmuyorlar ya!"

"Ortalık yerde öpüşülmez."

Al, Will ve Christina, hep birlikte beni anlıyormuş gibi gülümseyerek bakıyor.

"Ne?" diyorum.

"Fedakar yanın ortaya çıkıyor," diyor Christina. "Ortalık yerde sevgimizi göstermek bizim için sorun değil."

"Ah." Omuz silkiyorum. "Şey... o zaman, sanırım buna alışmam gerekecek."

"Ya da duygusuz ve soğuk nevale olarak kalabilirsin," diyor Will. Yeşil gözlerinde afacan kıvılcımlar çakıyor. "Bilirsin işte. İstersen."

Christina ona bir parça ekmek atıyor. Will havada yakalayıp ekmeği ısırıyor.

"Ona kötü davranma," diyor Christina. "Soğukluk onun doğasında var. Tıpkı sizin topluluktakilerin çokbilmiş olması gibi."

"Ben soğuk falan değilim," diye karşı çıkıyorum.

"Aman dert etme," diyor Will. "Bence sana sevimlilik katıyor. Bak, yanakların kızardı."

Söyledikleri, yüzümün daha fazla yanmasına neden oluyor. Diğerleri hep bir ağızdan kıkırdıyor. Kendimi gülmeye zorluyorum ve birkaç saniye sonra kahkaham normalleşiyor.

Rahatça gülebilmek güzel.

+ + +

Öğle yemeğinden sonra Dört bizi başka bir salona götürüyor. Salon devasa boyutlarda. Yerdeki ahşap döşemeler çatlamış ve üzerinde yürürken gıcırdıyor, tam ortada da kocaman bir daire çizilmiş. Sol duvarda yeşil bir pano var: Kara tahta. Alt Katlar öğretmenim de böyle bir pano kullanıyordu ama o zamandan beri bir daha karşıma çıkmamıştı. Belki bunun Cesurluk'taki önceliklerle ilgisi vardı: Önce eğitim, sonra teknoloji.

İsimlerimiz panonun üzerinde alfabetik sırayla yazılmış. Salonun diğer ucunda aralarında birer metre mesafe olan, renkleri solmaya yüz tutmuş siyah kum torbaları asılı.

Arkalarında diziliyoruz ve Dört ortada durduğunda, hepimiz onu görebiliyoruz.

"Bu sabah sa söylediğim gibi," diyor Dört. "İkinci öğreneceğiniz şey, dövüşmek. Bu dersin amacı, sizi aksiyona hazırlamak, vücudunuzu tehlikelere ve mücadeleye cevap verebilecek şekilde eğitmek –ki Cesurlar'dan biri olarak hayatınızı sürdürmeye niyetliyseniz, buna gerçekten ihtiyacınız olacak."

Hayatımı bir Cesur olarak yaşadığımı gözümde canlandıramıyorum bile. Tek düşünebildiğim, şu adaylık sürecini atlatabilmek.

"Bugün tekniklerin üzerinden geçeceğiz, yarın da birbirinizle dövüşeceksiniz," diyor Dört. "O yüzden dikkatle dinlemenizi öneririm. Hızlı öğrenemeyenlerin canı yanar."

Dört, birkaç yumruk adı sayıp önce havada sonra da kum torbaları üzerinde tekniğini gösteriyor.

Çalıştıkça tekniği kavrıyorum. Tıpkı tabanca kullanırken olduğu gibi, dengemi sağlamak ve bedenimin hareketlerini Dört'e benzetmek için birkaç kez denemem gerekiyor. En zoru tekmeler, oysa Dört bugün bize en basit ve temel olanlarını öğretiyor.

Kum torbaları ellerimi ve ayaklarımı acıtıyor. Ellerim kızarsa da ne kadar sert vurursam vurayım, kum torbası yerinden kımıldamıyor. Her yanımdan kumaşa çarpan etin çıkardığı şaplama sesleri geliyor.

Dört, etrafımızda dolaşırken hareketlerimizi izliyor. Önümde durduğunda, kendimi içim sanki bir çatalla oyuluyormuş

gibi hissediyorum. Beni tepeden tırnağa süzüyor, gözleri bir kez olsun tek bir noktada oyalanmıyor –pratik, bilimsel bir süzüş bu.

"Fazla kaslı değilsin," diyor, "Dizlerini ve dirseklerini kullansan daha iyi olur. Böylece daha güçlü vurabilirsin."

Birden elini karnıma koyuyor. Parmakları o kadar uzun ki avcunun kenarı göğüs kafesimin bir yanındayken parmakuçları öteki tarafa değiyor. Kalbim göğsümü acıtırcasına çırpınırken gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum.

"Karnını germeyi unutma," diyor Dört alçak sesle.

Sonra elini çekip yürümeye devam ediyor. Gittikten sonra bile karnımda avcunu hissedebiliyorum. Tuhaf ama idmana devam etmeden önce bunu düşünmeyi bırakıp nefesimi birkaç saniyeliğine düzeltmem gerekiyor.

Dört, akşam yemeği için bizi serbest bıraktığında, Christina beni dirseğiyle dürtüyor.

"Seni paralamamasına şaşırdım," diyor. Burnunu kırıştırıyor. "Benim ödümü koparıyor. Hele şu alçak sesle konuşması yok mu?"

"Evet. O..." Omzumun üzerinden Dört'e bakıyorum. Oldukça sessiz ve içine kapalı biri gibi görünüyor. Ama canımı yakacağını düşünmemiştim bile. "...kesinlikle insanın gözünü korkutuyor," diyebiliyorum sonunda.

Çukur'a vardığımızda önümüzden yürüyen Al arkasını dönüyor ve "Dövme yaptırmak istiyorum," diyor.

Arkamızdaki Will soruyor. "Ne dövmesi?"

"Bilmiyorum." Al gülüyor. "Sadece eski topluluğumu gerçekten terk ettiğimi hissetmek istiyorum. Artık ağlamak istemiyorum." Cevap vermediğimizde devam ediyor. "Beni duyduğunuzu biliyorum."

"Evet duyduk. Biraz sessiz olmayı öğrensen diyorum." Christina, Al'ın kalın kolunu dürtüyor. "Sanırım haklısın. Yarı içeride yarı dışarıda gibiyiz. Tamamen içeride olmak istiyorsak, onlar gibi görünmemiz gerekiyor."

Sonra bana bakıyor.

"Hayır. Saçlarımı kesmeyeceğim," diyorum, "ya da tuhaf bir renge boyamayacağım. Ya da yüzüme halkalar takmayacağım."

"Göbek deliğine ne dersin?" diye soruyor Christina.

"Ya da göğüs ucuna?" diye kıkırdıyor Will.

Homurdanıyorum.

Bugünlük eğitim sona erdiğinden, uyku zamanı gelene kadar dilediğimizi yapmakta özgürüz. Bu fikir başımı döndürüyor ama bu durum yorgunluktan da olabilir.

Çukur, arı kovanı gibi. Christina beni giysi bölümüne doğru çekiştirirken, Al ve Will'le dövmecide buluşmayı öneriyor. Tökezleyerek yolu tırmanıyoruz, Çukur'un içinde yükseklere çıkarken ayakkabılarımızla küçük taşları eziyoruz.

"Kıyafetlerimin nesi varmış?" diye soruyorum. "Artık gri giymiyorum."

"Çok çirkinler ve çok büyükler." Christina iç çekiyor. "Yardım etmeme izin verir misin lütfen? Senin için seçeceklerimi beğenmezsen bir daha giymezsin olur biter. Gerçekten."

On dakika sonra, bir aynanın önünde durmuş eteklerimin üzerinde biten siyah elbiseyi inceliyorum. Etek kabarık değil ama bacaklarıma da yapışmıyor. Christina'nın benim için ilk seçtiği elbiseden daha iyi, onu görür görmez reddetmiştim. Çıplak kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Christina, saçlarımı tutan bandı çekerek aldığında saçlarım omuzlarıma dökülüyor.

Sonra Christina siyah bir kalem çıkarıyor.

"Göz kalemi," diyor.

"Beni güzelleştiremeyeceğini sen de biliyorsun." Gözlerimi yumup kımıldamadan duruyorum. Kalemin ucunu kirpiklerimin dibinden geçiriyor. Bu kıyafetle ailemin önünde durduğumu hayal ediyorum ve midem, kusacakmışım gibi kasılıyor.

"Aman, güzellik kimin umrunda? Ben fark edilir olmanın peşindeyim."

Gözlerimi açıyorum ve ilk kez kendime alıcı gözle bakıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Sanki bir kuralı çiğnemişim de biraz sonra azarlanacakmışım gibi hissediyorum. İçime yerleşmiş Fedakarlık alışkanlıklarını kırmak çok zor olacak. Ama yeni alışkanlıklar, yeni düşünceler, yeni kurallar bulacağım. Başka birine dönüşeceğim. Ve böylesi, beni çok heyecanlandırıyor.

Gözlerim daha önce soğuk ve grimsi bir maviydi –göz kalemi, gözlerimin mavi birer aleve dönüşmesini sağlıyor. Serbest kalan saçlarım, yüz hatlarımın daha yumuşak ve dolgun görünmesine neden oluyor. Güzel değilim -gözlerim kocaman ve burnum fazla uzun- ama Christina'nın haklı olduğunu şimdi anlayabiliyorum. Yüzüm gerçekten de fark edilebiliyor.

Aynaya bakarken kendimi ilk defa görüyormuşum gibi gelmiyor, tam aksine, sanki başka birinin yansımasına bakıyorum. Evdeyken kaçamak bakışlarla aynada gördüğüm kız, sofrada çıtını çıkarmadan oturması gereken Beatrice'ti. Şu anda karşımda duran kızsa benim gözlerime sahip, tamamen başka biri: Tris.

"Gördün mü?" diyor Christina. "Çok... çarpıcı oldun."

Bu şartlar altında söylenebilecek en iyi iltifat bu. Aynadan ona bakarak gülümsüyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Evet." Başımı sallıyorum. "Ben... farklı görünüyorum."

Gülüyor. "Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?"

Tekrar kendimi tepeden tırnağa inceliyorum. Fedakarlık kimliğimi geride bıraktığım düşüncesi ilk defa gerilmeme neden olmuyor, hatta umutlanıyorum.

"İyi bir şey." Başımı iki yana sallıyorum. "Kusura bakma. Daha önce aynaya bu kadar uzun süre bakmama izin verilmemişti."

"Gerçekten mi?" Christina da başını sallıyor. "Fedakarlık tuhaf bir topluluk. Bunu bilir bunu söylerim."

"Haydi, gidip Al'ın dövme yaptırmasını seyredelim," diyorum. Eski topluluğumdan ayrılmış olsam bile onları eleştirmek istemiyorum.

Eskiden annemle birlikte, altı ayda bir neredeyse birbirine tıpatıp benzeyen giysiler alırdık. Herkesin aynı şeyi aldığı bir ortamda kaynakları kontrol etmek çok daha kolay ama Cesurluk yerleşkesinde her şey çok farklı. Her Cesur, her ay harcayabileceği belli miktarda puan kazanıyor ve bir kıyafet, bir aylık puana denk geliyor.

Christina'yla dar yoldan koşarak dövmeciye gidiyoruz. Vardığımızda, Al'ın koltuğa oturduğunu görüyoruz. Kısa boylu sıska bir adam olan dövmecinin kolunda, kapkara bir örümcek dövmesi var.

Will ve Christina, çizim kitaplarını karıştırıyor, iyi bir şey bulduklarında birbirlerini dürtüyorlar. Yan yana otururlarken, birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını gözlemliyorum. Christina koyu tenli ve zayıf, Will ise soluk tenli ve iri. Ama gülümsemeleri birbirinden farksız.

Odada dolaşıp duvarlardaki resimleri inceliyorum. Bugünlerde, sanatçıların hepsi Dostluk Topluluğu'ndan çıkıyor. Fedakarlık insanları sanatı gereksiz görür ve buna harcanacak zamanda, başkalarının iyiliği için çalışmanın daha doğru olduğuna inanır. Bu yüzden ders kitaplarımda sanat eserlerini görmüş olsam bile, daha önce resimlerle dolu bir odaya hiç girmemiştim. Bulundukları ortama belli bir sıcaklık kattıkları kesin ve burada farkında olmadan saatlerimi geçirebilirim. Parmakuçlarımı duvarda kaydırıyorum. Duvardaki tablolardan birindeki şahin, bana Tori'nin dövmesini hatırlatıyor. Tablonun altında ise uçan bir kuş çizimi var.

"O bir kuzgun," diyor arkamdan bir ses. "Güzel, değil mi?"

Arkamı döndüğümde Tori ile karşılaşıyorum. Kendimi etrafımı saran aynalar ve alnımdaki kablolarla, yine yetenek sınavındaymışım gibi hissediyorum. Onunla tekrar karşılaşmak hiç aklıma gelmezdi.

"Selam." Gülümsüyor. "Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyordum. Beatrice'ti, öyle değil mi?"

"Aslında Tris," diyorum. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Sınavlar için ara vermiştim. Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum." Parmağıyla çenesine vuruyor. "Bu ismi duydum sanırım. Çatıdan ilk atlayan sendin, öyle değil mi?"

"Evet, bendim."

"Aferin."

"Teşekkürler." Kuş çizimine dokunuyorum. "Dinle... seninle şey hakkında konuşmak istiyorum..." Will ve Christina'ya doğru bakıyorum. Tori'yi şu anda sıkıştıramam, diğerleri görürse soru sormaya başlar. "Tabii ki uygun bir zamanda."

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," diyor Tori alçak sesle. "Sana elimden geldiğince yardım ettim, artık tek başınasın."

Dudaklarımı sıkıyorum. Tori sorularımın cevabını biliyor, bundan eminim. Eğer sorularımı şimdi cevaplamayacaksa başka bir zaman, benimle konuşmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.

"Dövme yaptırmak ister misin?" diye soruyor Tori.

Kuşlar ilgimi çekiyor. Buraya geldiğimde, aklımda halka taktırmak ya da dövme yaptırmak yoktu, hatta ikisini de istemiyordum. Yaptırırsam ailemle aramdaki uçurumun bir daha kapatamayacağım kadar büyüyeceğinin farkındayım. Ve buradaki hayatım şimdiye kadar gördüklerim gibi devam edecekse, aramızdaki son uçurumun bu olmayacağını biliyorum.

Ama şu anda Tori'nin, korkusunun üzerine gitmek için neden dövme yaptırdığını daha iyi anlıyorum –hem eskiden nerede olduğunu hem de şimdi nerede olduğunu hatırlatacak bir şey aslında dövmesi. Belki bir dövme, yeni hayatımı benimsememe yardımcı olurken, eski hayatımı da onurlandırmanın bir yolu olur.

"Evet," diyorum. "Bu uçan kuşlardan üç tane istiyorum."

Köprücük kemiğime dokunarak kuşların uçma yönünü işaret ediyorum: Boynumdan kalbime doğru. Her biri, geride bıraktığım ailemin üyelerini temsil edecek.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Toplamda tek sayı olduğunuz için, bugün aranızdan biri dövüşmeyecek," diyor Dört. Eğitim salonundaki kara tahtadan uzaklaşarak bana bakıyor. Tahtada ismimin karşısı boş.

Midemdeki düğüm çözülüyor. Rahatlıyorum.

"Bu çok kötü," diyor Christina dirseğiyle beni dürterek. Dirseği acıyan kaslarımdan birine denk geldiğinde -bu sabah her yerim ağrıyor- yüzümü ekşitiyorum.

"Uf."

"Özür," diyor Christina. "Ama baksana. Karşıma Tank konmuş."

Sabah kahvaltısında Christina'yla birlikte oturmuştuk ve daha öncesinde yatakhanede üzerimi değiştirirken diğerleri görmesin diye bana paravan olmuştu. Onun gibi bir arkadaşım hiç olmamıştı. Susan, Caleb'la daha yakın arkadaştı ve Robert da ablasının peşinden ayrılmazdı.

Sanırım şimdiye kadar hiç gerçek bir dostum olmamıştı. Yardım kabul etmeyen, hatta kendileri hakkında konuşmayı sevmeyen insanlarla gerçek bir arkadaşlık kurmak neredeyse imkansız. Burada öyle olmayacak. Christina hakkında Susan'dan daha fazlasını biliyorum, üstelik tanışalı daha sadece iki gün oldu.

"Tank mı?" Tahtada Christina'nın adının karşısına bakıyorum. 'Molly' yazıyor.

"Ya! Peter bile daha minyon tipli görünüyor," diyor Christina salonun diğer ucundaki kalabalığı başıyla işaret ederek. Molly, Christina kadar uzun boylu ama benzerlikleri bu noktada sona eriyor. Molly'nin geniş omuzları, bronz renkli teni ve patates gibi bir burnu var.

"O üçü," -Christina, Peter, Drew ve Molly'yi işaret ediyor- "annelerinin rahminden fırladığından beri neredeyse sürekli beraberler, yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor. Onlardan nefret ediyorum."

Will ve Al, dövüş arenasında karşı karşıya. Kendilerini korumak için yumruklarını yüzlerinin önünde tutuyorlar ve Dört'ün öğrettiği gibi birbirlerinin karşısında sürekli dönüp duruyorlar. Al, Will'den on beş santim kadar daha uzun ve en az iki katı irilikte cüssesi var. O sırada yüz hatlarının bile devasa boyutlarda göründüğünü fark ediyorum: Kocaman bir burun, kocaman dudaklar, kocaman gözler. Bu dövüş fazla uzun sürmez.

Peter ve arkadaşlarına göz atıyorum. Drew, Peter ve Molly'den kısa ama bir güreşçinin vücuduna sahip ve omuzları her zaman saldırmaya hazırmış gibi duruyor. Saçları bayat bir havuç gibi kızıl-turuncu renkte.

"Onların nesi var?" diye soruyorum.

"Peter'ın göbek adı Şeytan'dır. Çocukken diğer topluluklardan çocuklarla dövüşürdü, sonra yetişkinlerden biri geldiğinde ağlamaya başlar, dövüşü öteki çocuğun başlattığına dair hikayeler uydururdu. Ve tabii herkes ona inanırdı çünkü Dürüstlük'ten geliyordu ve sözüm ona yalan söylemesi mümkün değildi. Ha ha."

Christina burnunu buruşturup devam ediyor. "Drew, onun dalkavuğu. Kendi başına bir şey düşünebildiğinden kuşkuluyum. Ve Molly... sırf yanarak dolaşmalarını seyretmek için karıncaları büyüteçle yakan tipte insanlardandır."

Arenada Al, Will'in çenesine sıkı bir yumruk çakıyor. Yüzümü ekşitiyorum. Karşı tarafta Eric, Al'a kıs kıs gülerken kaşındaki halkayla oynuyor.

Will yana sendeliyor ve yumruklarını iyice yüzüne yapıştırarak Al'ın bir sonraki darbesini savuşturuyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa darbeyi savuşturmak bile yumruğun kendisi kadar acı verici. Al yavaş hareket ediyor ama çok güçlü.

Peter, Drew ve Molly bize doğru sinsi bakışlar fırlatıp kafa kafaya fısıldaşıyor.

"Sanırım haklarında konuştuğumuzu biliyorlar," diyorum.

"Ne olmuş? Onlardan nefret ettiğimi zaten biliyorlar."

"Biliyorlar mı? Nasıl yani?"

Christina yapmacık bir gülümsemeyle onlara el sallıyor. Yanaklarımın yandığını hissedince bakışlarımı yere çeviriyorum. Zaten dedikodu yapmamalıydım. Dedikodu yapmak, şımarıkça bir keyif.

Will, ayağıyla Al'a bir çelme takıyor ve onu sırtüstü yere yapıştırıyor. Al zar zor ayağa kalkıyor.

"Çünkü onlara söyledim," diyor Christina gülümserken sıktığı dişlerinin arasından. Üst dişleri mükemmel görünüyor ama alt dişleri çarpık. Dönüp bana bakıyor. "Dürüstlük'te hislerimiz konusunda oldukça samimiyizdir. Bir sürü insan yüzüme karşı benden hiç hoşlanmadığını söylemiştir. Bir sürü insan da bir şey demedi. Kimin umrunda?"

"Biz sadece... Bizim insanları üzmememiz gerekiyordu," diyorum.

"Nefret ederek onlara yardım ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor," diyor Christina. "Tanrı'nın insanoğluna birer lütfu olmadıklarını hatırlatıyorum onlara."

Gülmeden edemiyorum, sonra gözlerimi yine arenaya çeviriyorum. Will ve Al, artık başladıkları gibi kendilerine güvenmiyorlar anlaşılan çünkü birbirlerini daha dikkatle süzüyorlar. Will gözlerinin önüne düşen soluk renkli saçlarını üflüyor. Bir yandan da Dört'ün dövüşü bitireceği anı bekliyorlar. Oysa Dört, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece onları seyrediyor. Ondan birkaç adım uzakta duran Eric saatine bakıyor.

Birkaç saniye daha birbirlerinin etrafında döndüklerini izledikten sonra Eric, "Boşa zaman geçirdiğinizin farkında değil misiniz?" diye bağırıyor. "Uyku arası mı versek acaba? Dövüşsenize!"

"Ama..." Al sırtını dikleştirip kollarını yana bırakıyor, "Herhangi bir skor falan var mı? Dövüş ne zaman bitecek?"

"İçinizden biri devam edemeyecek hale geldiğinde sona eriyor," diyor Eric.

"Cesurluk kurallarına göre," diye ekliyor Dört, "içinizden biri pes diyebilir."

Eric kaşlarını çatarak Dört'e bakıyor. "*Eski* kurallara göre," diyor. "*Yeni* kurallarda pes etmek diye bir şey yok."

"Cesur biri, karşısındakinin gücünü iyi değerlendirir," diye yanıtlıyor onu Dört.

"Cesur biri, asla pes etmez."

İkisi birkaç saniye boyunca bakışıyor. Karşımda iki farklı türden Cesur olduğunu hissediyorum: Biri onurlu, diğeri acımasız. Ama bu salonda ben bile, Cesurluk'un en genç lideri Eric'in otorite sahibi olduğunu biliyorum.

Al, boncuk boncuk ter biriken iri alnını elinin tersiyle siliyor.

"Bu çok saçma," diyor Al başını iki yana sallarken. "Onu pataklamanın ne anlamı var? İkimiz de aynı topluluktanız!"

"Ah, bu kadar kolay olacağını mı sanmıştın?" diyor Will sırıtarak. "Haydi, devam et. Bana vurmayı dene bakalım, seni hımbıl herif."

Will yine yumruklarını yüzüne tutuyor. Gözlerinde daha önce görmediğim bir kararlılığın izlerini okuyorum. Bu dövüşten galip çıkabileceğine gerçekten inanıyor mu? Başına alacağı sert bir darbeyle anında iki seksen yere yayılır.

Tabii Al, ona sıkı bir yumruk atmayı becerebilirse. Al bir yumruk savurduğunda, Will eğilerek darbeyi savuşturuyor ve terden ıslanmış ensesi ışıkta parlıyor. Tekrar eğilerek başka bir yumruğu savuşturduktan sonra Al'ın arkasına geçip sıkı bir tekme atıyor. Al öne sendeleyip dönüyor.

Küçükken boz ayılarla ilgili bir kitap okumuştum. Resimdeki iki ayı, arka ayaklarının üzerinde doğrulmuş, kükreyerek pençelerini öne doğru savuruyordu. Al, şu anda bana onları hatırlatıyor. Will'in üzerine saldırıyor, kaçamaması için kolunu kavrıyor ve çenesine sert bir yumruk atıyor.

Will'in kereviz sapı gibi soluk yeşil gözlerindeki ışığın söndüğüne tanık oluyorum. Gözlerinin akı ortaya çıkarken bütün vücudundaki kaslar pes ediyor. Al'ın elinden kayıyor, bütün ağırlığıyla yere yığılıyor. Sırtım ürperirken kalbim buz tutuyor.

Al, gözleri kocaman büyürken Will'in yanına çöküp yanaklarını tokatlıyor. Will'in tepki vermesini beklerken hepimiz sessizce seyrediyoruz. Birkaç saniye Will kıpırdamadan

yatıyor, kolu altında kalmış. Sonra gözlerini kırpıştırarak açıyor ama neredeyse boş bakıyor.

"Ayağa kaldır," diyor Eric. Aç gözleriyle Will'in yenik bedenini seyrediyor, sanki haftalardır yemek yemeyen birinin önündeki yemek dolu tabağa baktığı gibi. Dudaklarındaki kıvrım çok acımasız görünüyor.

Dört, kara tahtaya dönüyor ve Al'ın ismini çember içine alıyor. Zafer.

"Sıradakiler: Molly ve Christina!" diye bağırıyor Eric. Al, Will'i kolundan çekiştirerek dövüş arenasından dışarı çıkarıyor.

Christina parmaklarını kütürdetiyor. Ona şans dilemek isterdim ama bunun bir işe yaramayacağı başından belli. Christina güçsüz sayılmaz ama yine de Molly kadar iri değil. Umarım uzun boyu, dövüş sırasında işine yarar.

Salonun karşı tarafında Dört, Will'i belinden kavramış, dışarı çıkarıyor. Al kapıyı tutup çıkmalarını seyrediyor.

Dört'ün gitmesi canımı sıkıyor. Bizi Eric'le baş başa bırakmak, zamanını bıçak bilemekle geçiren bir bebek bakıcısına bir çocuğu emanet etmek gibi bir şey.

Christina, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Çene hizasındaki siyah saçlarını gümüş tokalarla geriye yatırmış. Tekrar parmaklarını kütürdetiyor. Gergin görünüyor ama buna şaşırmamak lazım –Will'in bezden bir bebek gibi yere yığılışını seyrettikten sonra kim gerilmez ki?

Dövüş sonunda tek bir kişinin ayakta kalmasının adaylık sürecine etkilerini kestiremiyorum. Yere yapıştırdığım kişinin tepesinde duran Al mı olacağım, yoksa çaresizce yere yığılmış Will mi? Dahası, galip gelmek için güçlü bir istek duyarken bencillik mi ediyorum, yoksa buna cesaret mi deniyor? Terli ellerimi pantolonuma siliyorum.

Christina, Molly'nin yan tarafına bir tekme attığında dikkatimi yine arenaya yoğunlaştırıyorum. Molly nefessiz kalırken her an kükreyecekmiş gibi dişlerini sıkıyor. Siyah lülelerinden biri yüzüne düşüyor ama umursamıyor.

Al yanımda duruyor, dövüşe odaklandığımdan, aklıma ne ona bakmak ne de kazandığı için kutlamak geliyor. Zaten yanıma gelip durma sebebinin bu olup olmadığından emin değilim.

Molly pis pis sırıtarak Christina'ya bakıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan yumruklarını savurarak kızın karnına saldırıyor. Çok sert vuruyor, Christina'yı yere devirip üzerine biniyor. Christina çırpınıyor ama Molly fazlasıyla ağır olduğundan bir işe yaramıyor.

Molly yumruğunu savurduğunda Christina başını kaçırıyor. Molly tekrar yumruk sallamaya devam ediyor, sonunda Christina'nın çenesine, burnuna ve ağzına vurmayı başarıyor. Hiç düşünmeden Al'ın kolunu kavrayıp bütün gücümle sıkıyorum. Bir şeylere tutunmam gerekiyor. Christina'nın yüzü kan içinde, kanlar yanağından, ağzından, burnundan yere damlıyor. Hayatımda ilk defa, birinin bayılması için dua ediyorum.

Ama Christina bayılmıyor. Bir çığlık atıp kollarından birini kurtarıyor. Molly'nin kulağına bir yumruk geçirip kızın dengesini altüst ediyor ve kıvranarak altından kurtuluyor. Dizlerinin üzerine oturup bir eliyle yüzünü tutuyor. Burnundan boşalan kan çok yoğun ve koyu, parmakları saniyesinde kana bulanıyor. Tekrar çığlık attıktan sonra dizlerinin üzerinde Molly'den uzaklaşıyor. Omuzlarının sarsılmasına bakılırsa ağladığını söylemek mümkün ama kulaklarımdaki zonklama etraftaki bütün sesleri bastırıyor.

Lütfen bayıl.

Molly, Christina'nın beline tekme atıp onu tekrar yere deviriyor. Al kolunu kurtarıp beni sıkıca kendine çekiyor. Çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyorum. İlk karşılaştığımızda Al'dan hiç hoşlanmamıştım ama henüz yeterince duygusuz biri değilim. Göğüs kafesini korumaya çalışan Christina'yı görmek, aralarına girme isteğimi artırıyor.

"Dur!" diye uluyor Christina, Molly tekme atmak üzere ayağını geri çektiğinde. Bir elini uzatıyor. "Dur! Ben..." Öksürüyor. "Benden bu kadar."

Molly pis pis sırıtıyor ve rahatlamış gibi tuttuğu nefesini salıyor. Al de nefesini saldığında omuzlarının gevşediğini hissediyorum.

Eric yavaş adımlarla arenanın ortasına yürüyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak Christina'nın tepesinde duruyor. "Pardon, ne dedin sen? Benden bu kadar mı?"

Christina zorlanarak dizlerinin üzerine oturuyor. Avcunu kaldırdığında yerde kanlı bir el izi bırakıyor. Kanamayı durdurmak için burnunu parmaklarıyla sıkıp başını sallıyor.

"Ayağa kalk," diyor Eric. Bağırsaydı, kusma isteğim bu kadar baskın olmazdı. Bağırsaydı, yapmayı planladığı şeyin sadece bağırmak olduğunu bilirdim. Ama alçak sesle dudaklarından dökülen kelimeler çok ölçülü. Christina'nın kolunu kavrıyor, çekiştirerek ayağa kaldırıyor, sonra kapıdan dışarı sürüklüyor.

"Beni takip edin," diye sesleniyor hepimize.

Biz de öyle yapıyoruz.

* * *

Nehrin kükremesini içimde hissediyorum.

Korkuluğun yanında duruyoruz. Çukur neredeyse bomboş, akşamüstü olmak üzere ama sanki geldiğimizden beri geceyi yaşıyoruz.

Etrafta birileri olsa bile Christina'ya yardım edeceklerinden kuşkuluyum. Her şeyden önce Eric'le birlikteyiz, öte yandan Cesurluk'un farklı kuralları var –bu kurallar, şiddete karşı değil.

Eric, Christina'yı korkuluğa doğru itiyor.

"Üzerine tırman," diyor.

"Ne?" Christina'nın, Eric'in merhamet göstermesini beklediği çok açık ama kocaman olmuş gözleri ve küle dönmüş yüzü, gerçeği çok iyi bildiğinin kanıtı. Eric asla merhamet etmeyecek.

"Korkuluğun üzerine tırman," diyor Eric yine, kelimelerin üzerine basa basa. "Korkulukta beş dakika boyunca asılı kalabilirsen, ödlekliğini unutacağım. Yapamazsan, adaylığının devam etmesine izin vermeyeceğim."

Dar korkuluk, metalden yapılmış. Nehrin püskürttüğü damlacıklar üzerini kaplamış, metal, soğuk ve kaygan. Christina korkuluktan aşağı sarkacak kadar cesur olsa bile, beş dakika boyunca tutunması çok zor. Ya topluluksuz kalmayı göze alacak ya da kendini ölümün kucağına bırakacak.

Gözlerimi kapadığımda Christina'nın sivri kayaların üzerine düştüğünü görüyorum ve ürperiyorum.

"Tamam," diyor Christina titrek bir sesle.

Uzun bacağını kolayca korkuluğun üzerinden atıyor. Ayağı titriyor. Ayak parmaklarıyla öteki tarafa ulaştığında, diğer bacağını da korkuluğun üzerinden geçiriyor. Bize bakarak ellerini pantolonuna siliyor ve korkuluğu öyle sıkı kavrıyor ki parmak eklemleri beyaza dönüyor. Sonra bir ayağını boşluğa bırakıyor. Sonra diğerini. Parmaklıkların ardından kararlı yüzünü ve iyice sıktığı dudaklarını görebiliyorum.

Yanımda duran Al, saatini ayarlıyor.

Christina ilk bir buçuk dakika boyunca oldukça iyi idare ediyor. Parmakları sıkıca korkuluğun metalinde duruyor, kolları da titremiyor. Bu işin üstesinden geleceğini, cesaretinden şüphelendiği için Eric'i utandıracağını düşünmeye başlıyorum.

Sonra bir dalga gelip duvara çarpıyor ve Christina'nın sırtını sırılsıklam ıslatıyor. Christina yüzünü parmaklıklara bastırıp çığlık atıyor. Elleri kaydığında sadece parmakuçlarıyla korkuluğu tutabiliyor. Daha iyi tutunmaya çalışıyor ama elleri fazlasıyla ıslak.

Ona yardım edersem, Eric beni de onun yanında aşağı sarkıtır. Christina'nın ölümün kucağına düşmesine seyirci kalacak mıyım, yoksa topluluksuz kalmayı göze alabilecek miyim? Hangisi daha kötü: Birinin ölümünü seyrederken hiçbir şey yapmamak mı, yoksa eli boş bir şekilde sürgüne gitmek mi?

Ailem, buna bir cevap vermekte hiç zorlanmazdı.

Ama ben onlar gibi değilim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Christina buraya geldiğimizden beri hiç ağlamadı ama şu anda yüzü buruşuyor ve nehrin gürültüsünü bastıracak şekilde ağlıyor. Başka bir dalga daha duvara çarptığında bütün vücudu su içinde kalıyor. Damlalardan biri yanağıma geliyor. Elleri yine kayıyor ve bu kez bir eli korkuluğu bırakıyor. Şu anda sadece dört parmağıyla tutunuyor.

"Haydi Christina," diye sesleniyor Al, alçak sesi şaşırtıcı bir şekilde gür çıkıyor. Christina ona bakıyor. Al alkış tutuyor. "Haydi tut şunu. Bunu yapabilirsin. Korkuluğu tut."

Christina'ya Al kadar bile güvenemiyor muyum? Elimden bir şey gelmeyeceğini bilsem bile onu yüreklendirmeye çalışamaz mıyım? Bu kadar mı zayıfım? Bu kadar mı güçsüzüm?

Cevapları biliyorum: Bunların hepsi mazeret. İnsan mantığı, her tür kötülüğe uygun bir mazeret *uydurabilir, o yüzden mantığa güvenmememiz büyük önem taşır.* Bunlar babamın sözleriydi.

Christina kolunu savuruyor ve korkuluğu yakalamaya çalışıyor. Başka kimse ona cesaret vermeye çalışmıyor ama Al gözlerini ondan ayırmadan avuçlarını paralarcasına tempo tutuyor. Keşke ben de yapabilsem, keşke hareket edebilsem ama Christina'yı seyretmekten ve ne zamandan beri bu kadar iğrenç bir bencil olduğumu merak etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Al'ın saatine bakıyorum. Dört dakika olmuş. Sertçe omzumu dirsekliyor.

"Haydi," diyorum. Sesim fısıltı gibi çıkıyor. Boğazımı temizliyorum. "Bir dakika kaldı," diyorum bu kez daha güçlü bir sesle. Christina'nın eli korkuluğu yakalıyor. Kolları öyle şiddetli titriyor ki sanki farkında olmadığım bir depremdeymişiz gibi gözlerim bana oyun oynuyor.

"Haydi Christina," diye sesleniyoruz Al'la birlikte. Seslerimiz birleştiğinde, ona yardım edebilecek kadar güçlü olduğuma inanmaya başlıyorum.

Ona yardım edeceğim. Eli tekrar kayarsa ona yardım edeceğim.

Yeni bir dalga sırtında patladığında Christina bir çığlık atıyor ve iki eli birden korkuluktan kayıyor. Ağzımdan bir çığlık

fırlıyor. Çığlığım bana tanıdık gelmiyor, sanki başkasının sesi gibi.

Ama Christina düşmüyor. Parmaklıklara tutunuyor. Parmakları kayıyor ve sonunda sadece onları görebiliyorum, kafası aşağıda kalıyor.

Al'ın saati beş dakikanın dolduğunu gösteriyor.

"Beş dakika doldu," diyor Eric'e, neredeyse tükürürcesine.

Eric kendi saatine bakıyor. Oyalanırken bileğini sallıyor. Nefesimi tutmuş onu seyrederken midem sıkışıyor. Gözümü kırptığımda, tren raylarının altında tuhaf açılarda kıvrılmış kol ve bacaklarıyla yatan Rita'nın kız kardeşi gözlerimin önüne geliyor. Rita'nın hıçkırıkları, başımı başka tarafa çevirişim aklıma geliyor.

"Pekala," diyor Eric. "Artık yukarı tırmanabilirsin Christina."

Al, korkuluğa doğru yürüyor.

"Hayır," diyor Eric. "Kendi başına çıkması lazım."

"Hayır, bunu yapamazsın," diye kükrüyor Al. "İstediğin şeyi yaptı. O bir ödlek değil. Ne dediysen yaptı."

Eric cevap vermiyor. Al korkuluğun üzerinden uzanıyor. Boyu uzun olduğu için Christina'nın bileğine yetişiyor. Christina onun bileğine tutunuyor. Al onu yukarı çekerken yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, hemen yardımına koşuyorum. Boyum kısa olduğu için, tahmin ettiğim gibi korkuluğun üzerinden yetişemiyorum. Ama Christina'nın omzu ulaşabileceğim bir noktaya ulaştığında onu tutuyorum ve Al'la birlikte kızı korkuluğun üzerinden çekiyoruz. Christina yere düşüyor, yüzü dövüşten dolayı hala kanlı, sırtı sırılsıklam, bütün vücudu tir tir titriyor.

Yanında diz çöküyorum. Gözlerini kaldırıp bana bakıyor, Al'a bir göz atıyor, sonra hepimiz nefeslenmeye çalışıyoruz.

ONUNCU BÖLÜM

Gece rüyamda Christina'nın yine korkuluktan aşağı sarktığını görüyorum ama bu kez ayaklarından asılı ve birileri ona sadece bir Uyumsuz'un yardım edebileceğini haykırıyor. O sözleri duyunca hemen koşup onu çekiyorum ama biri arkamdan beni itiyor ve kayalara çarpmadan önce uyanıyorum.

Tere batmış bir halde titreyerek kabustan uyanıyorum ve duş alarak üzerimi değiştirmek için kızlar banyosuna gidiyorum. Geri döndüğümde, yatağımın karşısına kırmızı sprey boyayla "Kasıntı" kelimesinin yazılmış olduğunu görüyorum. Daha küçük harflerle, karyolaya ve yastığımın üzerine de yazılmış. Kalbim öfkeyle yerinden çıkacakmış gibi atarken etrafıma bakınıyorum.

Arkamda Peter, ıslık çalarak sanki yastığını kabartıyormuş gibi yapıyor. Böylesine nazik görünen birinden nefret edebileceğime inanmak çok zor –kaşları iyi birininki gibi doğal bir yay çiziyor, üstelik kocaman, bembeyaz bir gülümsemesi var.

"Güzel dekorasyon," diyor.

"Bilmeden canını mı sıktım?" diye soruyorum. Çarşafımın ucundan tutup yatağın üzerinden çekiyorum. "Farkında mısın bilmiyorum ama artık aynı topluluktayız."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor hiç düşünmeden. Sonra kızgın gözlerle bana bakıyor. "Ama senle ben *asla* aynı toplulukta olmayacağız."

Yastık kılıfını sökerken başımı iki yana sallıyorum. Öfkelenmemeliyim. Peter öfkelenmemi bekliyor, bu tatmini ona yaşatmayacağım. Ama yastığımı kabartmak için dövdükçe, içimden midesine bir yumruk geçirmek geliyor.

Al içeri girdiğinde, bana yardım etmesini rica etmeme gerek kalmıyor, hemen yanıma gelip nevresimleri sökmeme yardım ediyor.

Karyolaya yazılmış olan kelimeyi daha sonra kazırım. Al kirli çarşafları toplayıp çöpe atıyor, sonra birlikte eğitim salonuna gidiyoruz.

"Onu boşver," diyor Al. "Aptal herifin teki, seni öfkelendiremediğini görünce vazgeçecektir."

"Öyle." Yanağıma dokunuyorum. Hala öfkeden cayır cayır yanıyor. Başka bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. "Will'le konuştun mu?" diye soruyorum sessizce. "Yani... işte, şeyden sonra."

"Konuştum. Durumu iyi. Bana kızmamış." Al iç çekiyor. "Bundan sonra, birini iki seksen yere seren ilk aday olarak anılacağım."

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından kimse sana düşmanlık etmeye kalkmaz."

"Ama daha iyisi de var." Dirseğiyle beni dürterken gülümsüyor. "Çatıdan ilk atlayan."

Belki ilk atlayan bendim ama Cesurluk'taki şöhretimin nerede başlayıp nerede bittiğinden emin değilim.

Boğazımı temizliyorum. "Eh, birini yenmen gerekiyordu. Will yenilmeseydi sen yere serilecektin."

"Yine de tekrarlamak istemem." Al başını hızlıca tekrar tekrar iki yana sallıyor. Burnunu çekiyor. "Gerçekten istemiyorum."

Eğitim salonunun kapısına vardığımızda, "Ama yapman gerekiyor," diyorum.

Al'ın kibar bir yüzü var. Belki Cesurluk için fazlasıyla kibar bir yüz.

İçeri girdiğimizde kara tahtaya bakıyorum. Dün dövüşmem gerekmemişti ama bugün kesinlikle sıra bana gelecek. Adımı gördüğümde kalakalıyorum.

Rakibim Peter.

"Ah, olamaz," diyor Christina arkamızdan aksayarak gelirken. Yüzü çürük içinde kalmış. Topallamamak için büyük çaba sarf ediyor. Kara tahtaya bakarken, yediği kekin kağıdını yumruğunda sıkıyor. "Ciddi olamazlar! Seni gerçekten *onunla* mı dövüştürecekler?"

Peter benden neredeyse otuz santim daha uzun boylu ve daha dün Drew'u beş dakikadan az bir sürede yere serdi. Bu sabah Drew'un yüzü de siyah ve mavi renkli çürüklerle dolu.

"Belki birkaç yumruktan sonra bayılma numarası yapabilirsin," diye öneriyor Al. "Kimse seni suçlayamaz."

"Öyle," diyorum. "Belki."

Kara tahtada ismime bakıyorum. Yanaklarım yine yanmaya başlıyor. Al ve Christina kendimi iyi hissetmem için yardımcı olmaya çalışıyor ama Peter'a karşı herhangi bir şansımın olmadığını düşünmeleri, benim kazanacağıma hiçbir ihtimal vermemeleri canımı sıkıyor.

Arenanın kenarında yarım kulakla Al ve Christina'nın gevezeliklerini dinlerken Molly ile Edward'ın dövüşmesini seyrediyorum. Edward, Molly'den daha hızlı. O yüzden bugün Molly'nin kazanacağını sanmıyorum.

Dövüşü izlerken alınganlığım geçiyor ama bu kez gerilmeye başlıyorum. Dört, dün bize rakibimizin zayıf noktalarını keşfetmeye çalışmamızı söylemişti, oysa hoşlanılmayacak hiçbir yanı olmayan Peter'ın zayıf noktası neredeyse hiç yok. Güçlü olmak için yeterince uzun boylu, üstelik yavaş da değil ve sürekli başkalarının zayıf noktalarını kolluyor. Peter acımasız biri ve bana hiç acımayacak. Beni hafife aldığını söylemek isterdim ama bu kendimi kandırmaktan başka bir şey olmaz.

Peter'ın da kolayca tahmin edebileceği üzere hiçbir özel yeteneğim yok.

Belki Al haklıdır, birkaç yumruktan sonra bayılma numarası yapmam daha hayırlı olacaktır.

Ama denememeyi göze alamam. Sonuncu olmayı göze alamam.

Molly yerden kalkmaya çalıştığı sırada Edward'dan aldığı darbe nedeniyle yarı-baygın yerde yatıyor. Onu seyrederken kalbim öyle hızlı atıyor ki parmaklarımın ucu zonkluyor. Nasıl ayakta duracağımı hatırlamıyorum. Nasıl yumruk atmam gerektiğini hatırlamıyorum. Arenanın ortasına yürüyorum. Peter bana doğru gelirken bağırsaklarım düğüm düğüm oluyor. Çocuk hatırladığımdan daha uzun boylu, kol kasları daha dikkat çekici. Bana bakarken sinsice sırıtıyor. *Suratına kussam bir faydası olur mu acaba*, diye düşünmeden edemiyorum.

Sanmam.

"İyi misin Kasıntı?" diyor Peter. "Her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyorsun. Ağlarsan sana daha insaflı davranabilirim."

Peter'ın omzunun üzerinden Dört'ün kapıda kollarını göğsünde kavuşturmuş halde durduğunu görüyorum. Limon yalamış gibi dudaklarını büzmüş. Yanında duran Eric, ayağıyla yerde tempo tutuyor, kalbimin temposundan daha hızlı.

Bir an Peter'la birbirimizi süzüyoruz, sonra aniden yumruklarını yüzüne kaldırıyor. Dirsekleri ve dizleri bükülü, her an saldırmaya hazırmış gibi görünüyor.

"Haydi Kasıntı," diyor gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Bir damlacık gözyaşı. Belki bir parça yalvarman yardımcı olur."

Peter'dan merhamet dilenme fikri ağzımda pis bir safra tadı bırakıyor ve içgüdüsel bir çeviklikle yan tarafına bir tekme savuruyorum. Tekmem aslında böbreklerine gelmeliydi ama maalesef ayağımı yakalayıp ileri itiyor ve dengemi bozuyor. Sırtüstü yere yapıştığımda ayağımı kurtarıp hemen doğruluyorum.

Ayakta durmam lazım, böylece başıma tekme atamaz. Şu anda sadece bunu düşünebiliyorum.

"Onunla oyun oynamayı bırak," diye patlıyor Eric. "Bütün günümü size harcayamam."

Peter'ın gözlerindeki afacan kıvılcımlar kayboluyor. Kolunun seğirdiğini görmemle, çenemde bir acı hissetmem bir oluyor. Kulaklarım çınlarken gözlerim kararıyor. Oda etrafımda dönerken gözlerimi kırpıştırıp yana kaçıyorum. Yumruğun geldiğini görmedim bile.

Hiçbir şey yapamayacak kadar dengemi kaybetmiş haldeyim, sadece dövüş alanı izin verdiğince Peter'dan uzak durmaya çalışıyorum. Tekrar hızla üzerime atılıyor ve mideme bir tekme indiriyor. Aldığım darbeyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve canım öyle yanıyor ki nefes bile alamıyorum. Belki

de yediğim tekme yüzünden nefes alamıyorumdur, bilemiyorum. Yere düşüyorum.

Zihnim *ayağa kalkmamı* emrediyor. Dirseklerimden güç alarak ayağa kalkıyorum ama Peter anında dibimde bitiyor. Bir eliyle saçlarımı kavrayıp diğeriyle yumruğunu burnuma indiriyor. Bu seferki acı başka, bıçak saplanmış gibi değil de sanki beynimin içinde bir şey çatırdıyor. Gözümün önünde mavi, yeşil, kırmızı renkli benekler uçuşuyor. Kollarına vurarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken Peter tekrar yumruk atıyor. Bu seferki göğüs kafesime isabet ediyor. Yüzümdeki bütün kan burnumdan boşalıyor. Her yanım kan içinde olmalı ama aşağı bakamayacak kadar başım dönüyor.

Beni ittiğinde tekrar yere düşüyorum. Gözlerimi aptal aptal kırpıştırırken yavaş hareketlerle avcumu yakan yeri parmaklarımla kazıyorum. Öksürüyorum, sonra bütün gücümü kullanarak ayağa kalkıyorum. Oda etrafımda bu kadar hızlı dönerken yerde yatmamam lazım. Üstelik Peter da sürekli etrafımda turluyor. Şu anda, dönen bir gezegenin merkeziyim, sadece ben sabitim. Yan tarafıma bir darbe daha alıyorum ve neredeyse tekrar düşüyorum.

Ayakta dur. Ayakta dur. Önümde bir kütle görüyorum, bir beden. Bütün gücümle yumruğumu indiriyorum ve elim yumuşak bir şeye isabet ediyor. Peter hafifçe inliyor, sonra açık avcunu kulağıma patlatırken içinden kıs kıs güldüğünü düşünüyorum. Kulaklarım çınlıyor ve gözlerimi kırpıştırarak uçuşan yıldızları kovalamaya çalışıyorum. Bu yıldızlar da nereden çıktı?

Gözucuyla Dört'ün kapıyı açıp dışarı çıktığını görüyorum. Belli ki bu dövüş ona hiç ilginç gelmedi. Belki de neden her şeyin bu kadar hızlı döndüğünü anlamak için çıkmıştır. Onu suçlayamam. Ben de bunun cevabını öğrenmeyi çok isterdim.

Dizlerim boşaldığında yanağımda yerin serinliğini hissediyorum. Yan tarafıma bir darbe daha aldığımda ilk defa çığlık atıyorum, bana ait olamayacak kadar tiz bir ciyaklama. Sonra bir darbe daha, bir darbe daha... Artık hiçbir şey göremiyorum, gözümün önündekini bile göremiyorum çünkü her yer karanlık. Biri "Yeter!" diye bağırdığında, aklıma birçok şey üşüşüyor, aynı anda hiçbir şey düşünemiyorum.

* * *

Ayıldığımda pek bir şey hissetmiyorum ama başımın içi, sanki pamuk parçalarıyla doldurulmuş gibi bulanık.

Yenildiğimi biliyorum ve acımı sınırda tutan tek şey, doğru dürüst düşünemiyor olmam.

"Gözü morarmaya başlamış mı?" diye soruyor biri.

Bir gözümü açıyorum –diğeri sanki yapıştırılmış gibi açılmamakta direniyor. Sağ tarafımda Will ve Al oturuyor. Christina sol yanımda yatağa tünemiş, bir taraftan çeneme buz torbasını bastırıyor.

"Yüzüne ne oldu?" diye soruyorum. Dudaklarım öyle şişmiş ki kontrol edemiyorum.

Christina gülüyor. "Şu konuşana bakın. Sana bir korsan bandı mı taksak acaba?"

"Kendi yüzüme ne olduğunu *zaten* biliyorum," diyorum. "Oradaydım. Yani orada olmaya çalışıyordum."

"Sen şimdi *espri* mi yaptın Tris?" diyor Will sırıtarak. "Espri yapmayı sürdüreceksen ağrı kesicilere devam etsek iyi olur. Ah, sorunun cevabına gelince, Christina'yı fena patakladım."

"Will'i yenememiş olmana inanamıyorum," derken Al başını sallayarak Christina'ya bakıyor.

"Ne? Will gayet *iyi* dövüşüyor," diyor Christina omuz silkerek. "Hem sanırım sonunda nasıl yenilmeyeceğimi keşfettim galiba. Rakiplerimin çeneme vurmasına engel olursam tamam."

"Sana öyle geliyor." Will ona bakıp göz kırpıyor. "Şimdi neden Bilgelik'i seçmediğini daha iyi anlıyorum. Pek zeki sayılmazsın, öyle değil mi?"

"Sen iyi misin Tris?" diye soruyor Al. Gözleri neredeyse Christina'nın teni kadar koyu kahverengi. Tıraş olmasa sakalları bütün yanaklarını kaplayacakmış gibi görünüyor. Henüz on altı yaşında olduğuna inanmak çok güç.

"Evet, iyiyim," diyorum. "Sadece Peter'ı bir daha görmemek için sonsuza kadar burada kalmayı istiyorum."

Gerçi 'buranın' neresi olduğunu bilmiyorum. Her iki yanına yataklar dizilmiş büyük ve dar bir odadayım. Bazı yatakların arasına perde çekilmiş. Odanın sağ tarafında hemşire masası var. Burası, Cesurlar'ın hastalandıklarında ya da yaralandıklarında geldikleri yer olmalı. Kadın, bir klasörün üzerinden bize bakıyor. Daha önce kulağında bu kadar çok küpe ve halka olan bir hemşire görmemiştim. Bazı Cesurlar'ın, başka toplulukların sorumluluğundaki görevlere gönüllü olmaları gelenek haline gelmiş sanırım. Zaten Cesurlar'ın, her yaralandıklarında topallayarak şehir hastanesine gitmeleri saçma olurdu.

Hastaneye ilk gittiğimde altı yaşındaydım. Annem evimizin önündeki kaldırımda düşüp kolunu kırmıştı. Onun çığlıklarını duyduğumda gözyaşlarına boğulmuştum ama Caleb tek bir kelime etmeden hemen babamı çağırmaya gitmişti. Hastanede sarı gömlekli ve temiz tırnakları olan bir Dostluk kadını annemin tansiyonunu ölçmüş, sonra gülümseyerek kemiği yerine oturtmuştu.

Caleb'ın, anneme iyileşmesinin sadece bir ay süreceğini, kolunda küçük bir çatlak olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Onun annemi rahatlatmaya çalıştığını düşünmüştüm çünkü hep başkalarını düşünenler böyle yapardı. Ama şu anda ezberlediği bir şeyi tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bütün o Fedakarlık gösterileri, Bilgelik yanını saklamak için olabilir.

"Peter'ı kafana takma," diyor Will. "On yaşından beri göğüs göğüse dövüş dersi alan Edward, eninde sonunda onun hakkından gelecektir. Eğlenceli olacak."

"Güzel," diyor Christina. Saatine bakıyor. "Sanırım akşam yemeğini kaçırıyoruz. Kalmamızı ister misin Tris?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben iyiyim."

Christina'yla Will ayaklanıyor. Al onlara gitmeleri için işaret ediyor. Farklı bir kokusu var –tatlı ve taze kokuyor, tıpkı ada çayı ve limon otu gibi. Geceleri yatağında döndüğünde kokusu burnuma geliyor, o sırada kabus gördüğünü anlıyorum.

"Eric'in duyurusunu kaçırdığını söylemek istemiştim. Yarın Cesurlar'ın işlerini öğrenmek üzere çitlere doğru yolculuk yapacağız," diyor Al. "Sabah sekizi çeyrek geçe trende olmamız gerekiyor."

"İyi," diyorum. "Teşekkürler."

"Christina'ya bakma sen. Yüzün hiç fena görünmüyor." Bir parça gülümsüyor. "Yani, iyi görünüyor. Her zaman iyi görünüyor. Yani –cesur görünüyorsun. Gözü pek."

Gözlerini kaçırırken ensesini kaşıyor. Aramızdaki sessizlik giderek büyüyor. Söyledikleri hoşuma gidiyor ama davranışlarından, söylemek istediği daha fazla şey olduğunu seziyorum. Umarım yanılıyorumdur. Al'a karşı bir şey hissedemem –böylesine kırılgan ve savunmasız birine karşı bir şey hissedemem. Aramızdaki gerilimi dağıtacağını umarak, çürük yanağım izin verdiğince gülümsemeye çalışıyorum.

"Seni bırakayım da dinlen," diyor. Ayrılmak üzere ayağa kalkıyor ama harekete geçmesine fırsat bırakmadan bileğini yakalıyorum.

"Al, sen iyi misin?" diye soruyorum. Boş gözlerle bana baktığında ekliyorum. "Yani, alışmaya başladın mı?"

"Eh..." Omuz silkiyor. "Biraz."

Bileğini çekip elini cebine sokuyor. Sorum onu utandırmış olmalı çünkü daha önce kızardığını hiç hatırlamıyorum. Geceleri yastığıma kapanıp hıçkırıklarla ağlasam, ben de bir parça utanırdım. Ama ben en azından çaktırmadan ağlıyorum.

"Drew'a yenildim. Peter'la senin dövüşünden sonra." Bana bakıyor. "Birkaç darbe yedim, yere düştüm ve orada kaldım. Ayağa kalkabilirdim ama ben... Ben düşündüm ki Will'i yendikten sonra diğer karşılaşmaları kaybetsem bile sonuncu olmam. Ama bundan sonra başka birinin canını da yakmak zorunda kalmam."

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Yere bakıyor. "Yapamam. Belki bu benim katıksız bir ödlek olduğumun kanıtıdır."

"İnsanların canını yakmak istemediğin için ödlek olmazsın," diyorum, dahası, onun gibi düşündüğümden emin olmasam da söylediğimde haklıyım.

Bir an için ikimiz de konuşmadan birbirimize bakıyoruz. Belki onun gibi düşünüyorumdur.

Ödleklik, acı çektirmekten zevk almaması anlamına gelmiyor. O sadece başkalarının canını yakmayı bilerek reddediyor.

Canı sıkılmış gibi bakıyor, "Sence ailelerimiz ziyaretimize gelecek mi? Söylediklerine göre, transfer olanların aileleri Ziyaret Günü'nde hiç gelmezmiş."

"Bilmiyorum," diyorum. "Gelmelerinin iyi bir şey olacağından da emin değilim."

"Bence kötü olur." Başıyla onaylıyor. "Evet, zaten yeterince zor." Tekrar başını sallıyor, sanki az önce söylediği şeyi kendince onaylıyor, sonra çıkıp gidiyor.

Fedakarlık Topluluğu adaylarının, Seçim Töreni'nden beri ailelerini ziyaret edebilmesi için bir haftadan az zaman kaldı. Evlerine gidip oturma odasında zaman geçirecek, birer yetişkin olarak ilk kez aileleriyle görüşecekler.

Bir zamanlar o günü sabırsızlıkla beklerdim. Sofrada soru sorma hakkını elde ettikten sonra annemle babama neler söyleyebileceğimi hayal ederdim.

Cesurluk'ta doğan adayların da aileleriyle Çukur'da ya da yerleşkenin tepesindeki cam binada buluşmasına ve biraraya geldiklerinde her ne yapıyorlarsa onu yapmalarına bir haftadan az zaman kaldı. Belki sırayla birbirlerinin kafalarına bıçak fırlatıyorlardır –buna asla şaşmam.

Transfer oldukları için ailelerinin affettiği diğer topluluklardan adaylar da onları yeniden görme şansına sahipler. Benimkilerin geleceğinden kuşkuluyum. Törenden sonra babamın öfkeli haykırışını duyduktan sonra, bunu beklemem saçma olur. Hele evin iki çocuğu birden kendilerini terk etmişken.

Belki onlara Uyumsuz olduğumu, bu yüzden seçim yaparken kafamın karıştığını söylersem beni anlayışla karşılarlar. Belki Uyumsuz olmanın ne anlama geldiği ve neden tehlikeli olduğu konusunda bana yardımcı olurlar. Ama onlara sırrımı açmanın güvenli olmayacağına karar verdiğim için, bunun cevabını asla bilemeyeceğim.

Gözlerimden yaşlar boşalırken dişlerimi sıkıyorum. Bıktım artık. Gözyaşlarından ve zayıflıklarımdan sıkıldım. Yine de durdurmak için elimden fazla bir şey gelmiyor.

Belki uyuyakalırım, belki uyuyamam. Gecenin ilerleyen saatlerinde revirden sessizce çıkıp yatakhaneye geri dönüyorum. Peter'ın geceyi hastanede geçirmeme neden olması, beni hastanelik etmesinden çok daha beter bir durum olur.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, her sabah olduğu gibi saatin alarmını, yere sürtünen ayakların seslerini ve diğer adayların hazırlanırken yaptıkları gevezelikleri duymuyorum. Christina omzumdan sarstığında ve yanağımı hafifçe tokatladığında uyanabiliyorum ancak.

Siyah ceketinin fermuarını boğazına kadar çekmiş. Dünkü dövüş sırasında bir yerleri morarmış olsa bile, kara teni, çürükleri saklıyor.

"Haydi," diyor. "Kalk artık."

Rüyamda Peter, beni bir sandalyeye bağlayıp Uyumsuz olup olmadığımı soruyordu. Hayır desem de kabul edene kadar beni yumrukluyordu. O yüzden uyandığımda yanaklarım sırılsıklam.

Bir şey söylemek istiyorum ama tek yapabildiğim inlemek. Bütün vücudum öyle ağrıyor ki nefes almak bile işkence gibi. Üstelik gece uyumadan ağladığım için gözlerim davul gibi şişmiş. Christina yardım etmek için elini uzatıyor.

Saat sekizi gösteriyor. Sekizi çeyrek geçe rayların orada olmamız lazım.

"Koşup atıştıracak bir şeyler kapayım. Sen sadece... hazırlan. Zaten anca hazırlanırsın gibi görünüyor," diyor Christina.

Homurdanıyorum. Belimi bükmemeye çalışarak yatağımın altındaki çekmeceden temiz bir gömlek bulmayı deniyorum. Neyse ki Peter burada değil. Beni bu halde görmesini istemiyorum. Christina çıktıktan sonra yatakhane boşalıyor.

Gömleğimin düğmelerini çözüp vücudumun yan tarafına göz atıyorum, tamamen çürükle kaplı. Bir an için, cırtlak yeşil, koyu mavi ve mora yakın kahve renkli bereleri hipnotize olmuş gibi seyrediyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde üstümü değiştirip saçlarımı olduğu gibi bırakıyorum çünkü topuz yapmak için kollarımı kaldıracak halim yok.

Arka duvardaki küçük aynada yansımama baktığımda, bir yabancıya bakıyormuş gibi oluyorum. Karşımdaki benim gibi sarışın, benimki gibi ince bir yüzü var ama bütün benzerlikler bu noktada bitiyor. *Benim* aslında morarmış bir gözüm, patlamış bir dudağım ve çürümüş bir çenem yok. *Ben*, kağıt kadar beyaz tenli değilim. Aynada gördüğüm ben olamam, oysa hareketlerimi aynen taklit ediyor.

Christina iki elinde birer kekle geri döndüğünde, yatağımın ucuna oturmuş ayakkabılarımın bağcıklarına bakıyo-

rum. Bağlamak için eğilmem gerekiyor. Eğilirsem canım çok yanacak.

Christina keklerden birini bana uzatıp önümde eğilerek bağcıklarımı bağlıyor. Minnet duygusuyla içim ısınırken göğsüm bir parça sıkışıyor. Belki herkeste bir parça fedakarlık vardır, bunun farkında olmasa bile.

Eh, herkeste biraz fedakarlık olabilir ama Peter'ın bundan hiç nasiplenmediği kesin.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Kendin bağlamaya kalksan asla zamanında orada olamazdık," diyor. "Haydi bakalım. Yürürken kekini yiyebilirsin değil mi?"

Hızlı adımlarla Çukur'a yürüyoruz. Kek, muzlu ve cevizli. Annem bir keresinde, topluluksuzlara vermek üzere buna benzer bir ekmek pişirmişti ama tadına bakma şansım hiç olmamıştı. Çünkü artık şımartılma yaşımı çoktan geçmiştim. Annemi düşündüğümde mideme batan iğneleri umursamadan yarı yürüyüp yarı koşarak, bacaklarının benimkilerden uzun olduğunu unutmuşa benzeyen Christina'yı takip ediyorum.

Çukur'dan üzerimizdeki cam binaya kadar merdivenleri tırmanıyoruz, sonra koşarak çıkıyoruz. Ayağımı her yere basışımda kaburgalarım canımı yakıyor ama bunu da umursamıyorum. Tren, düdüğünü öttürerek yaklaşırken raylara ulaşıyoruz.

"Neden bu kadar geç kaldınız?" diye soruyor Will düdüğü bastırmak için bağırarak.

"Güdük bacak kızımız, bir gecede yaşlı bir nineye dönüştü," diyor Christina.

"Aman, kapa çeneni," diyorum yarı şaka yarı ciddi.

Dört en önde duruyor. Rayların o kadar yakınında ki tren her an burnunu sıyırıp geçebilirmiş gibi görünüyor. Diğerleri önce binebilsin diye geriye çekiliyor. Will, biraz zorlansa da kendini vagona atıyor, önce midesinin üzerine düşüyor, sonra bacaklarını içeri çekiyor. Dört, vagonun yan tarafındaki tutma yerine tutunup kolayca içeri giriyor, sanki bir seksenlik bedeninin hiç önemi yokmuş gibi.

Bir sonraki vagona koşuyorum, acıdan yüzüm buruşurken dişlerimi sıkıyorum ve kenardaki kolu yakalıyorum. Fena halde canım yanacak. Al kollarımın altından tutup beni kolayca vagona kaldırıyor. Yan tarafıma bir sancı saplanıyor ama sadece bir saniye sürüyor. Çünkü Al'ın arkasında Peter'ın durduğunu görünce yüzüm yeniden yanmaya başlıyor. Al yardım etmeye çalışıyordu, bu yüzden ona gülümsüyorum. Yine de yakın olduğum insanların bu kadar yardımsever ve iyi kalpli olmamalarını dilerdim. Peter herkesin zayıf yanlarını gözlemleyip cephaneliğini dolduruyor.

"Orada iyi misin sen?" diye soruyor Peter sahte bir yakınlık göstererek –dudakları bükülmüş, yay gibi kaşları çatılmış. "Yoksa bir parça... *kasıldın* mı?"

Kendi esprisine kahkahalarla güldüğünde, Molly ve Drew da ona katılıyor. Molly çok çirkin gülüyor, omuzları sarsılırken domuz gibi sesler çıkarıyor. Drew ise sanki acı çekiyormuş gibi sessizce gülüyor.

"Zekana hayran kaldık," diyor Will.

"Evet ya, senin Bilgelik'te olman gerekmiyor mu Peter?" diye ekliyor Christina. "Kırıtıkları aralarına almaya itiraz etmiyorlarmış."

Peter cevap veremeden kapıda duran Dört sertçe çıkışıyor. "Çite gidene kadar sizin saçmalıklarınızı dinlemek zorunda mıyım?"

Herkes sus pus olduğunda, Dört kapıya sırtını dönüyor. İki yana tutunarak kollarını iyice geriyor ve bütün bedeniyle vagonun dışına sarkıyor. Gömleği, rüzgardan göğsüne yapışıyor. Arkasındaki manzarayı görmeye çalışıyorum –uzaklaştıkça küçülen terk edilmiş binalardan oluşan uçsuz bucaksız denizi seyrediyorum.

Birkaç saniyeliğine tekrar Dört'e bakıyorum. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum. Dahası, ne görmek istediğimi de bilmiyorum. Ama düşünmeden gözlerim ona kayıyor işte.

Christina'ya, "Dışarıda sence ne var?" diye soruyorum başımla kapıyı işaret ederek. "Yani çitin ötesinde."

Christina omuz silkiyor. "Birkaç çiftlik var sanırım."

"Evet ama yani... çiftliklerin ötesinde ne var? Şehri neye karşı koruyoruz?"

Parmaklarını kıvırıp yüzüme doğru sallıyor. "Canavarlar!"

Gözlerimi deviriyorum.

"Daha beş yıl öncesine kadar, çitin yakınında nöbetçi bile yoktu," diyor Will. "Cesurluk polislerinin topluluksuzların bölgesinde devriye gezdiklerini hatırlamıyor musunuz?"

"Evet," diyorum. Aynı zamanda Cesurlar'ın, topluluksuzların bölgesinden çıkması için oy verenlerden birinin babam olduğunu da hatırlıyorum. Babam, yoksulların polise ihtiyaç duymadığını söylerdi. Onlara yardım gerekiyordu ve bunu sadece biz sağlayabilirdik. Şu anda bundan bahsetmem doğru olmaz. Bu konu, Bilgelik'in, Fedakarlık insanlarının yetersizliğini kanıtlamak için ileri sürdüğü en önemli savlardan biri.

"Ah, doğru," diyor Will. "Bahse girerim, onları sürekli gözlüyordun."

"Neden öyle dedin?" diye soruyorum biraz sertçe. Topluluksuzlarla aramda yakın bir bağ kurulması fikri hoşuma gitmiyor.

"Çünkü okula gitmek için topluluksuzların bölgesinden geçmek zorundaydın, öyle değil mi?"

"Senin derdin ne? Eğlence olsun diye şehrin haritasını mı ezberledin?" diyor Christina.

"Evet," diyor Will şaşkın şaşkın. "Sen ezberlemedin mi?"

Tren iniltili bir frenle yavaşladığında hepimiz öne savruluyoruz. Hareket için minnettarım, ayakta durmamı kolaylaştırıyor. Harabeye dönmüş binalar artık görünmüyor, onların

yerini sarı tarlalar ve tren rayları aldı. Tren bir tentenin altında duruyor. Dengemi korumak için kapıya tutunarak yavaşça çimlerin üzerine iniyorum.

Önümde tepesi dikenli telle sarılmış telörgüden bir çit var. İleri doğru yürüdüğümde, çitin gözümün alabildiği en uzak noktaya kadar uzandığını fark ediyorum. Çitin arka tarafında ağaçlar var, çoğu ölmüş, çok azı yeşil. Ağaçların arasında ise silah taşıyan Cesurluk nöbetçileri dolaşıyor.

"Beni takip edin," diyor Dört. Christina'ya yakın durmaya çalışıyorum. Kendime bile itiraf etmek istemiyorum ama onun yanındayken daha huzurlu oluyorum. Peter benimle dalaşmaya kalkarsa Christina beni korur.

İçimden, ödleklik yaptığım için kendimi azarlıyorum. Peter'ın hakaretleri beni rahatsız etmemeli. Dünkü dövüşte ne kadar kötü yenildiğimi düşünmek yerine, dövüşte nasıl daha iyi bir iş çıkarabileceğime odaklanmalıyım. Ve başarılı olma ihtimalim düşük olsa bile, insanların beni korumasına güvenmek yerine, kendimi savunma konusunda iradeli olmalıyım.

Dört, bizi neredeyse bir ev kadar büyük görünen giriş kapısına götürüyor. Kapı, şehre uzanan çatlamış bir yola açılıyor. Çocukken ailemle buraya geldiğimde, otobüsle Dostluk çiftliklerine gitmiştik. Bütün günü domates toplayıp ter dökerek geçirmiştik.

Midem yine buruluyor.

"Adaylık sürecinin sonunda ilk beşe kalmazsanız, sonunuz muhtemelen burası olur," diyor Dört, kapının önünde. "Çit nöbetçisi olmak güzeldir ama öyle ahım şahım bir şey değildir. Dostluk çiftliklerinde devriyeye çıkabilirsiniz ama..."

"Devriyenin amacı ne?" diye soruyor Will.

Dört, bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım sadece nöbetçi olduğunuzda bunun amacını öğrenebilirsiniz. Dediğim gibi. Gençken çit nöbetçiliği yapanların çoğu, daha sonra aynı işe devam eder. Kimileri bu işi rahat bulur, hatta göründüğü kadar kötü olmadığına yemin edenleri bile duyarsınız."

"Öyle. En azından, topluluksuzlar gibi otobüs sürmek ya da başkalarının pisliğini temizlemek zorunda kalmayız," diye fısıldıyor kulağıma Christina.

"Sen kaçıncı olmuştun?" diye soruyor Peter, Dört'e.

Dört'ün bir cevap vermesini beklemiyorum ama Peter'a üstten bakarak "Birinciydim," diyor.

"Ve sen *bunu* yapmayı mı seçtin?" Peter'ın koyu yeşil, yuvarlak gözleri kocaman büyüyor. Onu tanımasam, berbat bir insan olduğunu bilmesem, masum bakışlarına kanabilirdim. "Neden hükümette bir iş almadın?"

"İstemedim," diyor Dört düz, duygusuz bir sesle. İlk gün, Cesurlar'ın şehir güvenliğini yönettiği kontrol odasında çalıştığını söylediğini hatırlıyorum. Dört'ü, bilgisayarlarla dolu bir odada hayal etmem çok zor. Bana göre o, eğitim salonuna yakışıyor.

Okuldaki derslerde, topluluk görevlerini işlemiştik. Cesurlar'ın pek fazla seçeneği yoktur. Ya çiti koruruz ya da şehir güvenliği için çalışırız. Cesurluk yerleşkesinde çalışabilir, dövmeci olabilir, silah üretebilir, hatta sırf eğlence olsun diye birbirimizle dövüşebiliriz. Ya da Cesurluk liderleri için çalışabiliriz. Sonuncusu kulağıma daha iyi geliyor.

Tek sorun, sıralamadaki yerimin sallantıda olması. Daha birinci seviyenin sonuna gelmeden topluluksuz kalabilirim.

Kapıda dururken birkaç Cesurluk nöbetçisi bize doğru göz atıyor. Ama hepsi değil. Diğerleri, bütün dikkatlerini, bir kamyonun geçmesi için kapıları açmaya vermiş –kapılar neredeyse boylarının iki katı ve çok geniş.

Kamyon şoförünün başında bir şapka var. Sakallı adam gülümsüyor. Kapılar açıldığında bir an için duruyor, sonra dışarı çıkıyor. Kamyonun arkası açık, birkaç Dostluk insanı tahta kasaların arasında oturuyor. Kasalara bakıyorum –içlerinde elma var.

"Beatrice?" diyor bir Dostluk oğlanı.

Adımı duyduğumda irkiliyorum. Kamyonun arkasındakilerden biri ayağa kalkıyor. Kıvırcık sarı saçları var ve burnu tanıdık geliyor, burnunun ucu geniş ama ortası ince. Robert. Onu Seçim Töreni'nde görüp görmediğimi hatırlamaya çalışsam da kulaklarımda gümbürdeyen davullardan başka bir şey hatırlayamıyorum. Başka kim transfer oldu? Susan? Bu sene Fedakarlık'a geçen aday var mı? Fedakarlık Topluluğu şu anda için için kanıyorsa, bu bizim suçumuz –Robert'ın, Caleb'ın ve benim. *Benim suçum.* Bu düşünceyi kafamdan kovalıyorum.

Robert, kamyondan aşağı atlıyor. Gri bir tişört ve kot pantolon giymiş. Bir anlık duraksamadan sonra bana doğru geliyor ve kollarıyla sarıyor. Kasılıyorum. Sadece Dostluk insanları, birbirleriyle selamlaşırken kucaklaşır. Beni bırakana kadar tek bir kasım kımıldamıyor.

Tekrar bana baktığında gülümsemesi sönüyor. "Beatrice, sana ne oldu? Yüzüne ne oldu?"

"Hiç," diyorum. "Eğitim işte. Bir şey yok."

"*Beatrice?*" diyor yanımda genizden konuşan biri. Molly kollarını göğsünde kavuşturup kahkaha atıyor. "Bu senin gerçek ismin mi Kasıntı?"

Ateş saçan gözlerimle ona bakıyorum. "*Sence* Tris neyin kısaltması olabilir?"

"Ay, ne bileyim... zavallılığın kısaltması olabilir mi?" Çenesine dokunuyor. Çenesi biraz daha büyük olsa burnu daha küçük görünür. Ama çelimsiz bir çenesi var ve neredeyse boğazıyla birmiş gibi görünüyor. "Ay, dur yahu, *zavallılık* kelimesi Tris'le başlamıyor. Ne kadar aptalım."

"Onunla boşuna dalaşıyorsun," diyor Robert yumuşak bir sesle. "Ben Robert, sen kimsin?"

"Kim olduğunu hiç umursamayan biri," diyor Molly. "Neden kamyonuna binmiyorsun? Diğer topluluk üyeleriyle arkadaşlık etmememiz gerekiyor."

"Neden sen bizi rahat bırakmıyorsun?" diye patlıyorum.

"Doğru. Erkek arkadaşınla seni rahat bırakayım," diyor Molly. Sırıtarak uzaklaşıyor.

Robert hüzünlü gözlerle bana bakıyor. "Pek hoş insanlara benzemiyorlar."

"Bazıları hiç hoş sayılmaz."

"Eve gidebilirsin, biliyorsun değil mi? Fedakarlık'ın seni geri kabul edeceğinden eminim."

"Eve gitmek isteyeceğimi de nereden çıkardın?" diyorum yanaklarım yanarken. "Bunun altından kalkamayacağımı falan mı düşünüyorsun?"

"Öyle demek istemedim." Robert başını iki yana sallıyor. "Yapamayacağını düşünmüyorum. Demek istediğim... bunu yapmak zorunda değilsin. Mutlu olabilirsin."

"Bunu ben seçtim. Ötesi yok." Robert'ın omzunun üzerinden ileriye bakıyorum. Cesurluk nöbetçileri kamyonu kontrol etme işini bitirmiş gibi görünüyor. Sakallı adam, sürücü koltuğuna oturup kapısını çekiyor. "Hem hayatımın tek amacı... mutlu olmak değil Robert."

"Öylesi daha kolay olmaz mıydı?" diyor.

Ben cevap veremeden dostça omzuma dokunuyor ve kamyona geri dönüyor. Arkadaki kızlardan birinin kucağında bir bançó duruyor. Robert kamyonun kasasına atladığında kız bançoyu çalmaya başlıyor ve kamyon homurtular eşliğinde uzaklaşıyor.

Robert bana el salladığında yine gözümün önünde başka bir hayatın görüntüleri canlanıyor. Kendimi kamyonun arka kasasında hayal ediyorum. Daha önce hiç şarkı söylemişliğim yok. Ama kızla birlikte şarkı söylüyorum, detone olduğumda gülüyorum. Elma toplamak için ağaçlara tırmanıyorum, huzurlu ve güvendeyim.

Cesurluk nöbetçileri kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor. Kilit, kapının dış tarafında. Dudağımı ısırıyorum. Neden kapıyı dışarıdan kilitliyorlar ki? Sanki hiçbir şeyin dışarı çıkmasını istemiyorlarmış gibi görünüyor. Sanki bizi içeride tutmaya çalışıyorlar.

Bu düşünceyi de kafamdan kovuyorum. Çünkü çok anlamsız.

Dört, silahını omzuna dayamış kadın nöbetçiyle konuştuğu çitten uzaklaşıyor. "Akılsızca kararlar verme konusundaki yeteneğin beni endişelendiriyor," diyor bana doğru gelirken.

Kollarımı kavuşturuyorum. "İki dakikalık bir görüşmeydi."

"Kısa sürmesi, akılsızca olmasına engel değil." Kaşlarını çatarak parmakuçlarıyla morarmış gözüme dokunuyor. Kafamı geri çekiyorum ama Dört elini çekmiyor. Dahası başını sallayıp iç çekiyor. "Savunmaktansa saldırıya geçmeyi öğrensen daha iyi iş çıkarırdın. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Saldırıya geçmek mi?" diyorum. "Bunun ne faydası olur ki?"

"Hızlısın. Karşındaki daha ne olduğunu anlamadan birkaç iyi vuruş yapsan kazanabilirsin." Omuz silktiğinde eli yanına düşüyor.

"Bunu bilmene şaşırdım," diyorum sessizce, "çünkü tek dövüşümün ortasında salondan çıkıp gittin."

"Seyretmek isteyebileceğim bir şey değildi," diyor.

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Dört, boğazını temizliyor. "Bir sonraki tren gelmiş. Gitme zamanı Tris."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kendimi zar zor yatağıma atıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Peter'la dövüşmemin üzerinden iki gün geçti ve morluklarım maviye dönmeye başladı. İki gündür her hareketimde büyük acılar çekiyordum. Şimdi daha iyiyim ama iyileşmekten henüz çok uzağım.

Her yerim ağrımasına rağmen bugün yine dövüşmem gerekti. Şansım varmış ki bu kez Myra'yla eşleştim. Sanki biri kızın kolunu tutuyormuş gibi doğru dürüst yumruk atamıyordu. Karşılaşmanın ikinci dakikasında sıkı bir yumruk indirebildim. Myra yere yıkıldığında ayağa kalkamayacak kadar başı dönüyordu. Aslında zaferimin tadını çıkarmam gerekirdi. Oysa Myra gibi bir kızı yere indirmenin zaferle uzaktan yakından ilgisi yok.

Başımı yastığa koyar koymaz yatakhanenin kapısı açılıyor ve ellerinde el fenerleriyle bir grup insan içeri giriyor. Doğruldu-

ğumda kafamı üst ranzaya çarpmama ramak kalıyor. Gözlerimi kısıp karanlıkta neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

"Herkes ayağa!" diye kükrüyor biri. Fener ışıklarından biri kafasının ardına vurduğunda, konuşanın kulaklarındaki halkalar ışıldıyor. Eric. Etrafındakilerin bazıları Çukur'dan, diğerlerini daha önce hiç görmemiştim. Dört de onlarla birlikte.

Dört'ün gözleri benimkilerle buluşuyor ve ısrarla bana bakıyor. Ona bakarken diğer transfer adayların yataklarından kalktıklarını fark etmiyorum bile.

"Sağır mı oldun Kasıntı?" diyor Eric. Şaşkınlığımdan sıyrılıp yorganımı üstümden atıp yataktan kalkıyorum. İyi ki giyinik yatmışım çünkü Christina, üzerinde sadece tişörtü olduğu için çıplak bacaklarıyla duruyor. Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini Eric'e dikiyor. İçimden, bir gün yarı çıplak bir haldeyken birinin gözlerinin içine korkusuzca bakmayı diliyorum ama ben böyle bir şeyi asla yapamam.

"Giyinmek için beş dakikanız var, rayların orada sizi bekliyoruz," diyor Eric. "Yeni saha yolculuğunuz başlıyor."

Ağrıdan yüzümü ekşiterek ayakkabılarımı giyiyorum ve yetişmek için koşturarak Christina'yı takip ediyorum. Çukur duvarlarının arasındaki patikalardan yolumuza çıkanları itekleyerek koşarken, ensemden bir damla terin süzüldüğünü hissediyorum. İnsanlar bizi gördüklerine şaşırmış gibi görünmüyor. Her gün kim bilir bizim gibi delice koşan kaç insanla karşılaşıyorlar...

Cesurluk'ta doğan adayların hemen ardından raylara varıyoruz. Kenarda siyah bir yığın duruyor. Uzun namlulu silahlar olduğunu fark ediyorum.

"Yoksa bir şey mi *vuracağız*?" diye tıslıyor Christina kulağıma.

Silahların yanında mermi olduğunu tahmin ettiğim kutular var. Üzerlerinde 'BOYA TOPU' yazıyor.

Daha önce böyle bir şey duymamıştım ama isim kendi kendini açıklıyor. Gülüyorum.

"Herkes bir silah kapsın!" diye bağırıyor Eric.

Yığına doğru koşturuyoruz. Yakında durduğum için elime geçen ilk silahı kapıyorum. Silah hafif olmasa da kaldıramayacağım kadar ağır değil. Bir kutu da boya topu alıyorum. Kutuyu cebime koyuyorum, silahı sırtıma atıp kordonunu göğsümden geçiriyorum.

"Tahmini zaman?" diye soruyor Eric, Dört'e.

Dört, saatine bakıyor. "Her an gelebilir. Tren tarifesini ezberlemen ne kadar zaman alacak?"

"Hatırlatacak adamlarım varken niye ezberleyeyim?" diyor Eric, Dört'ü omzundan iterek.

Sol tarafımda, uzaktan bir ışık çemberi görünüyor. Yaklaştıkça büyüyor, Dört'ün profilini aydınlatıp elmacıkkemiğinin altında derin bir gölge oluşuyor.

Trene ilk binen Dört oluyor, ardından koşuyorum. Christina, Will ve Al'ın beni takip etmesini beklemiyorum. Dört,

vagona vardığımda boşluğa sıçradığımı görünce kolumu yakalıyor, sonra içeri çekiyor. Bilek kasları güçlü ve sıkı.

Ona bakmadan hemen elini bırakıyorum ve vagonun bir köşesine oturuyorum.

Herkes vagona binince Dört konuşmaya başlıyor.

"Bayrak oyunu için iki takıma ayrılacağız. Her takımda, transferler ve Cesurluk'ta doğanlar olacak. Takımlardan biri önce harekete geçecek ve bayrağı saklayabilecekleri bir yer bulacak. Sonra ikinci takım yola çıkacak ve aynı şeyi yapacak." Vagon savrulduğunda dengesini sağlamak için kapıya tutunuyor. "Bu bir Cesurluk geleneğidir, o yüzden ciddiye almanızı öneririm."

"Kazandığımızda ödül ne olacak?" diye bağırıyor biri.

"Bu, Cesurluk'tan birinin soracağı soru değil," diyor Dört bir kaşını kaldırarak. "Tabii ki kazanacaksınız."

"Dört'le ben takım kaptanlarınız olacağız," diyor Eric. Dört'e bakıyor. "Önce transfer adayları seçelim mi?"

Başımı geriye atıyorum. Önce bizi seçeceklerse en sona ben kalırım, bunu hissedebiliyorum.

"Önce sen seç," diyor Dört.

Eric omuz silkiyor. "Edward."

Dört kapıya dayanıp kafasını sallıyor. Ayışığında gözleri ışıldıyor. Kısa bir süre transfer adaylar üzerinde gözlerini dolaştırıyor. Kararını verdikten sonra, "Kasıntı'yı istiyorum," diyor.

Vagonda herkes bıyık altından kıkır kıkır gülüyor. Yanaklarım yanmaya başlıyor. Bana gülen insanlara kızmakla, ilk seçilen olmanın verdiği sevinç arasında gidip geliyorum.

"Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye soruyor Eric artık çok iyi tanıdığımız sırıtışıyla. "Yoksa yenildiğinde bahanen olsun diye zayıf olanları mı seçiyorsun?"

Dört omuz silkiyor. "İşte öyle bir şey."

Kızgınlık. Kesinlikle kızgın olmam gerekiyor. Kaşlarımı çatarak ellerime bakıyorum. Dört'ün stratejisi her neyse, adaylar arasında en zayıf olanın ben olduğum üzerine kurulu. Ve bu canımı sıkıyor. Ona yanıldığını kanıtlamam gerekiyor –ona iyi olduğumu *kanıtlamalıyım.*

"Sıra sende," diyor Dört.

"Peter."

"Christina."

Dört'ün stratejisi bu noktada çatallaşıyor. Christina en zayıflardan biri değil. Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

"Molly."

"Will," diyor Dört tırnağını kemirerek.

"Al."

"Drew."

"Geriye bir tek Myra kalıyor. O da bende," diyor Eric. "Sıra Cesurluk'ta doğan adaylarda."

Bizimle işleri bittiğinde dinlemeyi bırakıyorum. Dört, zayıfları kendi takımına seçerek bir şeyi kanıtlamaya çalışmı-

yorsa ne yapmak istiyor? Seçtiklerine teker teker bakıyorum. Nasıl bir ortak yönümüz olabilir?

Cesurluk'ta doğan adayların yarısına geldiklerinde, kafamda bir fikir oluşuyor. Will ve birkaç adayın dışında, hepimiz aynı vücut tipine sahibiz: Dar omuzlar, küçük gövdeler. Eric'in takımındakiler ise geniş ve güçlü. Daha dün Dört, bana hızlı olduğumu söylemişti. Eric'in takımından daha hızlı olacağımız kesin, bayrak oyunu açısından bu iyi bir şey olmalı. Daha önce bu oyunu oynamamıştım ama bunun vahşi güçten ziyade, hızla ilgili bir oyun olduğunu tahmin edebiliyorum. Gülümsememi elimle saklıyorum. Eric, Dört'ten daha zalim olabilir ama Dört, kesinlikle daha zeki.

Takımlarını oluşturduktan sonra Eric sırıtarak Dört'e bakıyor. "Senin takım, oyuna ikinci olarak başlayabilir," diyor.

"Bana güzellik yapmana gerek yok," diye yanıtlıyor Dört. Hafifçe gülümsüyor. "Kazanmak için onlara ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Hayır, bildiğim tek şey, ne yaparsan yap kaybedeceğin," diyor Eric dudağındaki halkayı ısırarak. "Sıska takımın önce başlasın o zaman."

Hepimiz birden ayağa kalkıyoruz. Al'ın üzgün gözlerle bana baktığını görünce, onu rahatlatma umuduyla gülümsüyorum. Dördümüzün arasında, Eric, Peter ve Molly'nin takımında yer alacak biri varsa o da Al. Genellikle ona bulaşmıyorlar.

Tren yokuş aşağı inerken atladığımda, yere ayaklarımın üzerinde konma konusunda azimliyim. Tam atlayacağım sırada biri omzumdan itiyor ve neredeyse vagondan aşağı yuvarlanacak gibi oluyorum. Arkama dönüp kimin ittiğine bakıyorum –Molly, Drew ya da Peter, hangisi olduğunun bir önemi yok. Tekrar itmelerine fırsat vermeden atlıyorum. Bu kez trenin ivmesine hazır bir şekilde bacaklarımı havada sallayıp dengemi sağlıyorum. İçim coşkuyla dolarken gülümsüyorum. Küçük bir zafer olsa da Cesur olduğumu hissediyorum.

Cesurluk'ta doğan adaylardan biri, Dört'ün omzuna dokunarak, "Takımın kazandığında bayrağı nereye saklamıştın?" diye soruyor.

"Bunu sana söylemiş olursam oyunun ruhuna ihanet etmiş olurum Marlene," diyor buz gibi bir sesle.

"Haydi ama Dört," diye mızmızlanıyor kız. Çapkın bir gülümsemeyle ona bakıyor. Dört, kızın elini kolundan silkelediğinde, her nedense sırıtmama engel olamıyorum.

"Liman," diyor Cesurluk'ta doğan adaylardan bir diğeri. Uzun boylu çocuğun koyu kahve teni ve kara gözleri var. Yakışıklı görünüyor. "Ağabeyim kazanan takımdaydı. Bayrağı atlıkarıncaya saklamışlardı."

"Oraya gidelim o zaman," diye öneriyor Will.

Kimse karşı çıkmayınca, doğu yönünde bir zamanlar göl olan bataklığa doğru yol alıyoruz. Küçükken buranın, şehri güvende tutmak için çamura çitler dikilmeden önceki göl ha-

lini gözümde canlandırmaya çalışırdım. Ama o kadar çok suyun tek bir yerde toplandığını hayal etmek bile zor.

"Bilgelik Merkezi'ne yakınız, öyle değil mi?" diye soruyor Christina, Will'e omuz atarak.

"Evet. Buranın güneyinde," diyor Will. Omzunun üzerinden baktığında bir an için gözlerinde özlem olduğunu görüyorum. Sonra kayboluyor.

Ağabeyimden en fazla bir kilometre uzaktayım. Daha bir hafta önce yan yanaydık. Onu aklımdan kovmak için kafamı hafifçe iki yana sallıyorum. Bugün Caleb'ı düşünemem, ilk seviyeyi geçmeye odaklanmalıyım. Artık onu düşünemem.

Bir köprüyü geçiyoruz. Bataklığın bazı bölgelerinde çamur öylesine yumuşak ki yürüyebilmek için köprülere ihtiyacımız var. Nehrin ne zaman kuruduğunu merak ediyorum.

Köprünün öte yanına geçtiğimizde şehir bir anda değişiyor. Arkamızdaki binaların çoğu hala kullanılıyor ve boş olsalar bile bakımlı görünüyorlar. Önümüzdeyse parçalanmış beton ve kırık camlardan bir deniz uzanıyor. Şehrin bu yakasındaki sessizlik tüyler ürperten cinsten. Bir kabusun ortasına düşmüş gibiyiz. Nereye gittiğimizi kestirmem güç çünkü geceyarısını henüz geride bıraktık ve şehrin bütün ışıkları sönük.

Marlene bir el feneri çıkarıp önümüzdeki sokağı aydınlatıyor.

"Karanlıktan korkuyor musun Mar?" diye dalga geçiyor kara gözlü, yakışıklı Cesurluk oğlanı.

"Kırık camlarla ayağını yarmak istiyorsan keyfine bak Uriah," diye azarlıyor Marlene onu. Yine de feneri söndürüyor.

Cesurluk'ta fark ettiğim şeylerden biri, kendilerine yetmekten daha çok, işleri zorlaştırmaya eğilimli olmaları. Bence karanlık sokaklarda el fenerini yakmadan dolaşmanın cesaretle uzaktan yakından ilgisi yok. Ama Cesurluk'ta, bir el fenerinin ışığından bile yardım almamamız gerekiyor. Her şeyi yardım almadan yapmamız bekleniyor.

Böylesi, hoşuma gidiyor. Çünkü yanımızda el fenerimizin, silahımızın ya da bir rehberimizin olmadığı bir gün gelebilir. Ve o gün için hazır olmak istiyorum.

Bataklıktan hemen önce binalar sona eriyor. Uzun ince bir toprak parçası bataklığın içine doğru uzanıyor. Üzerinde, kırmızı koltukları sallanan devasa büyüklükte beyaz bir çember bulunuyor. Dönme dolap.

"Düşünsene. İnsanlar bir zamanlar buna biniyordu. Sırf *eğlence* olsun diye," diyor Will başını iki yana sallayarak.

"Cesur birileri olmalı," diyorum.

"Öyle ama Cesurluk'un daha amatör bir versiyonu." Christina bir kahkaha atıyor. "Cesurlar'ın bineceği dönme dolabın koltukları olmazdı. Ellerinle sıkıca tutunurdun, sonrası şansa kalmış."

İskelenin yan tarafına yürüyoruz. Solumdaki bütün binalar boşaltılmış, tabelaları düşmüş, pencereler kapanmış ama ıssız-

lığın temiz bir yanı var. Buraları kimler terk ettiyse ya isteyerek çıkmışlar ya da boş zamanlarında çıkıp gitmişler. Şehirdeki bazı yerler buraya hiç benzemiyor.

"Sıkıysa bataklığa atla," diyor Christina, Will'e.

"Önce sen."

Atlıkarıncaya ulaşıyoruz. Atların bazıları çizilmiş ve yıpranmış, kuyrukları kırılmış, eyerleri yontulmuş. Dört, cebinden bayrağı çıkarıyor.

"On dakika içinde, diğer takım kendi yerlerini seçmiş olur," diyor. "Bu arada bir strateji üretmenizi öneririm. Bilgelik'te olmayabiliriz ama zihinsel hazırlık, Cesurluk eğitiminizin bir parçası. Dahası, en önemli parçası olduğunu söyleyebilirim."

Dört bu konuda haklı. Aklın karışıkken saldırı ya da savunmaya hazırladığın bedeninin ne faydası olabilir ki?

Will bayrağı Dört'ten alıyor.

"Aramızdan birileri burada kalıp yerimizi korumalı, diğerleri gidip öteki takımın yerini bulmaya çalışmalı," diyor Will.

"Öyle mi? Sen öyle san!" Marlene bayrağı Will'in elinden kapıyor. "Sana söz hakkını kim verdi transfer?"

"Kimse," diyor Will. "Ama birilerinin fikir yürütmesi gerekiyor."

"Bence daha çok savunmaya odaklanan bir strateji geliştirmeliyiz. Onları bekleriz, sonra canlarına okuruz," diye öneride bulunuyor Christina.

"Bence bu strateji kızlara göre," diyor Uriah. "Hep birlikte üzerlerine gidelim. Bayrağı da bulamayacakları bir yere saklayalım."

Herkes bir ağızdan konuşmaya başlayınca sesler yükselmeye başlıyor. Christina, Will'in planını savunuyor. Cesurluk'ta doğan adaylar saldırıya geçme konusunda hemfikir. Herkes birbirinin stratejisini çürütmeye, kendininkini kabul ettirmeye çalışıyor. Dört, atlıkarıncanın kenarına oturup sırtını atlardan birinin plastik bacağına dayıyor. Bakışlarını gökyüzüne kaldırıyor. Yukarıda hiç yıldız görünmüyor, sadece dolunay ince bir bulut tabakasının ardından göz kırpıyor. Dört, ellerini ensesinde birleştiriyor. Silahını omzuna dayamış haliyle gayet rahat görünüyor.

Gözlerimi kısa bir an için yumuyorum. Nasıl oluyor da aklımı böylesine kolay karıştırabiliyor, dikkatimi dağıtabiliyor? Odaklanmam lazım.

Arkamızda bir yerlerde birilerinin pusu kurduğunu fark edip bağıracak olsam ne söylerdim? Diğer takımın nerede olduğunu öğrenmeden hiçbir şey yapamayız. İki kilometre yarıçapında her yerde olabilirler, tabii bataklık tarafını kafadan eleyebilirim. Onları bulmanın yolu, nasıl arayacağımızı ya da bir araştırma ekibi gönderip göndermeyeceğimizi tartışmak değil.

Mümkün olduğunca yüksek bir yere tırmanmak gerekiyor.

Kimsenin görmediğinden emin olmak için, omzumun üzerinden bakıyorum. Bakmadıklarını görünce, sessiz adım-

larla el fenerimin yardımıyla dönme dolaba doğru ilerliyorum. Yürürken ses çıkarmasın diye silahımı bir elimle sırtıma iyice yapıştırıyorum.

Yerden, dönme dolabın tepesine baktığımda kalbim sıkışıyor. Düşündüğümden çok daha yüksek. Öyle yüksek ki en tepedeki koltukları zar zor görebiliyorum. Bu kadar yüksek olmasının tek iyi yanı, ağırlığı kaldırabilecek şekilde inşa edilmiş olması. Tırmanırken çökmesi ihtimali yok.

Kalp atışım hızlanıyor. Gerçekten de Cesurlar'ın oynamaktan hoşlandığı bu oyunu kazanmak için hayatımı tehlikeye atacak mıyım?

O kadar karanlık ki neredeyse hiçbir şey göremiyorum ama dönme dolabı yerinde tutan büyük ve paslı desteklere baktığımda, bir merdivenin basamaklarını seçiyorum. Desteklerin her biri en fazla omuzlarım genişliğinde ve kenarlarında tutunabileceğim tırabzanlar yok. Yine de dönme dolabın çıtalarına tırmanmaktansa, merdivenle çıkmak daha kolay.

Basamaklardan birini kavrıyorum. Öyle paslı ve ince ki her an parmaklarımın arasında dağılabileceğini düşünüyorum. Denemek için en alt basamağa ağırlığımı veriyorum ve beni taşıyacağından emin olmak için üzerinde zıplıyorum. Kaburgalarım ağrıyınca yüzümü ekşitiyorum.

"Tris," diyor biri, arkamdan alçak sesle. Neden irkilmediğimi ben de bilmiyorum. Belki yavaş yavaş Cesurlar'dan biri oluyor ve zihinsel hazırlık konusunda gelişme gösteriyorum-

dur. Belki duyduğum sesin alçak, yumuşak ve neredeyse rahatlatıcı olması irkilmemi engelliyor. Sebebi her ne olursa olsun, omzumun üzerinden bakıyorum. Silahını benim gibi sırtına asmış olan Dört, arkamda duruyor.

"Evet?" diyorum.

"Ne yapmaya çalıştığını öğrenmek için geldim."

"Yüksek bir yer arıyorum," diyorum. "Bir şey yapmaya çalıştığımı *sanmıyorum*."

Karanlıkta gülümsediğini görüyorum. "Pekala. Ben de geliyorum."

Bir an duraklıyorum. Dört bana Will, Christina ve Al'ın ara sıra baktığı gibi bakmıyor –işe yarayamayacak kadar küçük ve zayıf olduğum için bana acımıyor. Yine de benimle gelmekte ısrar etmesinin sebebi, muhtemelen yeteneklerim konusunda şüphe duyması.

"İdare ederim," diyorum.

"Kuşkusuz," diye yanıtlıyor Dört. Sesinde alaycılık yok. Ama alay ettiğini biliyorum. Öyle olmalı.

Tırmanmaya başlıyorum ve yerden birkaç metre yükseldiğimde, Dört de ardımdan geliyor. Benden daha hızlı hareket ediyor ve kısa bir süre sonra, ayağımı kaldırdığım basamağa tutunacak kadar yaklaşıyor.

"Söylesene..." diyor sessizce tırmanırken. Tıkanmış gibi nefes nefese konuşuyor. "Bu eğitimin amacı sence ne? Oyundan bahsediyorum, tırmanmaktan değil."

Aşağıya bakıyorum. Çok uzak görünüyor, oysa henüz merdivenin üçte birini bile tırmanmadım. Yukarıda, dönme dolabın göbeğinin hemen altında bir platform var. Oraya çıkmayı planlıyorum. Aşağı nasıl ineceğimi düşünmüyorum bile. Tırmanmadan önce yanaklarımı okşayan serin rüzgar, şimdi yan tarafımdan sertçe bastırıyor. Yukarı tırmandıkça rüzgar şiddetleniyor. Hazır olmam lazım.

"Strateji öğrenmek," diyorum. "Takım çalışması belki."

"Takım çalışması," diye tekrarlıyor Dört. Boğazına bir kahkaha takılıyor. Çıkan ses, daha çok paniklemiş bir nefese benziyor.

"Belki değildir," diyorum. "Takım çalışması, Cesurluk'un önceliklerinden biri değil gördüğüm kadarıyla."

Rüzgar iyice şiddetleniyor. Düşmemek için beyaz desteğe iyice yaslanıyorum ama böylesi, tırmanmamı zorlaştırıyor. Aşağıda atlıkarınca küçücük görünüyor. Tentenin altındaki takım arkadaşlarımı zar zor seçebiliyorum. Bazıları ortada görünmüyor –muhtemelen bir araştırma ekibi yola çıktı.

Dört, "Aslında önceliklerden biri olmalı. En azından önceleri öyleydi," diyor.

Yüksekte başım dönmeye başladığından onu tam olarak dinlediğim söylenemez. Basamakları kavramaktan parmaklarım sızlıyor ve bacaklarım tir tir titriyor, nedenini kestiremiyorum. Yükseklikten korkmam, yüksek bir yere çıktığımda enerjiyle dolduğumu, canlandığımı hissederim. Vücudumdaki her

organ, her kas aynı notadan mırıltılı bir şarkı tutturur. Sonra neden titrediğimi anlıyorum. Dört yüzünden. Onunla ilgili bir şey, her an düşebilirmişim gibi hissettiriyor. Ya da sıvıya dönüşebilirmişim gibi. Ya da alev alabilirmişim gibi.

Elim bir sonraki basamağı neredeyse kaçırıyor.

"Söyle bakalım..." diyor Dört nefes nefese, "sence strateji öğrenmenin... Cesaretle ne ilgisi var?"

Sorusu bana, onun eğitmenim olduğunu hatırlatıyor. Bu dersten bir şeyler öğrenmemi bekliyor. Bir bulut ayın önünden çekildiğinde, ışık ellerimi yalıyor.

"Strateji... strateji insanı harekete hazırlar," diyebiliyorum sonunda. "Kullanabilmek için strateji geliştirmeyi öğrenirsin." Arkamda gürültülü ve hızlı nefesler alıp verdiğini duyuyorum. "Sen iyi misin Dört?"

"Sen *insan* mısın Tris? Bu kadar yükseğe çıkmak..." Yutkunurcasına nefes alıyor. "Hiç korkmuyor musun?"

Omzumun üzerinden aşağı bakıyorum. Şu anda düşersem kesin ölürüm. Ama düşeceğimi sanmıyorum.

Şiddetli bir rüzgar yan tarafıma vurduğunda, bedenimin ağırlığı sağa savruluyor. Nefesimi tutarak basamağa yapışıyorum, yine de dengem bozuluyor.

Dört, tutmak için buz gibi elini belime koyduğunda, parmaklarından biri tişörtümün açıkta bıraktığı çıplak tenime değiyor. Eliyle belimi sıkıyor, düzelmeme ve hafifçe sola kaymama yardım ediyor.

"Yeterince yüksekte değiliz," diyorum. Yukarı bakıyorum. Üzerimde beyaz çubuklar görünüyor: Dönme dolabın iskelesi. Dikkatli bir şekilde tırmanırsam, ayağımı desteklerle çubukların arasına sıkıştırıp emniyeti sağlayabilirim. Ya da en azından mümkün olduğunca güvende olurum.

"Tırmanacağım," diyorum ayağa kalkarak. Başımın üzerindeki çubuklardan birine tutunup kendimi yukarı çekiyorum. Çürük yerlerime binlerce iğnenin battığını hissetsem de hiç oralı olmuyorum.

"Tanrı aşkına Kasıntı," diyor Dört.

"Beni takip etmene gerek yok," diyorum başımın üzerindeki çubuklardan oluşan bulmacaya bakarken. İki çubuğun çapraz kesiştiği yere ayağımı yerleştirip kendimi yine yukarı çekerken aynı anda diğer çubuğu yakalıyorum. Bir saniyeliğine havada sallanıyorum. Kalbim öyle deli gibi çarpıyor ki başka hiçbir şey hissedemiyorum. Her hareketim kalp atışıma eşlik ediyor, aynı tempoyu taklit ediyor.

"Tabii ki gerek var," diyor Dört.

Çok saçma, öyle olduğunu biliyorum. Bir santimlik bir yanılma payı, yarım saniyelik bir duraksama, hayatımın sonu olabilir. Göğsüm alev gibi yanarken bir sonraki çubuğu tuttuğumda gülümsüyorum. Kollarım titriyor ama kendimi yukarı çekiyorum ve çubuklardan birine ayağımı yerleştirmek için bütün gücümü kullanıyorum. Emniyette olduğumu anlayınca, Dört'ü görmek için aşağı bakıyorum. Oysa tek görebildiğim boşluk.

Nefesim *kesiliyor*. Ağzımın içi kururken durup ellerime bakıyorum. Elinin değdiği yerde uzun ve ince parmaklarının hayaletini hala hissedebiliyorum.

"Sen iyi misin?" diye soruyor alçak sesle.

"Evet," diyorum gergin bir sesle.

Sessizce tırmanmaya devam ediyorum, sonunda platforma ulaşıyorum. Metal çubukların körelmiş uçlarına bakılırsa kenarlarda bir zamanlar korkuluk varmış. Ama artık yok. Oturduğum yerde bacaklarımla kendimi iterek Dört'ün de çıkıp oturabilmesi için yer açıyorum. Hiç düşünmeden, bacaklarımı aşağı sarkıtıyorum. Dört ise iyice büzülüp derin nefesler alırken sırtını metal desteğe dayıyor.

"Yüksekten korkuyorsun," diyorum. "Cesurluk yerleşkesinde nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Korkularıma aldırmıyorum," diyor. "Karar verdikten sonra, korkularımı yok sayıyorum."

Bir an ona bakıyorum. Kendimi tutamıyorum. Benim için, korkmamakla onun yaptığı gibi korkmuyormuş gibi davranmak arasında büyük fark var.

Ona bakakaldığımı görünce sessizce, "Ne var?" diye soruyor.

"Yok bir şey."

Gözlerimi çevirip şehre bakıyorum. Odaklanmam lazım. Buraya boşuna tırmanmadım.

Şehir zifiri karanlık ama öyle olmasa bile fazla uzağı göremezdim. Önümdeki bina görüşümü kısıtlıyor.

Nefesim kesiliyor.

Dikine düştüğümü hayal ediyorum. Çubuklara çarptığım, tıpkı trenden çatıya atlamayı başaramayan Rita'nın kız kardeşi gibi tuhaf açılı kol ve bacaklarımla yerde yattığım gözümde canlanıyor. Dört, iki eliyle birden metal çubuklardan birine tutunup kendini yatağında oturuyormuş gibi kolayca yukarı çekiyor. Ama bu yükseklikte rahat ya da doğal davrandığı söylenemez –kollarındaki bütün kaslar ortaya çıkmış durumda. Öte yandan, yerden otuz beş metre yükseklikte bu ayrıntıları fark etmem çok saçma.

Başka bir çubuğa tutunup ayağımı koyacak bir yer buluyorum. Şehre tekrar baktığımda, bina önümü kapatmıyor. Ufuk çizgisini görecek kadar yüksekteyim. Lacivert gökyüzünün altında çoğu bina simsiyah görünüyor. Görebildiğim tek şey, tepelerinde kalp atışlarımın yarısı hızında yanıp sönen kırmızı ışıklar.

Binaların dibinde sokaklar, tünellere benziyor. Birkaç saniye boyunca gözümün alabildiği yere kadar karanlık bir örtü görüyorum. Binalar, gökyüzü ve yer arasında çok küçük fark var. Sonra yerde küçük bir ışığın titreştiğini fark ediyorum.

"Şunu görüyor musun?" diyorum parmağımla işaret ederek.

Dört, tam arkamda tırmanmayı bırakıyor ve omzunun üzerinden geriye bakıyor, çenesi başımın hemen yanında. Nefesi kulağımı gıdıklıyor ve yine, merdiveni tırmanırken olduğu gibi titremeye başladığımı hissediyorum.

"Evet, gördüm," diyor. Dudakları bir gülümsemeyle genişliyor. "Limanın sonundaki parktan geliyor," diye ekliyor. "Mantıklı. Etrafı tamamen boş alanla çevrili ama ağaçlar gizlenme imkanı sağlıyor. Yine de yeterli olmadığı belli."

"Tamam," diyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki nerede olduğumu unutuyorum. Bunun yerine, dudaklarındaki doğal kıvrımı ve çenesindeki yara izini görüyorum, tıpkı benimki gibi.

"Şey," diyorum. Boğazımı temizliyorum. "İnmeye başla. Arkandan geleceğim."

Dört, başını sallıyor ve aşağı iniyor. Bacakları uzun olduğu için kolayca ayağını koyabileceği bir yer buluyor ve çubukların arasında ilerliyor. Karanlıkta bile ellerinin kıpkırmızı olduğunu ve titrediğini görebiliyorum.

Bir ayağımı aşağı uzatıp ağırlığımı çapraz kesişen çubuklardan birine veriyorum. Altımdaki çubuk aniden çatırdayıp kırılıyor ve yarım düzine çubuğa çarparak yere düşüyor. Parmaklarımın ucunda asılı kalıyorum. Boğuluyormuş gibi oluyorum.

"Dört!"

Ayağımı koyabileceğim başka bir yer bulmaya çalışıyorum ama en yakın çubuk en az on beş, yirmi santim uzakta. Bir türlü yetişemiyorum. Ellerim terliyor. Seçim Töreni'nden, yetenek sınavından, her önemli andan önce ellerimi pantolonuma sildiğimi hatırladığımda çığlığımı yutuyorum.

Kayacağım. Kayacağım.

"Sıkı tutun!" diye bağırıyor Dört. "Sadece sıkı tutun. Bir fikrim var."

Aşağı inmeye devam ediyor. Yanlış yöne ilerliyor, bana doğru gelmesi lazım, aşağı inmesi değil. Eklemlerim beyaza dönene kadar sıkıca yapıştığım çubuktaki ellerime bakıyorum. Parmaklarım neredeyse morarmış durumda. Fazla dayanamazlar.

Fazla dayanamam.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Bakmamak daha iyi. Olanların aslında olmadığını varsaymak daha iyi. Dört'ün spor ayakkabılarının metalin üzerinde gıcırdadığını, merdiven basamaklarında hızla hareket eden adım seslerini duyuyorum.

"Dört!" diye bağırıyorum. Belki gitmiştir. Belki beni kendi başıma bırakmıştır. Belki dayanıklılığımın ve cesaretimin ölçüldüğü bir sınav bu. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Sakinleşmek için nefeslerimi sayıyorum. Bir, iki. İçeri, dışarı. *Haydi Dört*, diye düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. *Haydi, bir şeyler yap.*

Sonra iniltiyi takip eden gıcırdama sesini duyuyorum. Tutunduğum çubuk titriyor ve sıktığım dişlerimin arasından çığlık atarken tutunmaya çalışıyorum.

Dönme dolap hareket ediyor.

Rüzgar etrafımda dolaşırken havayı bir gayzer gibi bileklerimde hissediyorum. Gözlerimi açıyorum. Hareket halindeyim –yere doğru iniyorum. Yer yaklaştıkça histerik kahkahalar

atıyorum. Bir yandan da dönme dolabın hızını algılamaya çalışıyorum. Doğru zamanda kendimi bırakmazsam, koltuklar ya da metal iskele beni yakalayıp dengemi bozabilir ve bu kez gerçekten ölürüm.

Yere atladığımda vücudumdaki bütün kaslar geriliyor. Kaldırımdaki çatlakları görebildiğimde ayaküstü yere konuyorum. Bacaklarım bir anda boşalınca kollarımla kendimi sarıyorum ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kenara yuvarlanıyorum. Beton yüzümü çiziyor ve beni ezmek isteyen devasa bir ayakkabı gibi dönme dolabın koltuklarından birini tam zamanında görüyorum. Tekrar yuvarlandığımda, koltuğun alt kısmı omzumu yalayıp geçiyor.

Emniyetteyim.

Ellerimi yüzüme bastırıyorum. Ayağa kalkmak istemiyorum. Denemek bile istemiyorum. Kalksam bile, eminim anında tekrar yere yığılırım. Adım sesleri duyuyorum. Dört'ün elleri bileklerimi kavrıyor. Ellerimi gözlerimin önünden çekmesine izin veriyorum.

Ellerimden birini mükemmel bir şekilde avuçlarının arasına alıyor. Çubuğu tutmaktan sancıyan parmaklarım, ellerinin sıcaklığıyla gevşiyor.

"İyi misin?" diye soruyor, elimi bırakmadan.

"Evet."

Gülmeye başlıyor. Bir saniye geçmiyor ki ben de gülmeye başlıyorum. Boştaki elimden destek alarak oturuyorum. Ne

kadar yakın durduğumuzun farkındayım –aramızda en fazla on santim mesafe var. Sanki elektrikli bir akımın içindeyiz. Bu kadar büyük bir elektriklenme olmasına şaşırıyorum.

Doğrulurken beni de ayağa kaldırıyor. Dönme dolap hala dönüyor, yarattığı rüzgar saçlarımı savuruyor.

"Dönme dolabın hala çalıştığını bana söyleyebilirdin," diyorum. Abartmadan konuşmaya çalışıyorum. "Tırmanmak zorunda kalmazdık."

"Bilseydim söylerdim," diyor. "Orada asılı kalmana izin veremezdim, o yüzden risk aldım. Haydi, gidip şunların bayrağını alalım."

Dört, bir an için tereddüt ediyor, sonra koluma giriyor ve parmakuçlarını avcuma bastırıyor. Başka bir toplulukta olsak, toparlanmam için bana biraz zaman verirdi. Ama o bir Cesur, o yüzden gülümseyerek bayrağımızı koruyan takım üyelerimizin beklediği atlıkarıncaya doğru yöneliyor. Yarı koşarak, yarı topallayarak yanında yürüyorum. Hala gücümü toplayabilmiş değilim ama özellikle elini elimde hissettiğim için zihnim fazlasıyla açık.

Christina plastik atlardan birinin üzerine tünemiş, bacaklarını bir tarafından sarkıtıp çapraz yapmış, atın direğine tutunuyor. Bayrak, arkasında duruyor, karanlıkta parlayan üçgen bir bayrak. Yıpranmış ve kirli atların arasında üç Cesurluk adayı duruyor. İçlerinden biri elini atlardan birinin başına yerleştirmiş, parmaklarının arasından, atın boyası dökülmüş gözleri görünüyor. Atlıkarıncanın kenarına oturan yaşça daha büyük bir Cesurluk kızı, başparmağıyla kaşındaki dört halkayla oynuyor.

"Diğerleri nereye gitti?" diye soruyor Dört.

En az benim kadar heyecanlı görünüyor, gözleri, hissettiği enerjiyle büyümüş.

"Siz dönme dolabı mı çalıştırdınız?" diyor büyük kız. "Aklınızı peynir ekmekle mi yediniz? Seslenip *Buradayız. Gelin bizi alın,* deseniz de olurdu!" Başını iki yana sallıyor. "Bu sene yine kaybedersem, utancımdan yerin dibine geçerim. Üç yıl üst üste kaybetmek ne anlama geliyor biliyor musun?"

"Dönme dolabın önemi yok," diyor Dört. "Onların nerede olduğunu biliyoruz."

"Biliyoruz derken?" diye soruyor Christina bir bana bir Dört'e bakarak.

"Evet, sizler birbirinizle didişirken, Tris diğer takımın yerini saptamak için dönme dolaba tırmandı," diyor.

"Şimdi ne yapıyoruz peki?" diye soruyor Cesurluk adaylarından biri esnemesinin arasından.

Dört bana bakıyor. Christina da dahil olmak üzere, takım üyelerinin gözleri yavaşça Dört'ten bana kayıyor.

Omuzlarım geriliyor, tam omuz silkip ne yapacağımızı bilmediğimi söyleyecekken, yukarıdan gördüğüm manzara aklıma geliyor. Bir fikrim var. "İki gruba ayrılıyoruz," diyorum. "Dördümüz limanın sağ tarafına, diğer üçümüz sol tarafına

gideceğiz. Rakip takım, limanın sonundaki parkta. O yüzden, üçlü grup bayrağı almak için arkadan gizlice yaklaşırken, dörtlü grup saldırıya geçecek."

Christina, sanki beni artık tanıyamıyormuş gibi gözlerini üzerime dikiyor. Onu suçlayamam.

"Fena fikir değil," diyor büyük kız ellerini çırparak. "Haydi, bu geceyi bitirelim, olmaz mı?"

Sağ tarafa gidecek grupta Christina ve bembeyaz gülümsemesi, bronz teniyle güzel bir zıtlık oluşturan Uriah bana eşlik ediyor. Daha önce fark etmemiştim ama Uriah'ın kulağının arkasında bir yılan dövmesi var. Bir süre yılanın kulak memesine kıvrılan kuyruğunu seyrediyorum, sonra Christina'nın koşmaya başladığını anlayınca peşlerine takılıyorum.

Uzun adımlarına yetişebilmek için onun iki katı hızlı koşmam gerekiyor. Koşarken, aramızdan sadece bir kişinin bayrağa dokunabileceğini fark ediyorum. Yine de planı yapan ve bilgiyi sağlayan ben olsam bile, bayrağı alan kişi olmam önemli. Nefesim tıkansa da daha hızlı koşup Christina'ya yetişiyorum. Sırtımdaki silahı alıp parmağımı tetiğe yerleştiriyorum.

Limanın sonuna vardığımızda sesli nefeslerimi bastırmak için dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum. Ayak seslerimiz duyulmasın diye yavaşladığımızda, yanıp sönen ışığı görebilmek için etrafıma bakınıyorum. Yerde olduğum için şimdi ışığı görmem daha kolay. İşaret ettiğimde, Christina başını sallayarak ışığa doğru ilerliyor.

Sonra bir anda bağrışmalar kopuyor, öyle gürültülü ki olduğum yerde sıçrıyorum. Uçuşan boya toplarının hedefe çarptığında çıkardığı boğuk sesleri duyuyorum. Bizim takım saldırıya geçti, rakipler de bize doğru ilerliyor, bayrağın çevresinde neredeyse kimse yok. Uriah nişan alıp arkada kalan nöbetçiyi baldırından vuruyor. Kısa boylu ve mor saçlı nöbetçi kız, silahını yere atarak bağırıp çağırmaya başlıyor.

Christina'ya yetişebilmek için hızlanıyorum. Bayrak, başımın üzerinde yüksek bir ağaç dalına asılmış. Christina'yla aynı anda bayrağa atılıyoruz.

"Haydi ama Tris," diyor. "Zaten günün kahramanı sensin. O kadar yükseğe erişemeyeceğini sen de biliyorsun."

Yaşından büyük laflar eden çocuklara bakan insanlar gibi bana tepeden bakıyor ve bayrağı daldan alıyor. Bana bakmadan arkasını dönüyor ve bir zafer çığlığı atıyor. Uriah'ın çığlığı onunkine katılıyor ve uzaktan başka haykırışlar duyuyorum.

Uriah sevinçle omzuma vurduğunda, Christina'nın bana bakışını unutmaya çalışıyorum. Belki haklıdır, bugün kendimi yeterince kanıtladım. Açgözlü olmak, başkalarının gücünden ödü kopan Eric gibi olmak istemem.

Zafer ve sevinç çığlıkları bana da bulaşıyor ve takım arkadaşlarımın yanına koşarken bağırıyorum. Christina bayrağı başının üzerine kaldırmış, herkes onun etrafına toplanmış. Diğerleri bayrağa uzandıkça Christina daha da yükseğe kaldırıyor. Yanına yaklaşamadığım için, sırıtarak kenarda duruyorum.

Bir el, omzuma dokunuyor.

"İyi iş çıkardın," diyor Dört usulca.

+ + +

"Bunu kaçırdığıma inanamıyorum!" diyor Will başını iki yana sallayarak. Vagonun kapısından içeri dolan rüzgar saçlarını dağıtıyor.

"Yolumuzun önünde durmamakla çok önemli bir görevi yerine getiriyordun," diyor Christina gülücükler saçarak.

Al sızlanıyor. "Neden öteki takımda olmak zorundaydım ki?"

"Çünkü hayat adil değildir Albert. Ve bütün dünya sana karşı," diyor Will. "Hey, şu bayrağa tekrar bakabilir miyim?"

Peter, Molly ve Drew, vagonun diğer ucunda oturuyor. Göğüsleriyle sırtları mavi ve pembe boyayla kaplı, canları sıkılmış gibi görünüyorlar. Aralarında fısıldayarak konuşuyor, bize -özellikle de Christina'ya- kaçamak bakışlar fırlatıyorlar. Şu anda, bayrağı almamış olmamın nimetinden faydalanıyorum –kimsenin hedefinde değilim.

En azından şimdilik.

"Demek dönme dolaba tırmandın ha?" diyor Uriah. Sendeleyerek yanıma gelip oturuyor. Çapkın gülüşlü Marlene onun ardından geliyor.

"Evet," diyorum.

"Çok zekice. Tıpkı... Bilgeler gibi," diyor Marlene. "Benim adım Marlene."

"Tris," diyorum. Eski evimde, bir Bilge'yle karşılaştırılmak, hakarete uğramakla aynı şeydi ama Marlene bunu iltifat olsun diye söylüyor.

"Evet, kim olduğunu biliyorum," diyor kız. "Çatıdan ilk atlayan insan hafızalara kazınıyor."

Fedakarlık'ta bir binanın tepesinden atlayışımın üzerinden yıllar geçmiş gibi, sanki çok uzun zaman önceydi.

Uriah silahındaki boya toplarından birini çıkarıyor ve parmaklarının arasında sıkıyor. Tren sola doğru kaykıldığında Uriah üzerime düşüyor ve parmaklarının arasındaki top patlayınca, pis kokulu pembe bir boya suratıma fışkırıyor.

Marlene kıkırdarken yere kapaklanıyor. Yüzümdeki boyayı elimle yavaşça siliyor, sonra Uriah'ın yanağına sürüyorum. Pis bir balık yağı kokusu bütün vagonu dolduruyor.

"Iyyy!" Topu tekrar yüzüme doğru sıkıyor ama deliği tuttu-ramıyor ve boya doğrudan ağzına giriyor. Öksürürken abartılı boğulma sesleri çıkarıyor.

Yüzümü kolumla silerken öyle çok gülüyorum ki karnıma ağrılar saplanıyor.

Hayatım, kahkahalar, cesaret gerektiren işler ve zor bir işi başardıktan sonra gelen tatlı bir yorgunlukla dolu olacaksa, buna hayır diyemem. Uriah parmakuçlarıyla dilini kazımaya çalışırken, bu hayata sahip olabilmek için adaylık sürecini sağ salim atlatmam gerektiğini fark ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah esneyerek yorgun argın eğitim salonuna girdiğimde, salonun diğer ucunda büyük bir hedef tahtası, kapının yanında da üzerine bıçakların yerleştirildiği bir masa görüyorum. Yine hedef alıştırması yapacağız anlaşılan. En azından bu, canımı yakacak bir iş değil.

Eric salonun ortasında dikliyor, öyle dik duruyor ki gören sopa yutmuş sanır. Görüntüsü bile salonun havasını ağırlaştırıyor. Duvara dayanıp durduğu zamanlar, en azından onu yok sayabiliyorum. Bugün, yok sayamayacağım kadar göz önünde.

"Yarın ilk seviyenin son günü," diyor Eric. "Dövüşe devam edeceksiniz. Bugünse nişan almayı öğreneceksiniz. Herkes üçer bıçak alsın." Sesi, her zamankinden boğuk. "Dört doğru atış tekniğini gösterirken dikkat kesilin."

İlk başta kimse yerinden kımıldamıyor.

"Şimdi!"

Herkes bıçaklara atılıyor. Tabancalar kadar ağır değiller ama elimdeyken, yasak bir şeyi tutuyormuşum gibi tuhaf bir hisse kapılıyorum.

"Bugün yine havasında," diye mırıldanıyor Christina.

"Ne zaman değil ki?" diye mırıldanıyorum ben de.

Ama onun ne demek istediğini biliyorum. Dört'ün kendisini dinlemediğini fark ettiğinde Eric'in gözlerine yerleşen zehirli bakışlar, dün geceki yenilginin onu boşveremeyecek kadar rahatsız ettiğini belli ediyor. Bayrak oyununu kazanmak bir gurur meselesi. Ve gurur, her Cesur için büyük önem taşıyor. Gurur, Cesurlar için mantığın ve sezgilerin önünde geliyor.

Bıçağı atan Dört'ün kol hareketini inceliyorum. Bir sonraki bıçağı fırlattığında duruşuna bakıyorum. Her atışında hedefe isabet ettiriyor ama bıçağı fırlattıktan sonra nefesini saldığını aklımın bir kenarına yazıyorum.

Eric, "Sıraya girin!" diye emrediyor.

Acele etmek, diye düşünüyorum, *yardımcı olmaz*. Örgü örmeyi öğrenirken annem böyle söylemişti. Bunun fiziksel değil, zihinsel bir alıştırma olduğunu düşünmeliyim. O yüzden ilk birkaç dakika bıçaksız alıştırma yapıp doğru duruşu ve sağ kolumun hareketlerini belirliyorum.

Eric arkamızda hızlı adımlarla volta atıyor.

"Sanırım Kasıntımız kafasına fazla darbe almış," diyor biraz ötemdeki Peter. "Hey, Kasıntı! *Bıçağın* ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Onu duymazdan gelerek bu kez elimdeki bıçakla atış alıştırması yapıyorum ama bıçağı bırakmıyorum. Eric'in volta atışına, Peter'ın sataşmalarına, Dört'ün rahatsız edici bakışlarına kendimi tamamen kapatıyorum ve bıçağı fırlatıyorum. Bıçak havada dönüyor ve sonunda hedef tahtasına çarpıyor. Bıçak saplanmıyor ama hedefi vuran ilk adayım.

Peter yine isabet ettiremediğinde kendimi tutamayıp kıs kıs gülüyorum.

"Hey, Peter," diyorum. "*Hedefin* ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Yanımda duran Christina kıkırdıyor ve bir sonraki bıçağı fırlattığında hedefi buluyor.

Yarım saat sonra hedefi henüz vuramayan tek aday Al. Attığı bıçaklar ya yere düşüyor ya da duvardan sekiyor. Bizler bıçaklarımızı almak için hedef tahtasına yaklaştığımızda, o yerde kendininkileri arıyor.

Bir sonraki deneyişinde yine isabet ettiremeyince Eric onun yanına gidiyor ve "Ne kadar yavaşsın sen böyle Dürüst? Gözlük falan getirelim mi? Hedef tahtasını yaklaştırayım mı?"

Al'ın yüzü kıpkırmızı kesiliyor. Başka bir bıçak fırlatıyor ve bu seferki, hedef tahtasının sağ tarafına uçuyor. Havada dönen bıçak duvara çarpıyor.

"Bu da neydi şimdi aday?" diyor Eric, Al'ın kulağına eğilerek.

Dudağımı ısırıyorum. Bu hiç iyi değil.

"E-elimden kaydı," diyor Al.

"Eh, gidip alsan iyi olur o zaman," diyor Eric. Diğer adayların yüzlerini tarıyor -herkes atış yapmayı bırakmış, olan biteni seyrediyor- ve bize doğru, "Size bırakmanızı söyleyen oldu mu?" diye bağırıyor.

Bıçaklar yine hedef tahtasına doğru uçuyor. Eric'in sinirli haline daha önce de tanık olmuştuk ama bu seferki farklı. Neredeyse kudurmuş gibi bakıyor.

"Gidip almak mı?" Al'ın gözleri büyüyor. "Ama herkes hala atış yapıyor."

"Eee?"

"Yara almak istemem."

"Sanırım aday arkadaşlarının senden daha iyi nişancı olmalarına güvenmen gerekiyor." Eric gülümsüyor ama gözlerindeki zalimlik kaybolmuyor. "Git, bıçağını al."

Al genellikle Cesurlar'ın bize yapmamızı söyledikleri şeylere karşı çıkmaz. Korktuğunu sanmıyorum. Karşı çıkmanın faydasız olduğunu biliyor. Ama bu kez çenesini sıkıyor. Sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyor.

"Hayır," diyor.

"Niyeymiş?" Eric'in boncuk gibi gözleri Al'ın yüzüne dikiliyor. "Korkuyor musun?"

"Havada uçan bir bıçağın isabet etmesinden mi?" diyor Al. "Evet, korkuyorum."

Dürüstlük, onun en büyük hatası. İtiraz etseydi bile Eric kabul edebilirdi.

"Herkes dursun!" diye bağırıyor Eric.

Hepimiz durduğumuzda salon sessizleşiyor. Küçük bıçağımı sıkıca kavrıyorum.

"Herkes geri çekilsin." Eric, Al'a bakıyor. "Sen hariç."

Bıçağı bıraktığımda gürültüyle tozlu yere çarpıyor. Diğer adaylarla birlikte salonun bir köşesine geçiyorum. Herkes, midemi bulandıran şeyi görebilmek için boynunu uzatıyor: Al, Eric'in gazabına uğramak üzere.

"Git hedef tahtasının önünde dur," diyor Eric.

Al'ın büyük elleri titremeye başlıyor. Hedef tahtasına yürüyor.

"Hey, Dört." Eric omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Bana yardım et, olmaz mı?"

Dört, bıçağının ucuyla kaşını kaşırken Eric'in yanına gidiyor. Gözlerinin altında koyu renkli gölgeler oluşmuş ve dudakları gerilmiş –o da bizim kadar yorgun.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyor Dört. Sesi sıkkın çıkıyor ama kendisi öyle görünmüyor. Yüzü ve bütün bedeni alarma geçmiş gibi gergin.

Yumruklarımı sıkıyorum. Dört her ne kadar normal konuşmaya çalışsa da sorusu bir meydan okuma anlamına geliyor. Ve Dört, normalde Eric'e doğrudan meydan okumaz.

Eric bir süre sessizce Dört'e bakıyor. Dört de gözlerini kaçırmıyor. Saniyeler geçerken tırnaklarım avcuma daha sert batıyor.

"Senin amirin olduğumu unuttun mu?" diyor Eric. Öyle alçak sesle söylüyor ki zar zor duyuyorum. "Burada ve her yerde."

Dört'ün ifadesi değişmiyor ama yüzüne kan yürüyor. Bıçakları tutan eli geriliyor ve Al'a doğru dönerken parmak eklemleri beyaza dönüyor.

Gözlerimi Al'ın kocaman olmuş koyu renk gözleri ve titreyen ellerinden Dört'ün kararlılıkla sıkılmış çenesine çeviriyorum. Öfke içimde yükselirken kendimi tutamıyorum: "*Kesin* şunu."

Dört, bana doğru dönerken parmakları yavaşça bıçağın keskin kenarında dolaşıyor. Öyle sert bir bakış fırlatıyor ki taşa döneceğimi sanıyorum. Neden böyle baktığını biliyorum. Eric'in önünde kendimi öne atmam büyük aptallık, konuşmaya cesaret etmem en büyük aptallık.

"Hedef tahtasının önünde herhangi bir gerizekalı durabilir," diyorum. "Bize zorbalık yaptığının en büyük kanıtı bu. Zorbalığın, ödlekliğin bir işareti olduğunu söylediğinizi hatırlar gibiyim."

"O zaman senin için hedef tahtasının önünde durmak bir sorun olmamalı," diyor Eric. "Al'ın yerini almak istiyorsan seni tutan yok."

Hedef tahtasının önünde durmak, isteyebileceğim en son şey ama artık geri çekilemem. Düşüncesizliğim, bana başka bir seçenek bırakmıyor. Adayların arasından kendime yol açmaya çalışırken biri omzumdan itiyor.

"Kızımızın güzel yüzü mahvolacak," diye tıslıyor Peter. "Ah, dur bir dakika. Senin yüzün zaten güzel değildi."

Kendimi tutarak Al'a doğru yürüyorum. Başıyla beni selamlıyor. Onu yüreklendirmek adına gülümsemeye çalışıyorum ama beceremiyorum. Tahtanın önünde durduğumda başım hedefin merkezine yetişmiyor bile ama önemli değil. Dört'ün elindeki bıçaklara bakıyorum: Sağ elinde bir, sol elinde iki bıçak tutuyor.

Boğazım kuruyor. Yutkunmaya çalışıp yine Dört'e bakıyorum. O her zaman isabet ettirebiliyor. Beni vurmayacak. Yine sağ salim çıkacağım.

Çenemi kaldırıyorum. İrkilmeyeceğim. İrkilirsem, Eric'e bunun söylediğim kadar kolay olmadığını kanıtlamış olurum. Yani bir ödlek olduğumu kanıtlamış olurum.

"İrkilirsen," diyor Dört ağır ağır, "Al yerine geçer. Anlaşıldı mı?"

Başımla onaylıyorum.

Dört elini kaldırırken gözlerini yüzümden ayırmıyor, dirseğini geri çekip bıçağı fırlatıyor. Havadaki vızıltıyı takip eden çarpma sesini duyuyorum. Bıçak tahtaya saplanıyor, yanağımın hemen beş santim ötesinde. Gözlerimi yumuyorum. Şükürler olsun.

"Bu kadarı yeter mi Kasıntı?" diye soruyor Dört.

Al'ın kocaman gözlerini ve geceleri hıçkırarak ağlayışını hatırladığımda başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

"O zaman gözlerini açık tut." Kaşlarının arasına parmağıyla vuruyor.

Ona bakarken ellerimi belime yaslıyorum ki titrediğim anlaşılmasın. Dört, bir bıçağı sol elinden sağ eline kaydırıyor ve ikinci bıçak başımın hemen üzerine saplandığında, onun gözlerinden başka bir şey görmüyorum. Bu seferki ilkinden daha yakın –kafatasımın üzerinde bıçağın titreştiğini hissedebiliyorum.

"Haydi ama Kasıntı," diyor Dört. "Bırak da yerine başkası geçsin."

Neden beni pes etmeye zorluyor? Başarısız olmamı mı istiyor?

"Kapa çeneni Dört!"

Son bıçağı parmaklarının arasında döndürürken nefesimi tutuyorum. Kolunu geri çekip bıçağı fırlattığında, gözünde çakan kıvılcımı görüyorum. Bıçak havada döne döne bana doğru uçuyor. Bütün vücudum kasılıyor. Bıçak bu kez tahtaya çarptığında kulağım acıyor ve omzuma kan damladığını hissediyorum. Kulağıma dokunuyorum. Sıyrılmış.

Ve gözlerindeki bakış, bunu kasten yaptığını kanıtlıyor.

"Geri kalanınızın onun kadar cesur olup olmadığını görmek için kalmayı çok isterdim," diyor Eric yumuşak bir sesle. "Ama sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Omzumu sıkıyor. Parmakları kuru ve soğuk, bakışlarıysa az önce gösterdiğim cesaretin asıl sahibi olduğunu söylüyor.

Gülümsemesine karşılık vermiyorum. Yaptığım şeyin onunla hiç ilgisi yoktu.

"Gözümü üzerinden ayırmasam iyi olur," diye ekliyor Eric.

Korku içimde, göğsümde, kafamda ve ellerimde dolaşıyor. Yeterince uzun bir süre yüzüme bakarsa, alnımdaki 'UYUMSUZ' yazısını Eric'in kolaylıkla okuyabileceğini düşünüyorum. Ama elini omzumdan çekip uzaklaşıyor.

Dört'le arkada kalıyoruz. Bütün salon boşalana ve kapı kapanana kadar bekliyorum, sonra tekrar ona baktığımda bana yöneldiğini görüyorum. "Sen aklını mı..." diye başlıyor.

"*Kasten* yaptın!" diye bağırıyorum.

"Aynen öyle," diyor sakince. "Ve yardım ettiğim için bana teşekkür borçlusun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*Teşekkür* mü? Neredeyse kulağımı uçuruyordun, bunca zaman benimle dalga geçtin. Sana neden teşekkür edecekmişim ki?"

"Biliyor musun? Anlamanı beklemekten yorulmaya başladım!"

Kızgın gözlerini benimkilere dikiyor ve böyle bakarken gözleri daha düşünceli görünüyor. Mavi gözleri çok farklı, öyle koyu ki neredeyse siyah gibi görünüyor, çeperinde incecik, açık bir mavi bir çizgi dolaşıyor.

"Anlamak mı? Neyi anlayacakmışım? Eric'e ne kadar sert bir çocuk olduğunu kanıtlamanı mı? En az onun kadar sadist olduğunu mu?"

"Ben sadist falan değilim." Bağırmıyor. Keşke bağırsa. Daha az korkardım. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. O anda, yetenek testinde saldırıya hazırlanan köpeğin dişleri aklıma geliyor. "Canını yakmak isteseydim, sence şimdiye kadar bunu yapmış olmaz mıydım?"

Salonun öteki ucuna yürüyüp bıçağın ucunu masaya sertçe saplıyor.

"Ben..." Bağırmaya başlıyorum ama o kapıdan çıkıp gidiyor. Öfkeyle çığlık atıp kulağımdan damlayan kanı siliyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bugün, Ziyaret Günü'nden önceki gün. Bana dünyanın sonuymuş gibi geliyor: Sonrasında olacak hiçbir şeyin önemi yok. Yaptığım her şey bunun için. Ailemi tekrar görebilirim. Görmeyebilirim de. Hangisi daha kötü, bilmiyorum.

Pantolonumu bacağımdan geçirmeye çalışıyorum ama dizimin üzerinde takılıp kalıyor. Kaşlarımı çatarak bacağıma bakıyorum. Bir kas tümseği kumaşı engelliyor. Pantolonu düşürüp omzumun üzerinden baldırıma bakmaya çalışıyorum. Kasları görüyorum.

Aynanın önüne geçmek için ayaklarımı sürüyorum. Kollarımda, bacaklarımda ve karnımda, daha önce orada olmayan kaslar var. Belime dokunuyorum, daha önce bir kıvrımın işaretini veren yağ tabakasını yokluyorum. Yok. Cesurluk adaylığı, vücudumdaki bütün yumuşaklıkları silip süpürmüş. İyi mi yoksa kötü bir şey mi bu?

En azından eskisinden daha güçlüyüm. Havluma sarınıp kızlar banyosundan çıkıyorum. Yatakhaneye havluyla girdiğimi kimsenin görmemesini diliyorum ama pantolonumu giyemediğim için başka çarem yok.

Kapıyı açtığımda mideme bir darbe almış gibi oluyorum. Peter, Molly, Drew ve diğer adaylardan birkaçı, bir köşede durmuş gülüyor. İçeri girdiğimde havaya bakıp kıs kıs gülüyorlar. Molly'nin domuz kahkahası diğerlerininkini bastırıyor.

Ranzama doğru yürürken onları görmezden geliyorum ve yatağımın altındaki çekmecede Christina'nın zoruyla aldığım elbiseyi el yordamıyla buluyorum. Bir elimle havluyu tutarken elbiseyi alıp ayağa kalktığımda Peter'ın tam arkamda durduğunu fark ediyorum.

Geriye sıçradığımda neredeyse kafamı Christina'nın yatağına çarpıyorum. Yanından geçmeye çalışıyorum ama Peter elini ani bir hareketle Christina'nın yatağına dayayıp yolumu kesiyor. O kadar kolay kurtulamayacağımı tahmin etmeliydim.

"Bu kadar sıska olduğunu bilmiyordum Kasıntı."

"Çek git başımdan." Sesim bir şekilde normal çıkıyor.

"Burası Platform değil, biliyorsun. Kimse burada bir Kasıntı'nın emirlerine kulak asmaz." Gözleri vücudumda dolaşıyor. Bir erkeğin bir kadına bakarken takındığı aç gözlerle değil, daha çok zalim bir ifadeyle bakıyor, bütün kusurlarımı inceliyor. Diğerleri yavaş yavaş bize yaklaşırken, kalbim kulaklarımda atmaya başlıyor.

Bu işin sonu kötü.

Buradan çıkmam lazım.

Gözucuyla kapıya erişebileceğim bir açıklık fark ediyorum. Peter'ın kolunun altından eğilip o yöne atılabilirim. Kapıya varabilirim.

"Şuna bak," diyor Molly kollarını göğsünde kavuşturarak. Pis pis sırıtıyor. "Daha çocuk sayılır."

"Ah, bilemiyorum," diyor Drew. "Havlusunun altında bir şeyler saklıyor olabilir. Neden bakmıyoruz?"

Şimdi. Peter'ın kolunun altından eğilip kapıya fırlıyorum. Bir şey havlumu sertçe çekiştiriyor –Peter yumruğuyla kumaşı kavramış. Havlu elimden kaçıyor ve serin hava çıplak vücudumu sararken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Kahkahalar koparken elbiseyi üzerime tutarak kapıya doğru koşturuyorum. Koridora fırlayıp banyoya dalıyorum ve sırtımı kapıya dayarken nefesimi düzeltmeye çalışıyorum. Gözlerimi yumuyorum.

Önemli değil.

Umrumda değil.

Ağzımdan bir hıçkırık fırlarken elimi dudaklarıma bastırıyorum. Gördükleri şeyin önemi yok. Kendimi ikna etmek için, bu fikri onaylarcasına başımı sallıyorum.

Titreyen ellerle giyiniyorum. Siyah elbise çok sade, köprücük kemiğimin üzerindeki dövmeleri açıkta bırakan V şeklinde bir yakası var ve eteği dizlerimde bitiyor.

Giyindikten ve ağlama krizini atlattıktan sonra, sıcak ve şiddetli bir şeyin midemi burduğunu hissediyorum. Onların canını yakmak istiyorum.

Aynada gözlerime bakıyorum. Canlarını yakmak istiyorum, öyleyse bunu yapacağım.

Elbiseyle dövüşemem, o yüzden eğitim salonuna gitmeden önce Çukur'dan kendime yeni giysiler alıyorum. Umarım bugün karşıma Peter çıkar.

"Hey, bu sabah neredeydin?" diye soruyor Christina içeri girdiğimde. Salonun diğer ucundaki kara tahtaya gözlerimi kısarak bakıyorum. Adımın karşısı boş –henüz rakibim belirlenmemiş.

"Yolumu kestiler," diyorum.

Dört, kara tahtanın önünde durmuş, adımın karşısına gelecek adı yazıyor. *Lütfen Peter olsun, lütfen, lütfen...*

"Sen iyi misin Tris? Bir parça..." diye söze başlıyor Al.

"Bir parça ne?"

Dört kara tahtadan uzaklaşıyor. Adımın karşısında Molly yazıyor. Peter değil ama o da olur.

"Gergin görünüyorsun," diye tamamlıyor sözünü Al.

Listede adım en sonda, bu da Molly'yle karşılaşana kadar önceki üç karşılaşmayı izleyeceğim anlamına geliyor. Edward ve Peter sondan ikinci. Güzel. Peter'ı pataklayabilecek yegane kişi Edward. Christina, Al ile dövüşecek. Böylesi de

Al'ın bütün hafta yaptığı gibi çabucak yenileceği anlamına geliyor.

"Canımı fazla yakma tamam mı?" diyor Al, Christina'ya.

"Söz veremem," diye yanıtlıyor Christina onu.

İlk karşılaşmanın rakipleri Will ve Myra, arenanın iki ucunda duruyor. Birkaç saniye boyunca öne arkaya sıçrayıp duruyor, havaya bir yumruk savurup kollarını geri çekiyor, boşa savrulan tekmeler atıyorlar. Dört salonun diğer tarafında, bir duvara yaslanmış esniyor.

Kara tahtaya bakıp karşılaşmaların olası sonuçlarını tahmin etmeye çalışıyorum. Zor olmuyor. Sonra tırnağımı kemirerek Molly'yi düşünüyorum. Christina ona yenildi. Bu, onun dövüşte iyi olduğu anlamına geliyor. Güçlü bir yumruğu var ama tekme atmıyor. Bana vuramazsa canımı yakamaz.

Christina ve Al'ın dövüşü, beklendiği üzere hızlı ve acısız bir şekilde sona eriyor. Al, yüzüne yediği birkaç sert yumruğun ardından yere düşüyor ve tekrar ayağa kalkmadığında Eric başını iki yana sallıyor.

Edward ve Peter'ın karşılaşması daha uzun sürüyor. İkisi de her ne kadar aramızdaki en iyi dövüşçülerden olsa da aralarındaki eşitsizlik çok bariz. Edward'ın ilk yumruğu Peter'ın çenesini buluyor ve o anda Will'in onun hakkında söylediği bir şeyi hatırlıyorum –*Edward on yaşından beri dövüş sanatlarıyla ilgileniyor*. Belli oluyor. Peter'dan kat kat hızlı ve zekice hamleler yapıyor.

Üç karşılaşma sona erdiğinde tırnaklarımı köküne kadar kemirmiş olmama rağmen, öğle vakti olduğu için karnım kazınıyor. Kimseye bakmadan dövüş arenasının ortasına yürüyorum. Kızgınlığım bir parça sönmüş durumda ama geri çağırmak o kadar da zor değil. Sadece yatakhanenin ne kadar soğuk olduğunu ve kahkahaların gürültüsünü hatırlamam yeterli. *Şuna bak. Daha çocuk sayılır.*

Molly karşıma geçiyor. "Sol kalçandaki doğum lekesi miydi?" diyor pis pis sırıtarak. "Tanrım, peynir gibi beyazmışsın Kasıntı."

İlk hamleyi o yapacak. Her zaman ilk hamleyi o yapıyor.

Molly bütün ağırlığını yumruğuna vererek üzerime atılıyor. Eğilip yumruğumu midesine, tam göbek deliğinin üzerine geçiriyorum. Beni yakalamasına fırsat vermeden yan tarafından sıyrılıyorum, ellerimi kaldırarak bir sonraki hamleye hazırlanıyorum.

Molly artık sırıtmıyor. Beni devirmek istercesine üzerime koşuyor, yine kenara çekiliyorum. Kafamın içinde, Dört'ün dirseğimin ne kadar güçlü bir silah olduğunu söylediğini duyuyorum. Dirseğimi kullanabileceğim bir fırsat yakalamam yeterli.

Bir sonraki yumruğunu kolumla engelliyorum. Canım yanıyor ama umursamıyorum. Molly dişlerini gıcırdatarak öfkeyle homurdanıyor. Sesi, insan sesinden daha çok, bir hayvanınkine benziyor. Yarım yamalak bir tekmeyi geriye kaçarak

savuşturuyorum ve dengesini kaybettiğinde, dirseğimi hızla yüzüne geçiriyorum. Kafasını tam zamanında geri çekiyor ama yine de dirseğim çenesine çarpıyor.

Göğsüme bir yumruk indirdiğinde yana doğru sendeliyorum ve nefes almaya çalışıyorum. Zayıf bir noktası olmalı, bunu biliyorum. Yüzüne vurmak istiyorum ama belki de bu hamle pek akıllıca sayılmaz. Birkaç saniye onu izliyorum. Ellerini fazla yüksekte tutuyor. Burnunu ve yanaklarını korurken, midesini ve göğüs kafesini açıkta bırakıyor. Dövüşte, Molly ve benim zayıf noktalarımız aynı.

Birkaç saniye boyunca birbirimizi süzüyoruz.

Göbek deliğinin üzerindeki bir noktaya bir aparkat hedefliyorum. Yumruğum etine gömüldüğünde, ciğerlerinden boşalan nefesini kulağımın dibinde işitiyorum. Nefes almaya çalıştığı sırada bacaklarına bir tekme savurarak sertçe yere düşürüyorum. Yerden toz kalkıyor. Ayağımı geri çekip bütün gücümle kaburgalarına tekme atıyorum.

Annemle babam, yerde yatan birine tekme atmamı asla onaylamazdı. Aldırmıyorum.

Molly belini korumak için kıvrıldığında tekrar tekme atıyorum ve bu kez midesine isabet ettiriyorum. *Çocuk gibi.* Bir sonraki tekmem yüzüyle buluşuyor. Burnundan boşalan kan yüzüne yayılıyor. *Şuna bak.* Göğsünü tekmeliyorum.

Tekme atmak üzere ayağımı tekrar geri çekiyorum ama Dört, kollarımdan tutup beni karşı koyamayacağım bir güçle Molly'den uzaklaştırıyor. Sıktığım dişlerimin arasından nefes alıp veriyorum. Molly'nin kanla kaplı yüzüne bakıyorum. Koyu ve yoğun kırmızı, gözüme bir şekilde çok güzel geliyor.

Molly inlediğinde, boğazındaki gargara sesini duyuyorum, dudaklarının arasında kan köpürüyor.

"Sen kazandın," diye mırıldanıyor Dört. "Artık durabilirsin."

Alnımdaki teri siliyorum. Dört dikkatle bana bakıyor. Gözleri kocaman büyümüş, neredeyse panik içinde beni izliyor.

"Gitsen iyi olur," diyor. "Biraz yürüyüş yap."

"Ben iyiyim," diyorum. "Artık iyiyim," diyorum yine kendimi ikna etmeye çalışarak.

Yaptığım şeyden pişman olduğumu söylemek isterdim. Ama pişmanlık duymuyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ziyaret Günü. Gözlerimi açtığım anda hatırlıyorum. Kalbim sıkışırken Molly'nin topallayarak kapıya yürüdüğünü görüyorum. Morarmış burnunun iki yanına bir sürü bant yapıştırılmış. Onun çıktığını gördükten sonra Peter ve Drew'a bakınıyorum. İkisi de yatakhanede değil, yine de hızla giyiniyorum. Burada olmadıkları sürece, diğerlerinin beni iç çamaşırlarımla görmesi umrumda değil, artık değil.

Herkes sessizlik içinde giyiniyor. Christina bile gülümsemiyor. Hepimiz Çukur'a inmemiz gerektiğini biliyoruz. Orada bütün yüzleri inceleyecek, bize ait olanı asla bulamayacağız.

Babamın öğrettiği gibi, yatağımı düzeltip örtüleri geriyorum. Yastığımdan bir saç telini alırken Eric içeri giriyor.

"Dikkat!" diye bağırıyor gözünün üzerine düşen koyu renkli bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırırken. "Bugünle ilgili birkaç tavsiyede bulunmak istiyorum. Mucize olur da aileleriniz sizi ziyarete gelirse..." Gözlerini yüzlerimizde dolaştırıp sırıtıyor. "Ki bundan kuşkuluyum. Duygulanmamanız sizin hayrınıza olur. Böylesi, hem sizin hem de onların işini kolaylaştırır. Burada *kandan önce topluluk* sözünü çok ciddiye alırız. Ailenize bağlılığınız, topluluğunuzdan memnun olmadığınız anlamına gelir ki bu da büyük bir *utanç* kaynağıdır. Anlaşıldı mı?"

Anlıyorum. Eric'in keskin sesindeki tehditi duyabiliyorum. Eric'in bütün konuşmasının özü şu: Bizler Cesurlarız ve aynen öyle davranmalıyız.

Yatakhaneden çıkmak üzereyken Eric beni durduruyor.

"Seni hafife almış olabilirim Kasıntı," diyor. "Dün iyi iş çıkardın."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Molly'yi dövdüğümden beri, ilk defa pişmanlık hissediyorum.

Eric iyi iş çıkardığımı düşünüyorsa, mutlaka kötü bir iş yapmışım demektir.

"Teşekkür ederim," diyorum. Sonra yatakhaneden çıkıyorum.

Gözlerim koridorun loş ışığına alıştığında, önümde yürüyen Christina ve Will'i görüyorum. Will, muhtemelen Christina'nın söylediği komik bir şeye kahkahalarla gülüyor. Onlara yetişmeye çalışmıyorum. Bir şekilde, onların yanına gitmememin daha iyi olacağını hissediyorum.

Al ortalıkta görünmüyor. Yatakhanede yoktu, şu anda Çukur'a gidenler arasında da yok. Belki çoktan oraya varmıştır.

Parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum ve topuz yapıyorum. Giysilerimi kontrol ediyorum –yeterince kapalı mıyım? Pantolonum dar ve gerdanım açıkta. Annemle babam, bu giyim tarzını asla onaylamayacak.

Onaylamaları kimin umrunda? Çenemi sıkıyorum. Topluluğum artık burası. Üzerimdekiler de topluluğumun giydiği giysiler. Koridorun sonunda duruyorum.

Çukur'da kalabalık aileleri görüyorum. Çoğu, Cesurluk'ta doğan adayların aileleri. Hala bana tuhaf geliyorlar –kaşında halkası olan anneler, kolunda dövmesi olan babalar, mor saçlı adaylar... Pek de güzel bir aile manzarası. Drew ve Molly'nin bir köşede yalnız durduğunu görünce gülme isteğimi bastırıyorum. Sonuçta aileleri gelmemiş.

Ama Peter'ınkiler gelmiş. Kalın kaşları olan uzun boylu bir adam ve kısa boylu, kızıl saçlı, uysal görünüşlü bir kadının yanında duruyor. Peter ne annesine ne de babasına benziyor. İkisi de tipik Dürüstlük kıyafetleri olan siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş. Babası o kadar yüksek sesle konuşuyor ki durduğum yerden onu duyabiliyorum. Oğullarının nasıl bir insan olduğunu biliyorlar mı acaba? Ama öte yandan... ben nasıl bir insanım ki?

Karşı tarafta Will, mavi elbiseli bir kadınla birlikte duruyor. Annesi olacak kadar yaşlı görünmüyor ama tıpkı Will'inki gibi, kaşlarının arasında bir çentik ve aynı altın renginde kızıl saçları var. Bir keresinde bir ablası olduğundan bahsetmişti, belki odur.

Onların yanında Christina, siyah beyaz giyinmiş koyu tenli bir Dürüstlük kadınıyla kucaklaşıyor. Christina'nın arkasında yine Dürüstlük'ten küçük bir kız duruyor. Kız kardeşi.

Kalabalığın içinde annemle babamı bulmaya çalışmama gerek var mı? Sırtımı dönüp yatakhaneye geri dönebilirim.

Sonra onu görüyorum. Annem, ellerini önünde birleştirmiş, kenarda tek başına duruyor. Gri pantolonu, boğazına kadar düğümlediği aynı renk ceketi, sade bir şekilde topuz yaptığı saçları ve solgun yüzüyle, olduğu yere ancak bu kadar tezat oluşturabilir. Ona doğru yürürken gözyaşları gözlerime saldırıyor. Gelmiş. Annem benim için gelmiş.

Hızlanıyorum. Beni görüyor, bir an için boş gözlerle bakıyor, sanki beni tanıyamıyor. Sonra gözleri ışıldıyor ve kollarını açıyor. Sabun ve çamaşır deterjanı kokuyor.

"Beatrice," diye fısıldıyor. Saçlarımı okşuyor.

Ağlama, diyorum kendime. Kırpıştırarak gözlerimdeki yaşları uzaklaştırana kadar ona sarılıyorum, sonra geri çekilip tekrar bakıyorum. Tıpkı onun gibi kapalı dudaklarımla gülümsüyorum. Annem yanağıma dokunuyor.

"Ay, şu haline bak," diyor. "Kilo almışsın." Kolunu omzuma doluyor. "Söyle bakalım, nasılsın?"

"Önce sen." Eski alışkanlıklarım geri geliyor. Önce onun konuşmasına izin vermeliyim. Sohbetin uzun süre üzerime yoğunlaşmasına izin vermemeliyim. Bir şeye ihtiyacım olmadığı konusunda onu ikna etmeliyim.

"Bugün özel bir gün," diyor annem. "Seni görmeye geldim, o yüzden seninle ilgili konuşalım. Bu, ilk ziyaret günümün hediyesi olsun."

Fedakar annem. Onları terk ettikten sonra bana hediye vermemesi gerekirdi. Boşluğa bakan korkuluğa doğru yürürken içim içime sığmıyor. Son bir buçuk haftanın ne kadar sevgisiz geçtiğini anlıyorum. Evdeyken birbirimize pek sık dokunmazdık ve annemle babam en fazla sofrada el ele tutuşurdu ama hiç olmazsa buradakinden daha fazlaydı.

"Tek bir soru." Yüreğimin boğazımda attığını hissediyorum. "Babam nerede? Caleb'ı ziyarete mi gitti?"

"Ah." Annem başını iki yana sallıyor. "Babanın işe gitmesi gerekiyordu."

Yere bakıyorum. "Gelmek istemediyse bunu bana söyleyebilirsin."

Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Baban son zamanlarda çok bencil oldu. Ama böylesi seni sevmediği anlamına gelmiyor, gerçekten."

Anneme bakakalıyorum. Babam... bencil? Bencillikten daha da şaşırtıcı olanı, annemin ona bu etiketi yapıştırması. Babama kızgın olup olmadığını yüzünden anlayamıyorum. Kızgın olduğunu sanmıyorum zaten. Ama öte yandan öyle olmalı. Babama *bencil* diyorsa mutlaka kızgın olmalı.

"Peki ya Caleb?" diye soruyorum. "Onu da ziyaret edecek misin?"

"Keşke edebilsem," diyor annem, "ama Bilgelik'tekiler, Fedakarlık üyelerinin yerleşkelerine girmesini yasaklamış. Denesem bile, daha bölgelerine girerken geri çevrilirdim."

"Nasıl yani?" diye üsteliyorum. "Bu çok kötü. Neden böyle yapsınlar ki?"

"İki topluluk arasındaki gerginlik her geçen gün artıyor," diyor. "Böyle olmasını istemezdim ama bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok."

Caleb'ın, Bilgelik adaylarının arasında durmuş, kalabalığın içinde gözleriyle annemi aradığını düşündüğümde mideme bir sancı saplanıyor. Benden sır sakladığı için bir yanım ona hala kızgın ama üzülmesini hiç istemiyorum.

"Çok kötü," diye tekrar ediyorum. Boşluğa doğru bakıyorum.

Dört, korkuluğun önünde yalnız duruyor. Artık bir aday değilse de çoğu Cesur bugün ailesiyle buluşuyor. Ya ailesi ziyarete gelmekten hoşlanmıyor ya da Dört doğuştan Cesur değil. Hangi topluluktan geldiğini merak ediyorum.

"Eğitmenlerimden biri şurada duruyor." Anneme yaslanıyorum. "İnsanın gözünü korkutuyor."

"Gayet *yakışıklı*," diyor annem.

Düşünmeden başımı salladığımı fark ediyorum. Annem gülüp omzumdaki kolunu kaldırıyor. Onu Dört'ten uzaklaştırmak istiyorum ama daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Dört omzunun üzerinden bize bakıyor.

Annemi görünce gözleri büyüyor. Annem tokalaşmak üzere elini uzatıyor.

"Merhaba. Benim adım Natalie," diyor annem. "Beatrice'in annesiyim."

Annemin daha önce biriyle tokalaştığını hiç görmemiştim. Dört, annemin elini kavrıyor, sırtını dikleştirip iki kez aşağı yukarı sallıyor. İkisinin de hareketleri doğal görünmüyor. Hayır, doğru dürüst tokalaşmayı bilmiyorsa, Dört kesinlikle Cesurluk'ta doğmuş olamaz.

"Dört," diyor o da. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Dört," diye tekrar ediyor annem gülümseyerek. "Bu takma adınız mı?"

"Evet." Dört, lafı uzatmıyor.

Gerçek adı ne acaba?

"Kızınız burada çok başarılı. Onun eğitimlerinde ben gözetmenlik yapıyorum."

Ne zamandan beri "gözetmenler" adaylara bıçak fırlatıyor ve bulduğu her fırsatta dalga geçiyor?

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor annem. "Cesurluk adaylığıyla ilgili birkaç şey duymuştum. Açıkçası onun adına endişeleniyordum."

Dört bana baktığında gözleri burnumdan çeneme kayıyor. "Endişelenmeyin."

Yanaklarımı basan ateşi engelleyemiyorum. Umarım fark edilmiyordur.

Sadece annemi rahatlatmaya mı çalışıyor, yoksa gerçekten yetenekli olduğumu mu düşünüyor? Ve az önceki bakışı ne anlama geliyor?

Annem başını geri atıyor. "Bir şekilde tanıdık geliyorsunuz Dört."

"Tuhaf," diye yanıtlıyor Dört aniden buz kesilen bir sesle. "Fedakarlar'la dostluk kurmak gibi bir alışkanlığım yok."

Annem gülüyor. Kahkahası çok hafif, yarı hava yarı ses. "Bugünlerde çok az insan bizlere dostça yaklaşıyor. Üstüme alınmıyorum."

Dört, biraz rahatlamış gibi görünüyor. "Eh, ben sizi baş başa bırakayım."

Annemle birlikte, Dört'ün uzaklaşmasını seyrediyoruz. Nehrin kükremesi kulaklarıma doluyor. Belki Dört, Bilgelik'tendi, böylesi, onun Fedakarlar'a duyduğu nefreti açıklar. Ya da Bilgelik'in bizim hakkımızda *-onların hakkında*, diye kendimi düzeltiyorum- yazdıklarına inanıyordur. Ama inanmadığını bilmeme rağmen, anneme burada başarılı olduğumu söylemesi hoşuma gidiyor.

"Hep böyle mi?" diye soruyor annem.

"Daha da kötü."

"Arkadaş edindin mi?"

"Birkaç tane," diyorum. Omzumun üzerinden aileleriyle birlikte olan Will ve Christina'ya bakıyorum. Christina'yla göz göze geldiğimizde gülümseyerek beni çağırıyor.

Annemle birlikte Çukur'un karşı tarafına geçiyoruz.

Will ve Christina'nın yanına varamadan siyah-beyaz çizgili etek giymiş, toplu bir kadın koluma dokunuyor. Eline vurma isteğimi bastırarak kolumu aniden çekiyorum.

"Afedersiniz," diyor kadın. "Oğlumu tanıyor musunuz? Albert?"

"Albert mı?" diye tekrar ediyorum. "Ah, Al'ı mı kastediyorsunuz? Evet, onu tanıyorum."

"Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?" diyor kadın arkasında duran adamı göstererek. Adam uzun boylu ve büyük bir kaya parçası gibi iri. Al'ın babası olduğu çok açık.

"Özür dilerim, onu bu sabah görmedim. Belki onu şurada aramalısınız." Parmağımla üzerimizdeki cam tavanı işaret ediyorum.

"Ah Tanrım," diyor Al'ın annesi eliyle yüzünü yelleyerek. "Oraya tekrar tırmanmayı gözüm yemez. Buraya inerken neredeyse panik atak geçirecektim. Neden yolların kenarında hiç korkuluk yok? Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?"

Gülümsemeden edemiyorum. Birkaç hafta önce olsa böyle bir soruya alınabilirdim ama lafını sakınmayan Dürüstlük'ten transferlerle yeterince zaman geçirdiğimden şu anda kadının sorusuna şaşırmıyorum.

"Aklımızı kaçırdık mı? Hayır," diyorum. "Cesur muyuz? Evet. Al'ı görürsem onu aradığınızı söylerim."

Annemin de benim gibi gülümsediğini görüyorum.

Diğer adayların aileleri gibi davranmıyor –boynunu eğmiş, Çukur'un duvarlarını, tavanı, boşluğu inceliyor. Meraklı değil tabii –o bir Fedakar. Merak, ona yabancı bir duygu.

Annemi Will ve Christina'yla tanıştırıyorum. Christina da bizi annesi ve kız kardeşiyle tanıştırıyor. Ama Will beni ablası Cara'yla tanıştırdığında, genç kadın bir bitki kadar duygusuz ve boş gözlerle bakıp tokalaşmak üzere elini uzatmıyor. Gözlerini anneme dikiyor.

"Onlardan biriyle arkadaş olduğuna inanamıyorum Will," diyor.

Annem dudaklarını büzüyor ama elbette bir şey söylemiyor.

"Cara," diyor Will kaşlarını çatarak. "Kabalık etmenin hiç gereği yok."

"Ah, tabii ki yok. Onun ne olduğunu biliyor musun?" Parmağını anneme doğrultuyor. "Konsey üyelerinden birinin *karısı*. Sözüm ona topluluksuzlara yardım eden bir *gönüllü ajansını* yönetiyor. Bizler her ay taze yiyecek alamazken, topluluksuzlara dağıtma bahanesiyle bütün iyi malları yağmaladığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz ha? Topluluksuzlar için yiyecekmiş. Hah, biz de yedik."

"Özür dilerim," diyor annem nazikçe. "Bence yanılıyorsunuz."

"Yanılmak mı? Hah," diye patlıyor Cara. "Göründüğünüz gibi olmadığınızdan adım gibi eminim. Tek bir bencil kemiğe sahip olmayan, iyi niyetli ve tasasız bir topluluk. Aman ne güzel."

"Annemle böyle konuşamazsınız," diyorum yüzüm yanarken. Yumruklarımı sıkıyorum. "Tek bir kelime daha ederseniz yemin ederim burnunuzu kırarım."

"Geri bas Tris," diyor Will. "Ablamı yumruklayamazsın."

"Ya?" diyorum kaşlarımı kaldırıp. "Sana öyle geliyor."

"Hayır, yumruk falan atmıyorsun." Annem omzuma dokunuyor. "Haydi gel Beatrice. Arkadaşının ablasını daha fazla rahatsız etmeyelim."

Annemin sesi nazik ama eliyle kolumu öyle bir sıkıyor ki beni oradan uzaklaştırırken acıyla çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Hızlı adımlarla yemekhaneye doğru yürüyor. Gerçi oraya varmadan hemen önce aniden sola dönüyor ve benim bile henüz keşfe çıkmadığım karanlık koridorlardan birine dalıyor.

"Anne," diyorum. "Anne, nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?"

Annem kilitli bir kapının önünde duruyor ve parmaklarının üzerinde yükselerek tavandan sarkan mavi lambanın tabanına bakıyor. Birkaç saniye sonra başını sallayarak yine bana dönüyor.

"Benimle ilgili konuşmayalım derken ciddiydim. Gerçekten, nasılsın Beatrice? Dövüşler nasıl gidiyor? Kaçıncı sıradasın?"

"Sıra mı?" diye soruyorum. "Dövüştüğümü biliyor musun?"

"Cesurluk aday sürecinin nasıl işlediği bir sır değil."

Bir topluluğun diğer bir topluluğun adaylık süreciyle ilgili bilgi almasının ne kadar kolay olduğunu bilmiyorum. Ama pek de *kolay* olmadığını düşünüyorum. Zorla, "Diplere yakınım anne," diyorum.

"Güzel." Annem başını sallıyor. "Kimse diplere yakından bakmaz. Bak, şimdi soracağım soru çok önemli Beatrice. Yetenek sınavından nasıl bir sonuç çıktı?"

Tori'nin uyarısı başımın içinde zonkluyor. *Sakın kimseye söyleme*. Anneme sonucun Fedakarlık olduğunu söyleyebilirim çünkü Tori sisteme öyle kaydetti.

Annemin koyu renk kalem çektiği soluk yeşil gözlerine bakıyorum. Ağzının kenarlarında çizgiler var ama yaşını göstermiyor. Mırıldanırken çizgiler daha da belirginleşiyor. Bulaşıkları yıkarken şarkı mırıldanmayı severdi.

O benim annem. Ona güvenebilirim.

"Sonuçlar belirsizdi," diyorum yumuşak bir sesle.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Annem iç çekiyor. "Fedakarlık'ta büyüyen birçok çocuğun sınav sonucu öyle çıkıyor. Nedenini bilmiyorum. Ama adaylık sürecinin bir sonraki aşamasında çok dikkatli olmalısın Beatrice. Ne yaparsan yap, sürünün dışına çıkma. Dikkatleri üzerine çekme. Beni anlıyor musun?"

"Anne, neler oluyor?"

"Hangi topluluğu seçtiğin umrumda değil," diyor yanağıma dokunurken. "Ben senin annenim ve güvende olmanı istiyorum."

"Bütün bunlar benim bir..." diye söze başlıyorum ama annem eliyle ağzımı kapatıyor.

"O kelimeyi söyleme," diye tıslıyor. "Asla."

Demek Tori haklıydı. Uyumsuz olmak tehlikeli bir şey. Neden öyle olduğunu bilmiyorum, hatta ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

"Neden?"

Annem başını iki yana sallıyor. "Söyleyemem."

Omzunun üzerinden, Çukur'dan ulaşan belli belirsiz ışığa doğru bakıyor. Bağrışmalar ve kahkahalar duyuyorum. Yemekhaneden sızan tatlı ve mayalı kokular burnuma doluyor. Fırından taze çıkmış ekmek kokuyor. Tekrar bana döndüğünde annemin çenesi gergin görünüyor.

"Bir şey yapmanı istiyorum," diyor. "Ağabeyini ziyarete gidemiyorum ama sen, adaylık sürecin bittikten sonra bunu yapabilirsin. Onu bulmanı ve simülasyon serumunu araştırmasını söyle. Tamam mı? Benim için bunu yapabilir misin? Lütfen?"

"Bana bir açıklama yapmadan olmaz anne!" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bilgelik yerleşkesinde koca bir gün geçirmemi istiyorsan, bana iyi bir sebep vermen gerekir!"

"Verememem. Üzgünüm." Yanağımı öptükten sonra kulağımın üzerine düşen lülelerimi okşuyor. "Gitmeliyim. Birbirimize fazla düşkün olduğumuzu düşünmeleri iyi olmaz."

"Onların ne düşündüğü umrumda değil," diyorum.

"Umursamalısın," diyor annem. "Eminim gözlerini çoktan üzerine dikmişlerdir."

Yürüyerek uzaklaştığında onu takip edemeyecek kadar şaşkın haldeyim. Koridorun sonunda annem dönüyor, "Benim için bir parça kek ye, olur mu? Çikolatalı olanından. Çok lezizdir." Tuhaf bir şekilde gülümsedikten sonra ekliyor, "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Sonra gidiyor.

Üzerimdeki lambanın mavi ışığında tek başıma duruyorum ve o anda anlıyorum. Annem daha önce bu yerleşkeye gelmişti. Koridoru hatırlıyordu. Üstelik adaylık sürecini de biliyordu.

Annem bir Cesurdu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Öğleden sonra herkes ailesiyle zaman geçirirken yatakhaneye döndüğümde Al'ın yatağında oturduğunu görüyorum. Genellikle kara tahtanın durduğu duvardaki boşluğa gözlerini dikmiş bakıyor.

Dört, birinci seviye puanlarımızı hesaplayabilmek için dün tahtayı duvardan söktü.

"İşte buradasın!" diyorum. "Annenle baban seni arıyordu. Buldular mı?"

Al başını iki yana sallıyor.

Yatakta yanına oturuyorum. Bacaklarım onun neredeyse yarısı genişliğinde, hem de buraya geldiğimden bu yana daha kaslı oldukları halde.

Al siyah bir şort giymiş. Dizinde çarpı şeklindeki yaranın etrafı morarmış.

"Onları görmek istemedin mi?" diye soruyorum.

"Nasıl olduğumu sormalarını istemedim," diyor. "Söylemek zorunda kalacaktım ve yalan söylediğimi anında anlayacaklardı."

"Eh..." Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Neyin varmış ki?"

Al acı acı gülüyor. "Will'le dövüştükten sonra bütün karşılaşmalarda yenildim. Pek iyi olduğum söylenemez."

"Ama bunu sen tercih ettin. Bunu da onlara söyleyemez miydin?"

Başını sallıyor. "Babam hep buraya gelmemi istemişti. Yani, genelde öyle söylemek zorunda hissettikleri için, Dürüstlük'te kalmamı istediklerini söylerlerdi. Oysa her ikisi de her zaman Cesurluk'a büyük hayranlık duyardı. Onlara açıklamaya çalışsam beni anlamazlardı."

"Ah." Parmaklarımla dizimde tempo tutuyorum. Sonra ona bakıyorum. "Cesurluk'u bu yüzden mi seçtin? Ailen yüzünden mi?"

Al yine başını sallıyor. "Hayır. Sanırım... şey, sanırım insanları korumak önemli bir şey olmalı. İnsanların hakkını korumak falan. Tıpkı senin de benim için yaptığın gibi." Bana bakarak gülümsüyor. "Cesurlar'ın böyle yapması gerekir, öyle değil mi? Cesaret bu demek. Yani... sebepsiz yere insanların canını yakmak değil."

Dört'ün bana söylediklerini hatırlıyorum. Takım ruhu bir zamanlar Cesurluk'un önceliklerinden biriymiş. Öyleyken Ce-

surlar nasıldı acaba? Annem bir Cesurken burada olsaydım ondan neler öğrenebilirdim? Belki Molly'nin burnunu kırmak zorunda kalmazdım. Ya da Will'in kız kardeşini tehdit etmezdim. Pişmanlık bir bıçak gibi kalbime saplanıyor. "Belki adaylık süreci bittikten sonra her şey yoluna girer."

"Sonuncu olmam çok kötü," diyor Al. "Sanırım bu gece göreceğiz."

Bir süre yan yana oturuyoruz. Burada, sessizlikte oturmak, Çukur'da olup aileleriyle kahkahalar atan insanları seyretmekten daha iyi.

Bazen babam, insanlara yardım etmenin en iyi yolunun, yanlarında olmak olduğunu söylerdi. Onun gurur duyacağından emin olduğumda kendimi iyi hissediyorum. Sanki gurur duyamayacağı şeyleri yapmış olmamın telafisi gibi bir şey.

"Senin yakınındayken kendimi daha cesur hissediyorum biliyor musun?" diyor Al. "Sanki seninleyken buraya gerçekten ayak uydurabilirmişim gibi hissediyorum kendimi..."

Bir cevap vermeye hazırlanırken Al kolunu omzuma kaydırıyor. Birden donakalıyorum, yanaklarım yanıyor.

Al'ın bana karşı hissettikleri konusunda haklı çıkmak istemezdim. Ama haklıymışım.

Ona yaslanmıyorum. Dahası, öne eğildiğimde kolu omzumdan düşüyor. Sonra, ellerimi kucağımda kavuşturuyorum sadece.

"Tris, ben..." diye başlıyor Al. Sesi gergin. Ona bakıyorum. Onun yüzü de en az benimki kadar kıpkırmızı ama en azından ağlamıyor –daha çok utanmış gibi görünüyor.

"Şey... özür dilerim," diyor. "Ben şey... amacım bu değildi. Üzgünüm."

Keşke ona üstüne alınmamasını söyleyebilsem. Ona evde annemle babamın bile nadiren el ele tutuştuğunu, o yüzden yakınlık ifade eden hareketlerden geri çekilmeyi öğrenerek büyüdüğümü, ailemi örnek aldığımı söyleyebilirim. Belki bunu ona söylesem, yaşadığı utançla birlikte, üstüne bir de acı çekmez.

Oysa öte yandan, üstüne *alınması* gerekiyor. Al benim arkadaşım –hepsi bu kadar. Bunda anlaşılmayacak ne var?

İç çekiyorum, sonra nefesimi salıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Neden özür diliyorsun?" Sorarken sesimin normal çıkması için uğraşıyorum. Herhangi bir leke ya da toz olmamasına rağmen kotumu ellerimle silkeleyip ayağa kalkıyorum.

"Gitsem iyi olacak," diyorum.

Al başını sallıyor ama bana bakmıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum. "Yani... ailen konusunda. Şeyden değil..." Sesim alçalıyor. Devam etmeye kalksam ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.

"Ah. İyiyim." Başını, bu kez bir parça sertçe sallıyor. "Sonra görüşürüz Tris."

Hızlı adımlarla odadan çıkıyorum. Yatakhanenin kapısı arkamdan kapandığında, alnımı tutup çaktırmadan sırıtıyorum. Tuhaflığı bir yana, hoşlanılmak güzel şey.

Aile ziyaretlerini konuşmak can sıkıcı olduğundan, gece boyunca herkesin konuşmayı tercih ettiği tek konu, birinci seviyenin sonuçları. Konuyu kim açsa, gözlerimi odanın başka bir köşesine dikip duymazdan geliyorum.

Molly'yi dövdükten sonra, puanımın o kadar da kötü olmayacağını düşünüyorum ama yine de adaylık sürecinin sonunda ilk ona girmemi sağlamaya yetmez. Hele önümde bir sürü Cesurluk'ta doğan aday varken.

Akşam yemeğinde, köşedeki bir masada Christina, Will ve Al'la oturuyorum. Hemen yan masamızda oturan Peter, Drew ve Molly'ye rahatsızlık derecesinde yakınız. Masamızdaki sohbet kesildiğinde onların konuştuğu her kelimeyi duyabiliyorum. Sonuçlar hakkında tahminlerde bulunuyorlar. Aman ne şaşırtıcı!

"Evcil hayvana izin *vermiyorlar* mı?" diye masaya avcunu vuruyor Christina. "Nedenmiş o?"

"Çünkü çok mantıksız," diyor Will bilgece. "Mobilyaları kirleten, evi pis kokutan ve sonunda ölen bir hayvana bakmanın ne anlamı var?"

Will'le Christina kavgaya başladığında, hep olduğu gibi Al'la bakışıyoruz. Ama bu kez, gözlerimiz buluştuğu anda bakışlarımızı kaçırıyoruz. Umarım aramızdaki bu tuhaf durum uzun sürmez. Arkadaşımı geri istiyorum.

"*Anlamı* şu..." Christina sesini yükseltip başını havaya dikiyor. "Her şeyden önce çok eğlenceliler. Chunker adında bir buldoğum vardı. Bir keresinde soğusun diye fırınlanmış bütün bir tavuğu tezgahın üzerine bırakmıştık. Annem banyoya gittiğinde Chunker de tavuğu tezgahtan aşağı çekip yemişti. Sonunda geriye tek bir kemik bile kalmamıştı. Gülmekten karnımız ağrımıştı."

"Ah, bak bunu duyunca evcil hayvanlarla ilgili bütün fikrim değişiverdi. Tabii ki yemeğimi midesine indiren ve mutfağı darmadağın eden bir hayvanla yaşamayı çok isterim." Will başını iki yana sallıyor. "O kadar özlediysen, adaylık sürecinden sonra neden bir köpek edinmiyorsun?"

"Çünkü." Christina'nın gülümsemesi soluyor ve çatalıyla patatesini dürtüyor. "Köpekler bir şekilde canımı sıkmaya başladı. Şeyden... bilirsin işte, yetenek sınavından sonra."

Bakışıyoruz. Hepimiz, sınav hakkında konuşmamamız gerektiğini biliyoruz. Topluluğumuzu seçtikten sonra bile konuşmamamız gerekir ama sanırım onlar, bu kuralı benim kadar ciddiye almıyor. Kalbim göğsümde çırpınıyor. Benim için o kural, korunma anlamına geliyor. Böylece arkadaşlarıma sınav sonucum hakkında yalan söylemek zorunda kalmıyorum. Aklıma ne zaman "Uyumsuz" kelimesi gelse, Tori'nin uyarısı kulaklarımda çınlıyor –tabii bir de annemin uyarıları var.

Kimseye söyleme. Tehlikeli.

"Yani... köpeği öldürmekten bahsediyorsun değil mi?" diye soruyor Will.

Neredeyse unutmuştum. Cesurluk yeteneği olanlar simülasyonda bıçağı seçmiş, saldırıya geçtiğinde köpeği bıçaklamıştı. Christina'nın artık evcil bir köpek istememesine şaşmamalı. Kol yenlerimi bileğime kadar çekiştirip parmaklarımı birbirine doluyorum.

"Evet," diyor Christina. "Yani, siz de öyle yapmak zorunda kaldınız değil mi?"

Önce Al'a, sonra bana bakıyor. Kara gözlerini kısarak, "*Sen* öyle yapmadın," diyor.

"Hı?"

"Sen bir şey saklıyorsun," diye ısrar ediyor. "Huzursuz bir halin var."

"Ne?"

"Dürüstlük'te," diye başlıyor Al omzuyla beni dürterek. İşte. Bunu yapması normal geliyor. "Beden dilini okumayı öğreniriz, böylece birinin yalan söylediğini ya da bir şeyler sakladığını anlayabiliriz."

"Ah." Ensemi kaşıyorum. "Eh..."

"İşte, yine kendini huzursuz hissediyor!" diyor Christina başımı işaret ederek.

Yüreğim ağzıma geliyor. Doğru söylemediğimi anlayabilirlerken, sınav sonuçlarımla ilgili nasıl yalan söyleyebilirim ki?

Beden dilimi kontrol etmem gerekiyor. Ellerimi aşağı indirip kucağıma yerleştiriyorum. Dürüst biri böyle mi yapar acaba?

En azından köpekle ilgili yalan söylemem gerekmiyor. "Hayır, ben köpeği öldürmedim."

"Bıçağı kullanmadan, sınav sonucun nasıl Cesurluk çıkabilir ki?" diyor Will gözlerini kısıp.

Gözlerinin içine bakıp sesimi titretmeden, "Çıkmadı. Benimki Fedakarlıktı,"diyorum.

Yalan sayılmaz. Tori sınav sonucumu Fedakarlık olarak rapor etti, o yüzden sistemde öyle görünüyor. Sınav sonuçlarına ulaşabilen herkes bunu görebilir. Gözlerimi bir süre daha onunkilerden ayırmıyorum. Bakışlarımı hemen ondan kaçırmak şüphe uyandırabilir. Sonra omuz silkip çatalımı bir parça ete batırıyorum. Umarım bana inanmışlardır. Bana inanmaları gerekiyor.

"Ama yine de Cesurluk'u seçtin?" diye soruyor Christina. "Neden?"

"Sana söylemiştim," diyorum sırıtarak. "Yemekler yüzünden."

Kahkaha atıyor. "Tris'in buraya gelmeden önce hayatında hiç hamburger görmediğini biliyor muydunuz çocuklar?"

İlk gün yaşadıklarımızı ballandıra ballandıra anlatmaya başladığında bedenim gevşiyor ama yine de bir parça canım sıkkın. Arkadaşlarıma yalan söylemek zorunda kalmamalıydım. Yalan söylemek aramızda duvarlar örüyor ve zaten hepimiz çevremize birden fazla duvar örmüş durumdayız.

Christina'nın bayrağı alması.

Al'ı reddedişim.

Yemekten sonra yatakhaneye gidiyoruz ve koşmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü oraya vardığımızda sonuçların tahtada yazılı olacağını biliyorum. Bir an önce bu işkenceden kurtulmak istiyorum. Yatakhanenin kapısına yaklaştığımızda Drew yanımdan geçerken beni duvara itiyor. Omzum taşa sürtünüyor ama yürümeye devam ediyorum.

Odanın öteki ucunda toplanan adayların arkasını göremeyecek kadar kısa boyluyum ama başların arasındaki bir boşluktan bakmayı becerdiğimde kara tahtanın yerde durduğunu anlıyorum. Dört, tahtanın arkasını çevirerek bacaklarına dayamış. Elinde bir tebeşir var.

"Yeni gelenler için puanlamanın nasıl yapıldığını tekrar açıklayacağım," diyor. "Dövüşlerin ilk turunda fiziksel yeteneklerinize göre puanlama yaptık. Kazandığınız puanlar, yeteneğinize ve yendiğiniz kişinin özelliklerine bağlı. İlerleme gösterdikçe ve kendinizden daha ileri birini yendikçe daha fazla puan kazanıyorsunuz. Zayıflardan faydalanmaya çalışanları ödüllendirmiyorum. Bu ödlekliktir."

Son cümlesini söylerken gözlerinin Peter'ın üzerinde oyalandığını düşünüyorum. Ama bakışlarını o kadar hızlı dolaştırıyor ki tam olarak emin olamıyorum.

"Yüksek bir puanınız varsa, kendinizden alt sırada olan rakibinize yenildiğinizde puan kaybediyorsunuz."

Molly keyifsizce homurdanıyor.

"Eğitimin ikinci seviyesi birincisinden daha ağır. Çünkü daha çok, ödlekliğin üzerinden gelmekle alakalı," diye devam ediyor Dört. "Yani birinci seviyede düşük puan alırsanız, adaylık sürecinin sonunda sıralamanın üstlerinde yer almak fazlasıyla zor."

Ağırlığımı öteki ayağıma vererek onu daha iyi görmeye çalışıyorum. Sonunda bunu becerdiğimde hemen bakışlarımı kaçırıyorum. Çünkü muhtemelen sinirli hareketlerim dikkatini çekmiş olmalı ve bana bakıyor.

"Geçemeyenleri yarın açıklayacağız," diyor Dört. "Sizin transfer olmanız ve Cesurluk'ta doğanların avantajı göz önüne alınmayacak. Aranızdan dört aday topluluksuz kalırken onlardan kimse eksilmeyebilir. Onlardan dört aday topluluksuz kalırken sizden kimse eksilmeyebilir. Ya da farklı bir kombinasyon çıkabilir. İşte ilk seviye sıralamanız."

Kara tahtayı kancaya asıyor ve biz görebilelim diye geri çekiliyor:

1. Edward
2. Peter
3. Will
4. Christina
5. Molly
6. Tris

Altıncı mı? Altıncı olamam. Demek Molly'yi yenmem, sandığımdan çok daha yukarılara çıkmamı sağlamış. Ve bana yenilmek, onun puanlarını yemiş. Listenin sonuna bakıyorum.

7. Drew
8. Al
9. Myra

Al sonuncu değil ama Cesurluk'ta doğan adaylardan biri başarısız olmadığı sürece, topluluksuz kalacağı kesin gibi.

Christina'ya bakıyorum. Başını geri atmış, kaşlarını çatarak tahtaya bakıyor. Üstelik bunu yapan sadece o değil. Bütün oda rahatsız edici bir şekilde sessiz, sanki bir uçurumun kıyısında öne arkaya sallanıyoruz.

Sonra sessizlik bozuluyor.

"Ne?" diye ısrarla soruyor Molly. Parmağını Christina'ya doğrultuyor. "Ben onu yendim! Onu birkaç dakika içinde yenmiş olmama rağmen, nasıl oluyor da benim üstümde yer alabiliyor?"

"Evet," diyor Christina kollarını göğsünde kavuşturarak. Yılışık bir şekilde sırıtıyor. "Ne olmuş?"

"Listenin üst sıralarında yer almak istiyorsan kendinden gerideki rakiplerine yenilmemeye çalışmanı öneririm," diyor Dört ve bunu söylediğinde, bütün mırıltılarla homurtular bıçak gibi kesiliyor. Tebeşiri cebine koyup bana bakmadan yanımdan geçiyor. Bahsettiği gerideki rakip ben olduğumdan, sözleri bana da batıyor.

Belli ki Molly de bahsettiği kişinin ben olduğumu anlıyor.

"Sen," diyor gözlerini kısıp bana bakarak. "Bunu *sana* ödeteceğim."

Üzerime atılmasını ya da bana vurmasını bekliyorum ama Molly topuklarının üzerinde dönüp ayaklarını yere vura vura yatakhaneden çıkıyor ve bence böylesi daha kötü. Patlasaydı öfkesi daha çabuk geçerdi. En azından birkaç yumrukta hırsını almış olurdu. Yatakhaneden çıkması, bir şeyler planladığı anlamına geliyor. Yani her an tetikte olmalıyım.

Peter sıralamayı gördüğünde bir şey demedi, hoşuna gitmeyen her durumda şikayete başladığı düşünülürse bu çok şaşırtıcı. Ranzasına yürüyüp oturuyor ve bağcıklarını çözüyor. Böylesi, çok daha rahatsız edici. İkinci olmak onu asla tatmin etmez. Peter bu.

Will ve Christina zafer kazanan dostlar gibi ellerini havada sallayıp birbirlerine vuruyorlar. Ardından Will kocaman eliyle sırtıma vuruyor.

"Şuna bakın. Altı numara," diyor sırıtarak.

"Yine de yeterli olmayabilir," diye hatırlatıyorum ona.

"Yeter, yeter, merak etme," diyor. "Kutlama yapmalıyız."

"Eh, haydi gidelim o zaman," diyor Christina. Bir eliyle benim, diğeriyle Al'ın kolunu kavrıyor. "Haydi Al. Cesurluk'ta

doğanların nasıl bir iş çıkardığını bilemezsin. Hiçbir şeyden emin olamazsın."

"Ben yatacağım," diyor Al.

Koridora çıktığımızda Al'ı, Molly'nin intikamını, Peter'ın kuşku uyandıran suskunluğunu unutmak kolay oluyor. Arkadaşlığımızın önündeki engelleri unutmak daha kolay. Ama beynimin gerilerinde bir yerlerde, Christina ve Will'in rakibim olduğunu bana unutturmayan bir şey var. İlk onda yer almak istiyorsam önce onları yenmem gerekecek.

Umarım bu süreçte onları aldatmak zorunda kalmam.

+ + +

Gece uyumakta zorlanıyorum. Nefes sesleri yüzünden yatakhane bana gürültülü gelirdi ama şimdi sessizlik hakim. Sessizlikte ailemi düşünüyorum. İyi ki Cesurluk yerleşkesi genellikle gürültülü.

Annem Cesurluk'tansa neden Fedakarlık'ı seçmişti? Fedakarlık'ın huzurunu, tekdüzeliğini, iyiliğini –aklıma geldiğinde özlediğim şeyleri mi sevmişti?

Burada onun gençliğini bilen ve o zamanlar nasıl biri olduğunu anlatabilecek birileri olup olmadığını merak ediyorum. Bilseler bile onun hakkında konuşmak istemeyeceklerdir. Topluluk değiştirenler de üye olduktan sonra eski toplulukları hakkında konuşmaz. Bunun aileden kopup topluluğa uyum sağlamalarını kolaylaştırdığı varsayılır –"kandan önce topluluk" prensibi geçerlidir.

Yüzümü yastığıma gömüyorum. Annem, Caleb'a simülasyon serumunu araştırmasını söylememi istedi –neden? Bunun benim Uyumsuz olmamla, tehlikede olmamla bir ilgisi var mı, yoksa başka bir şeyle mi ilgili? Sıkıntıyla iç çekiyorum. Beynimin içinde binlerce soru uçuşuyor, oysa annem sormama fırsat bırakmadan çekip gitti. Bu kadar soru kafamı meşgul ederken uyuyabileceğimden kuşkuluyum.

Odanın diğer ucunda bir hışırtı duyunca başımı yastıktan kaldırıyorum. Gözlerim karanlığa alışmadığından zifiri karanlığa bakıyorum. Birinin ayak sürürken terliğiyle çıkardığı gıcırtıları duyuyorum. Sonra bir şey gürültüyle yere düşüyor.

Duyduğum çığlıkla birlikte ellerim uyuşuyor ve tüylerim diken diken oluyor. Üzerimdeki battaniyeyi fırlatıp çıplak ayaklarımla yere basıyorum. Çığlığın kaynağını bulacak kadar göremiyorum ama birkaç ranza ötede yerde karanlık bir gölgeyi seçebiliyorum. Yeni bir çığlık kulak zarımı yırtıyor.

"Işıkları yakın!" diye bağırıyor biri.

Takılıp düşmeyeyim diye temkinli adımlarla sese doğru yürüyorum. Sanki transa girmiş gibiyim. Çığlığın nereden geldiğini görmek istemiyorum. Böylesi bir çığlık, ancak kan, kemik ve acı anlamına gelebilir. Duyduğum çığlık mideden yükseliyor ve kemiklerimi titretiyor.

Işıklar yanıyor.

Edward, eliyle yüzünü kavramış, yatağının yanında yerde yatıyor. Başının etrafında kandan bir hale oluşmuş. Kıvrık

parmaklarının arasında, gümüş renkli bir bıçağın sapı duruyor. Kalbim sanki kulaklarımda atarken, bıçağın yemekhanede kullandıklarımızdan olduğunu fark ediyorum. Bıçak, Edward'ın gözüne saplanmış.

Edward'ın ayakucunda duran Myra bir çığlık atıyor. Birileri daha haykırıyor, kimileri yardım çağırıyor, Edward ise uluyup inlerken yerde yatıyor. Başının yanına çömeldiğimde dizlerim kanına batıyor. Kana aldırmadan ellerimle Edward'ın omuzlarını tutuyorum.

"Kımıldama," diyorum. Sanki başım suyun altındaymış gibi, hiçbir şey duyamasam da kendimi sakin hissediyorum. Edward yine çırpındığında, bu kez daha sert ve yüksek sesle sözümü tekrarlıyorum. "Sana kımıldama dedim. Nefes al."

"Gözüm!" diye çığlık atıyor.

Burnuma bir çürük kokusu geliyor. Birisi kusmuş.

"Bıçağı çıkar!" diye haykırıyor. "Çıkar şunu gözümden!"

Başımı iki yana salladığımda beni görmediğini fark ediyorum. İçimde bir kahkaha fokurduyor. Histerik bir kahkaha. Ona yardım etmek istiyorsam, sinirlerime hakim olmam gerekiyor. Kendimi unutmam gerekiyor.

"Hayır," diyorum. "Doktorun çıkarması lazım. Beni duydun mu? Bıçağı doktorun çıkarması lazım. Derin nefes al."

"Canım yanıyor," diye hıçkırıyor.

"Biliyorum." Sesim anneminkine benziyor. Evimizin önündeki kaldırımda, yanımda diz çökmüş hali gözümde canlanıyor. Dizimi incittiğimde ağlarken, eliyle yüzümdeki yaşları siliyor. Beş yaşındaydım.

"Her şey yoluna girecek." Sesimin kendimden emin çıkması için çabalıyorum. Onu avutuyormuş gibi konuşmak istemiyorum. Oysa düpedüz avutuyorum. Her şeyin yoluna girip girmeyeceğini bilmiyorum. Hatta girmeyeceği ihtimali daha yüksek.

Hemşire geldiğinde bana geri çekilmemi söylüyor, ben de öyle yapıyorum. Ellerim ve dizlerim kana bulanmış. Etrafıma bakındığımda, iki kişinin ortalıkta olmadığını görüyorum.

Drew.

Ve Peter.

* * *

Edward götürüldükten sonra temiz kıyafetlerle banyoya gidiyorum ve ellerimi yıkıyorum. Christina benimle gelip kapıda duruyor ama bir şey söylemiyor. Konuşmaması daha iyi. Söylenecek fazla bir şey yok.

Avcumdaki çizgileri ovalıyorum ve tırnaklarımın altına sızmış kanı kazıyorum. Yanımda getirdiğim pantolonu giyip kana bulanmış pantolonumu çöpe atıyorum. Taşıyabileceğim kadar kağıt havlu alıyorum. Birilerinin yatakhanedeki kanı temizlemesi gerekiyor. Gözüme uyku girmeyeceğinden, bunu ben yapabilirim.

Kapı koluna uzandığımda Christina, "Kimin yaptığını biliyorsun değil mi?" diyor.

"Evet."

"Birine söylemeli miyiz?"

"Cesurlar'ın bir şey yapacağını gerçekten düşünüyor musun?" diyorum. "Seni uçurumdan aşağı sallandırdıktan sonra? Bayılana kadar birbirimizle dövüştürdükten sonra?"

Bir şey söylemiyor.

Yarım saat sonra yatakhanede yere çömelip Edward'ın kanını temizliyorum. Christina kirli kağıt havluları çöpe atıp bana yenilerini veriyor. Myra ortalıkta görünmüyor, muhtemelen Edward'la birlikte hastaneye gitmiştir.

Bu gece kimse uyuyamıyor.

* * *

"Bu saçma gelebilir," diyor Will, "ama keşke bugün izinli olmasaydık."

Başımla onaylıyorum. Ne demeye çalıştığını biliyorum. Yapacak bir şey olsaydı kafa dağıtabilirdik. Ve şu anda, biraz kafa dağıtmak çok hoşuma giderdi.

Will'le daha önce baş başa zaman geçirdiğimiz olmamıştı ama Christina ve Al yatakhanede biraz şekerleme yapıyor ve ikimiz de artık o odada daha fazla kalmak istemiyoruz. Will'in bunu bana söylemesine gerek yok, gayet iyi biliyorum.

Tırnaklarımdan birini diğerlerinin altında dolaştırıyorum. Edward'ın kanını yerden temizledikten sonra ellerimi yıkamış olsam da hala onun kanını hissedebiliyorum. Will'le amaçsızca yürüyoruz. Gidecek bir yer yok.

"Onu ziyaret edebiliriz," diye öneriyor Will. "Ama ne diyeceğiz? *Seni çok iyi tanımıyorum ama gözünden bıçaklandığın için üzgünüm,* mü diyeceğiz?"

Hiç komik değil. Daha Will bunu söylerken komik olmadığını biliyorum, yine de kahkaham boğazımda yükseliyor. Ve tutamadığım için kendimi bırakıp kahkaha atıyorum. Will bir saniyeliğine bana bakıyor, sonra o da gülüyor. Bazen geriye sadece ağlamak ya da gülmek kalıyor. Ve şu anda gülmek, kendimi iyi hissettiriyor.

"Kusura bakma," diyorum. "Her şey o kadar saçma ki."

Edward için ağlamak istemiyorum –daha doğrusu, bir arkadaş ya da sevdiğin biri için ağladığın gibi, kişisel ve yoğun bir şey hissetmiyorum. Ağlamak istememin nedeni korkunç bir şeye tanıklık etmiş olmam ve bunun üzerinden nasıl gelebileceğimi kestirememem. Peter'ı cezalandırmak isteyenlerin hiçbiri yetki sahibi değil. Ve yetki sahibi olan hiç kimse, onu cezalandırmak istemez. Cesurluk'ta başkalarına böylesi bir saldırı gerçekleştirenlere karşı kurallar var. Ama Eric gibileri başta olduğu sürece, bu kuralların yürütüleceğinden emin değilim.

Ciddileşerek "En saçması da, başka bir toplulukta olsak, olanları birine anlatmamızın cesurluk sayılacağı. Ama burada... Cesurluk'ta... cesaret pek işe yaramıyor."

"Topluluk manifestolarını hiç okudun mu?" diyor Will.

Manifestolar, topluluklar oluştuktan sonra yazılmıştı. Okuldaki derslerde bahsi geçmişti ama hiç okumamıştım.

"Sen okudun mu?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Sonra Will'in sırf eğlence olsun diye şehir haritasını ezberlediğini hatırlıyorum. "Ah! Tabii ki *okudun*. Neyse."

"Cesurluk manifestosundan hatırladığım cümlede şöyle diyordu: *Gözü pekliğin, olağan eylemlerin ve ötekilerin haklarını savunmayı amaçlayan cesarete inanırız.*"

İç çekiyor.

Başka bir şey demesine gerek yok. Ne anlatmak istediğini biliyorum. Belki Cesurluk, iyi niyetler, doğru idealler ve haklı amaçlarla kurulmuştu. Ama artık bunlardan çok uzaktı. Aynı şeyin Bilgelik için de geçerli olduğunu fark ediyorum. Uzun zaman önce Bilgelik, iyilik yapmak adına, bilginin ve becerinin peşinde koşardı. Şimdiyse bilgiyi ve beceriyi açgözlülükle kullanıyorlar. Diğer toplulukların da aynı sorunu yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Bunlar daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Gerçi Cesurluk'taki bozulmayı görsem de artık burayı terk edemem. Bunun tek sebebi, herkesten kopup topluluksuz yaşama fikrinin ölümden beter gelmesi değil. Cesurluk'a geldiğim anda burayı sevdim ve bir şeylerin kurtarılabileceğini gördüm. Belki yeniden cesur ve onurlu olabiliriz.

"Haydi kantine gidelim," diyor Will. "Biraz kek yiyelim."

"Tamam." Gülümsüyorum.

Çukur'a doğru yürürken unutmamak için Will'in alıntı yaptığı manifesto cümlesini içimden tekrarlıyorum.

Gözü pekliğin, olağan eylemlerin ve ötekilerin haklarını savunmayı amaçlayan cesarete inanıyorum.

Harika bir düşünce bu.

Yatakhaneye döndüğümde Edward'ın ranzasının temizlendiğini, çekmecelerin boşaltıldığını görüyorum. Odanın diğer ucunda Myra'nın ranzası da aynı şekilde boşaltılmış.

Christina'ya nereye gittiklerini sorduğumda, "Çıktılar," diye yanıtlıyor.

"Myra da mı?"

"Onsuz burada kalmak istemediğini söyledi. Zaten her halükarda başaramayacaktı." Yapacak bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. Söylediği doğruysa, Christina'nın kendini nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. "En azından Al gitmemiş olur."

Aslında Al'ın gitmesi bekleniyordu ama Edward'ın gidişi onu kurtardı. Cesurluk, bir sonraki seviyeye kadar onun kalmasına karar verdi.

"Başka kimler gitti?" diye soruyorum.

Christina yine omuz silkiyor. "Cesurluk'ta doğanlardan iki aday. Adlarını hatırlamıyorum."

Başımı sallayıp kara tahtaya bakıyorum. Biri Edward'la Myra'nın adının üzerini çizmiş ve sıralamayı yeni duruma göre numaralandırmış. Peter şimdi ilk sırada. Will ikinci. Ben beşinciyim. Birinci seviyeye dokuz kişi başlamıştık.

Şimdi yedi kişiyiz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Öğle arası. Yemek zamanı.

Daha önce hiç girmediğim bir koridorda oturuyorum. Buraya geldim çünkü yatakhaneden uzak kalmaya ihtiyacım var. Belki döşeğimi ve battaniyemi buraya getirirsem, bir daha asla yatakhaneye geri dönmek zorunda kalmam. Hayal ediyor olabilirim ama orası hala kan kokuyor. Parmak derilerim soyulana kadar yeri fırçalamış olsam, hatta birileri bu sabah çamaşır suyuyla silmiş olsa bile, kan kokusu burnumdan gitmiyor.

Burnumu sıkıyorum. Kimse umursamazken kanı yerden temizlemek ancak annemin yapabileceği bir şey. Onun yanında olamıyorsam, en azından bazen onun gibi davranabilirim.

Taş duvarda yankılanan ayak seslerini duyup birilerinin yaklaştığını fark ettiğimde bakışlarımı ayakkabılarıma çeviriyorum. Geçen hafta gri spor ayakkabılarım yerine siyah bir çift ayakkabı giymeye başlamıştım, yine de gri ayakkabılarım

hala çekmecenin derinliklerinde duruyor. Sanki eve dönmemi sağlayabileceklermiş gibi onlara böylesine bağlanmış olmam çok saçma ama atmaya yüreğim el vermiyor.

"Tris?"

Başımı kaldırıp bakıyorum. Önümde Uriah duruyor. Birlikte yürüdüğü Cesurluk'ta doğan adaylara devam etmeleri için eliyle işaret ediyor. Diğerleri birbirlerine bakışlar fırlatıyor ama yollarına devam ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Zor bir geceydi."

"Evet, Edward denen çocuğun başına gelenleri duydum." Uriah koridorun diğer ucuna doğru bakıyor. Cesurluk'ta doğan adaylar, bir köşenin ardında gözden kayboluyor. Sonra Uriah hafifçe sırıtıyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Ne?" diye soruyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Küçük bir adaylık törenine," diyor. "Haydi. Acele etmeliyiz."

Bir an seçeneklerimi değerlendiriyorum. Burada yalnız başıma oturabilirim. Ya da Cesurluk yerleşkesinden dışarı çıkabilirim.

Ellerimden güç alarak ayağa kalkıyorum ve Cesurluk'ta doğan diğer adaylara yetişmek üzere Uriah'ın yanında koşuyorum.

"Genellikle buraya sadece ağabeyleri ya da ablaları Cesurluk'tan olan adayların gelmesine izin veriliyor," diyor.

"Ama fark etmeyeceklerdir. Sadece buraya aitmişsin gibi davran yeter."

"Biz tam olarak ne yapıyoruz?"

"Tehlikeli bir şey," diyor. Sadece Cesurluk çılgınlığı olarak tarif edilebilecek bir bakış gözlerine yerleştiğinde, irkilmek yerine -ki birkaç hafta önce olsa gerçekten irkilirdim- ben de aynı coşkuyu hissediyorum. İçimdeki ağırlık yerini heyecana bırakıyor. Diğer adaylara yetiştiğimizde yavaşlıyoruz.

"*Kasıntı*'nın burada ne işi var?" diye soruyor burun deliklerinin arasından metal bir halka sallanan oğlan.

"Gözü bıçaklanan çocuğu görmüş Gabe," diyor Uriah. "Onu rahat bırak tamam mı?"

Gabe omuz silkip sırtını dönüyor. Başka kimse bir şey söylemiyor. Yine de aralarından birkaçı, beni yan gözle tepeden tırnağa süzüyor. Cesurluk'ta doğan adaylar, köpek sürüsü gibi. Yanlış bir hareket yaparsam onlarla birlikte koşmama izin vermezler. Ama şimdilik güvendeyim.

Başka bir köşeyi daha döndüğümüzde, koridorun sonunda üyelerden oluşan bir grubun beklediğini görüyoruz. Cesurluk'ta doğan adaylardan daha fazlası olduğu kesin, yine de birbirlerine benzediklerini fark ediyorum.

"Haydi," diyor üyelerden biri. Dönüp karanlık bir koridora atılıyor. Diğer üyeler de onu takip edince peşlerine takılıyoruz. Karanlığa doğru Uriah'ın arkasından koşarken topukları ayaklarıma çarpıyor.

Yere kapaklanmadan önce kendimi toparlıyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

"Arka merdivenler," diyor Uriah yarım ağızla. "Genellikle kilitli tutulur."

Beni göremese de başımı sallıyorum ve basamakların sonuna kadar tırmanıyorum. Merdiven sahanlığına açılan bir kapıdan içeri gün ışığı sızıyor. Tren raylarına yakın cam binanın birkaç metre yukarılarına doğru ilerliyoruz.

Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışım gibi geliyor. Trenin düdüğünü duyuyorum. Yerdeki titreşimi hissedebiliyorum. Lokomotifin tepesindeki ışığı görüyorum. Parmaklarımı kütletip ayaklarımın üzerinde yaylanıyorum.

Hep birlikte, geçen vagona doğru koşuyoruz ve üyelerle adaylar, dalgalar halinde vagonun içine yığılıyor. Uriah benden önce içeri giriyor ve insanlar arkamdan itekliyor. Hata yapmamam lazım. Yana doğru fırlıyorum, vagonun kapısındaki kola tutunup kendimi içeri çekiyorum. Uriah, dengemi sağlayabilmem için kolumu kavrıyor.

Tren hızlanıyor. Uriah'la bir duvarın dibine çöküyoruz.

Rüzgarın sesini bastırmak için bağırarak, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Uriah omuz silkiyor. "Zeke söylemedi."

"Zeke?"

"Ağabeyim," diyor. Kapıdan bacaklarını sarkıtıp oturan genci işaret ediyor.

İnce ve kısa boylu biri. Ten rengi haricinde Uriah'a hiç benzemiyor.

"Hiç bilemezsin. Yoksa sürprizi bozulur!" diye bağırıyor solumdaki bir kız. Elini uzatıyor. "Benim adım Shauna."

Tokalaşıyorum ama fazla sıkmadan elimi hemen geri çekiyorum. Tokalaşmayı hiç öğrenemeyeceğim galiba. Yabancılarla el ele tutuşmak çok tuhaf geliyor.

"Ben..." diye başlıyorum söze.

"Kim olduğunu biliyorum," diyor kız. "Sen *Kasıntı*'sın. Dört, senden bahsetti."

Yanaklarımın yandığını görmemeleri için içimden dua ediyorum. "Ya? Ne dedi?"

Kıs kıs gülerek bana bakıyor. "Bir Kasıntı olduğunu söyledi. Neden sordun?"

"Eğitmenim, benim hakkımda konuşuyorsa," dedim kendimden emin bir tavırla, "ne söylediğini bilmek isterim." Umarım yalanım inandırıcıdır. "O gelmiyor, öyle değil mi?"

"Hayır. O asla bize katılmaz," diyor. "Muhtemelen artık hevesi kaçmıştır. Onu korkutacak pek fazla bir şey kalmadı, anlarsın ya!"

Dört gelmiyor. İçimde bir şey, bağı çözülen bir balon gibi sönüveriyor. Aldırmamaya çalışarak başımı sallıyorum. Dört'ün bir ödlek olmadığını biliyorum. Ama en azından, bir şeyin onu korkuttuğunu biliyorum: Yükseklik. Dört buna katılmıyorsa, yapacağımız şeyin mutlaka yükseklikle ilgisi olmalı.

Shauna ondan bahsederken saygıyla konuştuğu için, Dört'ün yükseklik korkusundan haberdar olmadığını anlıyorum.

"Onu iyi tanır mısın?" diye soruyorum. Meraklıyım. Her zaman meraklı biri oldum.

"Herkes Dört'ü tanır," diyor. "Adaylık sürecinde beraberdik. Dövüşte kötüydüm, o yüzden geceleri herkes uyuduktan sonra beni çalıştırırdı." Ensesini kaşırken birden ciddileşiyor. "İyi biri."

Shauna ayağa kalkıp kapıda oturanların arkasında duruyor. Saniyesinde ciddiyeti kayboluyor ama söylediklerinin etkisiyle içimdeki sarsıntı devam ediyor. Bir yandan Dört'ün "iyi biri" olması fikriyle kafam karışık, öte yandan belirgin bir nedeni olmasa da Shauna'nın suratına bir yumruk yapıştırmak istiyorum.

"İşte geldik!" diye bağırıyor Shauna.

Tren yavaşlamıyor ama kız vagondan aşağı atlıyor. Diğer üyeler de onu takip ediyor. Hepsi yaşça benden büyük, halka takmış ve siyah giysiler giymiş bir zinciri andırıyorlar. Kapıda Uriah'ın yanında duruyorum. Tren, daha önce atladığım seferlerden çok daha hızlı. Ama şu anda, bütün üyelerin önünde pes edemem. O yüzden atlıyorum, yere konuyorum, dengemi sağlayana kadar birkaç adım iler, doğru savruluyorum.

Uriah'la diğerlerine yetişmek için öbür adaylarla birlikte koşar adım ilerliyoruz. Adaylar nadiren bana bakıyor.

Yürürken etrafıma bakınıyorum. Platform arkamızda kalmış, simsiyah kütlesiyle bulutları deliyor. Ama etrafımızı saran binalar karanlık ve tenha. Demek ki köprünün kuzeyinde, şehrin terk edildiği bölgedeyiz.

Bir köşeyi döndüğümüzde, Michigan Bulvarı'nda daha geniş yürümeye başlıyoruz. Bulvarın köprünün güneyindeki uzantısı, koşuşturan insanlarla dolup taşar ama burası oldukça tenha.

Başımı kaldırıp binalara göz attığımda nereye gittiğimizi anlıyorum: Birbirini çapraz kesen kirişleriyle simsiyah bir sütunu andıran ve köprüden sonra kuzeyin en yüksek binası olan bomboş Hancock Binası.

Ama orada ne yapacağız ki?

Tırmanacak mıyız?

Binaya yaklaştıkça üyeler koşmaya başladığında, Uriah'la birlikte depar atarak onlara yetişiyoruz. Birbirlerini itekleyerek binanın zemin katındaki kapıları açıyorlar. Kapılardan birinin camı kırık, geriye sadece pervazı kalmış. Açmak yerine pervazın içinden geçiyorum ve üyeleri ürkütücü bir karanlığa gömülmüş olan holde takip ediyorum. Kırık camlar ayaklarımın altında çatırdıyor.

Yukarı çıkacağımızı düşünüyorum ama asansörlere vardığımızda duruyoruz.

"Asansörler çalışıyor mu?" diye soruyorum Uriah'a neredeyse fısıltıyla.

"Tabii ki çalışıyorlar," diye gözlerini deviriyor Zeke. "Daha önce gelip acil durum jeneratörünü çalıştırmayacak kadar aptal olduğumu mu sandınız?"

"Evet," diye yanıtlıyor Uriah. "Aksini söylesem yalan olur."

Zeke ateş saçan gözlerle kardeşine bakıyor, sonra kafakola alıp Uriah'ın başını kollarının arasında sıkıştırıyor. Uriah'tan daha kısa boylu olabilir ama daha güçlü olduğu kesin. En azından daha hızlı. Uriah, ağabeyinin yan tarafına bir yumruk indirdiğinde kafakoldan kurtuluyor.

Uriah'ın dağılmış saçlarına bakarken sırıtıyorum. O sırada asansör kapıları açılıyor. Birine üyeler, diğerine adaylar olmak üzere iki asansöre doluşuyoruz. Saçlarını kazımış bir kız, geçerken ayağıma basıyor ama özür dilemiyor. Yüzümü ekşitip ayağımı tutarken kızın bacağına tekme atmak istiyorum. Uriah kapanan asansör kapısından yansımasına bakarken saçlarını yatıştırıyor.

"Kaçıncı kat?" diye soruyor dazlak kız.

"Yüzüncü," diyorum.

"*Sen* bunu nereden biliyorsun?"

"Lynn, haydi ama," diyor Uriah. "Biraz nazik ol."

"Bir grup Cesur'la birlikte, yüz katlık, terk edilmiş bir binadayız," diye cevabı yapıştırıyorum. "*Sen* bunu nasıl bilmezsin?"

Kız cevap vermiyor. Hırsla başparmağını düğmeye bastırmakla yetiniyor.

Asansör öyle hızla tırmanmaya başlıyor ki midem yere yapışacak gibi oluyor. Kulak zarlarım patlamak üzere. Kenardaki bara tutunuyorum ve paneldeki sayıların artışını izliyorum. Yirmiyi, sonra otuzu geçiyoruz ve artık Uriah'ın saçları nihayet yatışmış gibi görünüyor. Elli, altmış ve ayak parmaklarım zonklamaya başlıyor. Doksan sekiz, doksan dokuz ve asansör yüzüncü katta duruyor. Merdivenleri tırmanmadığımıza seviniyorum.

"Bakalım çatıya nasıl..." Uriah'ın sözleri yarıda kalıyor.

Güçlü bir rüzgar bir tokat gibi şaklayarak saçlarımı yüzüme yapıştırıyor. Yüzüncü katın tavanında bir delik var. Zeke, alüminyum bir merdiveni deliğin kenarına dayıyor ve tırmanmaya başlıyor. Merdiven, ayaklarının altında inleyip savruluyor ama o ıslık çalarak tırmanmaya devam ediyor. Çatıya ulaştığında, merdiveni bir sonra tırmanacak kişi için sağlamca tutuyor.

İçimden bunun, oyun kisvesi altında bir intihar girişimi olup olmadığını merak ediyorum.

Üstelik Seçim Töreni'nden beri bunu ilk düşünüşüm değil.

Uriah'ın ardından merdiveni tırmanıyorum. Dört, beni ayaklarımın dibinden takip ederken dönme dolabın basamaklarını tırmanışımı hatırlıyorum. Düşmemi engellemek için beni tuttuğunda olduğu gibi parmaklarını belimde hissediyorum ve neredeyse merdivenin basamaklarından birini kaçırıyorum. *Aptal.*

Dudaklarımı ısırırken tepeye ulaşıyorum ve Hancock Binası'nın çatısında ayakta duruyorum.

Rüzgar o kadar şiddetli ki ne bir şey duyabiliyor ne de hissedebiliyorum. Yana yıkılmamak için Uriah'a yaslanmak zorundayım. Önce tek görebildiğim, gözün alabildiğince geniş bir kahverengilik oluşturan bomboş bataklık. Diğer yönde şehir görünüyor. O tarafın da bataklıktan farkı yok, bütün cansızlığıyla, bilmediğim ufuklara doğru uzanıyor.

Uriah parmağıyla bir şeyi işaret ediyor. Kulenin tepesine dikilmiş direklerden birine, bileğim kalınlığında çelik bir kablo bağlanmış. Yerde dayanıklı kumaştan yapılmış siyah kayış askılardan oluşan bir yığın var. Bu kayışlar, bir insanı kavrayacak kadar geniş. Zeke içlerinden birini alıp çelik kablonun üzerinde sarkan palangaya takıyor.

Kabloyu gözlerimle takip ettiğimde, bir yığın binanın üzerinden Lake Shore Yolu'na doğru indiğini görüyorum. Nerede bittiği belli değil. Bir şey kesin: Bu işi becerebilirsem, sonunda nereye vardığını öğrenebileceğim.

Neredeyse üç yüz metre yükseklikten, siyah kayışlara sarınıp çelik kablodan aşağı kayacağız.

"Aman Tanrım," diyor Uriah.

Bense sadece başımla onaylayabiliyorum.

Kayış askılardan birine binen ilk kişi Shauna. Siyah kayışlar bütün bedenini taşıyana kadar, omuzlarını sallayarak karnüstü havada duruyor. Zeke, omuzları, beli ve apış arasından ge-

çen kayışın kordonunu çekiyor. Askıda, binanın kenarına kadar yaklaştırıyor ve beşten geriye saymaya başlıyor. Shauna'yı hiçliğe doğru iterken, kız başparmağını havaya kaldırıp zafer işareti yapıyor.

Baş aşağı yere doğru uçan Shauna'yı gören Lynn nefesini tutuyor. Daha iyi görebilmek için önüne geçiyorum. İzlediğim süre boyunca Shauna askıda gayet emniyette görünüyor, sonra gözden kaybolurken, Lake Shore Yolu üzerinde tek bir siyah benek haline geliyor.

Diğer üyeler sıraya girerken heyecanla yumruklarını savuruyor, bazıları öne geçmek için diğerlerini itekliyor. Nasıl olduğunu anlayamadan, adaylar arasında ilk sıraya yerleşiyorum, Uriah hemen benden sonra. Çelik kablo ile aramda sadece yedi kişi var.

Buna rağmen içimdeki ses homurdanıyor. *Yedi kişinin atlamasını mı bekleyeceğim?* Şimdiye kadar hiç hissetmediğim bir dehşet ve açlığın tuhaf bir karışımı bu.

Saçları omuzlarına düşen, genç görünüşlü bir sonraki üye, kayış askıya yüzüstü asılmak yerine sırtüstü uzanıyor. Zeke onu kablo boyunca sürüklerken kollarını iki yana açıyor.

Üyelerden hiçbiri korkuyormuş gibi görünmüyor. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi davranıyorlar ve belki gerçekten öyledir. Ama omzumun üzerinden baktığımda, çoğu adayın renginin attığını ya da vücutlarının gerildiğini görebiliyorum. Oysa hararetli bir şekilde birbirleriyle konuşmaya çalışıyorlar. *Adaylıkla üyelik arasında, paniği zevke dönüştüren nedir? Yoksa insanlar sadece korkularını daha iyi saklamayı mı öğreniyor?*

Önümde hala üç kişi var. Bir sonraki üye askıya ters biniyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. İki kişi. Uzun boylu iriyarı bir oğlan, askıya binmeden önce çocuk gibi olduğu yerde zıplıyor ve uzaklaşırken resmen ciyaklıyor. Önümdeki kız kahkaha atıyor.

Kız askıya yüzü öne dönük biniyor ve Zeke bağlarını sağlamlaştırırken ellerini öne uzatıyor. Sonra sıra bana geliyor.

Zeke askıyı benim için kabloya bağlarken içim titriyor. Kayış askıya binmeye çalışıyorum ama sakarlaşıyorum. Ellerim çok fena titriyor.

"Merak etme," diyor Zeke kulağıma. Kolumu tutup binmeme yardım ediyor. Yüzüstü yatıyorum.

Bağlar bütün gövdemi sıkıyor, sonra Zeke beni çatının kenarına doğru çekiştiriyor. Aşağıda binanın çelik kirişlerine ve siyah camlarına bakıyorum. Bütün camlar kaldırıma inmiş. Böyle bir şeye kalkıştığım için çok aptal olduğumu düşünüyorum. Ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi gümbürderken ellerimin terlemesinden aldığım zevk de aptallığımın bir parçası.

"Hazır mısın Kasıntı?" Zeke bana bakıp sırıtıyor. "Etkilendiğimi söylemeden edemeyeceğim. Şu anda çığlıklar atarak ağlıyor olmalıydın."

"Demiştim sana," diyor Uriah. "O tam bir Cesur. Haydi fırlat."

"Dikkatli ol çocuk, yoksa senin bağlarını sağlamlaştırırken elim hafif kaçabilir," diyor Zeke. Eliyle dizine vuruyor. "Sonra bir bakarsın, şlap!"

"Tabii, tabii," diyor Uriah. "Sonra annem de seni canlı canlı kaynar suya atar."

Annesi ve dağılmamış ailesinden bahsederken yüreğim bir an için sıkışıyor, sanki birileri göğsüme yüzlerce iğne batırıyor.

"Tabii gerçeği öğrenirse." Zeke, çelik kabloya taktığı palangayı çekiştiriyor. Neyse ki sağlam duruyor çünkü koparsa ölümüm ani ve kesin olur. Yine bana bakıp konuşmaya başlıyor, "Bir, iki, ü..."

Üç kelimesi daha ağzından çıkmadan askıyı bırakıyor. Zeke'yi, Uriah'ı, ailemi, beni ölüme götürebilecek bütün olasılıkları unutuyorum. Kayarken, metalin metale sürtüşünü duyuyor, yere doğru uçarken gözlerimi yaşartacak derecede saldıran rüzgardan başka bir şey hissedemiyorum.

Sanki ağırlıksızım. Önümde bataklık devasa görünüyor. Bu kadar yükseklikten bile kahverengi yamaların göz alabildiğince uzadığını görebiliyorum. Hava o kadar soğuk, rüzgar o kadar sert ki yüzüm acıyor. Hızlandığımı hissettiğimde içimde bir coşku çığlığı yükseliyor ama dudaklarımı yırtarcasına ağzıma dolan hava, çığlığımı bastırıyor.

Kayışın sağlamlığından emin olduğumda kollarımı iki yana açıp uçtuğumu hayal ediyorum. Aşağıda, bataklıkla mükemmel bir şekilde birleşen yama dolu çatlak caddeye doğru iniyorum. Buradayken bataklığın suyla dolu olduğunu, gökyüzü rengini yansıtan çelik yüzeyini hayal edebiliyorum.

Çırpınan kalbim canımı yakıyor, çığlık atamıyorum, nefes alamıyorum ama aynı zamanda her bir damarımda, her bir hücremde, bütün kemiklerimde ve sinir uçlarımda canlı olduğumu, bütün bedenimin elektrikle yüklendiğini hissedebiliyorum. Adrenalin yüklüyüm.

Altımda yer büyümeye başlıyor ve kaldırımda duran karınca gibi insanları görüyorum. Mantıklı bir insan olsam şu anda korkuyla çığlık atmam gerekir ama ağzımı açtığım anda karga gibi neşeyle gaklıyorum. Sesime, aşağıdakiler yumruklarını havaya sallayıp bağrışarak karşılık veriyor. O kadar uzaktalar ki onları zar zor duyuyorum.

Aşağıda renkler, griler, beyazlar, siyahlar, camlar, kaldırım taşları ve çelik parçaları birbirine giriyor. Yumuşayan rüzgar, parmaklarımın arasından geçmeye çalışırken kollarımı sırtıma doğru itiyor. Kollarımı göğsümde birleştirmeye çalışsam da o kadar güçlü değilim. Yer gittikçe yaklaşıyor.

Hiç yavaşlamadan düşmeye devam ediyorum ama en azından bir kuş gibi, yere paralel uçuyorum.

Yavaşlamaya başladığımda parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum. Rüzgardan saçlarım düğüm düğüm olmuş. Yerden

yaklaşık altı metre yüksekteyim ama yüksekliğin artık hiçbir anlamı yok. Arkama uzanıp bağlarımı çözmeye başlıyorum. Parmaklarım titriyor ama yine de gevşetmeyi başarıyorum. Üyelerden oluşan bir grup aşağıda duruyor. Birbirlerinin kollarını kavramışlar. Altımda kollardan oluşan bir ağ oluşturuyorlar.

Yere konabilmek için onların beni yakalayabileceğine güvenmem gerekiyor. Bu insanlara ait olduğumu kabul etmeliyim. Onlara güvenmek, çelik kablodan aşağı kaymaktan çok daha cesurca bir tavır.

Omuzlarımı öne uzatıp düşüyorum. Sert bir şekilde insanların kollarına çarpıyorum. Sırtımda bilek kemiklerini ve dirsekleri hissediyorum, sonra kollarımdan kavrayıp beni ayaklarımın üzerine çekiyorlar. Beni kimin tutup kimin tutmadığını anlayamıyorum. Tek görebildiğim sırıtışlar, tek duyabildiğim coşkulu kahkahalar.

"Nasıldı?" diye soruyor Shauna omzuma vururken.

"Şey..."

Bütün üyeler gözlerini üzerime dikiyor. Rüzgarın etkisiyle, en az benim kadar dağılmış görünüyorlar, yine de karmakarışık saçları ve gözlerindeki vahşi ifade, tıpkı benim gibi adrenalinle yüklü olduklarının kanıtı. Babamın neden Cesurlar'a çılgınlar sürüsü dediğini şimdi anlıyorum. Hep birlikte hayatlarımızı tehlikeye atmanın yarattığı dostluğu, babamın anlaması mümkün değil.

"Bir daha yapıyor muyuz?" diyorum. Ağzım neredeyse kulaklarıma varmak üzere. Üyeler kahkahalarla sarsılırken ben de gülüyorum. Fedakarlar'la birlikte, hepimiz tornadan çıkmış gibi aynı tempoda merdivenleri tırmanışımızı hatırlıyorum. Oysa burası çok farklı. Burada hepimiz farklıyız. Ama yine de bir şekilde tek bir vücuduz.

Hancock Binası'na bakıyorum. Şu anda durduğum yerden çok uzak ve çatıdakileri göremiyorum.

"İşte! Geliyor!" diyor biri omzumun üzerinden bir noktayı işaret ederek. Doğrulttuğu parmağın yönünü takip ettiğimde, çelik kablodan aşağı kayan küçük ve karanlık bir şekli seçiyorum. Birkaç saniye sonra, insanın kanını donduran bir çığlık duyuyorum.

"Bahse girerim indiğinde ağlayacak."

"Zeke'nin kardeşi? Ağlayacak? Hayatta olmaz. Yumruğu tepesine yer vallahi."

"Kolunu bacağını sallıyor!"

"Boğazlanan bir kedi gibi ciyaklıyor," diyorum. Herkes yine gülüyor. Beni duyamazken Uriah'la dalga geçmek, bir parça suçluluk hissetmeme neden oluyor. Ama burada olsaydı da aynı şeyi söylerdim. Yani öyle umuyorum.

Uriah sonunda yavaşlamaya başladığında, üyelerle birlikte onu karşılamak üzere harekete geçiyorum. Altında dizilip aramızda bıraktığımız boşluğa kollarımızı uzatıyoruz. Shauna bileğimi kavrıyor. Ben başkasının kolunu yakalıyorum -kimin

kolu olduğunu kestirmem mümkün değil çünkü kollardan oluşan bir spagettinin içindeyim- ve başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Sanırım artık sana *Kasıntı* diyemeyeceğiz," diyor Shauna. Başını sallıyor. "Tris."

* * *

Akşam saati kantine doğru yürürken burnumda hala rüzgarın kokusu var. İçeri girdiğimde, bir saniyeliğine, birlikte geldiğim Cesurlar'dan oluşan kalabalığın arasında duruyorum ve kendimi onlardan biri gibi hissediyorum. Shauna bana el sallayarak veda ettiğinde kalabalık dağılıyor ve Christina, Al ve Will'in açık ağızlarıyla bana bakarak oturdukları masaya yöneliyorum.

Uriah'ın davetini kabul ettiğimde hiçbiri aklıma gelmemişti. Yüzlerindeki şaşkınlığı görmek, bir şekilde yağlarımın erimesine neden oluyor. Yine de bana sinir olmalarını istemem.

"Neredeydin?" diye soruyor Christina. "Onlarla ne işin var?"

"Uriah... bilirsin işte, bayrak takımında bizimle olan şu Cesurluk'ta doğan aday," diyorum. "Üyelerden bazılarıyla yerleşkeden çıkıyordu ve onunla gitmem için resmen yalvardı. Orada olmamdan hiç hoşlanmadılar. Lynn diye bir kız ayağımı ezdi."

"Orada olmandan hiç hoşlanmamış olabilirler," diyor Will sessizce, "ama şu anda, senden pek hoşlanıyorlarmış gibi görünüyorlar."

"Öyle," diyorum. Bunu yalanlayamam. "Yine de geri geldiğim için mutluyum."

Umarım yalan söylediğimi anlamıyorlardır. Ama sanırım anlıyorlar. Yerleşkeye dönerken yolda rastladığım bir aynada kendime şöyle bir bakmıştım. Yanaklarım ve gözlerim ışıl ışıldı ve saçlarım birbirine dolanmıştı. Çok acayip bir şey yaşadığım gayet açıkça görülebiliyor.

"Eh, Christina'nın bir Bilge'yle kapışmasını kaçırdın," diyor Al. Neşeli konuşuyor.

Aradaki gerilimi yumuşatması konusunda Al'a güvenebilirim.

"Çocuk, Fedakarlık liderleri hakkında fikrimizi sormaya gelmişti ve Christina ona yapabileceği daha önemli işler olduğunu söyledi."

"Ki tamamen haklıydı," diye ekliyor hemen Will. "Tabii çocuk, Christina'ya kıl oldu. Büyük hata."

"Hem de ne büyük," diyorum başımı sallayarak. Yeterince gülümsersem, kıskançlıklarını -ya da can sıkıntılarını ya da Christina'nın gözlerinde kıvılcımlara neden olan her neyse onu- unutturabilirim.

"Evet," diyor Christina. "Sen kendini eğlenceye kaptırmışken, ben burada eski topluluğunu savunarak pis işleri yapıyor, topluluklar arası çatışmalara engel oluyordum..."

"Haydi ama... bunu yapmak çok hoşuna gitti," diyor Will dirseğiyle onu dürterek. "Bütün hikayeyi sen anlatmazsan ben anlatacağım. Çocuk duruyordu..."

Will hikayeyi anlatırken dinliyormuş gibi sürekli başımı sallıyorum ama tek düşünebildiğim, Hancock Binası'nın tepesinden aşağı bakıp bataklığın tıpkı eski ve mutlu günlerdeki gibi suyla dolu olduğunu hayal edişim. Will'in omzunun üzerinden topluluk üyelerine bakıyorum, çatallarıyla, tabaklarındaki yemeklerden birbirlerine ikram ediyorlar.

İlk kez onlardan biri olmak için yanıp tutuşuyorum.

Böylesi de bir sonraki seviyeyi sağ salim atlatmam gerektiği anlamına geliyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şu ANDA TEK söyleyebileceğim, adaylık sürecindeki ikinci seviyenin, diğer adaylarla birlikte karanlık bir koridorda oturup kapalı bir kapının ardında bizi nelerin beklediğini merak etmekten ibaret olduğu.

Uriah karşımda oturuyor, solunda Marlene, sağında Lynn var. Birinci seviyede, Cesurluk'ta doğan adaylarla transferler ayrıydı. Ama artık eğitime birlikte devam edeceğiz. Kapının ardında kaybolmadan önce Dört böyle söylemişti.

"Pekala," diyor Lynn ayağını yere sürterek. "Hanginiz birinci oldu ha?"

Sorusunun ilk cevabı önce sessizlik oluyor, sonra Peter boğazını temizliyor.

"Ben," diyor.

"Bahse girerim seni yenebilirim." Lynn sıradan bir şeymiş gibi söylüyor bunu, bir taraftan da kaşındaki halkayı parma-

kuçlarıyla çeviriyor. "Ben ikinci oldum ama bahse girerim aramızdan herhangi biri, transferleri kolayca alt edebilir."

Kahkahamı zor bastırıyorum. Hala Fedakarlık'ta olsaydım, söylediklerinin çok kaba ve gereksiz olduğunu düşünürdüm ama Cesurlar'ın arasındayken meydan okumak, günlük sıradanlıklardan biri. Artık her an sabırsızlıkla bir sonraki mücadeleyi iple çekiyorum.

"Yerinde olsam, o kadar da emin olmazdım," diyor Peter kıvılcım saçan gözlerle. "Birinci kim oldu?"

"Uriah," diyor Lynn. "Ve ben gayet eminim. Buna kaç yıldır hazırlandığımızdan haberin var mı?"

Gözümüzü korkutmak niyetindeyse bunu iyi başarıyor. Az önceki neşemin yerinde yeller esiyor.

Peter cevap veremeden Dört kapıyı açıp "Lynn," diye sesleniyor.

Kız koridor boyunca ilerliyor, mavi ışığın altında dazlak kafası parlıyor.

"Demek sen birinci oldun," diyor Will, Uriah'a.

Uriah omuz silkiyor. "Evet. Ne olmuş?"

"Sence de siz bütün hayatınız boyunca buna hazırlanırken, bizim her şeyi birkaç haftada öğrenmek zorunda kalmamız haksızlık değil mi?" diyor Will gözlerini kısarak.

"Pek sayılmaz. Evet, birinci seviye fiziksel yeteneklerle ilgili ama ikinci seviyeye kimse hazırlanamaz," diyor Uriah. "En azından bana öyle söylendi."

Ona kimse cevap veremiyor. Yirmi dakika boyunca kimseden çıt çıkmıyor. Saatime bakarak her bir dakikayı sayıyorum. Sonra kapı yeniden açılıyor ve Dört, başka birini çağırıyor.

"Peter."

Geçen her dakika ömrümü tüketiyor. Sonunda sayımız azalıyor ve geriye sadece ben, Uriah ve Drew kalıyoruz. Drew bacaklarını sallıyor, Uriah parmaklarıyla dizinde tempo tutuyor, bense kımıldamadan durmaya çalışıyorum. Koridorun sonundaki odadan sadece mırıltılar geldiğini duyuyorum ve bunun da oyunun bir parçası olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Her fırsatta ödümüzü koparmaktan büyük zevk duyuyor olmalılar.

Kapı açıldığında Dört eliyle beni işaret ediyor. "Haydi Tris."

Duvara yaslanmaktan sırtım ağrımış, ayağa kalkıp diğer adayların yanından geçiyorum. Drew beni düşürmek için bacağını uzatıveriyor ama son saniyede üzerinden atlıyorum.

Dört omzumdan tutarak beni odaya sokuyor ve arkamdan kapıyı kapatıyor.

İçerideki manzarayı görüp gerilediğimde anında kaskatı kesiliyorum ve sırtım Dört'ün göğsüne çarpıyor.

Odanın ortasında, tıpkı yetenek sınavındakine benzer metal bir koltuk var. Yanında da tanıdık bir makine. Bu odada ayna yok, hatta neredeyse ışık bile yok. Köşedeki bir çalışma masasında bilgisayar ekranı duruyor.

"Otur," diyor Dört. Kolumu sıkıp beni itekliyor.

"Ne simülasyonu bu?" diyorum sesimi titretmemeye çalışarak. Başaramıyorum.

"Korkularınla yüzleşmek deyimini hiç duymuş muydun?" diyor. "Bunu sözlük anlamında algılarız. Simülasyon sana, korkunç bir durumun ortasında duygularını kontrol edebilmeyi öğretecek."

Titreyen elimi alnıma bastırıyorum. Simülasyonlar gerçek değildir, gerçek bir tehlike yaratmıyorlar, yani mantıken korkmamam gerekir ama tepkim daha içsel bir şey. Koltuğa yürürken neredeyse ayaklarım geri geri gidiyor. Sonunda oturup başımı arkalığına yaslıyorum. Metalin soğuğu, giysilerimin üstünden tenime sızıyor.

"Hiç yetenek sınavı yönettin mi?" diyorum. Bunu yapabilecek nitelikte olduğunu biliyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Mümkün olduğunca Kasıntılar'dan uzak durmaya çalışıyorum."

Neden insanların Fedakarlar'ı görmezden gelmeye çalıştığını anlayamıyorum. Cesurluk, hatta Dürüstlük'teki insanlar cesaretleri ve dobralıklarıyla hep biraz tuhaf karşılanır ama Fedakarlar'ın nesi var ki?

"Neden?"

"Gerçekten cevap vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Soru sorulmasını istemiyorsan, neden havada kalan cevaplar veriyorsun?"

Parmakları ensemi yalıyor. Bütün bedenim geriliyor. Şefkatli bir dokunuş mu bu? Hayır –saçlarımı yana almaya çalışıyor. Bir şeye vurduğunda başımı çevirip bakıyorum. Dört'ün elinde uzun iğneli bir şırınga var, başparmağı hazır olda bekliyor. Şırınganın içindeki sıvı açık turuncu…

"İğne mi?" Ağzım kuruyor. İğneden genellikle korkmam ama bu devasa boyutlarda.

"Burada daha ileri sürüm bir simülasyon kullanırız," diyor. "Farklı bir serum, kablolar ya da elektrotlar yok."

"Kablolar olmadan nasıl çalışıyor?"

"Eh, kablolar *bende*, o yüzden neler olup bittiğini görebiliyorum," diyor. "Sana verdiğim serumun içinde bilgisayara veri gönderen küçük bir verici var."

Kolumu tutup iğnenin ucunu boynumdaki ince deriye batırıyor. Bütün boğazıma korkunç bir ağrı yayılıyor. Yüzümü ekşitip sakince yüzüne odaklanmaya çalışıyorum.

"Serum, altmış saniye içinde etkisini gösterecek. Bu simülasyon, yetenek sınavındakinden farklı," diyor. "İçindeki vericinin yanı sıra serum, beynin merkezinde badem şeklindeki bölgeyi etkiliyor. Bu bölge, korku gibi olumsuz duygularının işlendiği yer ve sanrılar burada üretiliyor. Beynin elektriksel faaliyetleri bilgisayara aktarılıyor. Böylece bilgisayar, sanrılarını görüntüye dönüştürüyor ve ben de olan biteni gözlemliyorum. İşimiz bittikten sonra kayıtları Cesurluk yönetimine göndereceğim. Sen sakinleşene kadar

uyuyacaksın –yani önce kalp atışının ve nefesinin düzelmesi gerekiyor."

Kelimelerini takip etmeye çalışıyorum ama kafam allak bullak. Korkunun bütün bilinen belirtilerini hissediyorum. Avuçlarım terliyor, kalp atışlarım hızlanıyor, göğsüm sıkışıyor, ağzım kuruyor, boğazıma bir yumruk yerleşiyor, nefes almakta zorlanıyorum.

Dört, iki elini kafamın iki yanına koyuyor ve üzerime eğiliyor. "Cesur ol Tris," diye fısıldıyor. "İlk seferi, her zaman en zorudur."

Gördüğüm son şey gözleri oluyor.

+ + +

Belime kadar yükselen kuru otlarla kaplı bir tarladayım. Havadaki duman kokusu genzimi yakıyor. Gökyüzünün safra rengindeki görüntüsü gerginliğimi artırıyor. Bütün bedenimle gökyüzünden mümkün olduğunca uzak kalmak istiyorum.

Bir hışırtı duyuyorum, sanki rüzgarın yapraklarını karıştırdığı bir kitap gibi. Hava durgun ve sessiz, ne soğuk ne sıcak –buna hava bile demek zor, yine de nefes alıp verebiliyorum. Başımın üzerinden bir gölge geçiyor.

Bir şey omzuma konuyor. Ağırlığını ve sivri pençelerini hissettiğimde, üzerimden silkelemek için kolumu öne savurarak kovalama hareketi yapıyorum. Elim değdiğinde yumuşak ve kırılgan bir şey hissediyorum. Bir tüy. Dudağımı ısırıp yana bakıyorum. Kolumun yarısı boyunda siyah bir kuş, başını çevirip boncuk gibi gözlerini bana dikiyor.

Dişlerimi sıkıp kargaya tekrar vuruyorum. Pençelerini omzuma geçirip yerinden kımıldamıyor. Acıdan çok öfkeyle çığlık atıyorum ve kargaya iki elimle birden vuruyorum. Ama kuş, azimli bir şekilde, gözlerini benden ayırmadan omzumda kalıyor. Tüyleri kirli sarı ışıkta parıldıyor. Gök gürlüyor ve yere düşen damlaların seslerini duyuyorum, oysa yağmur falan yağmıyor.

Gök aniden kararıyor. Sanki güneşin önünü bulutlar kapatmış gibi her yeri koyu gölgeler sarıyor. Başımı kargadan uzak tutmaya çalışırken yukarı bakıyorum. Bir karga sürüsü kasırga gibi üzerime doğru geliyor. Açık gagaları ve çıkardıkları pençeleriyle büyük bir orduyu andırıyorlar. Hep bir ağızdan gaklıyor, etraftaki bütün sesleri bastırıyorlar. Kargalar aynı anda yere doğru inişe geçiyor. Boncuk gibi parıldayan yüzlerce siyah göz görüyorum.

Kaçmaya çalışıyorum ama ayaklarım yere yapışmış sanki, omzumdaki karga gibi yerimden kıpırdayamıyorum. Kargalar etrafımı sararken çığlıklar atıyorum. Kanat sesleri kulaklarımda patlıyor, omuzlarımı gagalıyorlar, pençeleri giysilerimi yırtıyor. Gözümden yaş gelene kadar bağırırken kollarımı havada savuruyorum. Ellerim kuşlara değiyor ama bir şey olmuyor, çok fazlalar. Ben tek başınayım. Parmakuçlarımı ısırıyor, üzerime yükleniyorlar. Kanatlarıyla ensemi dövüyor, pençeleriyle saçlarımı çekiştiriyorlar.

Kuşlara karşı koymaya çalışırken yere kapaklanıp kollarımla başımı koruyorum. Etrafımda çığlıklar atarak uçuşuyorlar. Otların kıpırdadığını hissediyorum. Kargalardan biri, kolumun altından yol bulmaya çalışıyor. Gözümü açtığım anda yüzüme saldırıyor, gagasıyla burnumu ısırıyor. Kanım otların üzerine damlarken hıçkırıyorum, sonra avcumla hayvana vuruyorum ama başka bir karga diğer kolumun altından giriyor ve pençelerini gömleğimin önüne geçiriyor.

Çığlık atıyorum, hıçkırıyorum.

"İmdat!" diye uluyorum. "İmdat!"

Kanat sesleri, kulaklarımda çınlayan bir kükremeye dönüşüyor. Bütün bedenim alev gibi yanıyor. Kargalar her yerde ve düşünmek bir yana dursun, nefes bile alamıyorum. Nefes almak için ağzımı açtığımda tüyler ağzıma, boğazıma, ciğerlerime doluyor ve damarlarımdaki kanı, bir cesedinki gibi ağırlaştırıyor.

"İmdat," diye hıçkırıp çığlık atıyorum. Aklımı kaçırmış gibiyim, mantıklı düşünemiyorum. Ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum. Derim yanıyor, yaralanıyorum. Gaklama sesleri o kadar gürültülü ki kulak zarlarım patlayacak gibi. Ama ölmüyorum ve bunun gerçek olmadığını hatırlıyorum, oysa çok gerçek gibi hissettiriyor. Fazlasıyla gerçek. *Cesur ol.* Dört'ün sesi kafamın içinde yankılanıyor. Tüylerin arasından nefes almaya çalışırken ona sesleniyorum, "Yardım et!" Ama yardım falan gelmeyecek, tek başınayım.

Sakinleşene kadar uyuyacaksın, diye devam ediyor Dört'ün sesi. Öksürüyorum, suratım ağlamaktan sırılsıklam ve başka bir karga daha kollarımın arasından saldırdığında keskin gagasını ağzımda hissediyorum. Gaga, dudaklarımı geçip dişlerimi çiziyor. Karga başını ağzıma sokmaya çalışırken bütün gücümle ısırıyorum, tadı iğrenç. Tükürüp dişlerimi sıkarak siper ediyorum ama şimdi de dördüncü bir karga ayaklarıma saldırıyor, beşincisiyse kaburgalarımı deşiyor.

Sakinleş. Sakinleşemem, yapamam. Başım çatlayacak gibi.

Nefes al. Ağzımı sımsıkı kapalı tutup burnumdan nefes alıyorum. Saatlerdir bu tarlada yalnızım, belki günler geçmiştir. Nefesimi burnumdan dışarı veriyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Atışlarını yavaşlatmam lazım. Tekrar nefes alıyorum. Yüzüm sırılsıklam.

Hıçkırarak kendimi ilerlemeye zorluyorum, yerde sürünürken otlar etime batıyor. Kollarımı uzatıp nefes alıyorum. Kargalar yan taraflarıma saldırıyor, solucanlar gibi altıma girmeye çalışıyorlar. Sonunda pes edip istediklerini yapmalarına izin veriyorum. Kanat çırpmalarına, gaklamalarına, gagalamalarına ve pençelerini etime batırmalarına izin veriyorum. Yavaş yavaş kaslarımı gevşetirken, gagalanmış bir et parçası olmamak için güç topluyorum.

Çektiğim acı beni bezdiriyor.

Gözlerimi açtığımda metal koltukta oturduğumu fark ediyorum.

Çığlık atarak kargaları kovalamak için kollarımı ve başımı sallıyorum ama artık kuşlar yok. Oysa hala kanatlarının ensemi yaladığını, pençelerinin omuzlarıma ve etime saplandığını hissedebiliyorum. İnleyip dizlerimi göğsüme çekiyorum ve yüzümü ikisinin arasına gömüyorum.

Omzuma bir el dokunuyor, anında yumruğumu savuruyorum ve hem sert hem yumuşak bir şeye vuruyorum. "Dokunma bana!" Hıçkırıyorum.

"Bitti," diyor Dört. Eli tuhaf bir şekilde saçlarımın üzerinden kayıyor. Aklıma, her gece uyumadan babamın beni öpüp saçlarımı okşaması geliyor. Annemin makasla saçlarımı kısaltırken dokunuşunu hatırlıyorum. Ellerimle kollarımı sıvazlıyorum. Orada olmadıklarını bildiğim halde, hala üzerimdeki tüyleri silkelemeye çalışıyorum.

"Tris."

Metal koltuğun üzerinde öne arkaya sallanıyorum.

"Tris, seni yatakhaneye geri götüreceğim, tamam mı?"

"Olmaz!" diye patlıyorum. Başımı kaldırıp ateş saçan gözlerle ona bakıyorum, gerçi gözyaşlarımın arasından onu hayal meyal görebiliyorum. "Beni göremezler... Bu halde göremezler..."

"Ah, sakinleş," derken gözlerini deviriyor. "Seni arka kapıdan geçireceğim."

"Yardımına ihtiyacım..." Başımı iki yana sallıyorum. Bedenim sarsılıyor ve kendimi çok güçsüz hissediyorum. Ayağa kalkabileceğimden bile emin değilim, yine de denemem gerek. Yatakhaneye birinin kolunda giren tek kişi olamam. Beni görmeseler bile mutlaka öğrenirler, hakkımda konuşurlar...

"Saçma."

Kolumdan tutup beni koltuktan kaldırıyor. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları kovalamaya çalışıyorum, elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum ve beni bilgisayar ekranının arkasındaki kapıya götürmesine izin veriyorum.

Konuşmadan bir koridorda yürüyoruz. Yatakhaneden birkaç metre önce kolumu kurtarıp duruyorum.

"Bana bunu neden yaptın?" diyorum. "Amacın neydi ha? Cesurluk'u seçerken haftalar boyu sürecek işkencenin altına imza attığımı bilmiyordum!"

"Ödlekliğin hakkından gelmenin kolay olduğunu mu sanıyordun?" diyor sakince.

"Bu ödlekliğin hakkından gelmek falan değil! Ödleklik, gerçek hayatta nasıl karar verdiğinle ilgili bir şey. Ve gerçek hayatta kargaların öldüresiye saldırısına uğramam Dört!" Ellerimi yüzüme bastırıp avcumun içine hıçkırıyorum.

Bir şey demeden, ben ağlarken yanımda duruyor.

Birkaç saniye sonra ağlamayı kesip yine yüzümü siliyorum. "Eve gitmek istiyorum," diyorum zayıf bir sesle.

Ama eve gitmek artık bir seçenek değil. Ya burada kalacağım ya da topluluksuzların harabelerinde onlarla birlikte yaşayacağım.

Bana bakarken gözlerinde anlayışa dair bir ipucu yok. Sadece bana bakıyor. Loş koridorda gözleri simsiyah, ağzıysa incecik bir çizgi gibi görünüyor.

"Korkunç bir anda düşünebilmeyi öğrenmek," diye başlıyor, "kasıntı ailenin bile öğrenmesi gereken önemli bir ders. Bu yüzden sizi eğitiyoruz. Öğrenemeyeceksen, buradan defolup gitmen gerekir. Çünkü seni aramızda istemeyiz."

"*Deniyorum.*" Çenem titriyor. "Ama başaramadım. Başaramıyorum."

Dört, sıkıntıyla iç çekiyor.

"Sence simülasyonda kaldığın süre ne Tris?"

"Bilmiyorum." Başımı iki yana sallıyorum. "Yarım saat mi?"

"Üç dakika," diye yanıtlıyor. "Diğer adaylardan üç kat daha hızlı çıktın. Her neysen, başarısız olmadığın kesin."

Üç dakika mı?

Hafifçe gülümsüyor. "Yarın daha iyi olacak. Göreceksin."

"Yarın mı?"

Sırtıma dokunuyor ve beni yatakhaneye yönlendiriyor. Parmakuçlarını gömleğimin üzerinden hissedebiliyorum. Nazik dokunuşu, bir an için kuşları unutmamı sağlıyor.

"Senin ilk sanrın neydi?" diye soruyorum ona yan yan bakarak.

"Ne diye değil, kim diye sorman gerekirdi." Omuz silkiyor. "Önemli değil."

"Ve o korkunun hakkından geldin mi?"

"Henüz gelemedim." Yatakhanenin kapısına vardığımızda sırtını duvara dayayıp ellerini cebine sokuyor. "Belki de hiç gelemeyeceğim."

"Demek korkuların kaybolduğu falan yok, öyle mi?"

"Bazen kaybolurlar. Bazen de yeni korkular, eskilerin yerine yerleşir." Başparmağını kemerine takıyor. "Ama buradaki amaç korkusuz olmak değil. Öyle bir şey mümkün değil. Önemli olan, korkunu kontrol edebilmek ve hakkından gelebilmek."

Başımı sallıyorum. Cesurlar'ın korkusuz olduklarını sanıyordum. En azından öyle görünmeye çalışıyorlar. Ama belki korkusuz olmak sandığım şey, korkunun kontrol altında tutulmasıdır.

"Her neyse, zaten simülasyonda gerçek korkuların nadiren karşına çıkar," diye ekliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, sen kargalardan korkuyor muydun?" diyor yarım bir gülümsemeyle. Gülümsemesinin sıcaklığı gözlerinden yansıdığında, eğitmenim olduğunu unutuveriyorum. Şu anda karşımda, beni yatakhaneye bırakırken öylesine lafladığım bir genç var. "Bir karga görsen, çığlıklar atarak kaçar mısın?"

"Hayır. Sanmıyorum." Ona daha yakın durmak isteğimin hiçbir mantıklı sebebi yok. Yine de ona yakın durmanın nasıl

bir his olduğunu merak ediyorum. Sadece içimden öyle yapmak geçiyor.

Aptallık etme, diyor kafamın içinde bir ses.

Bir adım atıp ben de duvara yaslanıyorum ve başımı çevirerek ona bakıyorum. Dönme dolaptaki gibi, aramızda ne kadar mesafe olduğunu biliyorum. On beş santim. Biraz eğiliyorum. On beş santimden daha az. Sıcaklığını hissediyorum, sanki bu kadar yaklaşmışken bana bir tür enerji aktarıyor.

"Peki, ben aslında neden korkuyorum?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Bunu sadece sen bilebilirsin."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bir düzine şeyden korkuyor olabilirim ama hangisinin gerçek olduğunu bilmiyorum. Hatta artık bir şeyden korkup korkmadığımı bile kestiremiyorum.

"Cesur olmanın bu kadar zorlu olacağını bilmiyordum," diyorum ve bir saniye sonra bunu söylemiş olmama şaşırıyorum. Cesur olmayı kabullenmeme şaşırıyorum. Yanağımı ısırıp dikkatle Dört'e bakıyorum. Bunu ona söylemek bir hata mıydı?

"Söylediklerine göre, önceden böyle değilmiş," diyor omzunu kaldırarak. İtirafımdan rahatsız olmuşa benzemiyor. "Cesur olmak yani."

"Değişen ne?"

"Liderlik," diyor. "Eğitimlerin kontrolünü elinde tutan kişi, Cesurluk davranış standartlarını da belirliyor. Altı yıl önce Max ve diğerleri, daha rekabetçi ve vahşi olması için eğitim yöntemlerini değiştirdi. Söylediklerine göre, bu yöntemle insanların dayanıklılıklarını test edeceklermiş. Ve bu değişiklik, Cesurluk'taki bütün önceliklerin değişmesine neden oldu. Bahse girerim, liderlerin yeni gözdesinin kim olduğunu tahmin edemezsin."

Cevap çok açık: Eric. Onu vahşi ve zalim olmak üzere eğittiler. Ve şimdi de Eric, bizi vahşi ve zalim olmak üzere eğitiyor.

Dört'e bakıyorum. Eğitim yöntemleri ona işlememiş.

"Peki, adaylık sürecinde sen birinci olduysan," diyorum, "Eric kaçıncı oldu?"

"İkinci."

"Yani liderlik için onların ikinci tercihiydi." Yine yavaşça başımı sallıyorum. "Sense ilk."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İlk gece akşam yemeğinde Eric'in davranış şekli. Kıskançlık. İstediğini elde etmiş olmasına rağmen, seni kıskandığını hissettim."

Dört, söylediklerime karşı çıkmıyor. Haklı olmalıyım. Liderlerin önerdiği pozisyonu neden kabul etmediğini sormak istiyorum. Doğal bir lider olduğu açıkken, neden o pozisyona bu kadar karşı olduğunu merak ediyorum. Ama Dört'ün kişisel sorular karşısında nasıl davrandığını biliyorum.

Burnumu çekip yüzümü bir kez daha siliyorum ve saçlarımı parmaklarımla tarıyorum.

"Ağladığım belli oluyor mu?" diyorum.

"Hmm." Yüzümü incelemek istercesine gözlerini kısıyor. Dudaklarının kenarında bir sırıtış beliriyor. İyice yaklaştığında neredeyse aynı havayı soluyoruz – tabii nefes almayı hatırlayabildiğimde.

"Hayır Tris," diyor. Sırıtışı ciddileşiyor ve ekliyor. "Çelik kadar sert görünüyorsun."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İçeri girdiğimde, adayların -Cesurluk'ta doğanlar dahil- ranzaların arasındaki koridorda Peter'ın etrafına toplandığını görüyorum. İki eliyle bir parça kağıdı havaya kaldırmış, okuyor.

"*Fedakarlık çocuklarının toplu göçü, ne görmezden gelinebilir ne de bir tesadüf olarak adlandırılabilir,*" diye okuyor. "*Andrew Prior'ın iki çocuğu Beatrice ve Caleb Prior'ın transfer olması, Fedakarlık değerleri ve öğretilerinin geçerliliğine dair soruları akla getiriyor.*"

Sırtım ürperiyor. Kalabalığın kenarında duran Christina omzunun üzerinden baktığında beni fark ediyor. Endişeli gözlerle bana bakıyor. Olduğum yerde kalıyorum. Babam. Bilgeler şimdi doğrudan babama saldırıyor.

"*Böylesi önemli konumda olan bir adamın çocukları, onlara sunulan hayatın kabul edilebilir bir hayat tarzı olmadığına ne-*

den karar versin ki?" diye devam ediyor Peter. "*Cesurluk adaylarından Molly Atwood'a göre bu, dengesiz yetiştirilme ve kötü terbiyenin sonucu. Beatrice'i uykusunda sayıklarken duydum, diyor Molly. Babasına durmasını söylüyordu. Ne olduğunu bilmiyorum ama kabus gördüğü kesindi.*"

Demek Molly'nin intikamı buymuş. Christina'nın bağırdığı Bilgelik muhabirine konuşmuş olmalı.

Sırıtıyor. Dişleri fazlasıyla çarpık. Dişlerini dağıtmış olsaydım ona iyilik yapmış olurdum.

"Ne?" diye dikleniyorum. Ya da diklenmeye çalışıyorum ama sesim boğuk ve cırtlak çıkıyor. Boğazımı temizledikten sonra tekrarlıyorum. "*Ne?*"

Peter okumayı bırakınca birkaç kişi bana doğru dönüyor. Christina gibi bazıları bana acıyarak bakıyor, kaşlarını çatmışlar, dudakları aşağı doğru kıvrılmış. Ama çoğu pis pis sırıtıyor ve birbirlerine imalı imalı bakıyorlar. En son Peter, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönüyor.

"Ver şunu bana," diyorum elimi uzatarak. Yüzüm yanıyor.

"Ama daha bitirmedim," diyor kahkaha atarak. Gözleriyle yine kağıdı tarıyor. "*Aranan cevap, ahlaken çökmüş bir adamın davranışlarında olmayabilir belki. Ama bütün bir topluluğun çöken ideallerini tartışmak gerekir. Belki de şehrimizi, bizi zenginleştirmekten çok yoksullaştırmaya çalışırken, kendimizi beyinlerimizi yıkayan tiranların eline teslim ettiğimiz gerçeği, sorunun gerçek cevabıdır.*"

Peter'ın üzerine atılıyorum ve kağıdı elinden kapmaya çalışıyorum. Ama elini başımın üzerinde olabildiğince havaya kaldırdığı için sıçramadan ulaşamam. Hayır, sıçramayacağım. Bunun yerine topuğumu ayak parmaklarının üzerine indiriyorum. Boğuk bir homurtu salarak dişlerini sıkıyor.

Sonra Molly'nin üzerine saldırıyorum. Ani hareketimin onu şaşırtıp yere yıkmaya yeteceğini umuyorum. Ama ona ulaşamadan, Will'in soğuk elleri belime dolanıyor.

"O benim *babam*!" diye haykırıyorum. "Babam o benim, seni ödlek!"

Will ayaklarımı yerden kesip beni Molly'den uzaklaştırıyor. Nefesim sıklaşıyor ve kağıdı kapmak için son bir hamle yapıyorum. Peter'ın tek bir kelime daha okumasını istemiyorum. O kağıdı yakmam, yok etmem lazım. Bunu yapmalıyım.

Will beni odadan dışarı sürükleyerek koridora çıkarıyor, tırnakları etime batıyor. Kapı arkamızdan kapandığında beni bırakıyor, ben de bütün gücümle onu itiyorum.

"Ne yani? O lanet olasıca Dürüstlük yazısına karşı kendimi savunamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır," diyor Will. Kapının önünde duruyor. "Yatakhanede isyan çıkarmadan önce sana engel olmamın daha iyi olacağını düşündüm. Sakinleş."

Gülmeden edemiyorum. "Sakinleşmek mi? *Sakinleşmek* mi? Orada *ailem* hakkında konuşuyorlar, topluluğum *hakkında* atıp tutuyorlar!"

"Alakası yok." Gözlerinin altında karanlık torbalar oluşmuş, çok yorgun görünüyor. "Eski topluluğundan bahsediyorlar ve ne derlerse desinler, yapabileceğin hiçbir şey yok. O yüzden duymazdan gelsen daha iyi olur."

"Söylediklerini duymadın mı?" Yanaklarım artık yanmıyor ve nefes nefese değilim. "Aptal eski-topluluğun artık sadece Fedakarlık'a hakaret etmekle yetinmiyor. Resmen hükümeti düşürmeye çalışıyorlar."

Will gülüyor. "Hayır, çalışmıyorlar. Fazla kibirli ve kalın kafalılar, zaten bu yüzden onları terk ettim. Ama devrimci oldukları asla söylenemez. Sadece daha çok söz hakkı istiyorlar, hepsi bu. Ve Fedakarlık onları dinlemeyi reddettiği için güceniyorlar."

"İnsanların dinlemesini değil, fikirlerini olduğu gibi kabul etmelerini istiyorlar," diye cevap veriyorum. "Sen de söylediklerini kabul ettirmek için insanlara zorbalık yapmamalısın." Elimi yanağıma bastırıyorum. "Ağabeyimin onlara katıldığına inanamıyorum."

"Hey. O kadar da kötü değillerdir," diyor sertçe.

Başımı sallıyorum ama ona inanmıyorum. Will gayet iyi biri gibi görünüyor ama Bilgelik'ten aklı başında birinin çıkabileceğini hayal bile edemiyorum.

Kapı tekrar açıldığında Christina'yla Al dışarı çıkıyor.

"Dövme yaptırma sırası bende," diyor Christina. "Bizimle gelmek ister misin?"

Saçlarımı elimle düzeltiyorum. Yatakhaneye geri dönemem. Will kapının önünden çekilse bile, içeridekiler sayıca dövüşemeyeceğim kadar kalabalık. Tek çarem onlarla gitmek ve Cesurluk yerleşkesinin dışındaki dünyada olup bitenleri unutmak. Yeterince sorunum varken, bir de ailemle ilgili sorunları dert etmemem gerekir.

+ - +

Önümde Al, Christina'yı omzuna alıyor. Kalabalığı yarıp geçerken Christina ciyaklıyor. Onları görenler hemen yoldan çekiliyor.

Omzum hala yanıyor. Christina, Cesurluk mührünü omzuma dövdürmem için beni ikna etti. Mühür, içinde alev şekli olan bir daire. Annem boynumdaki dövmeyi gördüğünde bir şey dememişti, o yüzden artık dövme yaptırma konusunda fazla çekincem yok. Dövmeler burada hayatın bir parçası, tıpkı dövüşmeyi öğrenmenin eğitimimin bir parçası olması gibi.

Christina aynı zamanda, omuzlarımı ve gerdanımı açıkta bırakan bir askılı almam için ısrar etti. Gözlerime siyah kalem çekti. Artık makyaj yapmaya da karşı değilim. Çünkü artık bunları yapmak hoşuma gidiyor.

Will'le birlikte, Christina ve Al'ın arkasından yürüyoruz.

"Yeni bir dövme yaptırdığına inanamıyorum," diyor başını iki yana sallayarak.

"Niyeymiş o?" diyorum. "Kasıntı olduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü... hassassın." Gülümsüyor. Düzgün dişleri bembeyaz. "Eee, bugünkü korkun neydi Tris?"

"Bir dolu karga," diye yanıtlıyorum. "Senin?"

Gülüyor. "Bir dolu asit."

Ne demek istediğini sormuyorum.

"Gerçekten acayip bir sistem," diyor. "Temelde, beyin sinirlerindeki bocalama korkuyu yaratıyor ve ön lobun karar veriyor. Ama simülasyon, beyninde gerçekleşen sanal bir şey, yani yaşadıklarını başkasının yarattığını biliyorsun ama sonuçta bu sensin, bunu kendine sen yapıyorsun ve..." Susuyor. "Kusura bakma. Tam bir Bilge gibi konuşuyorum. Alışkanlık işte."

Omuz silkiyorum. "İlginçmiş."

Al neredeyse omzundan düşürecek gibi olduğunda, Christina tutunabileceği ilk şeye yapışıyor, yani Al'ın suratına. Al yalpalayıp Christina'nın bacaklarını daha sıkı tutuyor. İlk bakışta Al mutluymuş gibi görünüyor ama gülümsemesinde bile ağır bir şeyler var. Onun için endişeleniyorum.

Dört'ün kanyonun kenarında bir grup insanla birlikte olduğunu görüyorum. Öyle çok gülüyor ki dengesini sağlayabilmek için korkuluğa tutunuyor. Elindeki şişeye ve yüzündeki ışıldamaya bakılırsa içmiş olmalı ya da sarhoş olmak yolunda emin adımlarla ilerliyor. Dört'ün bir asker kadar disiplinli ve sert biri olduğunu düşünmeye, onun henüz on sekiz yaşında olduğunu unutmaya başlamıştım.

"Amanın," diyor Will. "Eğitmen alarmı."

"En azından Eric değil," diyorum. "Muhtemelen hemen arenaya çıkmamızı falan isterdi."

"Aynen. Ama Dört'ten de korkuyorum. Peter'ın başına tabancayı dayadığı günü hatırlıyor musun? Sanırım Peter altına işemiştir."

"Hak etmişti," diyorum duygusuzca.

Will benimle tartışmıyor. Belki birkaç hafta önce söylediklerime karşı çıkardı. Ama artık hepimiz, Peter'ın neler yapabileceğini çok iyi biliyoruz.

"Tris!" Dört bana sesleniyor. Yarı şaşkınlık yarı korkuyla Will'le bakışıyoruz. Dört, korkuluğu bırakıp bana doğru yürüyor. Al ve Christina önümüzde koşmayı bırakıyor. Sonra Christina yere iniyor. İzledikleri için onları suçlayamam. Orada dört kişiyiz ve Dört, sadece benimle konuşuyor.

"Farklı görünüyorsun." Genelde akıcı olan konuşması şimdi biraz daha ağır.

"Sen de öyle," diyorum. Ve gerçekten öyle –daha rahatlamış, daha genç görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ölümle cilveleşiyorum," diyor kahkaha atarak. "Kanyonun kenarında içiyorum. Sanırım bu kötü bir fikir."

"Hayır, değil." Dört'ün bu halinden hoşlandığımı sanmıyorum. Ona yakıştıramıyorum.

"Bir dövmen olduğunu bilmiyordum," diyor boynuma bakarak.

Şişeden bir yudum alıyor. Nefesi yoğun ve keskin kokuyor. Tıpkı topluluksuz adamınki gibi.

"Doğru. *Kargalar*," diyor. Omzunun üzerinden, onsuz eğlenmeye devam eden arkadaşlarına bakıyor. Benimkiler, onlar kadar eğlenmiyor. Dört konuşmaya devam ediyor. "Bize takıl derdim ama beni bu halde görmemen gerekirdi."

Neden onlara takılmamı istediğini sormak istiyorum. Ama cevabın, elindeki şişeyle alakası olduğundan kuşkulanıyorum.

"Hangi halde?" diye soruyorum. "Sarhoşluğundan mı bahsediyorsun?"

"Evet... şey, hayır." Sesi yumuşuyor. "Benim gerçek halim, sanırım."

"Görmemiş gibi yaparım."

"Çok naziksin." Dudaklarını kulağıma yapıştırıyor, "İyi görünüyorsun Tris."

Sözleri beni şaşırtıyor, kalbim tekliyor. Keşke teklemese çünkü kayan gözlerine bakılırsa Dört ne söylediğinin farkında bile değil. Gülüyorum. "Bana bir iyilik yap ve kanyondan uzak dur, tamam mı?"

"Elbette." Bana göz kırpıyor.

Kendimi tutamıyorum. Gülümsüyorum. Will boğazını temizliyor. Ama çoktan arkadaşlarına doğru yürümeye başlayan Dört'ten gözlerimi alamıyorum.

Sonra Al, yuvarlanan bir kaya gibi üzerime atılıyor ve beni omzuna atıyor. Yüzümü ateş basarken ciyaklıyorum.

"Haydi bakalım küçük kız," diyor Al. "Seni akşam yemeğine götürüyorum."

Avuçlarımı Al'ın sırtına yerleştiriyorum ve oradan uzaklaşırken Dört'e el sallıyorum.

"Seni kurtardığımı sanıyordum," diyor Al koşmaya devam ederken. Sonra beni yere bırakıyor. "Bu *olan biten* de neyin nesiydi?"

Neşeli gibi görünmeye çalışıyor ama sorusu neredeyse hüzünlü. Hala benim için bir şeyler hissediyor.

"Evet, hepimiz bunun cevabını duymak isteriz," diyor Christina cıvıldayarak. "Sana ne söyledi?"

"Hiç." Başımı iki yana sallıyorum. "Sarhoştu. Ne söylediğinin farkında bile değil." Boğazımı temizliyorum. "O yüzden sırıttım. Bu... yani onu böyle görmek çok komik."

"Doğru," diyor Will. "Yoksa ona karşı..."

Sözünü bitiremeden Will'in kaburgalarına dirseğimi geçiriyorum. Dört'ün iyi göründüğümü söylemesini duyabilecek kadar yakınımızdaydı. Bunu ortalık yerde söylemesini istemiyorum, özellikle de Al'ın yanındayken. Al'ın kendini daha kötü hissetmesini istemem.

Evdeyken, ailemle birlikte sakin ve keyifli akşamlar geçirirdim. Annem, komşu çocukları için atkı örerdi. Babam, Caleb'ın ödevlerine yardım ederdi. Şöminede ateş, yüreğimde huzur vardı. Yapmam gereken şeyi yapıyordum ve her şey sakindi.

İriyarı bir oğlan tarafından omza atılıp hiç taşınmamıştım, akşam yemeğinde hiç karnım ağrıyana kadar gülmemiştim, aynı anda hep bir ağızdan konuşan insanları hiç dinlememiştim. Huzurda bastırılmışlık var, buradaysa özgürlük.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nefesimi burnumdan veriyorum. Sonra tekrar alıyorum, veriyorum. Tutuyorum.

"Bu sadece bir simülasyon Tris," diyor Dört sakince.

Yanılıyor. Son simülasyon, uyurken ve uyanıkken hayatıma sızdı. Kabuslarımda sadece kargalar değil, simülasyon sırasında hissettiklerim de var artık: Dehşet ve çaresizlik, sanırım asıl korktuğum bunlar. Duştayken, kahvaltıdayken, buraya gelirken ani panik ataklar yaşıyorum. Tırnaklarımı sonuna kadar kemirdiğim için parmaklarımın uçları acıyor. Ve böyle hisseden bir tek ben değilim. Bunu açıkça görebiliyorum.

Yine de başımı sallıyorum ve gözlerimi yumuyorum.

+ + +

Karanlıktayım. Hatırladığım son şey, metal koltuk ve kolumdaki iğne. Şimdi tarla falan yok, kargalar da yok. Kalbim me-

rakla çarpıyor. Karanlıktan ne tür bir canavar fırlayarak aklımı çıkaracak? Daha ne kadar beklemek zorundayım?

Başımın birkaç metre üzerinde mavi bir küre aydınlanıyor, sonra bir başkası belirip odayı ışıkla dolduruyor. Çukur'da, hemen kanyonun yanındayım ve adaylar etrafıma toplanmış. Kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlar, boş gözlerle bakıyorlar. Christina'ya bakınıyorum ama onu aralarında göremiyorum. Hiçbiri kımıldamıyor. Hareketsizlikleri, boğazımın sıkışmasına neden oluyor.

Önümde bir şey görüyorum: Kendi soluk yansımam. Dokunduğumda, parmaklarım soğuk cama değiyor. Başımı kaldırıp bakıyorum. Tepemde bir çerçeve var. Camdan bir kutudayım. Kutuyu açıp açamayacağımı görmek için başımla itiyorum. Yerinden kımıldamıyor. Hapsolmuşum.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Burada kapalı kalmak istemiyorum. Biri önümdeki cama tıklıyor. Dört. Sırıtarak ayaklarımı gösteriyor.

Birkaç saniye önce yer kuruydu, şimdiyse bir buçuk santim yüksekliğinde suyla kaplı ve çoraplarım sırılsıklam. Suyun nereden geldiğini görmek için eğiliyorum. Ama nereden geldiği belli değil, cam kutunun altından yükselip duruyor. Tekrar Dört'e baktığımda omuz silkiyor ve adaylardan oluşan kalabalığın yanına geçiyor.

Su hızla yükseliyor. Ayak bileklerimi sarıyor. Camı yumrukluyorum.

"Hey!" diye sesleniyorum. "Beni dışarı çıkarın!"

Su, bütün serinliği ve yumuşaklığıyla çıplak baldırlarımı sarıyor. Cama daha sert vuruyorum.

"Beni çıkarın buradan!"

Christina'yı görüyorum. Yanında duran Peter'a yaslanmış, kulağına bir şeyler fısıldıyor. İkisi de gülüyor.

Su, kasıklarıma kadar geliyor. İki yumruğumla birden camı dövüyorum. Artık dikkatlerini çekmeye çalışmıyorum. Tek derdim çıkabilmek için camı kırmak. Deli gibi bütün gücümle cama vuruyorum. Geriliyorum, omzumla bir kez, iki kez, üç kez, dört kez yükleniyorum. Omzum acıyana kadar cama saldırıyor, yardım için haykırıyor, suyun belime, karnıma, göğsüme yükselişini seyrediyorum.

"İmdat!" diye çığlık atıyorum. "Lütfen! Yardım edin!"

Cama vuruyorum. Bu tankın içinde öleceğim. Titreyen ellerimi saçlarımdan geçiriyorum.

Adayların arasında Will'i görüyorum ve zihnimin gerilerinde bir gıdıklanma oluyor. Söylediği bir şeyi hatırlıyorum. *Haydi ama düşün.* Camı kırmaktan vazgeçiyorum. Nefes almak çok zor ama denemem lazım. Şu bir iki saniye içinde, mümkün olduğunca fazla havaya ihtiyacım var.

Bedenim suyun içinde ağırlıksız bir şekilde yükseliyor. Suyla birlikte tavana yükseliyorum ve çenem su içinde kaldığında başımı geri atıyorum. Sonra su her yanımı sarıp beni içine hapsediyor.

Panik yapma. Faydası yok –kalbim deli gibi atıyor, kafamın içinde binlerce düşünce uçuşuyor. Suyun altında duvarlara vuruyorum. Bütün gücümle tekmeliyorum ama su, ayağımın hareketini yavaşlatıyor.

Simülasyon senin kafanda.

Çığlık attığımda su ağzıma doluyor. Simülasyon beynimdeyse kontrolü bende olmalı. Su gözlerimi yakıyor. Adayların ifadesiz suratları bana dönük. Beni umursamıyorlar.

Tekrar çığlık atıp avcumu cama gömüyorum. Bir şey duyuyorum. Bir çatlama sesi. Elimi çektiğimde camda ince bir çizgi beliriyor. Çizginin üzerine yine vurduğumda başka bir çatlak daha oluşuyor. Bu seferki, avcumun içinden çıkarak yayılıyor. Ciğerlerim ateş yutmuşum gibi yanıyor. Cam duvarı tekmeliyorum. Çarpmanın etkisiyle ayak parmaklarım acıyor ama uzun ve dipten bir gürleme duyuyorum.

Cam patlıyor ve suyun gücüyle öne doğru uçuyorum. Hava.

Havayı yutarcasına ciğerlerime gönderirken doğruluyorum. Koltuktayım. Yutkunurken ellerimi sallayıp duruyorum. Dört, sağımda duruyor. Ama yardım etmek yerine öylece bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Ne yaptım?"

"Camı çatlattın."

"Bilmiyorum."

Dört, sonunda elini bana uzatıyor. Bacaklarımı koltuğun kenarından sarkıtıyorum ve ayağa kalktığımda dengem bozulmuyor. Sakinim.

Dört, iç geçirip dirseğimden tutuyor ve beni yarı sürükleyerek odadan çıkarıyor. Hızlı adımlarla koridorda yürürken bir anda durarak kolumu geri çekiyorum. Sessizce bana bakıyor. Israr etmezsem bana bilgi vermeyecek.

"Ne?" diye ısrar ediyorum.

"Sen Uyumsuzsun," diye yanıtlıyor.

Ona bakıyorum. Korku, elektrik gibi damarlarımda dolaşıyor. Biliyor. Ama nasıl bilebilir? Sayıklamış olmalıyım. Ağzımdan kaçırmış olmalıyım. Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım.

Normal davranmam gerekiyor. Duvara yaslanıyorum, "Uyumsuz ne?"

"Bana aptalı oynama," diyor. "Geçen defa şüphelenmiştim ama artık çok açık. Simülasyonu değiştirdin, sen Uyumsuzsun. Kayıtları sileceğim. Ama kanyonun dibinde ölü bulunmak istemiyorsan simülasyonlarda bu yeteneğini gizlemenin bir yolunu bulman gerekiyor! Şimdi, izin verirsen gitmeliyim."

Simülasyon odasına geri dönüyor ve kapıyı ardından çarpıyor. Yüreğim sanki boğazımda atıyor. Simülasyonu değiştirdim, camı kırdım. Bunun Uyumsuzluk özelliği olduğunu bilmiyordum.

O nasıl biliyor?

Kendimi zorla duvardan ayırıyorum ve koridorda ilerlemeye başlıyorum. Cevaplara ihtiyacım var ve bunları kimden alabileceğimi biliyorum.

+ +

Doğruca, Tori'yi en son gördüğüm dövmeciye yollanıyorum.

Dışarıda pek fazla insan yok çünkü genelde öğleden sonraları boş oluyor, çoğu insan ya işte ya da okulda. Dövmecide üç kişi var: Koluna aslan dövmesi yaptıran bir adam, dövmecinin kendisi ve tezgahın üzerindeki kağıtları düzenleyen Tori. İçeri girdiğimde başını kaldırıp beni görüyor.

"Selam Tris," diyor. İşine odaklandığı için beni fark etmeyen dövmeciye göz atıyor. "Gel, arkaya geçelim."

İki odayı birbirinden ayıran perdenin arkasına geçiyoruz. Odada birkaç sandalye, yedek dövme iğneleri, mürekkepler, kağıt yığınları ve çerçeveli tablolar var. Tori perdeyi çekip sandalyelerden birine oturuyor. Ben de sandalyeye oturup yapacak bir şey bulamadığım için ayağımla yerde tempo tutuyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor Tori. "Simülasyonlar nasıl gidiyor?"

"İyi aslında." Birkaç kez başımı sallıyorum. "Ama sanırım biraz fazla iyi."

"Ah."

"Lütfen anlamama yardım et," diyorum sakince. "Şey olmak ne anlama geliyor..." Duraksıyorum. Burada, "Uyumsuz" kelimesini ağzıma almamam lazım. "Ben neyim tam olarak? Ve ne olduğumun simülasyonlarla ne alakası var?"

Tori'nin yüzündeki ifade değişiyor. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Şimdi daha temkinli bakışlarla bakıyor.

"Başka bir sürü şeyin yanı sıra, sen... simülasyondayken, yaşadıklarının gerçek olmadığının farkında olanlardansın," diyor. "Simülasyonu yönlendirebilir, değiştirebilir, hatta kapatabilirsin bile. Üstelik..." Öne eğilip gözlerimin içine bakıyor. "Artık Cesur olduğun için... ölmeye eğilimi olan birisin."

Göğsüme bir ağırlık çöküyor. sanki Tori'nin ağzından çıkan her bir cümle, teker teker göğsümün üzerine yığılıyor. Öyle geriliyorum ki bir noktada artık kendimi tutamıyorum –ağlamam lazım ya da çığlık atmam ya da...

Anında sönen bir kahkaha atıyorum, "Demek öleceğim, öyle mi?"

"Şart değil," diyor Tori. "Cesurluk liderlerinin henüz senden haberi yok. Yetenek sınavı sonuçlarını hemen sistemden sildim ve elle Fedakarlık sonucunu girdim. Ama hata yapmamalısın –ne olduğunu öğrenirlerse seni hiç zaman kaybetmeden öldürürler."

Sessizce ona bakıyorum. Deli biri gibi görünmüyor. Konuşmaları kulağa dengeli geliyor, sadece bir parça telaşlı. Zaten bugüne kadar dengesiz biri olduğuna dair hiçbir şüphem olmamıştı ama yine de öyle olmalı. Doğduğumdan beri şehrimizde hiç cinayet işlenmemişti. Bunu yapabilecek birileri

varsa bile, topluluk liderlerinin bunlardan biri olması kulağa saçma geliyor.

"Paranoyakça konuşuyorsun," diyorum. "Cesurluk liderleri beni öldürmez. İnsanlar cinayet işlemez. Artık işlemiyorlar. Toplulukların amacı da bu değil mi?"

"Ah, öyle mi sanıyorsun?" Ellerini dizlerine yerleştirip doğrudan suratıma bakıyor. Yüzüne yerleşen ani bir vahşetle hatları sertleşiyor. "Ağabeyimi aldılar, seni niye almasınlar ha? Seni özel kılan ne?"

"Ağabeyini mi?" diye soruyorum gözlerimi kısarak.

"Evet. Ağabeyim. İkimiz birlikte Bilgelik'ten transfer olduk. Sadece onun yetenek sınavı belirsiz çıkmıştı. Simülasyonların son gününde, cesedi kanyonun dibinde bulundu. İntihar dediler. Ama ağabeyim eğitimde oldukça başarılıydı, başka bir adayla çıkıyordu, kısacası *mutluydu*." Başını iki yana sallıyor. "Senin de bir ağabeyin var, öyle değil mi? İntihara eğilimi olsa anlamaz mıydın?"

Caleb'ın kendini öldürdüğünü gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Düşüncesi bile komik geliyor. Caleb her ne kadar karaktersiz olsa da intihar onun için asla bir seçenek olamaz.

Tori kollarını dirseklerine kadar sıvadığı için, sağ kolundaki nehir dövmesini görebiliyorum. Onu ağabeyi öldükten sonra mı yaptırmıştı acaba? Nehir, üstesinden gelmeye çalıştığı korkularından biri mi?

Sesini alçaltıyor. "Eğitimin ikinci seviyesinde, Georgie gerçekten çok iyiydi, herkesten hızlıydı. Simülasyonun onu hiç korkutmadığını söylüyordu... Ona oyun gibi geliyordu. O yüzden eğitmenler onunla yakından ilgilenmeye başladı. Onunla konuştuktan sonra, sonuç raporunu vermek yerine bir odaya kapandılar. Sürekli onunla ilgili fısıldaşıyorlardı. Simülasyonun son gününde, Cesurluk liderlerinden biri onu kendi izlemek istedi. Ertesi gün Georgie öldü."

Camı kırmamı sağlayan nasıl bir güçse, o konuda ustalaşıp simülasyonda daha iyi olabilirim. O kadar iyi bir iş çıkarırım ki hemen eğitmenlerin dikkatini çeker. Bunu yapabilirim. Ama yapacak mıyım?

"Hepsi bu mu?" diyorum. "Mesele, sadece simülasyonu değiştirmem mi?"

"Sanmam," diyor. "Ama ben ancak bu kadarını biliyorum."

"Bu konuyu kaç kişi biliyor?" diye soruyorum Dört'ü düşünerek. "Simülasyonu yönlendirme meselesini?"

"İki tür insan biliyor," diyor Tori. "Ölmeni isteyenler. Ya da aynı deneyimi yaşayanlar. İlk elden. Ya da benim gibi ikinci elden."

Dört, cam kırma kayıtlarını sileceğini söylemişti. Ölmemi istemiyor. O da Uyumsuz mu? Ailesinden biri Uyumsuz muydu? Bir arkadaş? Bir kız arkadaş?

Düşüncelerimi kovalıyorum. Şu an aklımın karışmasına izin veremem.

"Anlamıyorum," diyorum yavaşça. "Simülasyonu yönlendirebilmem, neden Cesurluk liderlerini rahatsız ediyor?"

"Bilsem sana çoktan söylemiştim." Dudaklarını sımsıkı kapatıyor. "Öğrenebildiğim tek şey şu: Önemli olan simülasyonu değiştirmek değil. Bu yetenek, sadece daha önemli başka bir şeyin belirtisi. Asıl ilgilendikleri şey o işte."

Tori elimi tutup avuçlarının arasında bastırıyor.

"Şöyle düşün," diyor. "Bu insanlar, sana silah kullanmayı öğretti. Dövüşmeyi öğretti. Canını yakmaktan çekineceklerini mi sanıyorsun? Öldürmekten geri kalacaklarını mı sanıyorsun?"

Elimi bırakıp ayağa kalkıyor.

"Gitmem lazım, yoksa Bud sorular sormaya başlar. Dikkatli ol Tris."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ÇUKUR'UN KAPISI ARDIMDAN kapandığında yalnız kalıyorum. Seçim Töreni'nden beri bu tünelde yürümemiştim. O zaman bir ışık arayarak aksayan adımlarla nasıl yürüdüğümü hatırlıyorum. Şu anda emin adımlarla ilerliyorum. Artık ışığa ihtiyacım yok.

Tori'yle konuşmamın üzerinden dört gün geçti. O günden bu yana Bilgelik, Fedakarlık'la ilgili iki yeni yazı yayınladı. Birinci yazı Fedakarlar'ı, diğer toplulukların üyelerini, kendileri gibi insanlara dönüştürmek adına, araba ve taze meyve gibi lüks malzemeleri sakladıkları gerekçesiyle suçluyor. Okuduğumda aklıma annemi malzeme çalmakla suçlayan Will'in ablası Cara geliyor.

İkinci yazı, daha çok hükümet görevlilerini, yetiştikleri topluluklara göre seçmeyi tartışmaya açıyor ve neden sadece kendilerini özverili olarak tanımlayanların bizi yönettiğini so-

ruyor. Eskiden olduğu gibi, demokratik seçime dayalı politik sistemlere atıfta bulunuyor. Mantıklı bir yazı, bu yüzden mantık sosuyla süslenmiş bir devrim çağrısı olup olmadığından şüpheleniyorum.

Tünelin sonuna varıyorum. Son geldiğimdeki gibi deliğin üzerinde bir ağ gerili. Dört'ün beni sağlam zemine çektiği ahşap platforma doğru merdivenleri tırmanıyorum ve ağa bağlı kolu kavrıyorum. Buraya ilk geldiğimde kendimi yukarı çekebilecek kadar güçlü değildim, şimdiyse hiç zorlanmadan yukarı çıkıyorum ve ağın göbeğine yuvarlanıyorum.

Üstümde deliğin kenarında duran boş binalar ve gökyüzü var. Yıldızsız gökyüzü lacivert görünüyor. Ay da yok.

Yazılar canımı sıktı ama beni neşelendirecek arkadaşlarım var ve bu da bir şeydir. Birinci yazı çıktığında Christina, Cesurluk mutfağındaki aşçılardan birine cilveler yaptı, o da pasta savaşı yapmamıza izin verdi. İkinci yazıdan sonra, Uriah ve Marlene bana bir kağıt oyunu öğretti, sonrasındaki iki saat boyunca yemekhanede kağıt oynadık.

Ama bu gece yalnız kalmak istiyorum. Dahası buraya neden geldiğimi ve Cesur olmanın ne anlama geldiğini bilmediğim halde, binaların üstünden atlama pahasına neden burada kalmak istediğimi hatırlamak istiyorum. Altımdaki ağın deliklerinden parmaklarımı geçiriyorum.

Okulda gördüğüm Cesurlar'dan biri olmak istiyordum. Gürültücü, gözü pek ve onlar gibi özgür olmak istiyordum.

Ama onlar henüz topluluğun üyesi değildi, sadece *Cesurculuk* oyunu oynuyorlardı. O çatıdan atladığımda ben de oyun oynuyordum. Korku nedir bilmiyordum.

Son dört günde, dört korkumla yüzleştim. Yüzleşmelerden birinde kazığa bağlanmıştım ve Peter ayaklarımın altında ateş yakıyordu. Bir başkasında yine boğuluyordum, bu kez sular beni yutarken bir okyanusun ortasındaydım. Üçüncüsünde ailemin kan kaybederek yavaşça ölüşünü seyrettim. Ve dördüncüsünde, elime tutuşturulan bir silahla onları vurmam istendi. Artık korkunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

Deliğin ağzından giren rüzgar yüzümü yaladığında gözlerimi yumuyorum. Yine o çatının kenarında durduğumu hayal ediyorum. Fedakarlık gömleğimin düğmelerini çözüyorum, çıplak kollarım ortaya çıkıyor. Daha önce hiç kimsenin görmediği kadar çıplak kalıyorum. Gömleği buruşturup Peter'ın göğsüne fırlatıyorum.

Gözlerimi açıyorum. Hayır, yanılmışım. O çatıdan sadece Cesur olmak istediğim için atlamadım. Atladım çünkü zaten onlardan biriydim ve kendimi onlara ispat etmek istiyordum. Fedakar yanımın saklamamı emrettiği şeyi ortaya çıkarmak istiyordum.

Kollarımı başımın üzerinde geriyorum ve parmaklarımı yine ağa geçiriyorum. Uzatabildiğim kadar ayaklarımı uzatıyorum. Gece tenha ve sessiz, dört gündür ilk defa zihnim de öyle.

Başımı ellerimin arasına alıp derin bir nefes çekiyorum. Bugünkü simülasyon, dünkünün aynısıydı: Biri elime bir silah tutuşturdu ve ailemi vurmamı istedi. Başımı kaldırdığımda Dört'ün beni seyrettiğini görüyorum.

"Simülasyonun gerçek olmadığını biliyorum," diyorum.

"Bana açıklama yapman gerekmiyor," diye yanıtlıyor. "Aileni seviyorsun. Onlara ateş etmek istemiyorsun. Dünyadaki en mantıksız şey değil."

"Onları sadece simülasyonda görebiliyorum," diyorum. Açıklama yapmama gerek olmadığını söylese de bu korkumla yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu ona açıklamak istiyorum. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, sonra ayırıyorum. Tırnaklarımı köküne kadar yemişim –uyurken sürekli elim ağzımda. Her sabah kanayan parmaklarla uyanıyorum. "Onları özlüyorum. Sen hiç... aileni özlemedin mi?"

Dört yere bakıyor. "Hayır," diyor sonunda. "Özlemiyorum. Ama benim durumum farklı."

Bu farklılık, Caleb'ın göğsüne doğrulttuğum silahı unutmamı sağlıyor. Nasıl bir ailesi vardı ki artık onları özlemiyor?

Elim kapı kolunda durup geriye bakıyorum.

Sen de benim gibi misin? diye soruyorum sessizce. *Sen de Uyumsuz musun?*

Kelimeyi düşünmek bile tehlikeli geliyor. Gözlerini benimkilere dikiyor, saniyeler sessizce akıp gidiyor, giderek yüz hatları yumuşuyor. Kalbimin gürültüsü kulaklarımda atıyor. Ona çok uzun bakıyorum ama o da gözlerini benden ayırmıyor, sanki başkalarının duymasını istemediğimiz şeyleri söylemek için yanıp tutuşuyoruz. Hayal ediyor da olabilirim. Çok uzun bakışıyoruz –bakıştıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sakin gözlerinde kaybolduğumu hissediyorum.

Kapıyı açıp telaşla koridora kaçıyorum.

Dikkatimi bu kadar kolayca bozmasına izin vermemeliyim. Adaylıktan başka bir şey düşünemem. Simülasyonların canımı sıkması gerekiyor. Diğer adaylarda olduğu gibi, simülasyonların zihnimi ele geçirmesine izin vermeliyim. Drew geceleri uyuyamıyor –yatağında kıvrılmış olduğu halde, gözlerini duvara dikmiş yatıyor. Al her gece kabuslardan hıçkırarak uyanıyor ve yastığına gömülüp ağlıyor. Bunların yanında kendi kabuslarımın ve kemirilmiş tırnaklarımın lafı bile olmaz.

Al'ın her çığlığında uyanıyorum ve ranzanın altındaki yaylara bakarken sorunumun ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Herkes ruhen çökme aşamasına gelmişken, kendimi nasıl bu kadar güçlü hissedebildiğimi merak ediyorum. Dengemin bozulmasını engelleyen, Uyumsuz olmam mı? Yoksa başka bir şey mi?

Yatakhaneye geri döndüğümde aynı manzarayla karşılaşmayı bekliyorum: Yataklarına uzanmış ve boşluğa bakan adaylar. Oysa şu anda, odanın diğer ucunda toplanmışlar. Eric, elindeki küçük kara tahtayla önlerinde duruyor. Kara tahta

ters durduğu için ne yazdığını göremiyorum. Will'in yanında duruyorum.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyorum. Umarım yeni bir yazı falan değildir çünkü beni ve eski topluluğumu hedef alan daha fazla düşmanlığı kaldırabileceğimden emin değilim.

"İkinci seviye sıralaması," diyor Will.

"İkinci seviyeden sonra kimsenin gitmeyeceğini sanıyordum," diye tıslıyorum.

"Giden yok. Sadece ilerleme raporu gibi bir şey."

Başımı sallıyorum.

Kara tahtanın görüntüsü beni rahatsız ediyor, sanki midemde bir şey yüzüyormuş gibi geliyor. Eric, tahtayı başının üzerine kaldırıp çiviye takıyor. Kenara çekildiğinde bütün oda sessizliğe gömülüyor. Hemen, ne yazdığına bakmak için boynumu uzatıyorum.

Adım birinci sırada.

Başlar bana doğru dönüyor. Listenin devamını okuyorum. Christina ve Will, sırasıyla yedinci ve dokuzuncu. Peter ikinci. Ama aramızdaki puan farkına baktığımda bir uçurum olduğunu görüyorum.

Peter'ın ortalama simülasyon süresi sekiz dakika. Benimkiyse iki dakika kırk beş saniye.

"Tebrikler Tris," diyor Will sessizce.

Gözlerimi tahtadan ayırmadan başımla teşekkür ediyorum. Birinci sırada olduğum için memnun olmam lazım ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Peter ve arkadaşları şimdiye kadar benden nefret ettiyse, şu andan itibaren artık düşman olacaklar. Yeni Edward, benim. Sıradaki benim gözüm olabilir. Ya da daha kötüsü.

Al'ın adına baktığımda son sırada olduğunu görüyorum. Adaylar yavaşça dağıldığında Peter, Will ve Al'la baş başa kalıyorum. Al'ı teselli etmek istiyorum. Ona iyi olmamın, beynimdeki farklılıktan dolayı olduğunu söylemek istiyorum.

Peter kasılmış bir şekilde yavaşça dönüyor. Ateş saçan gözlerle baksa iyi –bakışlarında katıksız bir nefret var. Ranzasına doğru yürüyor ama son anda topuklarının üzerinde dönüp iki elini omuzlarıma koyarak beni duvara itiyor.

"Bir Kasıntı'nın önüme geçmesine izin vermeyeceğim," diye tıslıyor. Yüzlerimiz o kadar yakın ki pis nefesini alabiliyorum. "Bunu nasıl yaptın ha? Bunu nasıl becerebildin?"

Beni biraz geri çekip tekrar duvara yapıştırıyor. Bağırmamak için dişlerimi sıkıyorum, oysa ensemden belime kadar bütün sırtıma bir acı saplanıyor. Will, Peter'ı yakasından yakalayıp benden uzaklaştırıyor.

"Onu rahat bırak," diyor. "Sadece bir zorba, küçük bir kıza diklenir."

"Küçük bir kız mı?" diye alay ediyor Peter, Will'in elini iterken. "Kör müsün sen? Yoksa sadece aptal mısın? Seni de sıralamanın dışında bırakacak, sonunda Cesurluk'tan atılacaksın ve eline koca bir *hiç* geçecek çünkü küçük kızımız insanları

nasıl kullanması gerektiğini çok iyi biliyor ve senin dünyadan haberin yok. Hepimizi mahvettiğini fark ettiğinde, gel konuşalım."

Peter, fırtına gibi yatakhaneden çıkıyor. Molly'yle Drew da yüzlerindeki iğrenme ifadesiyle arkasından koşuyor.

"Teşekkürler," diyorum Will'e başımı sallayarak.

"O haklı mı?" diye soruyor alçak sesle. "Bizi kullanmaya mı çalışıyorsun?"

"Sence bunu nasıl yapabilirim?" Kaşlarımı çatıp ona bakıyorum. "Sadece herkes gibi elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Bilemiyorum." Hafifçe omuz silkiyor. "Zayıf görünerek sana acımamızı sağlamak? Sonra gücünü göstererek bizi afallatmak falan?"

"Afallatmak mı?" diye soruyorum. "Biz *arkadaşız*. Böyle bir şey yapmam."

Will bir şey söylemiyor. Bana inanmadığı belli. Tam ikna olmuyor.

"Aptallaşma Will," diyor Christina ranzasından aşağı atlayarak. Bana sevgi dolu baktığı söylenemez. "Tris rol falan yapmıyor."

Christina arkasını dönüp çıkıyor ve kapıyı ardından çarpıyor. Will de onun ardından gidiyor. Odada Al'la yalnız kalıyorum.

Birinci ve sonuncu.

Al daha önce gözüme hiç küçük görünmemişti. Oysa şu anda, düşük omuzları ve kırışmış bir kağıt gibi büzüşen gövdesiyle çok küçük görünüyor. Yatağının kenarında oturuyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum.

"Tabii," diyor.

Yüzü kıpkırmızı. Başımı çeviriyorum. Nezaketen sormuştum. Al'ın iyi olmadığını herkes anlayabilir.

"Henüz bitmedi," diyorum. "Eğer sıkı çalışırsan, sıralamada yüksele..."

Başını kaldırıp bana baktığında susuyorum. Cümlemi bitirmeye kalksam, ne söyleyeceğimi kestiremiyorum. İkinci seviyede stratejiye yer yok. Doğrudan kişiliğimizin merkezine ulaşıyor ve sahip olduğumuz cesareti test ediyor.

"Gördün mü?" diyor Al. "O kadar da kolay değil."

"Kolay olmadığını biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum," diyor başını sallayarak. Çenesi titriyor. "Senin için kolay. Bunların hepsi senin için çocuk oyuncağı."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru." Gözlerini yumuyor. "Öyle değilmiş gibi davranarak bana yardımcı olmuyorsun. Ben... bana yardımcı olabileceğinden de emin değilim."

Sağanak yağmura tutulmuşum da kıyafetlerim ıslanmaktan ağırlaşmış gibi geliyor. Kendimi taş gibi ağır, anlamsız ve işe yaramaz hissediyorum. Kimsenin ona yardım edemeyece-

ğini mi söylemeye çalışıyor, yoksa özellikle benim yardım edemeyeceğimi mi söylüyor, kestiremiyorum. Ama iki olasılık da hoşuma gitmiyor. Ona yardım etmek istiyorum. Yine de buna gücüm yetmiyor.

"Ben..." diye başlıyorum özür dilemek için. Ama ne için özür dileyeceğim? Ondan daha cesur olduğum için mi? Ne söyleyeceğimi bilemediğim için mi?

"Ben sadece..." Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından süzülüyor. "Ben sadece yalnız kalmak istiyorum."

Onu anladığımı belirtmek için başımı sallayıp uzaklaşıyorum. Onu yalnız bırakmak iyi bir fikir değil ama başka çarem yok. Kilidin dili arkamdan yerine oturuyor ve yürümeye devam ediyorum.

Çeşmenin yanından geçip ilk geldiğimde bana sonsuz gibi gelen koridorlarda, nerede olduğumu düşünmeden yürüyorum. Buraya geldiğimden beri, ailemin değerlerine karşı sorumluluğumu ilk kez yerine getirmiyor değilim ama öte yandan, bir şekilde öyleymiş gibi hissediyorum. Başarısız olduğum diğer seferlerde, ne yapacağımı ve neyi seçmemem gerektiğini biliyordum. Ama şimdi, ne yapacağımı bilemiyorum. İnsanların neye ihtiyacı olduğunu anlama yeteneğimi kaybetmiş olabilir miyim?

Kişiliğimin bir parçası yok mu oldu?

Yürümeye devam ediyorum.

Bir şekilde kendimi Edward'ın gittiği gün oturduğum koridorda buluyorum. Yalnız kalmak istemiyorum ama başka çarem de yok gibi. Gözlerimi yumup bütün düşüncelerimi altımdaki soğuk taşa yöneltiyorum ve yerleşkenin küflü havasını içime çekiyorum.

"Tris!" diye sesleniyor koridorun ucundan biri. Uriah koşarak yanıma geliyor. Arkasında Lynn'le Marlene var. Lynn elinde bir parça kek tutuyor.

"Seni burada bulacağımı biliyordum." Ayakucumda çömeliyor. "Birinci olmuşsun."

"Tebrik etmeye mi geldin?" diye zorla gülüyorum. "Eh, teşekkürler."

"*Birileri* tebrik etmeli," diyor Uriah. "Senden geride kaldıkları için, arkadaşlarının pek kutlama havasında olmayabileceğini düşündüm. O yüzden mızıldanmayı bırak da bizimle gel. Marlene'in başına koyacağı bir kek parçasına ateş edeceğim."

Söylediği şey öyle komik ki gülmeden edemiyorum. Ayağa kalkıp koridorda Uriah'ı takip ediyorum. Lynn gözlerini kısarak bana bakıyor ama Marlene sırıtıyor.

"Neden kutlamaya çıkmadın?" diye soruyor. "Böyle gidersen, ilk ondaki yerini resmen sağlamlaştırmış olursun."

"Diğer transferlerden daha cesur," diyor Uriah.

"Ve kutlama yapmak için fazla fedakar," diye laf sokuyor Lynn.

Onu duymazdan geliyorum. "Neden Marlene'in başındaki keke ateş edeceksin?"

"Otuz metreden küçük bir nesneyi vuramayacağıma dair benimle bahse tutuştu," diye açıklıyor Uriah. Ben de nişan aldığımda karşımda duramayacağına dair bahse girdim. Her şey karşılıklı."

Silahı ilk kez elime alıp ateş ettiğim eğitim odası, gizli koridorumdan çok uzakta değil. Bir dakikadan az bir zamanda oraya varıyoruz ve Uriah ışığı yakıyor. Son geldiğimden beri hiçbir değişiklik olmamış: Odanın dibinde hedef tahtaları ve duvarın dibinde silahlarla dolu bir masa.

"Bunları böyle ortalıkta mı bırakıyorlar?" diye soruyorum.

"Evet ama dolu değiller." Uriah tişörtünü kaldırıyor. Karnındaki dövmenin hemen altında, pantolonuna sıkıştırdığı tabancası görünüyor. Dövmeye bakarken ne olduğunu çözmeye çalışıyorum ama Uriah gömleğini çabucak indiriyor. "Pekala," diyor. "Git, hedefin önünde dur bakalım."

Marlene, küçük kızlar gibi sıçraya sıçraya hedef tahtasına doğru gidiyor.

"Ona ateş etme konusunda ciddi değilsin, öyle değil mi?" diye soruyorum Uriah'a.

"Bu gerçek bir silah değil," diyor Lynn alçak sesle. "İçinde plastik toplar var. En kötüsü yüzünü acıtır, belki küçük bir yara bandı gerekir. Sen bizim aptal olduğumuzu mu sanıyorsun? Hmmm?"

Marlene hedef tahtalarından birinin önünde duruyor ve kek parçasını başının üzerine yerleştiriyor. Uriah, nişan alırken bir gözünü kısıyor.

"Bekle!" diye sesleniyor Marlene. Keki başından alıyor, yarıya bölüp bir yarısını ağzına atıyor. "Mmmm... tamam!" diye bağırıyor ağzından kırıntılar saçarak. Başparmağını havaya kaldırarak Uriah'a işaret ediyor.

"Sen de iyi durumda olmalısın," diyorum Lynn'e.

Başıyla onaylıyor. "Uriah ikinci. Ben birinciyim. Marlene dördüncü."

"Kıl payı birincisin," diyor Uriah nişan alırken. Tetiğe basıyor. Kek, Marlene'in başından düşüyor. Kız gözünü bile kırpmıyor.

"İkimiz de kazandık!" diye bağırıyor.

"Eski topluluğunu özlüyor musun?" diye soruyor Lynn.

"Bazen," diyorum. "Daha sakindi. Burası gibi yorucu değil."

Marlene, keki yerden alıp ısırıyor.

Uriah, "İğrenç!" diye bağırıyor.

"Adaylık sürecinin, içimizdeki gerçek benliğimizi ortaya çıkarması gerekiyor. En azından Eric öyle söylüyor," diyor Lynn. Bir kaşını kaldırıyor.

"Dört de bizi hazırlamak için olduğunu söylüyor."

"Eh, pek anlaştıkları söylenemez."

Başımla onaylıyorum. Dört bana Eric'in Cesurluk'a bakış açısının, olması gerekenden farklı olduğunu söylemişti ama

onun, bana kendi aklındaki doğru yolu söylemesini isterdim. Arada sırada birkaç ipucu yakalar gibi oluyorum -binadan aşağı atladığımda Cesurlar'ın tezahüratları, çelik kablodan aşağı kayarken beni tutan kollar- ama bunlar Cesurluk'u tam olarak anlamama yetmiyor. Dört, Cesurluk manifestosunu okumuş muydu acaba? Manifestoda yazılanlara -cesaretin sıradanlığına- inanıyor mu?

Kapı açıldığında Shauna, Zeke ve Dört içeri giriyor. Uriah o sırada başka bir hedef tahtasına ateş ediyor. Plastik top, hedefin tam ortasından zıplayıp yerde yuvarlanıyor.

"Ben de bu gürültü nereden geliyor diye merak ediyordum," diyor Dört.

"Meğer benim salak kardeşimmiş," diyor Zeke. "Ders saatleri dışında burada olmaman gerekirdi. Dikkatli ol yoksa Dört, Eric'e bildirir. O da derini yüzer."

Uriah ağabeyine burnunu kırıştırıyor ve tabancayı beline sokuyor. Marlene, kekini kemirerek yanımıza geliyor ve Dört, çıkmamız için kapının önünden çekiliyor.

"Eric'e söylemezsin," diyor Lynn soran gözlerle Dört'e bakarak.

"Hayır, söylemem," diye yanıtlıyor Dört. Yanından geçerken beni dışarı itmek için elini sırtıma koyuyor, avcunu kürek kemiklerimin arasında hissediyorum. Ürperiyorum. Umarım anlamamıştır.

Koridorda ilerlerken Zeke'yle Uriah itişip kakışıyor.

Marlene kekini Shauna'yla paylaşıyor ve Lynn önümüzden yürüyor. Onları takip ediyorum.

"Bir saniye," diyor Dört. Hangi Dört'le karşılaşacağımı merak ederek ona bakıyorum –sürekli beni tersleyen Dört mü, yoksa benimle dönme dolaba tırmanan Dört mü? Hafifçe gülümsüyor. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, bakışları daha çok gergin ve endişeli.

"Sen buraya aitsin, biliyorsun değil mi?" diyor. "Sen bize aitsin. Bütün bunlar kısa süre sonra bitecek. O yüzden dayanmaya çalış, tamam mı?"

Kulağının arkasını kaşıyıp başını çeviriyor, sanki bunları söylediği anda utanıyor.

Ona bakakalıyorum. Bütün vücudum zonkluyor, ayak parmaklarım bile. İçimden cesurca bir şey yapmak geçiyor ama çekip gidebilirim de. Hangisinin daha akıllıca ya da benim için daha iyi olduğundan emin değilim. Umrumda olup olmadığını da kestiremiyorum.

Uzanıp elini tutuyorum. Parmakları benimkilerin üzerine kapanıyor. Nefesim kesiliyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda onun da gözlerini bana diktiğini görüyorum. Uzun bir an boyunca öyle kalıyoruz. Sonra elimi çekip Uriah, Lynn ve Marlene'in ardından koşuyorum. Belki şimdi benim aptal ya da acayip biri olduğumu düşünüyordur. Belki de buna değerdi.

+ + +

Herkesten önce yatakhaneye giriyorum ve diğerleri gelmeye başladığında yatağıma girip uyuyormuş gibi yapıyorum. Başarılı olduğumda bana böyle tersleneceklerse onlara hiç ihtiyacım yok. Adaylık sürecini başarıyla tamamlayabilirim, gerçek bir Cesur olurum ve onlarla bir daha görüşmek zorunda kalmam.

Onlara ihtiyacım yok. Ama onlarla birlikte olmak istemiyor muyum? Onlarla birlikte yaptırdığım her dövme arkadaşlığımızın bir mührü ve bu karanlık yerde çoğunlukla arkadaşlarımın sayesinde yüzüm gülüyor. Hiçbirini kaybetmek istemiyorum. Ama yine de kaybetmişim gibi hissediyorum.

Yarım saat boyunca kafamda yüzlerce tilki dolaştırdıktan sonra, sırtüstü uzanıp gözlerimi açıyorum. Yatakhane şimdi kapkaranlık –herkes yatağına girmiş. *Belki kıskançlıktan yorulmuşlardır*, diye düşünüyorum pis bir sırıtışla. Sanki en nefret edilen topluluktan gelmem yetmiyormuş gibi, şimdi bir de onları yeniyorum. Olacak iş değil.

Su içmek için yataktan kalkıyorum. Aslında susamadım ama bir şey yapmam lazım. Yürürken çıplak ayaklarım yere yapışıp şıpırdıyor, yolumu bulmak için elimle duvarı takip ediyorum. Çeşmenin tepesinde mavi bir ampul yanıyor.

Saçlarımı bir omzumdan geriye atıp eğiliyorum. Su dudaklarıma değdiği anda koridorun sonundan bazı sesler duyuyorum. Sessizce onlara yanaşırken karanlık gölgelerin beni sakladığını umut ediyorum.

"Şimdiye kadar herhangi bir işaret saptanmadı." Eric'in sesi. Neyin işareti?

"Eh, sen daha bir şey görmedin," diye yanıtlıyor onu biri. Bir kadın sesi, soğuk ve tanıdık ama gerçek bir kişiden ziyade sanki bir rüyadanmış gibi tanıdık bir ses. "Dövüş eğitiminde bir şey belli olmuyor. Ama simülasyonlar, eğer varsa, aralarındaki Uyumsuz asilerin kim olduğunu ortaya çıkarır. O yüzden, emin olmak için kayıtları çok dikkatlice incelemeliyiz."

"Uyumsuz" kelimesini duyunca buz kesiliyorum. Yana eğilip sırtımı iyice duvara yaslıyorum. Bu tanıdık sesin sahibini görmem lazım.

"Max'in seni göreve getirmesi için neden uğraştığımı sakın unutma," diyor ses. "İlk önceliğin, onları bulmak. Her zaman."

"Unutmam."

Hala gölgede kaldığımı umarak birkaç santim daha eğiliyorum. Ses her kime aitse, kadın ipleri elinde tutuyor. Eric'in liderliğe getirilmesinde payı var, ölmemi isteyen o. Başımı uzatarak, köşeyi dönmeden önce onları görmeye çalışıyorum.

Sonra arkamdan biri kolumu kavrıyor.

Çığlık atmaya hazırlanıyorum ama bu kez de bir el ağzımı kapatıyor. Eli sabun kokuyor ve yüzümün yarısını kapatacak kadar büyük. Çırpınıyorum, elleri o kadar güçlü ki kendimi kurtaramıyorum, bu yüzden parmaklarından birini ısırıyorum.

"Uf!" diye tıslıyor sert bir ses.

"Kapa çeneni ve elini ağzından çekme." Bu ses, diğerinden biraz daha yüksek ve temiz. Peter.

Gözlerimin üzerine siyah bir bez geçirip başımın arkasında düğüm atıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Kollarımı iki yanımdan iki el tutuyor. Beni sürüklemeye başladıklarında biri arkamdan itekliyor, diğeri çığlık atmayayım diye ağzımı kapatıyor. Üç kişi olduklarını anlıyorum. Göğsüm acıyor. Üç kişiyle başa çıkamam.

"Kasıntıların merhamet dilenirken nasıl yalvardığını hep merak etmişimdir," diyor Peter kıkırdayarak. "Acele edin."

Ağzımı kapatan ele odaklanmaya çalışıyorum. Elin kime ait olduğunu anlayabileceğim bir iz, bir işaret olmalı. Kim olduğunu anlayabilirim. Onun kim olduğunu hemen çözmem lazım, yoksa paniğe kapılacağım.

Ağzımdaki el, terli ve yumuşak. Dişlerimi sıkıp burnumdan nefes alıyorum. Sabun kokusu tanıdık geliyor. Limon otu ve ada çayı. Al'ın yatağından gelen aynı koku. Mideme koca bir taş oturmuş gibi.

Kayalara çarpan suyun sesini duyuyorum. Kanyona yakınız –gürültüye bakılırsa hemen dibindeyiz.

Çığlık atmamak için dudaklarımı iyice sıkıyorum. Uçurumun dibindeysek, bana ne yapmak istediklerini çok iyi biliyorum.

"Kaldırın şunu, haydi."

Çırpınarak kurtulmaya çalışıyorum ama fayda etmiyor. Kimsenin beni duyamayacağını bildiğim halde çığlık atıyorum.

Yarına kadar hayatta kalacağım. Yaşayacağım.

Eller üstünde havaya kaldırılıyorum, sonra sırtım sert ve soğuk bir şeye çarpıyor. Genişliği ve eğimine bakılırsa metal korkuluk bu. Uçuruma bakan metal *korkuluk*. İncecik su damlaları enseme çarparken nefesim daralıyor. Eller, beni korkuluğun üzerinden aşırmaya çalışıyor. Ayaklarım yerden havalanıyor ve şu anda suya düşmemi engelleyen tek şey, beni tutan saldırganlar.

Büyük bir el göğsümü yokluyor. "On altı yaşında olduğundan emin misin Kasıntı? On ikiden büyük görünmüyorsun." Diğer oğlanlar gülüyor.

Midem ağzıma geldiğinde acı sıvıyı geri yutuyorum.

"Bekleyin, sanırım bir şey buldum!" Elleriyle apış aramı sıkıştırıyor. Çığlık atmamak için dilimi ısırıyorum. Gülüşmeler artıyor.

Al'ın eli ağzımdan kalkıyor. "Kes şunu," diye patlıyor. Ağır ve belirgin sesini tanıyorum.

Al beni bıraktığında yine çırpınıyorum ve yere iniyorum. Yakaladığım ilk kolu bütün gücümle ısırıyorum. Bir çığlık duyduğumda çenemi daha çok sıkıyorum ve ağzıma kan tadı doluyor. Sert bir şey suratıma çarpıyor. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyor. Adrenalin, asit gibi damarlarımı istila etmese, kesin canım yanardı.

Beni koluyla kıskaca alan oğlan bıraktığında yere düşüyorum. Avcum yere değer değmez hemen elimi başıma götürüp gözümdeki bandı çözmeye çalışıyorum. Yan tarafıma yediğim bir tekme ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Nefes almak için çırpınıp öksürürken başımın arkasını parmaklarımla resmen deşiyorum. Biri saçlarımdan kavrayıp başımı sert bir şeye vuruyor. Acı dolu bir çığlık ağzımdan çıkıveriyor ve bayılacak gibi oluyorum.

Beceriksizce bandın kenarını bulmak için parmaklarımla başımın arkasını yokluyorum. Gözlerimdeki bandı çıkardıktan sonra gözlerimi kırpıştırıyorum. Önümü görüyorum ama her şey yana, aşağı, yukarı kayıp duruyor. Birinin bize doğru koştuğunu, başka birinin -iri birinin- kaçtığını görüyorum. Al. Yanımdaki korkuluğa tutunup kendimi yukarı çekiyorum.

Peter elini boynuma doluyor ve başparmağını çenemin altına bastırarak ayaklarımı yerden kesiyor. Genellikle parlak ve düz olan saçları dağılmış ve alnına dökülüyor. Solgun yüzü çarpılmış, dişlerini gıcırdatıyor. Yeşil, pembe ve mavi renkler yüzünü boyarken, beni uçurumun kenarında tutuyor. Bir şey söylemiyor. Onu tekmelemeye çalışıyorum ama bacaklarım fazla kısa. Ciğerlerim yanıyor.

Birinin bağırdığını duyduğumda Peter beni bırakıyor.

Düşerken kollarımı uzatıp nefes almaya çalışıyorum ve koltuk altlarım sertçe korkuluğun üzerine çarpıyor. Hemen korkuluğu kavrayıp acıyla inliyorum. Su damlaları ayak bileklerimi ıslatıyor. Bütün dünya etrafımda dönüyor ve Çukur'da biri -Drew- çığlık atıyor. Ayak sesleri duyuyorum. Tekmeler. Homurtular.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp gördüğüm yüzün kime ait olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yüzü öfkeden çarpılmış. Gözleri koyu mavi.

"Dört," diye vıraklıyorum.

Gözlerim kayarken kollarımın altından kavrayan elleri hissediyorum. Beni korkuluğun üzerinden çekip göğsüne yaslıyor, kollarıyla sarıyor, bir kolunu bacaklarımın altından geçiriyor. Yüzümü omzuna gömüyorum ve birden her şey kararıyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm, beyaz duvara boyayla yazılmış, "Sadece Tanrı'dan Kork" kelimeleri oluyor. Akan suyu hala duyabiliyorum ama bu seferki, nehirden değil bir musluktan geliyor. Saniyeler geçerken etrafımdaki belirgin hatları seçmeye başlıyorum, kapı pervazı, bir tezgah, tavan.

Başım, yanağım ve kaburgalarım ağrıdan zonkluyor. Hareket etmemeliyim, yoksa canım çok daha fazla yanar. Gözucuyla, başımın altına yerleştirilmiş mavi battaniyeyi fark ediyorum ve ağrıdan yüzümü buruşturarak su sesinin nereden geldiğini bulmak için başımı hafifçe çeviriyorum.

Dört banyoda, ellerini lavaboya tutmuş. Parmaklarından akan kan, suyla birlikte lavaboya pembe renkte akıyor. Ağzının kenarında bir sıyrık var ama onun dışında hasar görünmüyor. Sakin bir ifadeyle sıyrıklarını inceliyor, suyu kapatıyor, sonra ellerini havluyla kuruluyor.

Buraya gelmemle ilgili tek bir şey hatırlıyorum, hatta tek bir görüntü: Birinin boynunda kıvrılan siyah dövme mürekkebi, bir dövmenin ucu. Ve sadece birinin kucağında taşındığım anlamına gelebilecek hafif bir sallantı.

Dört, banyonun ışığını söndürüyor ve odanın köşesindeki buzdolabından bir paket buz alıyor. Bana doğru gelirken gözlerimi yumup uyuyormuş gibi yapmayı düşünüyorum. Ama yapmakta geç kalınca gözlerimiz buluşuyor.

"Ellerin," diye vıraklıyorum.

"Ellerimi dert etme," diye yanıtlıyor. Dizini yatağın üzerine dayayıp üzerime eğiliyor ve buz paketini başımın altına kaydırıyor. Geri çekilmeden önce dudağının kenarındaki sıyrığa dokunmak için elimi uzatıyorum. Ama ne yaptığımı fark edince elim havada kalıyor.

Ne kaybedersin ki, diye soruyorum kendime. Parmaklarımın ucuyla hafifçe ağzına dokunuyorum.

"Tris," diyor parmaklarımın arasından. "Ben iyiyim."

"Sen neden oradaydın?" derken elimi çekiyorum.

"Kontrol odasından dönüyordum. Bir çığlık duydum."

"Onlara ne yaptın?" diye soruyorum.

"Yarım saat önce Drew'u revire yatırdım," diyor. "Peter'la Al kaçtı. Drew'un söylediğine göre sadece seni korkutmaya çalışıyorlarmış. En azından, söylediklerinden bu kadarını anladım."

"Durumu kötü mü?"

"Ölmez," diyor Dört. Sonra gözlerinde kıvılcımla ekliyor, "ama durumu hakkında bir şey söyleyemem."

Sırf canımı yaktılar diye başkalarının acı çekmesini dilemek doğru değil. Ama Drew'un revirde yattığını duyunca içimin yağları eriyor ve Dört'ün kolunu sıkıyorum.

"İyi," diyorum. Sesim gergin ve kızgın çıkıyor. Öfke, damarlarımdaki kanı acı suya dönüştürüyor, beni tüketiyor. Bir şeyler kırmak, bir şeye vurmak istiyorum ama hareket etmeye korkuyorum, o yüzden ağlamaya başlıyorum.

Dört yatağın yanına çömelip beni seyrediyor. Gözlerinde acıma veya beni anladığına dair bir iz yok. Olsaydı şaşardım. Ama kolunu kurtarıp elini başımın yanına koyduğunda şaşırıyorum, başparmağıyla yanağımı okşuyor. Çok nazik dokunuyor.

"Bunu rapor etmeliyim," diyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Korktuğumu düşünmelerini istemiyorum."

Başını sallıyor. Amaçsızca başparmağını yanağımda yukarı aşağı dolaştırıyor. "Böyle diyeceğini biliyordum."

"Oturmaya çalışsam kötü mü olur sence?"

"Sana yardım edeyim."

Dört, bir eliyle omzumu tutarken diğeriyle de kalktığım sırada başımı destekliyor. Her yanıma keskin ağrılar saplansa da sadece inlemekle yetiniyorum.

Buz paketini bana veriyor. "Ağrını dilediğin gibi yaşa," diyor. "Burada sadece ben varım."

Dudağımı ısırıyorum. Yüzümde yaşlar var ama ikimiz de bundan bahsetmiyoruz, hatta farkında bile değiliz.

"Sanırım şu andan itibaren, korunmak için transfer arkadaşlarına güvenmek zorundasın," diyor.

"Öyle olduğunu sanıyordum," diyorum. Al'ın elini yine ağzımda hissedince, bir hıçkırıkla bütün bedenim öne doğru sarsılıyor. Elimi alnıma koyup öne arkaya sallanmaya başlıyorum. "Ama Al..."

"Senin Fedakarlık'tan gelen küçük ve sessiz kız olmanı istiyordu," diyor Dört yumuşak bir sesle. "Gücün karşısında ezildiğini hissettiği için canını yaktı. Başka sebebi yok."

Başımı sallayıp ona inanmaya çalışıyorum.

"Bir parça kırılgan olduğunu gösterirsen diğerleri seni kıskanmayacaktır. Sahte bir kırılganlık olsa bile."

"Yani kırılganmışım, savunmasızmışım gibi rol yapmam mı gerekiyor sence?" diye soruyorum kaşımı kaldırarak.

"Evet, bence öyle yapsan iyi olur." Buz paketini benden alırken parmakları benimkilere değiyor ve buzu başıma tutuyor. Alnımda tuttuğum elimden dolayı kolum itiraz etmeye başlayınca, rahatlatmak için ellerimi kucağıma yerleştiriyorum. Dört, ayağa kalkıyor. Tişörtünün kenarına bakıyorum.

Bazen Dört'ü yabancı biri gibi görüyorum ve bazen de içimdeki derin bir sızı gibi onu yakından tanıdığımı hissediyorum.

"Yarın sabah kahvaltıya dimdik yürümek ve saldırganların yaptıklarının sana bir zarar vermediğini göstermek isteyeceksin," diyor. "Ama yanağındaki çürüğü saklama ve başını yere indir."

Fikir, midemi bulandırıyor.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum boş boş. Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum.

"Yapmalısın."

"*Anlamıyorsun.*" Yüzüm yanmaya başlıyor. "Bana dokundular."

Dört, bunu duyduğunda bütün bedeni kasılıyor ve buz paketini tutan yumruğunu sıkıyor. "Dokundular," diye söylediğimi tekrar ediyor, karanlık ve buz gibi gözlerle.

"Düşündüğün... şekilde değil." Boğazımı temizliyorum. Yaptıkları konusunda konuşmanın ne kadar garip kaçacağı aklıma gelmemişti. "Ama... neredeyse."

Gözlerimi kaçırıyorum.

Dört o kadar uzun süre sessiz ve hareketsiz kalıyor ki sonunda bir şey söyleme ihtiyacı duyuyorum.

"Ne var?"

"Bunu söylemek istemiyorum," diyor. "Yine de söylemem gerektiğini hissediyorum. Şu anda senin, doğru hareket etmekten çok, güvende olmaya ihtiyacın var. Bu çok önemli, anlıyor musun?"

Düz kaşları gözlerinin üzerine iniyor.

Midem kasılıyor: Bir parça, haklı olduğunu bildiğimden ama bunu kabul etmek istemediğimden, bir parça da tam olarak nasıl dile getirebileceğimi bilemediğim bir şey istediğimden. Aramızdaki boşluk kaybolana kadar ona yanaşmak istiyorum.

Başımı sallıyorum.

"Ama lütfen, en küçük bir fırsat yakaladığın anda..." Soğuk ve güçlü elini yanağıma dayıyor ve tekrar ona bakmam için başımı kaldırıyor. Gözleri parlıyor. Neredeyse vahşi bir pırıltı bu. "Onları mahvet."

Titrek bir kahkaha atıyorum. "Beni korkutuyorsun Dört."

"Bana bir iyilik yap," diyor, "ve bana Dört deme."

"Ne diyeceğim peki?"

"Hiçbir şey." Elini yüzümden çekiyor. "Henüz."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gece yatakhaneye dönmüyorum. Bana saldıran insanlarla aynı odada uyumanın, cesaretten ziyade salaklık olacağına karar veriyorum. Dört yerde yatıyor, ben yataktaki yorganın üzerinde yatıyorum ve yastık kılıfının kokusunu içime çekiyorum. Deterjanla birlikte ağır, tatlı ve farklı bir erkek kokusu alıyorum.

Nefesi yavaşladığında, uyuyup uyumadığına bakmak için hafifçe doğruluyorum. Kolunu başının üzerine atmış yüzüstü yatıyor. Gözleri kapalı, dudakları ayrık. İlk kez onu bu kadar genç görüyorum ve aslında nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Cesurlar'dan olmadığında, eğitmen olmadığında, Dört olmadığında, herhangi bir şey olmadığında kim o?

Her kimse ondan hoşlanıyorum. Olan bitenden sonra karanlıkta yatarken bunu kabullenmem daha kolay oluyor. Tatlı, nazik ya da kibar olduğu söylenemez. Ama zeki ve cesur. Beni

kurtarmış olsa da güçlü biriymişim gibi davranıyor. Bütün bilmem gereken de bu zaten.

Sırt kaslarının kıpırtılarını izlerken uyuyakalıyorum.

+ + +

Acı içinde uyanıyorum. Doğrulduğum anda kaburgalarımı tutup iki büklüm oluyorum ve karşı duvardaki küçük aynaya doğru yürüyorum. Ayna, boyumdan yüksek bir noktada duruyor ama parmakuçlarımda yükseldiğimde yüzümü görebiliyorum. Beklendiği üzere, yanağımın üzerinde koyu mavi bir çürük var. Yemekhaneye ayağımı sürüyerek girme fikrinden nefret ediyorum ama Dört'ün söyledikleri hala aklımda. Dostlarımı yeniden kazanmam lazım. Zayıf görünmenin sağlayacağı korunmaya ihtiyacım var.

Saçlarımı başımın arkasında topuz yapıyorum. Kapı açıldığında Dört, elinde havluyla çıkıyor, duştan yeni çıkmış, saçları hala ıslak ıslak parlıyor. Saçlarını kurulamak için kolunu kaldırdığında kemerinin üzerinden çıplak tenini görünce midemde kelebekler uçuşuyor, o yüzden gözlerimi yüzünden ayırmamaya çalışıyorum.

"Selam," diyorum. Sesim yine gergin çıkıyor. Keşke normal konuşabilsem.

Parmakuçlarıyla yanağımdaki çürüğe dokunuyor. "Hiç fena değil," diyor. "Başın nasıl?"

"İdare eder," diyorum. Aslında yalan –çünkü başım zonkluyor. Parmaklarımı başımdaki şişin üzerinden geçirince, ağrı

bütün kafa derime yayılıyor. Daha beteri de olabilirdi. Şu anda nehrin sularıyla birlikte bir yerlere sürükleniyor olabilirdim.

Eli tekme yediğim belime uzandığında vücudumdaki bütün kaslar geriliyor. Dört gayet sıradanmış gibi davranıyor ama ben yerimden kımıldayamıyorum.

"Ya belin?" diye soruyor alçak sesle.

"Sadece nefes alıp verirken acıyor."

Gülümsüyor. "Yapacak bir şey yok."

"Nefes almayı bıraksam, Peter herhalde parti verirdi?"

"Eh," diyor, "pasta yemek için partiye giderdim."

Kahkaha attığımda acıdan yüzüm ekşiyor, sırtımı dikleştirebilmek için eline tutunuyorum. Öteki eliyle hafifçe sırtıma dokunduğunda parmakuçlarının tenimi yaktığını hissediyorum. Dahası, parmaklarını çektiğinde bu kez göğsüm sancıyor. Elini çektikten sonra, dün gece olanları hatırlıyorum. Ve onunla burada kalma isteğim artıyor.

Dört hafifçe başını sallıyor ve kapıyı işaret ediyor.

"Önce ben gireceğim," diyor yemekhanenin kapısına geldiğimizde. "Sonra görüşürüz Tris."

Kapıdan girdiğinde koridorda yalnız kalıyorum. Dün gece, güçsüzmüş gibi görünmem gerektiğini söylemişti ama yanılıyordu. Zaten hiç gücüm yok. Sırtımı duvara dayayıp ellerimi alnıma bastırıyorum. Derin nefes almak çok zor, o yüzden kısa kısa soluklanıyorum. Güçsüz olmamam lazım. Güçten düşmem için bana saldırdılar. Beni zayıflattıklarını

düşünmelerini sağlayabilirim ama bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğim.

Duvardan ayrılıp başka hiçbir şey düşünmeden yemekhaneye giriyorum. Birkaç adım attıktan sonra korkuyormuş gibi görünmem gerektiğini hatırlıyorum ve hızımı kesip duvara dayanarak başımı yere eğiyorum. Will ve Christina'yla aynı masada oturan Uriah bana el sallıyor. Sonra halimi görünce elini indiriyor.

Will'in yanına oturuyorum.

Al yok –ortalıkta görünmüyor.

Uriah kayarak yanıma geliyor, yarı yenmiş kekini ve yarı içilmiş su bardağını bırakıyor. Bir an için hepsi bana bakakalıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Will sesini alçaltarak.

Will'in omzunun üzerinden arkamızdaki masaya bakıyorum. Peter oturmuş, tostundan bir ısırık alıp Molly'ye bir şeyler fısıldıyor. Masanın kenarını sıkıca kavrıyorum. Onun canını yakmak istiyorum. Ama şimdi sırası değil.

Drew da ortalıkta yok, muhtemelen hala revirde yatıyor. Onu düşününce içime kötücül bir keyif duygusu yayılıyor.

"Peter, Drew..." diyorum sessizce. Bir parça tost almak için masanın üzerine eğildiğimde belimi tutuyorum. Elimi uzatmak bile canımı yakıyor, o yüzden suratımı ekşitip kamburumu çıkarıyorum. "Ve..." Yutkunuyorum. "Ve Al."

"Aman Tanrım," diyor Christina kocaman gözlerle.

"Hayır. Öylesi bir acının üstesinden gelirler nasıl olsa," diye cevap veriyor Uriah. "Onların sıralamadaki yerlerini zora sokmalıyız. Böylesi, geleceklerini karartır. Hem de sonsuza kadar."

Dört ayağa kalkıp masaların arasında durduğunda sohbet aniden kesiliyor.

"Transferler. Bugün farklı bir şey yapacağız," diyor. "Beni takip edin."

Ayaklandığımızda Uriah'ın alnı kırışıyor. "Dikkatli ol," diyor bana.

"Merak etme," diyor Will. "Biz onu koruruz."

* * *

Dört yemekhaneden çıkarken önümüze düşüyor ve bizi Çukur'un etrafını saran koridorlara götürüyor. Will solumda, Christina sağımda.

"Daha önce özür dileme şansım olmadı," diyor Christina sessizce. "Sen kazandığın halde bayrağı aldığım için. Neden öyle bir şey yaptığımı bilmiyorum."

Onu affetmenin ya da affetmemenin ne işime yarayacağını kestiremiyorum –dün listenin açıklanmasının ardından söylediklerinden sonra affetmek ne kadar doğru olur? Ama annem insanların kusurlu olduklarını, onlara karşı hoşgörülü olmam gerektiğini söylerdi hep. Ve Dört de arkadaşlarıma güvenmemi salık verdi.

Artık kime güvenebileceğimi bilemiyorum çünkü gerçek dostumun kim olduğundan emin değilim. Güçlü olduğumda yanımda olan Uriah ve Marlene mi, yoksa güçsüz göründüğümde beni her zaman koruyan Christina ve Will mi? Bilemiyorum.

Christina'nın kocaman açtığı kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda başımı sallıyorum. "Unut gitsin."

Hala kızgınım. Ama kızgınlığımı yenmem lazım.

Daha önce çıkmadığımız katlara çıkıyoruz. Aşağı baktıkça Will'in yüzü kireç kesiliyor. Genellikle yüksek yerleri severim, yine de desteğe ihtiyacım varmış gibi Will'in koluna giriyorum –ama aslında onun rahatlaması için yapıyorum bunu. Minnetle gülümseyerek bana bakıyor.

Dört bize dönüyor ve birkaç geri adım atıyor –kenarında korkuluk olmayan dar bir geçitte geri geri yürüyor. Burayı o kadar iyi tanıyor mu?

Arkamızdan süklüm püklüm yürüyen Drew'a bakıp "Biraz hızlan Drew!" diyor.

Acımasız bir şaka. Ama gülmemek için büyük çaba harcamam gerekiyor. Ancak Dört'ün gözleri, Will'in koluna sarılmış koluma kaydığında bütün espri kıvılcımları sönüveriyor. Bakışı, ürpermeme neden oluyor. Beni... kıskanıyor mu?

Cam tavana gittikçe yaklaşıyoruz ve günlerdir ilk defa güneşi görüyorum. Dört, tavandaki bir deliğe çıkan metal merdivenleri tırmanıyor. Basamaklar ayaklarının altında gıcırdıyor. Altımızdaki Çukur ve kanyonu görmek için aşağı bakıyorum.

Merdivenleri tırmandıktan sonra tavan yerine zemine dönüşen camların üzerinden, cam duvarları olan silindir bir bölmeye yürüyoruz. Çevredeki binaların yarısı çökmüş, kalanlar da boş görünüyor. Cesurluk yerleşkesini daha önce uzaktan hiç görmemiştim. Fedakarlık Bölgesi buradan çok uzak.

Cam odaya Cesurlar doluşmuş. Hep bir ağızdan konuşuyorlar. Odanın bir kenarında, iki Cesur sopayla dövüşüyor. Biri ıskalayıp sadece havayı yardığında diğeri kahkaha atıyor. Üstümde odanın iki ucuna gerilmiş iki ip var, biri diğerinden bir metre kadar daha yukarıda. Muhtemelen Cesurlar'ın meşhur gözü pek etkinlikleriyle bir ilgisi var.

Dört bizi içerideki başka bir kapıya yönlendiriyor. Kapının arkasındaki oda devasa boyutlarda, duvarlara grafiti yapılmış, açıkta duran borular görünüyor. Rutubetli bir yer burası. Oda, plastik kaplar içindeki eski tarz flüoresan ışıklarla aydınlanıyor –bu flüoresanlar antika sayılır.

"Bu," diyor Dört loş ışıkta parlayan gözleriyle, "korku ortamı olarak bilinen farklı bir simülasyon. Şu anda bütün özellikleri devre dışı bırakıldı ama bir sonraki gelişimizde böyle görünmeyecek."

Arkasındaki beton duvara, artistik harflerle, "Cesurluk" kelimesi yazılmış.

"Simülasyonlarınız sırasında en büyük korkularınızla ilgili bilgileri kaydettik. Korku ortamı bu bilgilere ulaşır ve size bir dizi sanal engel yaratır. Engellerden bazıları, simülasyonlarda

yüzleştiğiniz korkular olacak. Bazıları yeni olabilir. Korku ortamının tek farkı, bunun bir simülasyon olduğunun farkında olmanız. O yüzden, bu süreci atlatmak için zekanızı kullanmanız gerekecek."

Yani korku ortamında herkes Uyumsuz gibi olacak. Böylesinin beni rahatlatması mı gerektiğini bilmiyorum. Çünkü öyleyse, bir Uyumsuz olduğumu keşfetmeleri zor. Öte yandan bir avantajım olmayacağı için, korku ortamı aynı zamanda ciddi bir sorun.

Dört, sözlerine devam ediyor. "Korku ortamında yüzleşeceğiniz korkuların sayısı, kaç korkunuz olduğuna göre değişir."

Benim kaç korkum var? Kargaları düşününce, içerisi sıcak olduğu halde sırtım ürperiyor.

"Size daha önce de söylediğim gibi, adaylığın üçüncü seviyesinin önceliği, zihinsel hazırlık," diyor. Bahsettiği şeyi söylediğini hatırlıyorum. İlk günümüzde söylemişti. Peter'ın başına silahı dayamadan hemen önce. Keşke o gün tetiği çekiverseydi.

"Çünkü hem duygularınızı hem de bedeninizi kontrol etmeniz gerekecek. Birinci seviyede geliştirdiğiniz fiziksel yeteneklerinizle, ikinci seviyede ustalaştığınız algılarınızı birleştirmeniz gerekiyor. Bunu aklınızdan çıkarmayın." Başının üzerindeki flüoresanlardan biri titriyor. Dört'ün gözleri üzerimde duruyor.

"Önümüzdeki hafta, Cesurluk liderlerinden oluşan bir heyetin önünde, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde korku

ortamından çıkmanız istenecek. Bu sizin son sınavınız, yani üçüncü seviye sıralamasını, bu ortamdaki başarınız belirleyecek. İkinci seviye, birinci seviyeden daha ağırdı. Ama üçüncü seviye hepsinden ağırdır. Anlaşıldı mı?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Acı çekiyormuş gibi görünen Drew bile.

Son sınavda başarılı olursam, ilk ona girme ve Cesurlar'dan biri olma şansım artar. *Cesurlar'dan biri olmak*. Bunu düşününce neredeyse başım dönüyor.

"Her engeli iki farklı şekilde geçebilirsiniz. Ya simülasyon normal ve düzenli kalp atışını saptayana kadar sakinleşirsiniz ya da korkunuzla yüzleşmenin bir yolunu bulursunuz. Ancak bu şekilde simülasyonun ilerlemesini sağlarsınız. Örneğin, korkuyla yüzleşmenin yollarından biri, daha derine yüzmektir." Omuz silkiyor. "O yüzden, hafta boyunca korkularınız üzerine düşünüp strateji geliştirmenizi öneririm."

"Bu kulağa hiç adil gelmiyor," diyor Peter. "Peki, birinin sadece yedi korkusu varken diğerinin yirmi korkusu varsa? Bu onların suçu değil ki?"

Dört, birkaç saniye ona bakıyor ve gülüyor. "Benimle gerçekten adaleti tartışmak istiyor musun?"

Kollarını kavuşturup Peter'a doğru yürürken, adaylar önünden çekiliyor. Dört tehditkar bir sesle devam ediyor. "Neden endişelendiğini anlıyorum Peter. Dün geceki olaylar, senin zavallı bir ödlek olduğunu açıkça gösteriyor."

Peter istifini bozmadan ona bakıyor.

"Artık hepimiz biliyoruz," diyor Dört sessizce. "Kısa boylu ve çelimsiz bir Fedakarlık kızından ödün kopuyor." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Will kolunu omzuma doluyor. Kahkahasını bastırmaya çalıştığı için, Christina'nın omuzları sarsılıyor. Ve içimde bir yerlerde, ben de gülümsüyorum.

+ + –

Öğleden sonra yatakhaneye döndüğümüzde Al de orada.

Will arkamda durup omuzlarımı kavrıyor –sadece yanımda olduğunu bilmem için hafifçe sıkıyor. Christina da iyice yanıma yanaşıyor.

Al'ın gözlerinin altı torbalanmış, yüzü de ağlamaktan şişmiş. Onu gördüğümde içim cızlıyor. Yerimden kımıldayamıyorum. Bir zamanlar hoşuma giden limon otu ve ada çayı kokusu genzimi yakıyor.

"Tris," diyor Al çatlak bir sesle. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Will omuzlarımı sıkıyor. "Onun yanına bir daha asla yaklaşamayacaksın."

"Canını yakmayacağım. Asla canını..." Al iki eliyle yüzünü kapatıyor. "Sadece özür dilemek istiyorum. Özür dilerim. Ben... ben neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum. Ben... beni lütfen affet, *lütfen*..."

İçimde affetmeyi isteyen, merhametli bir yanım var. İçimde, insanların neler yaşadıklarını anlamaya çalışan, onların ça-

resizlikle kötülük yaptıklarını, daha önce akıllarına bile gelmeyen karanlık yollara saptıklarını kabul eden küçük bir kız var. O kız gerçekten var ve önümde pişmanlıkla kıvranan çocuk için üzülüyor.

Ama o kızı görsem, tanımazlıktan gelirim.

"Benden uzak dur," diyorum sessizce. Bedenim gergin ve soğuk. Ama öfkeli değilim, incinmiş değilim, hiçbir şey hissetmiyorum. Alçak sesle devam ediyorum. "Bir daha yanıma yaklaşma."

Gözlerimiz birleşiyor. Onunkiler, karanlık ve cam gibi. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Yaklaşırsan, yemin ederim seni öldürürüm. Ödlek herif."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Tris."

Rüyamda annem beni çağırıyor. Bana seslendiğinde mutfakta yanına gidiyorum. Ocağın üzerindeki tencereyi gösteriyor. Kapağını kaldırıp içine bakıyorum. Kapkara bir karga, şişko gövdesiyle kaynayan suya yayılmış, kanatlarını tencerenin duvarlarına dayamış, boncuk gibi gözüyle bana bakıyor.

"Akşam yemeği," diyor annem.

"Tris!" Adımı tekrar duyuyorum. Gözlerimi açıyorum. Christina yatağımın yanında duruyor, ağlamaktan rimeli yanaklarına akmış.

"Al..." diyor, "haydi gel."

Adaylardan bazıları uyanık, diğerleri uyuyor. Christina elimden tutup beni yatakhaneden çıkarıyor. Taş zeminde yalın ayak yürürken gözlerimi kırpıştırarak uyanmaya çalışıyorum. Kollarım ve bacaklarım hala uyuyor. Korkunç bir şey oldu

herhalde. Bunu ta yüreğimin derinliklerinden hissedebiliyorum. *Al*...

Çukur'da koşuyoruz, sonra Christina duruyor. İnsanlar kayalığın etrafına toplanmış ama birbirlerinden uzak durdukları için, Christina'nın önüne geçtiğimde ortayaşlı, uzun bir adamın önde durduğunu görebiliyorum.

Diğer iki adam kayalığın dibinde duruyor, iplerle bir şey çekiyorlar. Güç sarf ettikleri için ıkınıp homurdanıyorlar. Ağırlıklarını arkaya verip ipleri korkuluğun üzerinden çekiyorlar ve hemen öne atılıp yine ipi kavrıyorlar. Kayalığın kenarında büyük ve karanlık bir şekil belirdiğinde, Cesurlar'dan birkaçı ipi çeken iki adama yardım etmek için koşturuyor.

Şekil, gürültülü bir şekilde Çukur zeminine düşüyor. Sudan şişmiş soluk bir kol, taşın üzerine şaplayarak çarpıyor. Bir ceset. Christina iyice yanaşarak kolumu tutuyor. Başını omzuma çevirip hıçkırıyor ama ben gözlerimi manzaradan ayıramıyorum. Birkaç adam el birliğiyle çevirdiğinde, cesedin kafası yana kaykılıyor.

Açık gözler boş bakıyor. Karanlık. Oyuncak bebek gibi. Kalkık burnunun ucu yuvarlak, kemeri ince. Dudaklar mavi. Yüzü insanlıktan çıkmış. Yarı ceset yarı yaratık gibi görünüyor. Ciğerlerim yanıyor, nefesim çıngırak gibi titreşiyor. *Al.*

"Adaylardan biri mi?" diyor arkamdan biri. "Ne olmuş?"

"Geçen yıl da aynı şey olmuştu," diyor başkası. "Kendini aşağı atmış."

"Saçmalama. Kaza da olabilir."

"Kayalıkların ortasında bulmuşlar. Sence bağcığına takılıp... hooop, öylece beş metre öteye mi *uçtu* yani?"

Christina'nın kolumdaki eli daha da kasılıyor. Kolumu bırakmasını söylemem lazım, canım yanmaya başlıyor. Biri Al'ın başının yanına diz çöküyor ve gözlerini kapatıyor. Belki uykudaymış gibi görünmesini sağlamaya çalışıyor. Aptalca. Neden insanlar ölümü uykuya benzetmeye çalışır ki? Öyle değil. Öyle değil işte.

İçimde bir şeyler kopuyor. Göğsüm öyle bir sıkışıyor ki boğulacak gibi oluyorum, nefes alamıyorum. Christina'yı da kendimle birlikte çekerek yere çöküyorum. Dizlerimin altındaki taş sert. Bir şey duyuyorum, bir ses hatırlıyorum. Al'ın hıçkırıkları, geceleri attığı çığlıklar. Bilmem gerekirdi. Hala nefes alamıyorum. İki avcumu göğsüme bastırıp öne arkaya sallanıyor, göğsümdeki sıkışmayı azaltmaya çalışıyorum.

Gözlerimi kırpıştırdığımda, beni yemekhaneye taşırken seyrettiğim başının tepesini hatırlıyorum. Koşarken attığı adımların yarattığı sarsılma hissini hatırlıyorum. İriyarı, sıcak ve sakar bir çocuk. Hayır, *bir zamanlar* öyleydi. Ölüm bu işte –şimdiki zamandan geçmiş zamana geçmeye ölüm deniyor.

İnliyorum. Biri, büyük ve siyah bir ceset torbası getiriyor. Küçük gelecek, biliyorum. Boğazımda bir kahkaha yükseliyor ve gargara yapıyormuşum gibi ağzımda patlıyor. Al, ceset

torbasına sığmayacak, ne kadar trajik. Kahkahanın yarısında elimle ağzımı kapatıyorum, bu kez bir homurdanmaya benziyor. Kolumu çekip ayağa kalktığımda Christina yerde kalıyor. Koşuyorum.

+ + +

"Al bakalım," diyor Tori. Dumanı tüten ve nane kokuları salan bir kupayı bana uzatıyor. Kupayı iki elimle kavradığımda parmaklarım sıcaktan karıncalanıyor.

Tam karşıma oturuyor. Cenaze söz konusu olduğunda Cesurlar asla zaman kaybetmiyor. Tori'ye göre, ölüm anını hemen onaylamak istiyorlar. Dövmecinin ön odasında fazla insan yok. Ama Çukur insan kaynıyor, çoğu da sarhoş. Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Fedakarlık'ta cenazeler kasvetlidir. Herkes ölenin ailesini desteklemek için toplanır ve kimse boş durmaz, oradan oraya koşturup bir şeyler yapar. Kahkaha olmaz, bağırış çağırış, şakalaşma olmaz. Hem Fedakarlar içki içmediğinden, herkes ayıktır. Buradaki cenazelerin tam tersi olması, aslında hiç şaşırtıcı değil.

"İç şunu," diyor Tori. "Söz veriyorum, kendini daha iyi hissedeceksin."

"Çayın bir çözüm olacağını sanmıyorum," diyorum yavaşça. Yine de kupadan bir yudum alıyorum. Ağzım ve boğazım ısınırken çayın mideme süzüldüğünü hissediyorum. Isınana kadar, ne kadar çok üşüdüğümü fark etmemiştim.

"Kendini daha iyi hissedeceksin dedim. İyi olacağını kastetmedim." Gülümsediğinde, diğer zamanlarda olduğu gibi gözlerinin kenarları kırışmıyor. "Uzun bir süre, *iyi* olacağımızı sanmıyorum."

Dudağımı ısırıyorum. "Ne kadar..." Doğru kelimeleri bulmak için bocalıyorum. "Ağabeyinden sonra, senin kendini iyi hissetmen ne kadar sürdü..."

"Bilmiyorum." Tori başını iki yana sallıyor. "Bazı günler henüz iyileşmediğimi hissediyorum. Bazı günler idare ediyorum. Hatta kendimi mutlu hissettiğim bile oluyor. Ama intikam planları yapmaktan vazgeçmem birkaç yılımı aldı."

"Neden vazgeçtin?" diye soruyorum.

Arkamdaki duvara bakarken gözleri dalıp gidiyor. Birkaç saniye parmaklarıyla dizinde tempo tutuyor, sonra konuşuyor, "Vazgeçtim sayılmaz. Daha çok... bir fırsat bekliyorum."

Dalgınlığı geçince saatine bakıyor.

"Gitme zamanı," diyor.

Çayımın geri kalanını lavaboya döküyorum. Kupayı bırakırken elimin titrediğini fark ediyorum. İyi değil. Ellerim genellikle ağlamak üzere olduğumda titrer, oysa herkesin önünde ağlamamam gerekir.

Tori'nin peşinden dövmeciden çıkıp Çukur'a iniyorum. Daha önce ortalıkta dolaşan insanlar şimdi kayalıkta toplanmış ve hava ağır bir şekilde alkol kokuyor. Önümdeki kadın dengesini kaybedip sağa doğru yalpalıyor, sonra yanındaki

adamın üzerine yıkıldığında kıkırdamaya başlıyor. Tori kolumdan tutup beni onlardan uzaklaştırıyor.

Uriah, Will ve Christina'yı diğer adayların arasında buluyorum. Christina'nın gözleri şişmiş. Uriah'ın elinde gümüş bir matara var. Bana uzattığında başımı iki yana sallayarak istemediğimi belirtiyorum.

"Sürpriz, sürpriz," diyor arkamdan Molly. Peter'ı dirseğiyle dürtüyor. "Kızımız kasıntı geldi, kasıntı gidecek."

Onu duymazdan gelmeliyim. Benim hakkımdaki düşüncelerini önemsememeliyim.

"Bugün ilginç bir haber okudum," diyor kulağıma eğilerek. "Babanla ve eski topluluğunu neden bıraktığınla ilgili bir haber."

Kendimi savunmak aklımdaki birinci öncelik değil. Oysa en kolayı bu.

Arkamı dönmemle yumruğumun çenesine inmesi bir oluyor. Çarpmanın etkisiyle parmak eklemlerim sızlıyor. Onu yumruklamaya karar verdiğimi hatırlamıyorum. Yumruğumu sıktığımı bile hatırlamıyorum.

Ellerini uzatıp üzerime atılıyor ama yerinden fazla kımıldayamıyor. Will onu yakasından tuttuğu gibi geri çekiyor. Bir Molly'ye bir bana bakıyor ve "Kesin şunu. İkiniz de," diyor.

İçimden bir ses, *keşke Will onu tutmasaydı*, diyor. Tam da Eric korkuluğun kenarındaki bir kutunun üzerine çıkarken dikkatleri dağıtmak iyi olabilirdi. Dik durmak adına kollarımı göğsümde kavuşturup ona doğru dönüyorum. Ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Fedakarlık'ın yakın geçmişinde hiçbir intihar vakası yok. Ama bu konuda topluluğun yaklaşımı gayet açıktır: Onlar için intihar, bencilce bir davranıştır. Gerçekten özverili olan biri, ölmeyi isteyecek kadar kendini düşünen biri olamaz. Biri intihar etse, tabii bu asla yüksek sesle dile getirilmezdi ama herkes böyle düşünürdü.

"Herkes sussun!" diye bağırıyor Eric. Biri gong gibi bir şeye vurduğunda bağırışlar anında kesiliyor ama mırıltılar devam ediyor. Eric, "Teşekkür ederim," diyor. "Bildiğiniz gibi, adaylarımızdan biri olan Albert için buradayız. Dün gece kanyondan aşağı atladı."

Mırıltılar da kesilince, geriye sadece nehrin telaşlı akıntısının sesi kalıyor.

"Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyoruz," diye devam ediyor Eric. "Ve bu gece onun yasını tutmak, işin kolayına kaçmak olurdu. Ama hepimiz Cesurlar'dan biri olduğumuzda, hayatın kolaylıklarından vazgeçmiş olduk. İşin aslı..." Eric gülümsüyor. Onu tanımasam, gülümsemesinin samimi olduğunu düşünürdüm. Ama onu çok iyi tanıyorum. "İşin aslı şu ki Albert şu anda bilinmeyen, belirsiz bir diyarda keşfe çıktı. Oraya ulaşmak için vahşi sulara daldı. Ardında ne olduğunu bilmeden böylesi bir karanlığa atlamaya hangimiz cesaret edebilir? Albert henüz üyelerimizden biri olma hakkını kazan-

mamıştı ama artık onun en *Cesurlar'dan* biri olduğuna emin olabiliriz!"

Kalabalığın arasından bir hıçkırık sesi yükseliyor, sonra biri öksürüyor. Cesurlar farklı tonlarda tezahürat yapıyor, kimi tiz, kimi pes, kimi coşkulu, kimi boğuk. Haykırışlar nehrin kükremesini andırıyor. Christina, Uriah'tan matarayı alıp yudumluyor. Will kolunu onun omzuna atıp kendine çekiyor. Gürültü, kulaklarımı dolduruyor.

"Şimdi onun için kutlama yapacağız ve onu asla unutmayacağız!" diye bağırıyor Eric. Biri ona koyu renkli bir şişe uzattığında şişeyi havaya kaldırıyor. "Yiğit Albert'ın şerefine!"

"Albert'ın şerefine!" diye bağırıyor kalabalık. Etrafımdaki kollar havaya kalkıyor ve Cesurlar onun ismini haykırıyor. "Albert! Al-bert! Al-bert!" Albert'ın ismi anlamsızlaşıncaya kadar tekrarlıyorlar. Artık haykırışları ilkel bir kabilenin çığlıklarını andırıyor.

Sırtımı dönüyorum. Buna daha fazla katlanamayacağım.

Nereye gittiğimin farkında değilim. Aslında bir yere gittiğimden de emin değilim, sadece uzaklaşmak istiyorum. Karanlık bir koridorda yürüyorum. Koridorun sonunda, üzerindeki mavi ışıkla aydınlanan bir çeşme var.

Başımı iki yana sallıyorum. Yiğit mi? Nasıl bir utanca gebe olursa olsun, yiğitlik, zayıf olduğunu kabul edip Cesurluk'tan ayrılmayı göze almaktır. Al'ı gururu öldürdü ve gurur, bütün Cesurlar'ın yüreğindeki en büyük kusur. Ben de gururluyum.

"Tris."

Elektrik çarpmış gibi arkama dönüyorum. Dört, mavi aydınlıkta karşımda duruyor. Işık, göz yuvalarını karanlıkta bırakıp elmacıkkemiklerinin altını gölgelendirdiği için, eğitmenimiz ürkütücü görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Cenazede olman gerekmiyor mu?"

Sanki kötü bir tadı varmış da tükürmem gerekiyormuş gibi konuşuyorum.

"Ya sen?" diyor. Bana yaklaştığında gözlerini yine görebiliyorum. O anki ışıkta siyah görünüyorlar.

"Saygı duymadığım bir yerde olmak istemiyorum," diye yanıtlıyorum. Pişmanlıkla başımı iki yana sallıyorum sonra. "Öyle demek istemedim."

"Ah!" Bakışlarından bana inanmadığı belli oluyor. Onu suçlayamam.

"Bu çok saçma," diyorum yanaklarımı ateş basarken. "Albert kendini uçurumdan aşağı atıyor ve Eric buna cesaret diyor, öyle mi? Yani bunu Eric söylüyor. Al'ın başına bıçak fırlatmanı isteyen Eric?" Ağzımda berbat ve acı bir tat hissediyorum. Eric'in sahte gülümsemeleri, önceden tasarlanmış ve seçilmiş sözleri, çarpık fikirleri... hepsi midemi bulandırıyor. "Al, cesur falan değildi! Depresyondaydı, ödlekti ve beni neredeyse öldürüyordu! Burada bu tür şeylere mi saygı duyuluyor?"

"Ne yapmalarını istiyorsun?" diyor Dört. "Onu lanetlemelerini mi? Al öldü gitti. Artık bunları duyması için çok geç."

"Mesele Al *değil*," diye patlıyorum. "Herkesin seyirci kalmasına katlanamıyorum! Şimdi herkes, uçurumdan nehre atlamanın mümkün olduğunu düşünüyor. Yani, ardından bir kahraman olarak anılacaksan, neden kendini aşağı atmayasın ki? Herkes adını hatırlayacaksa neden olmasın? Bu... ben..."

Başımı sallıyorum. Yüzüm yanıyor, kalbim deli gibi çarpıyor, kendime hakim olmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Böyle bir şey Fedakarlık'ta *asla* yaşanmazdı!" Neredeyse bağırıyorum. "Bunların hiçbiri orada yaşanmazdı! Asla. Burası Al'ı çepeçevre kuşattı ve mahvetti. Böyle düşündüğüm için bana Kasıntı demeleri umrumda değil. Umrumda *değil*, anlıyor musun?"

Dört'ün gözleri sürekli çeşmenin üzerindeki duvara kayıyor.

"Dikkatli ol Tris," diyor gözlerini duvardan ayırmadan.

"Bütün söyleyebileceğin bu kadar mı?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak. "*Dikkatli* olmam mı gerekiyor? Her şey bu *kadar* mı?"

"En az Dürüstler kadar baş belasısın, biliyorsun değil mi?" Kolumdan tuttuğu gibi beni çeşmeden uzaklaştırıyor. Kolum acıyor ama ondan kaçabilecek kadar güçlü değilim.

Yüzü benimkine o kadar yakın ki burnundaki çilleri seçebiliyorum. "Bunu bir daha söylemeyeceğim, o yüzden beni çok dikkatli dinle." Ellerini omuzlarıma koyup parmaklarıyla

sıkıyor. Kendimi küçücük hissediyorum. "Sizi izliyorlar. Özellikle de *seni*."

"Bırak beni," diyorum güçsüzce.

Ellerini çekip sırtını dikleştiriyor. Artık bana dokunmadığı için göğsümdeki ağırlık hafifliyor. Dört'ün anlık değişimleri beni korkutuyor. Onun içinde bir yerlerde bir dengesizlik olduğunu düşünmeme neden oluyor. Ve ben, dengesizliğin ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu biliyorum.

"Seni de izliyorlar mı?" diyorum. O kadar alçak sesle söylüyorum ki hemen dibimde durmasa asla duyamazdı.

Sorumu cevaplamıyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum," diyor, "ama sen yardım almayı sürekli reddediyorsun."

"Ah, tabii. *Yardımların*," diyorum. "Kulağımı bıçaklamak, sürekli dalga geçmek, başkasına bağırmadığın kadar bağırmak... Eksik olma."

"Seninle dalga geçmek mi? Sana bıçak fırlattığım zamanı mı kastediyorsun? Seninle dalga geçmiyordum ki," diye patlıyor. "Sadece başarısız olursan, yerini başkasının dolduracağını sana hatırlatmaya çalışıyordum."

Elimle ensemi tutup bıçak kazasını hatırlıyorum. Dört'ün her bir sözü, pes edersem hedefin önüne Al'ın geçmek zorunda kalacağını ima ediyordu.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü sen Fedakarlık'tansın," diyor. "Ve ne zaman özverili davransan, her zamankinden çok daha cesur oluyorsun."

Şimdi anlıyorum. Beni pes etmeye zorlamıyordu. Aslında neden vazgeçmemem gerektiğini ima ediyordu –çünkü Al'ın korunmaya ihtiyacı vardı. İçim sızlıyor. Al'ı korumak. Arkadaşımı. Saldırganımı.

Ne kadar istesem de Al'dan nefret edemiyorum.

Onu affedemiyorum da.

"Yerinde olsam, özverili içgüdülerinin sönmeye başladığını göstermek konusunda daha iyi rol yapardım," diyor. "Çünkü bu içgüdünü yanlış insanlar öğrenirse... eh, senin için iyi olmaz."

"Neden? Neden benim yaptıklarımla bu kadar ilgileniyorlar ki?"

"Onların *tek* ilgilendiği şey, neye niyetlendiğin. Yaptıklarınla ilgileniyorlarmış gibi görünürler ama aslında öyle değildir. Belli kalıplar dahilinde davranmanı istiyorlar. Belli bir şekilde *düşünmeni* istiyorlar. Açık bir kitap gibi kolayca okunabilmen gerekiyor. Böylece onlar için bir tehdit olmazsın." Başımın üzerinden elini duvara dayayıp üstüme eğiliyor. Dar gömleğinin altından köprücük kemiğini, omuzlarındaki ve kollarındaki gergin kasları açıkça görebiliyorum.

Keşke daha uzun boylu olsaydım. Uzun boylu olsaydım, ince yapım "çocuk gibi" görünmek yerine "narin" görünürdü. Aynı zamanda Dört de beni korunmaya muhtaç küçük kız kardeşi gibi görmezdi.

Beni kız kardeşi gibi görmesini istemiyorum.

"Anlamıyorum," diyorum. "Onların istediği gibi davrandığım sürece, ne düşündüğümü neden bu kadar çok umursuyorlar?"

"Şimdilik onların istediği gibi davranıyorsun," diyor, "ama Fedakarlık'ta filizlenmiş beynin, onların istemediği bir şeye eğilim gösterirse ne olur?"

Buna bir cevabım yok, haklı olup olmadığını bile bilmiyorum. Gerçekten Fedakarlık'la hala bağım var mı, yoksa artık Cesurlar gibi mi düşünüyorum?

Belki ikisi de sorunun tam karşılığı değildir. Belki daha çok, Uyumsuz biri gibi düşünüyorumdur.

"Sana ihtiyacım olmayabilir. Bu hiç aklına gelmedi mi?" diyorum. "Güçsüz değilim, bunu sen de biliyorsun. Bunu tek başıma başarabilirim."

Dört, başını sağa sola sallıyor. "İçgüdüsel olarak seni koruduğumu düşünüyorsun. Küçük olduğun, bir kız ya da bir kasıntı olduğun için böyle davrandığımı sanıyorsun. Ama yanılıyorsun."

Yüzünü iyice yaklaştırıp parmaklarıyla çenemi tutuyor. Eli metal kokuyor. En son ne zaman bir silaha ya da bıçağa dokundu acaba? Sanki teninden elektrik saçıyormuş gibi temas ettiği noktada tenim karıncalanıyor.

"Öncelikle içimden, seni nereye kadar zorlayabileceğimi görmek geçiyor," diyor. "Zorlamak" kelimesini söylerken parmakları çenemi daha sert sıkıyor. Sesindeki keskinlik, bütün

bedenimin gerilmesine neden oluyor. Yay gibi geriliyorum ve nefes almayı unutuyorum.

Karanlıkta kalan gözlerini kaldırarak ekliyor. "Ama buna direnmeye çalışıyorum."

"Neden..." Zar zor yutkunuyorum. "Neden böyle bir şey istiyorsun?"

"Korku elini kolunu bağlamıyor, seni canlandırıyor. Kendi gözümle gördüm. Çok acayip bir şey." Elini çekiyor ama geri çekilmiyor. Parmakları çenemden boynuma kayıyor. "Bazen... sadece tekrar görmek istiyorum. Seni uyanık görmek istiyorum."

Ellerimi göğsüne koyuyorum. Bunu yapmaya karar verdiğimi hatırlamıyorum. Geri de alamıyorum. Göğsüne yaslanıp kollarımı gövdesine doluyorum. Parmaklarım, sırtındaki sıkı kasların üzerinde dolaşıyor.

Biraz sonra belimden tutup beni iyice kendine çekiyor ve bir eliyle saçlarımı okşuyor. Yine kendimi küçücük hissediyorum ama bu kez korkmuyorum. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Dört artık beni korkutmuyor.

"Ağlamalı mıyım?" diye soruyorum dudaklarımı kapayan gömleğinin üzerinden. "Benim sorunum ne?"

Simülasyonlar, Al'ın ruhunda tamir edemeyeceği kadar büyük çatlaklar oluşturdu. Beni de aynı şekilde etkilemiş olamaz mı? Neden ben onun gibi olmadım? Ve neden bu düşünce, sanki uçurumun kenarındaymışım gibi kendimi rahatsız hissetmeme yol açıyor?

Gözlerimi kapıyorum. Dört'ün beni teselli etmesini beklemiyorum, zaten o da öyle bir çabaya girişmiyor. Yine de arkadaşlarım dediğim insanların yanında olmaktansa onunla birlikte olmak, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Alnımı omzuna bastırıyorum.

"Onu affetseydim," diyorum, "sence şu anda hayatta olur muydu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. Avcuyla yanağımı tutup yüzümü kendine çeviriyor. Ama gözlerimi açmıyorum.

"Benim suçummuş gibi hissediyorum."

"Senin suçun değil," diyor alnını benimkine dayayarak.

"Ama yapmalıydım. Onu affetmeliydim."

"Belki. Belki hepimiz daha fazlasını yapabilirdik," diyor. "Ama suçluluk duygusunu, bir sonraki seferde daha iyiyi bulmak için kullanmalıyız."

Kaşlarımı çatıp geri çekiliyorum. Bu, Fedakarlık'ın öğretilerinden biri: Benliğe karşı bir silah değil, bir araç olarak suçluluk duygusu. Haftalık toplantılarımızda, bu cümle doğrudan babamın ağzından dökülürdü.

"Sen hangi topluluktan transfer oldun Dört?"

"Önemli değil," diye yanıtlıyor gözlerini yere indirip. "Artık buradayım. Bunu sen de kendine sık sık hatırlatsan iyi olur."

Kafası karışmış gibi bana bakıyor ve dudaklarını tam kaşlarımın arasına yapıştırıyor. Yine gözlerimi yumuyorum. Yaşadığımız her neyse adını koyamıyorum. Ama bu anı bir şey

söyleyerek mahvetmek de istemiyorum. Dört hareket etmiyor, dudaklarını alnıma yapıştırmış duruyor. Uzun süre beline koyduğum ellerimi çekmeden öylece kalıyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Will ve Christina'yla birlikte korkuluğun üzerinden kanyona bakıyoruz. Gecenin geç saatleri olduğu için Cesurlar'ın birçoğu yatağında olmalı. Dövme iğnesi yüzünden iki omzum da acıyor. Yarım saat önce üçümüz de yeni dövmeler yaptırdık.

Dövmecide sadece Tori vardı, o yüzden sağ omzuma Fedakarlık sembolünü dövdürmekte bir sakınca görmedim: Bir dairenin içinde yardım etmeye hazır bir şekilde avuçlarını açmış bir çift el. Olanlardan sonra, bunun çok riskli olduğunun farkındayım. Ama bu sembol kişiliğimin bir parçası, derime işlenmesinin benim için önemli olduğuna inanıyorum.

Bacağımı aşırtıp korkuluğun üzerine oturuyorum. Al buradaydı. Uçurumdan aşağı, karanlık sulara, sivri kayalıklara bakıyorum. Su, duvarı dövüp ince damlalar halinde yüzümü ıslatıyor. Al buradayken korkmuş muydu? Yoksa zaten kafasına koyduğu için atlamak kolay mı gelmişti?

Christina bir kağıt destesini bana uzatıyor. Son altı ayda Bilgelik'in yayınladığı her raporun bir kopyasını çıkardım. Bunları uçurumdan aşağı atmak onlardan kurtulmak anlamına gelmiyor belki ama kesinlikle kendimi daha iyi hissettirebilir.

Birincisine göz atıyorum. Üzerinde Bilgelik Temsilcisi Jeanine'in resmi var. Keskin ama çekici gözleriyle bana bakıyor.

"Onunla hiç tanıştın mı?" diye soruyorum Will'e. Christina ilk sayfayı top gibi kırıştırıp suya atıyor.

"Jeanine'le mi? Bir kez," diye yanıtlıyor. Bir sonraki sayfayı alıp parçalara ayırıyor. Kağıt parçaları nehirde yüzüyor. Will kağıdı Christina'yla aynı sebepten, yani garezden yırtmıyor. O hareketi, sadece eski topluluğunun taktiklerini onaylamadığını göstermek için yaptığını düşünüyorum. Onların söylediklerine inanıp inanmadığını bilmiyorum, sormaya da çekiniyorum.

"Lider olmadan önce ablamla çalışıyordu. Simülasyonlar için daha uzun sürelerde etkili olan bir serum geliştirmeye çalışıyorlardı," diyor. "Ağzını açıp tek bir kelime söylemese bile, Jeanine'in ne kadar zeki olduğunu anlarsın. O sanki... yürüyen, konuşan bir bilgisayar gibidir."

"Sen..." Dudaklarımı birbirine bastırarak kağıtlardan birini korkuluğun üzerinden aşağı yolluyorum. Sormam gerekiyor. "Söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Will omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki hükümette birden fazla topluluğun söz sahibi olması iyi bir fikirdir. Ve belki daha çok arabamız... taze meyvemiz... falan olsa daha hoş olurdu."

"Bütün iyi şeylerin saklı tutulduğu gizli bir ambar falan yok, bunu biliyorsun değil mi?" diye soruyorum yüzümü ateş basarken.

"Evet, biliyorum," diyor. "Ben sadece konfor ve zenginliğin Fedakarlık'ın önceliklerinden olmadığını düşünüyorum ve belki karar verme sürecine diğer topluluklar da dahil olursa, farklı bir bakış açısı edinebilirler."

"Sanki Bilgelik oğlanlarına araba vermek, topluluksuzlara yiyecek vermekten daha önemliymiş gibi," diye patlıyorum.

"Orada durun bakalım," diyor Christina parmaklarıyla Will'in omzuna dokunarak. "Bunun, sembolik belgeleri yok etmek için düzenlenmiş neşeli bir tören olması gerekiyordu. Politik bir tartışmaya dönüşmesine hiç gerek yok."

Dilimin ucuna gelen şeyleri yutup elimdeki kağıtlara bakıyorum. Will ve Christina, son zamanlarda birbirlerine dokunmadan edemiyor. Bir süredir bunun farkındayım. Acaba?

"Yine de babanla ilgili söylediği her şey," diye devam ediyor Will, "ondan nefret etmeme neden oluyor. Böylesi korkunç şeyler söylemenin ne işe yarayacağını hayal bile edemiyorum."

Ben hayal edebiliyorum. Jeanine, babamın ve bütün Fedakarlık liderlerinin ahlaken çökmüş olduğuna diğerlerini

inandırabilirse, başlatmak istediği devrimle ilgili desteği kolayca bulur, tabii amacı gerçekten buysa. Ama yine tartışmaya girmek istemiyorum, o yüzden sadece başımı sallayıp kalan sayfaları da uçurumdan aşağı bırakıyorum. Suyu bulana kadar öne arkaya salınıp uçuşuyorlar. Biraz sonra duvarlara çarpıp parçalanacak ve sonsuza kadar yok olacaklar.

"Yatma zamanı," diyor Christina gülümseyerek. "Geri dönmeye hazır mısınız? Sanırım bu gece altına işesin diye Peter'ın elini sıcak su dolu bir kaba tutmak istiyorum."

Kanyona sırtımı döndüğümde Çukur'un sağ tarafında bir hareket seçiyorum. Biri cam tavana doğru tırmanıyor ve sanki ayakları yere değmiyormuş gibi rahatça yürüdüğüne bakılırsa gelen Dört'ün ta kendisi.

"Harika fikir ama Dört'le bir şey konuşmam gerekiyor," diyorum yukarıdaki gölgeyi elimle işaret ederek. Christina'nın gözleri, gösterdiğim yeri tarıyor.

"Gece vakti tek başına buralarda dolaşmak istediğinden emin misin?" diye soruyor.

"Yalnız olmayacağım. Dört'ün yanına gidiyorum." Dudağımı ısırıyorum.

Christina'yla Will bakışıyorlar. İkisi de beni duymuyor bile.

"Pekala," diyor Christina aklında başka bir şey varmış gibi. "Sonra görüşürüz o zaman."

Christina, yatakhaneye doğru giderken Will'in saçlarını karıştırıyor. Will de onun kolunu dürtüyor. Bir an durup onları seyrediyorum. Bir şeyin filizlendiğine tanık olduğumu hissediyorum ama sonunun ne olacağını kestiremiyorum.

Çukur'un sol tarafındaki yoldan koşup tırmanmaya başlıyorum. Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışıyorum. Christina'nın aksine, yalan söylemek benim için zor değil. Dört'le konuşmak gibi bir niyetim yok –en azından, gecenin bu saatinde üzerimizdeki cam bölmede ne yapmaya gittiğini öğrenene kadar.

Merdivenlere ulaştığımda sessizce, nefes bile almadan koşuyorum ve Dört'ün bir ucunda durduğu cam odaya vardığımda duruyorum.

Pencereden dışarı baktığımda şehrin parlayan ışıklarını görebiliyorum, teker teker sönüyorlar. Geceyarısında hepsinin sönmüş olması gerekiyor.

Odanın öte yanında Dört, korku ortamının kapısında duruyor. Bir elinde siyah bir kutu, diğerinde şırınga var.

"Geldiğine göre," diyor omzunun üzerinden bakmaya zahmet etmeden, "benimle içeri girsen iyi olur."

Dudağımı ısırıyorum. "Senin korku ortamına mı?"

"Evet."

Ona doğru yürürken soruyorum. "Bunu yapabilir miyim?"

"Serum seni programa bağlıyor," diyor. "Ama kimin ortamına gireceğini program belirliyor. Ve şu anda ikimizi de içine alacak şekilde programlandı."

"Bunu görmeme izin mi vereceksin?"

"İçeri girmemin başka bir sebebi olabilir mi?" diye soruyor sessizce. Gözlerini yerden kaldırmıyor. "Sana göstermek istediğim şeyler var."

Şırıngayı kaldırdığında, boynumu açmak için başımı yana eğiyorum. İğne derimi delerken keskin bir acı hissediyorum ama buna artık alıştım. İşi bitince siyah kutuyu bana uzatıyor. İçinde başka bir şırınga var.

"Daha önce hiç iğne yapmadım," diyorum şırıngayı kutudan çıkarırken. Dört'ün canını yakmak istemiyorum.

"Tam şuraya," diyor parmağının ucuyla boynundaki bir noktaya dokunarak. Ayakucunda yükseliyorum ve titrek elimle iğneyi batırıyorum. Dört irkilmiyor bile.

İğneyi yaparken gözlerini benimkilerden ayırmıyor, işim bitince de iki şırıngayı kutuya koyup kapının kenarına bırakıyor. Demek, peşinden geleceğimi biliyordu. Ya da öyle olmasını umuyordu. İki türlüsü de bana uyar.

Elini uzattığında tutuyorum. Parmakları soğuk ve narin. Bir şey söylemem gerekiyormuş gibi geliyor ama öylesine sersemlemiş bir haldeyim ki kelimeler aklıma gelmiyor. Serbest eliyle kapıyı açtığında, birlikte karanlığa dalıyoruz. Şimdiye kadar, bilmediğim yerlere hiç duraksamadan girmeye alıştım. Düzenli nefes almaya çalışarak Dört'ün elini sıkı sıkı tutuyorum.

"Bakalım, bana neden Dört dendiğini anlayabilecek misin?" diyor.

Kilidin dili arkamızda yerine oturduğunda zifiri karanlıkta kalıyoruz. Koridorda hava soğuk. Her bir hava parçacığının ciğerime girdiğini hissedebiliyorum. İyice yanaşarak kolumu onunkine yapıştırıyorum, çenem neredeyse omzunda.

"Gerçek adın ne?" diye soruyorum.

"Bakalım, onu da bulabilecek misin?"

Simülasyon bizi içine alıyor. Ayağımı bastığım zemin artık beton değil. Metal gibi gıcırdıyor. Çeşitli açılardan ışık vuruyor. Şehir, cam binaları ve tren raylarıyla etrafımızı sarıyor ama hepsinden daha yüksekteyiz. Böylesine mavi bir gökyüzünü çok uzun zamandır görmedim, o yüzden içime çektiğim nefesle başım dönüyor.

Sonra rüzgar esmeye başlıyor. Öyle şiddetli esiyor ki ayakta durabilmek için Dört'e yaslanmak zorunda kalıyorum. Elimi bırakıyor ve kolunu omzuma doluyor. Başta beni korumak için böyle yaptığını sanıyorum ama hayır, nefes almakta zorlanıyor ve dengesini koruyabilmek için bana ihtiyacı var. Dişleri sımsıkı kapalı olduğu halde, iyice açtığı ağzından nefes alıp vermeye çalışıyor.

Yükseklik benim için çok güzel. Ama burası, Dört'ün en korkunç kabuslarından biri.

"Atlamamız gerekiyor, öyle değil mi?" diye bağırıyorum rüzgarı bastırmak için.

Başıyla onaylıyor.

"Üç deyince, tamam mı?"

Yine başını sallıyor.

"Bir... iki... üç!" Koşmak için fırladığımda onu da beraberimde çekiyorum. Birkaç adım attıktan sonra gerisi kolay oluyor. İkimiz birden binanın kenarından sıçrıyoruz. İki taş parçası gibi hızla aşağı düşüyoruz, yer gittikçe yaklaşırken hava bizi geri itiyor. Sonra görüntü kayboluyor. Artık sırıtarak, dört ayak üzerinde, yerdeyim. Cesurluk'u seçtiğim gün yaşadığım telaşı seviyorum, şu anı da seviyorum.

Yanı başımda Dört, göğsünü tutup havayı resmen yutuyor.

Ayağa kalkarken onun da kalkmasına yardım ediyorum. "Sırada ne var?"

"Kıs..."

Bir şey sertçe sırtıma çarpıyor. Dört'ün üzerine kapaklanırken başım köprücük kemiğine çarpıyor. Sağımda, solumda duvarlar beliriyor. Alan o kadar daralıyor ki Dört kollarını göğsüne çekmek zorunda kalıyor. Tavan büyük bir çatırtıyla etrafımızı saran duvarların üzerine çöktüğünde Dört bu kez öne kapanıp inliyor. Sadece ikimizin sığabileceği kadar bir alan kalıyor. Hiçbir yere kıpırdayamayız.

"Kıstırılmak," diyorum.

Genizden bir homurtu salıyor. Başımı olabildiğince geri çekip ona bakıyorum. Yüzünü hayal meyal seçebiliyorum, öyle karanlık ve havasız ki... Birbirimizin nefesini soluyoruz. Acı çekiyormuş gibi yüzünü ekşitiyor.

Alan açılsın diye kolunu gövdeme doluyorum. Sırtımı kavradığı anda yüzünü benimkine dayıyor, hala kambur duruyor. Vücudu sıcak ama sadece kemiklerini ve kaslarını hissedebiliyorum. Yanaklarım yanmaya başlıyor. Vücudumu bu kadar yakından hissettikten sonra, hala bir çocuğa benzediğimi düşünecek mi?

"İlk kez bu kadar küçük olduğuma seviniyorum." Gülüyorum. Espri yaparsam, belki onu sakinleştirebilirim. Tabii kendim de biraz rahatlayabilirim.

"Mmhmm," diyor. Sesi gergin.

"Buradan çıkamayız," diyorum. "Korkuyla baştan yüzleşmek daha kolay, öyle değil mi?" Bir cevap beklemiyorum. "Yani tek yapman gereken, alanın daha da daralmasını sağlamak. İyileştirene kadar daha da kötüleştirmek lazım. Haksız mıyım?"

"Evet." Gergin ve sinirli tek bir kelime.

"Pekala. İyice büzüşmemiz gerekiyor o zaman. Hazır mısın?"

Belinden sarılarak onu kendimle birlikte iyice aşağı çekiyorum. Kaburgalarını hissederken ve üzerimizdeki tavan biraz daha aşağı inerken, kalaslardan birinin inlediğini duyuyorum. Böyle bir pozisyonda sığmayacağımızı anlayınca, dönüp iyice büzüşüyorum ve sırtımı göğsüne yaslıyorum. Bükülü dizlerinden biri başımın yanında, diğeriyse altımda. Bileğinin üzerinde oturuyorum. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine geçmiş durumda. Kulağımın dibinde vahşi bir nefes duyuyorum.

"Ah," diyor çatlak sesiyle. "Bu daha kötü. Kesinlikle daha kötü..."

"Şşş," diye susturuyorum onu. "Kollarını bana dola."

Sözümü dinleyerek kollarını belime doluyor. Duvara bakarken gülümsüyorum. Halimizden keyif almıyorum. Hayır, bir parça bile keyif almıyorum.

"Simülasyon, senin korkuya olan tepkini ölçüyor," diyorum yumuşak bir sesle. Aslında bize anlattığı şeyleri tekrarlıyorum ve ona yardımcı olabilecek bilgileri hatırlatmaya çalışıyorum. "Yani kalp atışlarını yavaşlatabilirsen, bir sonraki aşamaya geçer. Hatırladın mı? Burada olduğumuzu unutmayı dene."

"Öyle mi?" Konuşurken dudaklarını kulaklarımda hissediyorum ve yine içimi bir yangın sarıyor. "O kadar kolay ha?"

"Eh, birçok erkek, bir kızla böylesi küçük bir alana kıstırılmak ister." Gözlerimi deviriyorum.

"Kapalı yerde kalmaktan korkan insanlar hariç Tris!" Şu anda kendini tamamen çaresiz hissediyor olmalı.

"Tamam, tamam." Elini tutup tam kalbimin üzerine koyuyorum. "Kalp atışlarımı hisset. Hissedebiliyor musun?"

"Evet."

"Ne kadar düzenli attığını hissedebiliyor musun?"

"Çok hızlı atıyor."

"Evet de bunun kıstırılmış olmakla alakası yok." Bunları söyler söylemez pişmanlıkla yüzümü buruşturuyorum. Az

önce bir itirafta bulundum. Umarım farkına varmamıştır. "Nefes aldığımı hissettiğinde sen de nefes al. Nefeslerime odaklan."

"Tamam."

Derin bir nefes çektiğimde, onun da göğsü benimkiyle birlikte hareket ediyor. Birkaç saniye sonra sakince konuşuyorum. "Bu korkunun nereden kaynaklandığını bana söylesene. Belki konuşmak bize yardım eder... yani öyle umarım!"

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama söylediğim şey mantıklı geliyor.

"Şey... peki." Benimle birlikte nefes almaya devam ediyor. "Bu korkum, fantastik çocukluğumdan geliyor. Çocukken aldığım cezalar. Yukarı kattaki küçük dolap."

Dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum. Ben de cezalandırıldığımı hatırlıyorum: Akşam yemeğini yemeden odama gönderildim, bir sürü şey yasaklandı, birçok kez surat asıldı. Ama asla bir dolaba kapatılmadım. İşin acımasızlık boyutu içimi sızlatıyor, onun için üzülüyorum. Ne söyleyeceğimi bilemediğimden, öylesine konuşuyorum.

"Annem, kışlık kabanlarımızı dolapta saklardı."

"Ben..." Nefesi tıkanıyor. "Gerçekten, artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam. O zaman... ben konuşabilirim. Bana bir şey sor."

"Peki." Kulağımın dibinde titrek bir şekilde gülüyor. "Kalbin neden deli gibi atıyor Tris?"

Olduğum yerde iyice büzüşüyorum, "Şey, ben..." Kollarını bana dolamasıyla ilgili olmayan başka bir mazeret bulmaya çalışıyorum. "Seni çok az tanıyorum." *Hem de çok az.* "Seni çok az tanıyorum ve şu anda sırtım, göğsüne yapışmış durumda Dört. Sence neden olabilir?"

"Senin korku ortamında olsaydık," diyor, "ben de içinde olur muydum?"

"Senden korkmuyorum."

"Tabii ki korkmuyorsun. Ama ben bunu kastetmemiştim."

Yine gülüyor ve bu kez duvarlar çatlayarak kırılıyor. Artık bir ışığın altındayız. Dört iç çekip kollarını belimden çekiyor. Hemen ayağa fırlayıp üzerimi silkeliyorum, oysa üstüm başımda ne bir leke ne de toz var. Avuçlarımı kotuma siliyorum. Aniden, boşta kaldığı için sırtım üşüyor.

Dört önümde duruyor. Sırıttığında gözlerindeki kıvılcımlardan hoşlandığımı sanmıyorum.

"Belki de Dürüstlük'ü seçmeliydin," diyor. "Kötü bir yalancısın."

"Sanırım, yetenek sınavımda o seçenek devre dışı kaldı."

Başını sallıyor. "Yetenek sınavı hiçbir şeyi bilmiyor."

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Cesurluk'u seçmende yetenek sınavının etkisi yok muydu yani?"

Damarlarımdaki kanla birlikte heyecan akmaya başlıyor. Onun da benim gibi bir Uyumsuz olduğunu onaylamasını, her şeyi birlikte çözeceğimizi söylemesini bekliyorum.

"Hayır, öyle sayılmaz," diyor. "Ben..."

Omzunun üzerinden bakıyor, sonra susuyor. Birkaç adım ötemizde bir kadın durmuş, bize silah doğrultuyor. Hiç kıpırdamıyor, yüz hatları sıradan –şu anda yürüyüp gitsek onu bir daha hatırlamam. Sağımda bir masa beliriyor. Üzerinde bir tabanca ve tek bir kurşun var. Neden bize ateş etmiyor?

Ah, diye anlıyorum. Mesele Dört'ün hayatını tehdit etmekle ilgili değil. Durumun, masadaki tabancayla ilgisi var.

"Onu öldürmen gerekiyor," diyorum yumuşak bir sesle.

"Her seferinde."

"O gerçek değil."

"Gerçek görünüyor." Dudağını ısırıyor. "Yani gerçekmiş gibi hissediyorum."

"Gerçek olsaydı seni şimdiye çoktan vurmuştu."

"Tamam." Başını aşağı yukarı sallıyor. "Ben... yapacağım. Bu o kadar... o kadar kötü olamaz. Panik yapmaya gerek yok."

Panik yapmaya gerek yok ama korkuya ne demeli? Tabancayı masadan alırken Dört'ün gözlerinde beliren korkuyu açıkça görebiliyorum. Sanki bu işi binlerce kez yapmış gibi kurşunu yuvasına yerleştiriyor –belki gerçekten de binlerce kez yapmıştır. Kurşunu yerleştirdikten sonra tabancayı iki eliyle tutup doğrultuyor. Bir gözünü kısıp derin bir nefes alıyor.

Nefesini salarken ateş ediyor ve kadının başı, sarsılarak arkaya kaykılıyor. Kırmızı parlamayı gördüğümde başımı çeviriyorum. Kadının yere yığıldığını duyuyorum.

Dört'ün tabancası gürültüyle yere düşüyor. Yerdeki cesede bakıyoruz. Söylediği doğruydu –gerçekmiş gibi hissettiriyor. *Saçmalamayı bırak*. Kolunu kavrıyorum.

"Haydi," diyorum. "Gidelim. Hareket zamanı."

Tekrar çekiştirince sersemliğinden kurtuluyor ve beni takip ediyor. Masanın yanından geçerken kadının cesedi gözden kayboluyor ama hafızamızda hala onu görebiliyoruz. Kendi korku ortamımda birini defalarca öldürmek nasıl bir şey olacak acaba? Muhtemelen bunu kısa süre sonra öğreneceğim.

Yine de aklım allak bullak: Bunların Dört'ün korkusu olması gerekiyor. Kutuda ve çatıda ne kadar paniklemiş olsa da kadını zorlanmadan öldürdü. Sanki simülasyon içindeki korkuları teker teker yakalamaya çalışıyor ama daha fazlasını bulamıyor.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldıyor Dört.

Önümüzde karanlık bir gölge, ışığın etrafında kıpırdanıyor. Bir sonraki adımlarımızı atmamızı bekliyor. Kim o? Dört'ün kabuslarını işgal eden gölge kim olabilir?

Siluet, uzun ince bir adama ait. Adamın saçları kısacık. Ellerini arkasında bağlamış. Üzerinde Fedakarlık'ın gri kıyafetleri var.

"Marcus," diye fısıldıyorum.

"İşte bu noktada," diyor Dört titrek bir sesle, "ismimi hatırlıyorsun."

"O senin..." Bize doğru ağır adımlarla ilerleyen Marcus'a, sonra yavaş yavaş gerileyen Dört'e bakıyorum ve bütün taşlar yerine oturuyor. Marcus'un Cesurluk'a transfer olan bir oğlu vardı. Adı... "Tobias."

Marcus ellerini gösteriyor. Yumruklarından birine kemerini dolamış. Ağır ağır, kemerin parmaklarından çözülmesine izin veriyor.

"Bu senin iyiliğin için," dediğinde Marcus'un sesi defalarca yankılanıyor.

Bir düzine Marcus ışığın altında beliriyor, hepsinin elinde aynı kemer, yüzlerinde aynı boş ifade var. Birbirinin tıpkısı adamlar gözlerini kırpıştırdıklarında, bakışları boş ve simsiyah çukurlara dönüşüyor. Kemerlerin ucu, şu anda ayağımızın altındaki beyaz fayanslara değiyor. Sırtım ürperiyor. Bilgelik, Marcus'u zalimlikle suçlamıştı. Sonunda bir kez olsun Bilgelik haklı çıkmıştı.

Dört'e -Tobias'a- baktığımda onun donakaldığını görüyorum. Omuzları çökmüş. Daha genç görünüyor, çok daha küçük... İlk olarak Marcus kolunu kaldırıyor, vurmaya hazırlanıyormuş gibi kemeri omzunun üzerinden geriye atıyor. Tobias iyice büzüşerek geri kaçıyor, yüzünü korumak için ellerini kaldırıyor.

Hemen önüne atıldığımda kemer bileğimde şaklıyor. Hatta bileğime dolanıyor. Dirseğime doğru korkunç bir sancı saplanıyor. Dişlerimi sıkıp bütün gücümle kolumu çekiyorum.

Marcus kemerin hakimiyetini kaybedince, elinden çekip tokasından kavrıyorum.

Kemeri hızla sallıyorum, ani hareketten omzum acıyor. Kemer, Marcus'un omzuna isabet ediyor. Çığlık atarken ellerini öne uzatıp üzerime saldırıyor, tırnakları pençeleri andırıyor. Tobias beni arkasına alıp aramıza geçiyor. Artık korkmuyor, çok kızgın görünüyor.

Bütün Marcus siluetleri kayboluyor. Işıklar yandığında tuğla duvarlar ve beton zeminiyle dar koridor beliriyor.

"Bu kadar mı?" diye soruyorum. "En korkunç kabusların bunlar mı? Neden sadece dört tane..." Sesim alçalıyor. Sadece dört korkusu var.

"Ah." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sana bu yüzden Dört..."

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde kelimeler beni terk ediyor. Işıkların altında kocaman büyümüş gözleriyle neredeyse savunmasız görünüyor. Dudakları aralanmış. Burada duruyor olmasak, bu ifadenin hayranlık olduğunu düşünürdüm. Ama bana neden böyle bir hayranlıkla bakabileceğini anlayamıyorum.

Dirseğimden tutup beni kendine çekiyor. Başparmağı kolumdaki yumuşak deriye resmen batıyor. Bileğim hala acıyor, oysa kemer gerçek bile değildi ve bileğimde hiçbir iz yok. Dudakları yavaşça yanağımda dolaşıyor, sonra kolunu omzuma dolayıp yüzünü boynuma yapıştırıyor. Nefesi köprücük kemiğimi yakıyor.

İlk birkaç saniye donakalıyorum, sonra ben de kollarımı ona dolayıp nefesimi salıyorum.

"Hey," diyorum nazikçe. "Geçti artık."

Başını kaldırıp parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Sessizce birbirimize bakıyoruz. Parmakları, dalgalı saçlarımda amaçsızca dolaşıyor.

"Senin sayende," diyor sonunda.

"Şey." Boğazım kuruyor. Bana her dokunuşunda elektrik çarpmışa dönüyorum ama aldırmıyorum. "Korkular benim olmayınca, cesur olmak daha kolay."

Ellerimi iki yanıma düşürdüğümde fark etmemesini umarak kotuma siliyorum.

Fark etmiş olsa bile bir şey demiyor. Parmaklarını benimkilere doluyor.

"Haydi," diyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

El ele Çukur'a doğru yürüyoruz. Elini çok fazla sıkmamaya çalıştığım için aklım sürekli elimde. Bir saniye elini sertçe sıkıyormuşum gibi geliyor, bir sonrakinde yeterince sıkı tutmuyormuşum gibi hissediyorum. İnsanların yürürken niye el ele tutuştuğunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Ama parmakuçlarıyla avcuma dokunduğunda ürperirken nedenini açıkça anlıyorum.

"Eee..." Düşünebildiğim tek mantıklı şeye tutunuyorum. "Demek dört korku."

"Eskiden de dörttü, şimdi de dört," diyor başını sallayarak. "Hiç değişmedi, o yüzden sürekli oraya gidiyorum. Ama... henüz bir gelişme gösteremedim."

"Korkusuz olamazsın, hatırlamıyor musun?" diyorum. "Çünkü hala bazı şeyleri önemsiyorsun. Sen hayatı önemsiyorsun."

"Biliyorum."

Çukur'un yan tarafındaki dar patikadan, uçurumun dibine giden kayalıklara doğru yürüyoruz. Daha önce bu yolu fark etmemiştim –sanki kayalık duvarın içine işlenmiş gibi. Ama Tobias, buraları iyi biliyormuş gibi görünüyor.

Bu güzel anı bozmak istemiyorum ama yetenek sınavıyla ilgili soruyu sormam gerekiyor. Uyumsuz olup olmadığını öğrenmem gerekiyor.

"Bana yetenek sınavının sonucunu söyleyecektin," diyorum neredeyse fısıldayarak.

"Ah." Boştaki eliyle ensesini kaşıyor. "Bunun önemi var mı?"

"Evet. Bilmek istiyorum."

"Emredersiniz." Gülümsüyor.

Patikanın sonuna vardığımızda uçurumun dibine ulaşıyoruz. Buradaki zemin, inişli çıkışlı kayalıklardan oluşuyor, hızla akan suyun kenarında keskin uçlarıyla yükselip alçalıyor. Küçük girintilerden ve dik tümseklerden geçiyoruz. Yürürken, ayakkabılarım sert kayaya yapışıyor. Geçtiğim yerde ıslak ayak izleri bırakıyorum.

Dört, kenarda diğerlerinden nispeten daha düz bir kaya buluyor. Bu noktada akıntı çok güçlü değil. Bacaklarını sarkıtarak oturuyor. Ben de yanına çöküyorum. Hızla akan suyun birkaç santim üzerinde otururken oldukça rahat görünüyor.

Elimi bırakıyor. Kayalığın keskin kenarına bakıyorum.

"Bunlar insanlarla konuştuğum şeyler değil. Arkadaşlarım bile bilmiyor," diyor.

Parmaklarımı birbirine dolayıp ellerimi kucağıma yerleştiriyorum. Gerçekten öyleyse, burası bana Uyumsuz olduğunu söyleyebileceği en mükemmel yer. Nehrin kükremesi duyulmamızı önlüyor. Dinlenebileceğimiz düşüncesinin, beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum.

"Sınav sonucum, beklendiği gibi çıktı," diyor. "Fedakarlık."

"Ya." İçimde bir şeyin söndüğünü hissediyorum. Onun hakkında yanılmışım.

Ama... Uyumsuz olmasa bile, sınavdan Cesurluk sonucuyla çıktığını düşünmüştüm. Teknik açıdan benim de sonucum Fedakarlık'tı –yani sistemdeki kayıtlara göre. Ona da aynı şey mi olmuştu? Eğer öyleyse, neden bana gerçeği söylemiyor?

"Yine de Cesurluk'u seçtin?" diye soruyorum.

"Öyle gerekti."

"Neden Fedakarlık'tan ayrıldın?"

Gözlerini kaçırıp önündeki boşluğa bakıyor, sanki orada bir cevap bulabilecekmiş gibi. Aslında bana bir cevap vermesi gerekmiyor. Hayalet kemerin acısını hala bileğimde hissedebiliyorum.

"Babandan uzaklaşman gerekiyordu," diyorum. "Bu yüzden mi Cesurluk lideri olmak istemiyorsun? Lider olursan onunla tekrar karşılaşmak zorunda kalırsın diye mi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "O da var, öte yandan hiçbir zaman tam olarak Cesurluk'a ayak uydurabildiğime inanamadım. En azından, şimdiki hallerine."

"Ama sen... müthişsin," diyorum. Susup boğazımı temizliyorum. "Yani Cesurluk standartları açısından. Sadece dört korku, inanılmaz. Buraya ait olmadığını nasıl düşünürsün?"

Omuz silkiyor. Ne yeteneğini ne de Cesurluk'taki konumunu umursuyormuş gibi görünüyor. Tam da bir Fedakar'dan beklenecek şekilde davranıyor. Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum.

"Özveriyle cesaretin birbirinden çok da farklı olmadığını düşünüyorum. Hayatın boyunca kendini unutmak üzere eğitiliyorsun, bu yüzden tehlikede olduğunda ilk tepkin özveri oluyor. Fedakarlık'a çok daha kolay uyum sağlayabilirdim."

Birden kendimi ağırlaşmış hissediyorum. Bir hayat boyunca eğitilmek, benim için yeterli olmamıştı. Benim ilk tepkilerim, hala kendi çıkarım doğrultusunda oluyor.

"Eh, şey," diye başlıyorum söze. "Ben de ne kadar denersem deneyeyim, yeterince özverili olamadığım için Fedakarlık'tan ayrıldım."

"Bu tam olarak doğru sayılmaz." Bana bakıp gülümsüyor. "Arkadaşını korumak için bıçakların önüne atılan, beni korumak için babama kemerle vuran o kız... o fedakar kız sen değil misin?"

Onu henüz tam olarak çözemesem de Dört içimi okuyor.

Benim için bir şeyler hissetmesi ne kadar imkansız görünse de... Öyle ya, ben... Neyse, belki öyle değildir. Kaşlarımı çatıp ona bakıyorum. "Gözün sürekli üzerimdeydi, öyle değil mi?"

"İnsanları gözlemlemeyi severim."

"Belki sen de Dürüstlük'e girmeliydin Dört çünkü kötü bir yalancısın."

Elini kayanın üzerine koyduğunda parmaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Başımı eğip ellerimize bakıyorum. Onun parmakları ince ve uzun. Narin ve hünerli görünüyorlar. Cesurlar'ın her an bir şeyleri kırmaya hazır kalın ve nasırlaşmış ellerine benzemiyorlar.

"Öyle olsun." Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Gözleri, çeneme, dudaklarıma, burnuma odaklanıyor. "Seni izliyordum çünkü senden hoşlanıyorum." Sıradan bir şeymiş gibi, bütün samimiyetiyle söylüyor bunu ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve bana *Dört* deme, tamam mı? Adımı yeniden duymak güzel."

Öylesine bir anda, sonunda duygularını açıkladı ve ben nasıl tepki vereceğimi kestiremiyorum. Yanaklarım yanarken sadece, "Ama sen benden büyüksün... *Tobias*," diyebiliyorum.

Gülümsüyor. "Öyle ya, aradaki iki yıllık uçurumu aşmak gerçekten zor."

"İtiraz etmeye falan çalışmıyorum. Ben, sadece anlayamıyorum. Yaşça senden küçüğüm. Güzel değilim. Ben..."

Bir kahkaha patlatıyor, içten geliyormuş gibi derinden bir kahkaha. Ve dudakları şakağıma değiyor.

"Dalga geçme," diyorum nefes nefese. "Güzel olmadığımı biliyorum. Çirkin sayılmam. Ama ben kesinlikle güzel de değilim."

"Öyle olsun. Güzel değilsin. Eee, ne olmuş?" Yanağımdan öpüyor. "Seni böyle de beğeniyorum. Zehir gibi bir zekan var. Cesursun. Ve Marcus ile ilgili gerçeği öğrendiğin halde..." Sesi yumuşuyor. "Bana diğerleri gibi bakmıyorsun. Tekmelenmiş bir enikmişim falan gibi."

"Eh," diyorum. "Çünkü öyle değilsin."

Uzun bir saniye boyunca karanlık gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sonra yüzüme dokunup eğiliyor, dudakları benimkilere değiyor.

Altımızda nehir kükrüyor ve bileklerimizi ıslatıyor.

Tobias sırıtıp dudaklarını dudaklarıma iyice yapıştırıyor.

Başta geriliyorum, kendime güvenemiyorum.

Geri çekildiğini fark ettiğimde yanlış ya da kötü bir şey yaptığımı anlıyorum. Ama elleriyle yüzümü tutuyor, tenimde güçlü parmaklarını hissediyorum ve bu kez beni daha ateşli bir şekilde öpüyor. Kolumu ona dolayıp elimi ensesinde ve kısa saçlarında dolaştırıyorum.

Uçurumun dibinde kükreyen su eşliğinde birkaç dakika öpüşüyoruz. Ve el ele ayağa kalktığımızda, farklı bir yol seçmiş olsaydık bile, daha güvenli bir yerde, örneğin üzerimizdeki si-

yah kıyafetler yerine gri kıyafetlerimiz olsaydı bile, yine aynı noktada olacağımızı anlıyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sabah uyandığımda kendimi hafiflemiş ve afallamış hissediyorum. Gülümsemeye çalıştığımda yüzüm gülmemek için direniyor. Ama sonunda neşemi bastırmaktan vazgeçiyorum. Saçlarımı serbest bırakıyorum ve üniformam haline gelen bol gömlek yerine, omuzlarımı ve dövmelerimi açıkta bırakan tişörtümü giyiyorum.

"Bugün neyin var senin?" diye soruyor Christina kahvaltıya giderken. Gözleri uykudan şişmiş, saçları kabarık bir çalı gibi yüzünü sarmalıyor.

"Aman, bilirsin işte," diyorum. "Güneş parlıyor. Kuşlar cıvıldıyor."

Yeraltı tünellerinde olduğumuzu hatırlatmak istercesine, bir kaşını kaldırıp bana bakıyor.

"Bırak kız biraz neşelensin," diyor Will. "Bu halini bir daha göremeyebilirsin."

Koluna vurup koşarak yemekhaneye giriyorum. Kalbim deli gibi atıyor çünkü önümüzdeki yarım saat içinde Tobias'ı göreceğim. Her zamanki yerime, Uriah'ın yanına oturuyorum. Will ve Christina karşımıza geçiyor. Solumdaki yer hala boş. Tobias geldiğinde buraya oturup oturmayacağını merak ediyorum. Kahvaltıda, gülümseyerek beni selamlayıp selamlamayacağını, çaktırmadan bakarken sırıtıp sırıtmayacağını merak ediyorum.

Masanın ortasındaki tabaktan bir parça tost alıp fazla hevesli bir şekilde yağlamaya başlıyorum. Çılgınca davrandığımın farkındayım ama engel olamıyorum. Nefessiz kalmayı tercih ederim.

Sonra Tobias içeri giriyor. Saçlarını daha kısa kestirmiş. Saç rengi daha koyu, neredeyse siyah görünüyor. Saçlarının, Fedakarlar'ınki kadar kısa olduğunu fark ediyorum. Gülümseyip ona doğru elimi sallıyorum ama Tobias bana bakmadan Zeke'nin yanına oturunca elim düşüyor.

Tostuma bakıyorum. Artık gülümsemek o kadar kolay değil.

"Sorun ne?" diye soruyor Uriah tostunu ağız dolusu çiğnerken.

Başımı, yok bir şey dercesine sallayıp tostumu ısırıyorum. Ne bekliyordum ki? Sırf öpüştük diye her şeyin değişmesini mi? Belki fikrini değiştirmiştir. Belki artık benden hoşlanmıyordur. Belki beni öpmenin bir hata olduğunu düşünüyordur.

"Bugün korku ortamı günü," diyor Will. "Sizce kendi korku ortamlarımızı görebilecek miyiz?"

"Hayır." Uriah başını iki yana sallıyor. "Eğitmenlerden birinin ortamından geçiyorsun. Ağabeyim öyle söyledi."

"Ayy, hangi eğitmenin?" diyor Christina olduğu yerde doğrularak.

"Sen içeriden bilgi alırken, bizim her şeyden habersiz olmamız hiç adil değil, bunu biliyorsun değil mi?" diyor Will, Uriah'a kızgın gözlerle bakarken.

"Sanki senin de içeride tanıdığın olsa faydalanmayacaksın," diye lafı yapıştırıyor Uriah.

Christina ikisini de duymazdan geliyor. "Umarım Dört'ün korku ortamıdır."

"Neden?" diye soruyorum. Soru, kuşkucu bir tonda dudaklarımdan dökülüyor. Pişman olup dudağımı ısırıyorum.

"*Birilerinin* de saniyesi saniyesine uymuyor." Christina gözlerini deviriyor. "Sanki sen de onun korkularını öğrenmek istemiyorsun. Sert çocuk imajını o kadar abartıyor ki muhtemelen pamuk helvadan, güneşli havadan ya da ona benzer basit bir şeylerden korkuyordur. Sonunda beyimizin korkularını öğreneceğiz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bence onun korku ortamına girmeyeceğiz."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Sadece öyle düşünüyorum."

Korku ortamında Marcus'u hatırlıyorum. Dört, bunu herkesin görmesini istemez. Ona doğru bir göz atıyorum. Bir an için gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarında duygu yok. Sonra başını çeviriyor.

+ + +

Cesurluk'ta doğan adayların eğitmeni Lauren, korku ortamı odasının önünde ellerini beline koymuş duruyor.

"İki yıl önce," diye söze başlıyor. "Örümceklerden, boğulmaktan, duvarların içine hapsolmaktan, Cesurluk'tan atılmaktan, yaralanmaktan, tren altında ezilmekten, babamın ölmesinden, herkesin önünde küçük düşmekten ve yüzleri olmayan erkekler tarafından kaçırılmaktan korkardım."

Herkes boş boş ona bakıyor.

"Kendi korku ortamınızda, çoğunuz on ila on beş korkunuzla yüzleşeceksiniz. Ortalama korku sayısı bu," diyor.

"Şimdiye kadarki en düşük sayı nedir?" diye soruyor Lynn.

"Son yılların en düşüğü," diyor Lauren, "dört."

Yemekhaneden beri Tobias'a hiç bakmadım. Ama şimdi, bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Tobias gözlerini yerden ayırmıyor. Dört korkunun düşük bir sayı olduğunu biliyordum. Lakap takılacak kadar düşüktü. Ama ortalamanın yarısından bile düşük olduğunu bilmiyordum.

Ayaklarıma bakıyorum.

O bir istisna.

Ve şu anda bana bakmıyor bile.

"Bugün kendi korkularınızın sayısını öğrenmeyeceksiniz," diyor Lauren. "Simülasyon benim korku ortamıma göre programlandı, o yüzden kendinizinki yerine benim korkularımla yüzleşeceksiniz."

Haklı olduğumu kanıtlamak istercesine Christina'ya bakıyorum. Dört'ün korku ortamına girmeyeceğiz.

"Bu eğitimin amaçları doğrultusunda, her biriniz, korkularımdan sadece *biriyle* yüzleşeceksiniz. Böylece simülasyonun nasıl çalıştığına dair fikir edinebileceksiniz."

Lauren rastgele bize parmağını doğrultuyor ve hangi korkusuyla karşılaşacağımızı bildiriyor. Arkalarda durduğum için sonlara kalıyorum. Bana düşen korku, kaçırılmak.

Bilgisayara tanımlanmadığım için simülasyonu izleyemiyorum ama insanların tepkilerini görebiliyorum. Tobias'ı aklımdan çıkarmak için harika bir yol bu –Will göremediğim örümcekleri üzerinden silkelerken yumruklarımı sıkıyorum. Uriah görünmez duvarları elleriyle iterken heyecanlanıyorum ve Peter her nasıl "küçük düşürüldüyse", kıpkırmızı kesildiğinde kıs kıs gülüyorum. Sonra sıra bana geliyor.

Yüzleşeceğim korku içimi ferahlatmıyor ama her tür simülasyonu değiştirebildiğimden ve daha önce Tobias'ın korku ortamına girdiğimden, Lauren iğneyi boynuma batırdığında endişeli değilim.

Sonra sahne değişiyor ve kaçırılma başlıyor. Ayaklarımın altındaki zeminde otlar bitiyor, kollarımı birileri tutarken di-

geri ağzımı kapatıyor. Etraf çok karanlık, hiçbir şey göremiyorum.

Uçurumun kenarında duruyorum. Suyun kükremesini duyabiliyorum. Ağzımı kapatan elin içine çığlık atıp kurtulmak için çırpınıyorum ama beni tutan eller çok güçlü. Karanlığın içine yuvarlanışım gözlerimin önünde canlanırken, en kötü kabuslarımdan biriyle birleşiyor. Yine çığlık atıyorum. Boğazım acıyana, gözlerimden yaşlar boşanana kadar çığlık atıyorum.

Beni tekrar tuzağa düşüreceklerini, yeniden deneyeceklerini biliyordum. İlk seferi yarıda kalmıştı. Çığlık atıyorum –yardım istediğimden değil çünkü kimsenin gelmeyeceğini biliyorum. Çığlığımın nedeni, ölmek üzere olduğum halde elimden bir şey gelmeyeceğini bilmek.

"Durdur," diyor sert bir ses.

Eller kaybolurken ışıklar geri geliyor. Korku ortamı odasında, beton zeminde duruyorum. Bütün bedenim sarsılırken dizlerimin üzerine düşüp ellerimle yüzümü kapatıyorum. Başarısız oldum. Mantığımı, duyularımın kontrolünü yitirdim. Lauren'in korkusu, kendi korkularımdan birine dönüştü.

Ve herkes beni gördü. Tobias beni gördü.

Adım sesleri işitiyorum. Tobias bana doğru geliyor, kolumdan çekip ayağa kaldırıyor.

"Senin neyin var Kasıntı?"

"Ben..." Nefes almaya çalışırken hıçkırıyorum. "Ben..."

"Kendini topla! Çok zavallı görünüyorsun."

İçimde bir şey kopuyor. Gözyaşlarım kesiliyor. Damarlarımdaki ateş bütün vücudumu sararken güçsüzlüğüm beni terk ediyor ve suratına öyle bir tokat atıyorum ki parmaklarım acıyor. Gözlerini gözlerime dikiyor, yüzü kıpkırmızı kesiliyor ama bakışlarımı kaçırmıyorum.

"Kapa çeneni," diyorum. Kolumu elinden kurtarıp odadan çıkıyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ceketimi iyice omuzlarıma çekiyorum. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım. Soluk güneş yüzümü aydınlatırken ağzımdan çıkan nefesleri görebiliyorum.

En azından bir şeyi başardım: Peter ve arkadaşlarını, artık bir tehdit olmadığım konusunda ikna ettim. Fakat yarın kendi korku ortamımdan geçerken, yanıldıklarını göstermem gerekiyor. Dün, başarısızlık imkansızmış gibi görünüyordu. Şimdiyse emin olamıyorum.

Ellerimi saçlarımdan geçiriyorum. Ağlama isteğim geçti. Saçlarımı ördüm ve bileğime taktığım lastik bantla bağladım. Şimdi daha kendimmişim gibi hissediyorum. Tek ihtiyacım bu: Kim olduğumu hatırlamak. Ve ben, oğlanlar ve ölümcül deneyimler gibi önemsiz şeylerin beni durdurmasına izin verecek bir kız değilim.

Gülüp başımı iki yana sallıyorum. Gerçekten öyle mi?

Trenin düdüğünü duyuyorum. Tren rayları Cesurluk yerleşkesinin etrafını dolaşıyor, sonra göz alabildiğince dümdüz uzaklaşıyor. Raylar nerede başlıyor? Nerede sona eriyor? Rayların ötesindeki dünya nasıl bir yer? Trene doğru yürüyorum.

Eve gitmek istiyorum ama yapamam. Eric, Ziyaret Günü'nde ailemize bağlılığımızı göstermemiz konusunda bizi uyarmıştı. Evi ziyaret etmek Cesurluk'a ihanet sayılır ve bunu göze alamam. Gerçi Eric, kendimizinki haricinde diğer toplulukları ziyaret edemeyeceğimizi söylemedi. Dahası annem, Caleb'ı ziyaret etmemi istemişti.

İzin almadan ayrılmamın doğru olmadığını biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Neredeyse sıçrarcasına hızlı adımlarla yürüyorum. Kollarımı bütün gücümle sallayıp vagonun yanında koşuyorum ve kapıyı tutup içeri atlıyorum. Vücuduma ağrılar saplanırken yüzümü ekşitiyorum.

Vagona bindikten sonra kapının yanında sırtüstü yere yatıyorum ve gözden kaybolan Cesurluk yerleşkesine bakıyorum. Geri dönmek hiç içimden gelmiyor ama bırakırsam, topluluksuz kalmak, yaptığım en cesur iş olmaz. Bugün kendimi tam bir ödlek gibi hissediyorum.

Rüzgar bütün bedenimi yalayıp parmaklarımın arasından geçiyor. Elimi vagondan iyice sarkıtarak rüzgara karşı tutuyorum. Eve gidemem ama ailemin bir parçası olmaya devam edebilirim. Çocukluğumun her anında Caleb'ın yeri var, varlığımın bir parçası da ağabeyim.

Şehrin merkezine yaklaşırken tren yavaşlıyor. Otururak, yaklaştıkça büyüyen binaları seyrediyorum. Bilgelik, bataklığa bakan büyük taş binalarda yaşıyor. Kapıya tutunup rayların nereye gittiğini görebilmek için iyice dışarı sarkıyorum. Tren, doğuya kıvrılmadan önce cadde seviyesine dik bir yokuşla iniyor. Islak kaldırımların ve bataklık havasının kokusunu içime çekiyorum.

Tren iyice yavaşladığında vagondan atlıyorum. Yere konduğumda bacaklarım yalpalıyor, dengemi yeniden bulabilmek için birkaç adım koşmam gerekiyor. Caddenin ortasından bataklığa, güneye doğru ilerliyorum. Boş arazi göz alabildiğine uzuyor, ufukta sadece kahverengi bir çizgi görülebiliyor.

Sola dönüyorum. Bilgelik binaları tepemde yükseliyor, hepsi karanlık ve yabancı. Burada Caleb'ı nasıl bulacağım?

Bilgeler kayıt tutar. Bu onların doğasında var. Adayların da kayıtlarını tutuyor olmalılar. Birilerinin o kayıtlara erişimi var, o birilerini bulmam yeterli. Binaları gözden geçiriyorum. Mantıken, merkezdeki bina en önemlisi olmalı. Oradan başlayabilirim.

Topluluk üyeleri orada burada dolaşıyor. Bilgelik öğretisi, üyelerin en az bir mavi giysi parçası giymelerini öngörür. Çünkü mavi, vücutta sakinleştirici bir kimyasal tepkime yaratır ve onlara göre, *sakin bir zihin, açık bir zihindir.* Mavi renk, aynı zamanda topluluğun sembolüdür. İnsanların kıyafetleri inanılmaz bir şekilde gözümü alıyor. Geldiğim yerde loş ışığa ve siyah kıyafetlere alıştım.

Aralarından yol açmak için insanları dirsekliyerek her zamanki gibi "afedersiniz" diye mırıldanmam gerektiğini sanıyorum ama burada bu tür çabalara gerek yok. Cesur olmak, fark edilmemi kolaylaştırıyor. İnsanlar, bana yol açarken gözlerini üzerimden ayırmıyor. Saçımdaki lastik bandı çıkarıyorum ve binanın kapısından girmeden önce, rüzgarın oluşturduğu düğümleri çözüyorum.

Holde durup başımı geri atıyorum. Burası devasa boyutlarda, çok sessiz ve tozlu sayfalar gibi kokuyor. Ahşap kaplı zemin, ayaklarımın altında çatırdıyor. Her yanda kitap rafları var ama fazlasıyla dekoratif görünüyorlar çünkü holün ortasındaki masaların hepsinde bilgisayar var ve kimse kitap okumuyor. Herkes gözlerini bilgisayar ekranlarına odaklamış.

Bilgelik merkezinin bir kütüphane olduğunu tahmin etmeliydim. Karşı duvarda bir portre dikkatimi çekiyor. Boyumun iki katı yüksekliğinde ve benden dört kat daha geniş portre, ıslak gri gözlerine gözlük takmış çekici bir kadına ait: Jeanine. Onu tanır tanımaz boğazım yanıyor. Fedakarlık hakkındaki yalan dolan haberleri yayınlayan Bilgelik Temsilcisi. Babam, akşam yemeklerinde ona ateş püskürmeye başladığından beri bu kadından hoşlanmıyordum. Ama şu anda, ondan nefret ediyorum.

Portrenin altındaki geniş plakada, BİLGİ ZENGİNLEŞTİRİR yazısı okunuyor.

Zenginlik. Benim için bu kelimenin olumsuz çağrışımları var. Fedakarlık, bu kelimeyi kendini şımartma ile eş tutar.

Caleb nasıl oldu da bu insanlardan biri olmayı seçti? Yaptıkları, istedikleri şeyler hep yanlış. Ama muhtemelen Caleb da Cesurluk için aynı şeyleri düşünüyordur.

Jeanine'in portresinin altındaki masaya doğru yürüyorum. Ardındaki genç adam, başını kaldırmadan, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"Birini arıyordum," diyorum. "Adı Caleb. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Kişisel bilgileri paylaşmaya yetkili değilim," diyor genç adam ciddiyetle önündeki ekrana tıklarken.

"Caleb benim ağabeyim."

"Kişisel bilgile..."

Masaya avcumu yapıştırdığımda genç adam afallayıp yerinde sıçrıyor ve gözlüklerinin ardından bana bakıyor. Bütün kafalar bize doğru dönüyor.

"Dedim ki..." Sesim huysuz çıkıyor. "Birini arıyorum. Burada aday. En azından nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Beatrice?" diyor arkamdan bir ses.

Döndüğümde, tam karşımda Caleb'ı buluyorum, elinde bir kitap tutuyor. Saçları uzayarak kulaklarının üzerine düşmüş, mavi bir tişört giymiş ve dikdörtgen biçiminde kemik gözlük takmış. Her ne kadar farklı görünse ve artık onu sevmemem gerekse de hemen üzerine atılıp kollarımı boynuna doluyorum.

"Dövme yaptırmışsın," diyor boğuk bir sesle çünkü öyle sıkı sarılıyorum ki zar zor konuşuyor.

"Sen de gözlük takmışsın," diyorum. Geri çekildiğimde gözlerimi kısarak onu süzüyorum. "Harika görünüyorsun Caleb. Neler yapıyorsun?"

"Şeyyy..." Caleb etraftaki masalara bakıyor. "Haydi gel. Dışarı çıkalım."

Binadan çıkıp caddenin karşısına geçiyoruz. Yetişmek için, ardından koşmam gerekiyor. Bilgelik Merkez Binası'nın karşısında, eskiden park olduğu belli olan bir yer var. Şimdi buraya "Milenyum" diyorlar. Çorak arazinin üzerinde sadece birkaç paslı heykel var –bunlardan biri metal kaplı soyut bir mamut, diğeriyse yanında kendimi cüce gibi hissettiğim kocaman bir fasulye tanesi.

Metal fasulye heykelini çevreleyen beton alana vardığımızda duruyoruz. Birkaç Bilgelik üyesi burada oturmuş gazete ya da kitap okuyor. Caleb gözlüğünü çıkarıp cebine sokuyor, sonra elini saçından geçirirken gözlerini sinirli bir şekilde kaçırıyor. Utanmış gibi görünüyor. Belki ben de utanmalıyım. Dövmelerim, serbest bıraktığım saçlarım, dar kıyafetlerim falan... ama utanmıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ben aslında eve gitmek istedim," diyorum. "Ve en yakınımda sen vardın."

Dudaklarını sıkıyor.

"Beni gördüğüne o kadar sevinmiş görünmemelisin," diye ekliyorum.

"Hey," diyor ellerini omzuma koyarak. "Seni görmek çok güzel, tamam mı? Sadece buna izin yok. Burada kurallar var."

"Umrumda değil," diyorum. "Umrumda değil, tamam mı?"

"Belki umursamalısın." Sesi nazik, gözlerindeyse onaylamayan bakışlar var. "Yerinde olsam, topluluğumla başımı belaya sokmak istemezdim."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Aslında ne demeye çalıştığını çok iyi biliyorum. Caleb, Cesurluk'u beş topluluğun en zalimi olarak görüyor, bunun başka bir açıklaması olamaz.

"Sadece incinmeni ya da canının yanmasını istemiyorum. Kızma bana," diyor başını dikerek. "Sana orada ne *yaptılar*?"

"Hiç. Hiçbir şey yapmadılar." Gözlerimi kapatıp elimle ensemi ovuyorum. Ona açıklayabilsem bile, bunu yapmak istemem. Düşüncesi bile bezmeme yetiyor.

"Sen..." Caleb, ayakkabılarına bakıyor. "Doğru seçimi yaptığına inanıyor musun?"

"Hayatta doğru bir seçim olduğuna inanmıyorum," diyorum. "Ya sen?"

Gergin bir şekilde etrafına bakınıyor. Yanımızdan geçenler gözlerini bize dikiyor. Caleb gözleriyle yüzleri tarıyor. Hala gergin. Ama mesele, onun değil, benim nasıl görün-

düğüm. Belki insanlardan çekiniyordur. Kolundan çekiştirip onu metal fasulyenin altındaki bir kemere doğru götürüyorum. Fasulyenin iç oyuğunun altında yürüyoruz. Etrafımı saran yamru yumru ve yer yer paslanmış duvarlarda yansımamı görüyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. Caleb'ın gözlerinin altındaki gölgeli torbaları yeni fark ediyorum. "Sorun ne?"

Caleb avcunu metal duvara dayıyor. Yansımasında, kafası küçük ve bir tarafından ovalleşmiş, kollarıysa geriye doğru bükülmüş gibi görünüyor. Ben de bir şekilde, daha küçük ve güdük görünüyorum.

"Büyük bir şeyler olmak üzere Beatrice. Bir şeyler ters gidiyor." Büyüyen gözlerinde kıvılcımlar çakıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama insanlar ortalıkta koşturup duruyor, sürekli aralarında fısıldaşıyor ve Jeanine gün boyunca, neredeyse her gün Fedakarlık'ın nasıl bir çöküntü yaşadığına dair konuşmalar yapıyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Hayır. Belki. Ben..." Başını iki yana sallıyor. "Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun," diyorum inatla. "Annemizin ve babamızın nasıl insanlar olduğunu çok iyi biliyorsun. Arkadaşlarımızı tanıyorsun. Sence Susan'ın babası ahlaken çökmüş bir adam olabilir mi?"

"Ne kadarını bilebilirim? Ne kadarını öğrenmemize izin verdiler? Soru sormamız yasaktı Beatrice. Neler olup bittiğini öğrenmemiz yasaktı! Oysa burada..." Başını kaldırıp tepemizdeki düz yuvarlak aynaya bakıyor. İkimiz de tırnak kadar küçük görünüyoruz. Bunun gerçek yansımamız olduğu geçiyor aklımdan. İşte biz bu kadar küçüğüz. Caleb devam ediyor. "Burada bilgi özgür, her zaman erişilebilir."

"Burası Dürüstlük değil. Burada yalanlar havada uçuşuyor Caleb. Seni nasıl kullanabileceğini bilen zeki insanlar var."

"Sence başkasının güdümüne girdiğimin farkına varmaz mıyım yani?"

"Düşündüğün kadar zekilerse hayır. Ruhun bile duymaz."

"Sen ne söylediğini bilmiyorsun," diyor Caleb başını sallayarak.

"Tabii ya. Çökmüş bir topluluğun neye benzediğini *nereden* bilebilirim ki? Tanrı aşkına, ben Cesurluk'ta eğitim gören bir adayım sadece," diyorum. "Ama en azından, neyin parçası olduğumun farkındayım Caleb. Sense hayatımız boyunca bildiğimiz bir şeyi görmezden gelmeyi seçiyorsun –bu insanlar kibirli, açgözlü ve seni diledikleri gibi kullanabilirler."

Sesi sertleşiyor. "Gitsen iyi olur Beatrice."

"Memnuniyetle," diyorum. "Ah bu arada, senin için önemli olduğunu sanmıyorum ama annem, simülasyon serumunu araştırmanı istedi."

"Onu gördün mü?" İncinmiş görünüyor. "Beni neden..."

"Çünkü," diyorum, "Bilgelik yerleşkesine Fedakarlar'ın girmesine izin verilmiyor. Yoksa bu bilgiye erişemedin mi?"

Onu itip ayna mağaradan ve heykelden uzaklaşıyorum. Hızlı adımlarla kaldırımda ilerliyorum. Buraya hiç gelmemeliydim. Şu anda Cesurluk yerleşkesi gerçek evimmiş gibi geliyor –en azından orada, sağlam olmasa bile, nasıl bir yerim olduğunu biliyorum.

Kaldırımdaki insan sayısı azalınca başımı kaldırıp nedenini bulmaya çalışıyorum. Birkaç metre ötemde iki Bilgelik adamı, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş duruyor.

"Afedersiniz," diyor içlerinden biri. "Bizimle gelmeniz gerekiyor."

* * *

Adamlardan biri arkamda bana o kadar yakın yürüyor ki nefesini ensemde hissedebiliyorum. Önden giden öteki adam beni üç koridordan geçirdikten sonra asansöre götürüyor. Kütüphanenin ardında ahşap zemin beyaz fayansa dönüşüyor ve duvarlar tıpkı yetenek sınavı odasındaki tavan gibi parlıyor. Parlama, gümüş renkli asansör kapılarından yansıdığında gözlerim kamaşıyor.

Sakin kalmaya çalışıyorum. Cesurluk eğitimindeki soruları kendime soruyorum. *Biri arkadan saldırdığında ne yaparsın?* Gözümde, dirseğimi saldırganın midesine ya da apış arasına yapıştırdığımı canlandırıyorum. Kaçtığımı hayal ediyorum. Keşke bir tabancam olsaydı.

Bunlar doğrudan Cesurluk düşünceleri, demek onlardan biri olmuşum bile.

Arkadan iki kişi birden saldırdığında ne yaparsın? Işık saçan boş koridorda adamı takip ediyorum ve sonunda bir ofise giriyoruz. Duvarlar camdan –sanırım okulumuzu hangi topluluğun tasarladığını şimdi biliyorum.

Metal masanın arkasında bir kadın oturuyor. Yüzüne bakıyorum. Bu yüz, Bilgelik kütüphanesinde en çok rastlanan şey. Bütün Bilgelik yayınlarında bu yüz var. Ne zamandır bu yüzden nefret ediyordum? Hatırlamıyorum.

"Otur," diyor Jeanine. Sesi tanıdık geliyor. Berrak, gri gözlerini üzerime dikiyor.

"Oturmayacağım."

"*Otur*," diyor yine. Onun sesi, daha önce kesinlikle duydum.

Saldırıya uğradığım gece, koridorda Eric'le konuşuyordu. Uyumsuzlar'dan bahsettiğini duydum. Ve bir kez de –evet, kesinlikle bu sesi tanıyordum…

"Simülasyondaki ses sizindi," diyorum. "Yetenek sınavından bahsediyorum."

Tori ve annemin, Uyumsuz olmakla ilgili beni uyardıkları tehlike *oydu*. Şu anda tam karşımda oturuyor.

"Doğru. Yetenek sınavı, bilim kadını olarak en büyük başarılarımdan biridir," diye yanıtlıyor. "Sınav sonuçlarına baktım Beatrice. Belli ki sınavda bir sorun olmuş. Hiç kaydedilmemiş ve sınav sonucun elle girilmiş. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Sınav sonucunda Fedakarlık çıktığı halde, Cesurluk'a geçen iki kişiden biri olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyorum yaşadığım şoku yüzüme yansıtmamaya çalışırken. Tobias ve ben miyiz sadece? Ama onun sınav sonucu gerçekti, benimkiyse bir yalan. Yani aslında bir tek Tobias, Fedakarlık yerine Cesurluk'u seçmiş.

Onu düşününce midem buruluyor. Şu anda ne kadar özel biri olduğu umrumda değil. Bana zavallı dedi.

"Neden Cesurluk'u seçtin?" diye soruyor Jeanine.

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" Sesimi yumuşatmaya çalışsam da beceremiyorum. "Ağabeyimi aramak için topluluğumdan izin almadan buraya geldiğim için beni azarlamayacak mısınız? *Kandan Önce Topluluk,* haksız mıyım?" Bir an için susuyorum. "Düşündüm de hem ben neden ofisinizdeyim? Önemli biri falan değil misiniz siz?"

Belki bu ona haddini bildirir.

Jeanine'in dudakları bir saniyeliğine büzülüyor. "Azarlama işini Cesurlar'a bırakacağım," diyor arkasına yaslanırken.

Oturmayı reddettiğim sandalyenin arkalığına ellerimi koyup parmaklarımı sıkıyorum. Kadının arkasında, şehre tepeden bakan bir pencere var. Uzakta, trenin tembel tembel bir virajı döndüğünü görebiliyorum.

"Burada olmanın sebebine gelince… topluluğumun başlıca özelliklerinden biri meraktır," diyor. "Ve kayıtlarını dikkat

le incelerken, girdiğin simülasyonlardan birinde başka bir soruna rastladım. Yine kayıt edilmemiş. Bunu biliyor muydun?"

"Kayıtlarıma nasıl eriştiniz? Bu kayıtlara sadece Cesurlar'ın erişim izni var."

"Simülasyonları Bilgelik geliştirdiği için... Cesurluk'la aramızda *sözlü bir anlaşma* var Beatrice." Başını geri atıp bana gülümsüyor. "Geliştirdiğimiz teknolojinin zayıf noktaları benim için önemli. Sen simülasyona girdiğinde sorun çıkıyorsa, daha sonra aynı sorunun yaşanmaması için önlem almam gerekiyor, anlıyor musun?"

Anladığım tek bir şey var: Jeanine yalan söylüyor. Teknoloji umrunda bile değil –sınav sonuçlarımda bir tuhaflık olduğundan şüpheleniyor. Tıpkı Cesurluk liderleri gibi, o da Uyumsuzluk kokusunu almaya çalışıyor. Öte yandan annem, Caleb'ın simülasyon serumunu araştırmasını istiyorsa, muhtemelen serumu Jeanine geliştirdiği içindir.

Ama simülasyonu yönlendirme yeteneğim neden bu kadar büyük bir tehdit oluşturuyor ki? Neden bir Bilgelik temsilcisi bu konuyu herkesten fazla önemsiyor?

İki soruyu da cevaplayamıyorum. Ama kadının gözlerindeki bakış, yetenek sınavında bana saldıran köpeğin gözlerini hatırlamama neden oluyor: Acımasız, vahşi bir bakış. Beni parçalara ayırmak istiyor. Şu anda boyun eğmem en büyük hata olur. Benim de saldırgan bir köpeğe dönüşmem gerekiyor.

Nabzımın boğazımda attığını hissediyorum.

"Simülasyonların nasıl çalıştığını bilmiyorum," diyorum. "Ama iğneyle vücuduma verilen sıvı midemi bozuyor. Belki kusmak üzere olduğum için simülasyon gözetmenimin aklı dağılmış, kayıt tutmayı unutmuştur. Yetenek sınavından sonra da kusmuştum."

"Miden hassas mıdır Beatrice?" Sesi, jilet keskinliğinde. Kısa tırnaklarıyla masanın cam yüzeyinde tempo tutuyor.

"Küçüklüğümden beri," diye cevap veriyorum mümkün olduğunca düz bir sesle. Ellerimi çekip sandalyeye oturuyorum. Gergin görünmemem lazım, oysa içim titriyor.

"Simülasyonlarda çok başarılı olmuşsun," diyor. "Bu başarıyı neye yoruyorsun?"

"Cesurum," diyorum gözlerinin içine bakarak. Diğer tüm topluluklar Cesurluk'u belli bir şekilde görür, atılgan, saldırgan, tepki gösteren. Dik başlı. Benden beklediği şekilde davranmalıyım. Pis pis sırıtıyorum. "Ellerindeki en iyi aday benim."

Ellerimi dizlerime dayayıp öne eğiliyorum. Daha inandırıcı olmak için rolümü iyi oynamalıyım.

"Neden Cesurluk'u seçtiğimi bilmek mi istiyorsunuz?" diye soruyorum. "Çünkü sıkılmıştım." Devam et, devam et. Yalan söylemek, inandırıcı olmayı gerektiriyor. "Korkak ve zavallı iyilikseverlerden gına geldi ve çıkmak istedim."

"Aileni özlemiyor musun yani?" diye soruyor zevkle.

"Aynada kendime baktığım için, kaşların çatılmasını özlemeli miyim? Akşam yemeğinde çenemi kapalı tutmanın söy-

lenmesini özlemeli miyim?" Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Onları özlemiyorum. Artık benim ailem değiller."

Yalanlar boğazımı yakıyor –belki de içime akıttığım gözyaşlarımdandır. Elinde tarağı ve makasıyla annemin arkamda olduğunu gözümde canlandırdığımda, onun hakkında ileri geri konuşmak yerine çığlık atmak istiyorum.

"Bunu..." diyen Jeanine yine dudaklarını büzüyor ve konuşmadan önce birkaç saniye bekliyor, "şehrin politik liderleriyle ilgili yayınlara katıldığın şeklinde mi yorumlamalıyım?"

Ailemin ahlaken çöktüğünü, güç peşinde koşan ve fazilet kumkuması diktatörler olduğunu söyleyen raporlar mı? Alt metninde devrim tehditleri savuran raporlar mı? O raporlar midemi bulandırıyor. Bu raporları yazıp yayınlayanın karşımdaki kadın olduğunu bilmek, onun boğazına sarılma isteğimi artırıyor.

Gülümsüyorum.

"Bütün kalbimle katılıyorum," diyorum.

+ + +

Jeanine'in mavi yakalı gömlek giymiş, güneş gözlüklü erkek yardımcılarından biri, daha önce eşini benzerini görmediğim parlak gümüş renkli bir arabanın içinde beni Cesurluk yerleşkesine geri götürüyor. Motor neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Adama bunu sorduğumda arabanın güneş enerjisiyle çalıştığını söylüyor. Ardından, tavandaki panellerin güneş enerjisini nasıl elektriğe dönüştürdüğünü uzun uzun anlatmaya başlıyor. Altmış saniye sonra dinlemeyi bırakıp camdan dışarıyı seyrediyorum.

Geri döndüğümde, bana ne yapacaklarını bilmiyorum. Kötü bir karşılama olacağından şüpheleniyorum. Ayaklarımın uçurumdan aşağı sarktığını hayal edince dudağımı ısırıyorum.

Şoför, Cesurluk yerleşkesinin tepesindeki cam binaya yanaştığında, kapıda beni Eric'in beklediğini görüyorum. Kolumdan tutarak, şoföre teşekkür etmeden beni içeri sokuyor. Parmaklarını koluma öyle sert batırıyor ki çürüyeceğinden eminim.

Kapı eşiğinde beni sıkıştırıyor. Parmaklarını kütletmeye başlıyor. Bunun dışında tek bir kelime bile etmiyor.

İstemeden ürperiyorum.

Bayılmama neden olabilecek kütleme sesi, kendi nefesimin dışında duyduğum tek ses, her geçen an daha da güçleniyor. Eric işi bittiğinde parmaklarını birbirine dolayıp önünde geriyor.

"Tekrar hoşgeldin Tris."

"Eric."

Dikkatle, bir adımını ötekinin önüne atarak bana doğru yürüyor.

"Sen..." İlk kelimesi gayet yumuşak. "*Ne*..." diye ekliyor ve sonunda sesi iyice yükseliyor, "yaptığını sanıyorsun?"

"Ben..." O kadar yakınımda duruyor ki derisinde halkaları geçirdiği delikleri görebiliyorum. "Ben, bilmiyorum."

"Seni hain olarak nitelendirmeme şu kadar kaldı Tris," diyor. "Kandan önce topluluk lafını daha önce hiç duymadın mı?"

Eric'in berbat şeyler yaptığını görmüştüm. Korkunç şeyler söylediğine tanık olmuştum. Ama daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Artık bir manyak gibi görünmüyor, mükemmel bir şekilde kendine hakim, fazlasıyla temkinli. Dikkatli ve sakin.

İlk kez Eric'in gerçek kişiliğini görüyorum. Cesurluk kılığına bürünmüş bir Bilge, dahi bir sadist, bir Uyumsuz avcısı.

Kaçmak istiyorum.

"Buradaki hayat sana yetmedi mi? Seçiminden pişman mısın yoksa?" Metal halkalarla dolu kaşları havaya kalktığında alnı iyice kırışıyor. "Neden Cesurluk'a, kendine ve *bana*," derken parmağının ucuyla göğsüne vuruyor, "ihanet ederek, başka bir topluluğun merkezine gitme nedenini açıklamanı bekliyorum."

"Ben..." İç çekiyorum. Ne olduğumu bilse beni anında öldürür, bunu hissediyorum. Yumruklarını sıkıyor. Burada yalnızım, başıma bir şey gelirse kimsenin haberi olmaz.

"Açıklayamazsan," diyor yine yumuşak bir sesle, "sıralamanı yeniden gözden geçirmek zorunda kalabilirim. Ya da eski topluluğuna bu kadar bağlı olduğuna göre... belki arkadaşlarının sıralamasını tekrar değerlendirmem gerekir. Belki içindeki küçük Fedakarlık kızı, bunu daha fazla ciddiye alır."

Önce, bunu yapamayacağını, böyle bir şey yapmasının adil olmayacağını söylemeyi düşünüyorum. Sonra, elbette yapabileceğini, bir saniye bile duraksamadan harekete geçeceğini anlıyorum. Ve aslına bakılırsa Eric haklı: Düşüncesiz bir davranışım yüzünden başka birinin topluluktan atılması fikri, göğsümün korkuyla sıkışmasına neden oluyor.

Tekrar konuşmayı deniyorum, "Ben..."

Ama nefes bile almakta zorlanıyorum.

Sonra kapı açılıyor. Tobias geliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Eric'e.

"Çık dışarı," diyor Eric hırçın bir bağırışla. Şimdi, tanıdığım Eric'e daha çok benziyor. Yüz ifadesi de değişip daha mimikli bir hal alıyor, artık buz gibi donuk değil. Onun bu kadar kolay değişebilmesini hayretle izliyorum ve bunun arkasındaki stratejinin ne olduğunu merak ediyorum.

"Hayır," diyor Tobias. "Aptal bir kızı buralara çekip sorgulamanın gereği yok."

"Aptal bir kızmış," diye kıkırdıyor Eric. "Aptal bir kız olsa, listenin başına yerleşmezdi öyle değil mi?"

Tobias burnunu sıvazlarken parmaklarının arasındaki boşluktan bana bakıyor. Bana bir şey söylemeye çalışıyor. Hızlı düşünmeliyim. Dört, bana ne demişti? Aklıma gelen tek önerisi: *Savunmasızmış gibi görünmek*. Daha önce işe yaramıştı.

"Ben... ben çok utanmıştım ve ne yapacağımı bilemedim." Ellerimi cebime sokup yere bakıyorum. Cebimin içinde baca-

ğımı öyle bir çimdikliyorum ki gözlerimden yaş geliyor. Burnumu çekerek gözlerimi Eric'e çeviriyorum. "Ben sadece... ve..." Başımı iki yana sallıyorum.

"Sen sadece ne?" diye soruyor Eric.

"Beni öpmeye çalıştı," diyor Tobias. "Reddedince, beş yaşındaki bir çocuk gibi kaçarak uzaklaştı. Aslına bakarsan onu suçlayabileceğin tek şey, aptallığı."

İkimiz de bekliyoruz.

Eric bir bana bir Tobias'a bakıyor. Sonra gürültüyle, uzun bir kahkaha atıyor –kahkahası resmen kulak zarımı zımparalıyor. "Dört senin için biraz yaşlı değil mi Tris?" diyor sırıtarak.

Gözyaşımı siliyormuş gibi elimin tersini yanağımdan geçiriyorum. "Artık gidebilir miyim?"

"Pekala," diyor Eric, "ama bundan sonra, yanında biri olmadan yerleşkeden çıkmak yok, beni duydun mu?" Tobias'a dönüyor. "Ve *sen*... transferlerin yerleşkeden çıkmamasını sağlasan iyi edersin. Ha, bir de kendini öptürmemeye çalış."

Tobias gözlerini deviriyor. "Peki, tamam."

Odadan dışarı çıkıp yürümeye başladığımda uyuşan ellerimi tekrar canlandırmak için sertçe silkeliyorum. Kaldırıma oturup kollarımla dizlerimi kucaklıyorum.

Kapı tekrar açılana kadar, gözlerimi yumup başımı eğerek orada ne kadar oturduğumun farkında değilim. Yirmi dakika da olabilir, bir saat de... Tobias bana doğru yürüyor.

Ayağa kalkıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve azarlanmak için kendimi hazırlıyorum. Onu tokatladım, sonra Cesurluk lideriyle başımı derde soktum –illa ki azarlanacağım.

"Ne?" diyorum.

"İyi misin?" Yanağıma nazikçe dokunurken kaşlarının ortasında bir çizgi beliriyor. Eline vurarak uzaklaştırıyorum.

"Eh," diyorum, "önce herkesin önünde rezil oldum, sonra eski topluluğumu yok etmek isteyen bir kadınla sohbet etme şansı buldum ve en sonunda Eric neredeyse arkadaşlarımı Cesurluk'tan atıyordu. Daha ne olsun? Günüm bütün harikalığıyla devam ediyor *Dört*."

Başını sallayıp sağ tarafındaki harap olmuş binaya bakıyor. Bina tuğladan yapılmış ve arkamdaki cam kuleye hiç benzemiyor. Çok eski bir bina olmalı. Artık kimse tuğla kullanmıyor.

"Hem niye dert ediyorsun ki?" diye soruyorum. "Hem acımasız eğitmen hem de endişeli erkek arkadaş olabiliyorsun nasıl olsa." Erkek arkadaş kelimesini kullandığım anda geriliyorum. Ağzımdan böyle çıkmasını hiç planlamamıştım ama artık çok geç. "Ama aynı anda ikisini birden oynayamazsın."

"Ben acımasız değilim." Kaşlarını çatıp gözlerime bakıyor. "Bu sabah seni koruyordum. Seninle benim... bilirsin işte... Aramızdakileri öğrendiklerinde, Peter ve gerzek arkadaşlarının nasıl bir tepki vereceğini sanıyorsun?" İç çekiyor. "Yeteneğinden ziyade, benim sayemde başarılı olduğunu söyleyeceklerdir."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama devamı gelmiyor. Gerçi anında yapıştırabileceğim zekice birkaç cevap geliyor aklıma ama bunları hemen kovalıyorum. Tobias haklı. Yanaklarımın yandığını hissedince, ellerimi yapıştırarak serinletmeye çalışıyorum.

"Onlara bir şey kanıtlamak için beni küçük düşürmen gerekmezdi," diyebiliyorum sonunda.

"Ve sen de sırf seni incittim diye ağabeyine koşmak zorunda değildin," diyor. Ensesini ovuyor. "Hem –işe de yaradı, öyle değil mi?"

"Ne demezsin."

"Seni bu kadar kötü etkileyeceğini düşünemedim." Başını yere eğip omuz silkiyor. "Bazen senin canını yakabileceğimi unutuyorum. Canının yanabileceğini unutuyorum."

Ellerimi ceplerime kaydırıp topuklarımın üzerinde öne arkaya sallanıyorum. İçimde tuhaf bir his var: Tatlı, sızlayan bir zaaf. Yaptığı şeyi, benim güçlü olduğumu düşünerek yapmış.

Evdeyken güçlü olan Caleb'dı çünkü kendini unutabiliyordu. Çünkü annemle babamın değer verdiği tüm özellikler onun doğasında vardı. Kimse benim güçlü olduğuma inanmıyordu.

Parmaklarımın üzerinde yükselip başımı kaldırıyorum ve onu öpüyorum. Dudaklarımız sadece birbirine değiyor.

"Çok akıllısın, biliyorsun değil mi?" diye başımı sallıyorum. "Her zaman ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Çünkü uzun zamandır bunun üzerine düşünüyordum," diyor dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak. "Seninle ben... bunu nasıl saklayabilirim..." Geri çekilip gülümsüyor. "Sen az önce bana erkek arkadaşın olduğumu mu söyledin Tris?"

"Tam olarak değil." Omuz silkiyorum. "Neden? Öyle olmasını mı isterdin?"

Eli boynumdan çeneme uzanıyor, gözlerimin içine bakmak için başımı yukarı kaldırıyor. Bir an için gözlerini yumup kokumu içine çekiyor. Parmakuçlarındaki nabzı hissedebiliyorum. Nefesinin sıklaştığını duyabiliyorum. Gergin görünüyor.

"Evet," diyor sonunda. Sonra gülümsemesi siliniyor. "Aptal bir kız olduğun konusunda onu ikna edebilmiş miyizdir sence?"

"Umarım," diyorum. "Bazen küçük görünmek işe yarıyor. Gerçi Bilgelik'i ikna edebildiğim konusunda hala şüphelerim var."

Dudakları bükülüyor ve üzgün gözlerle bana bakıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Şimdi olmaz." Etrafına göz atıyor. "Saat on bir buçukta burada buluşalım. Kimseye söyleme."

Başımla onayladığımda arkasını dönüyor ve geldiği gibi hızla gözden kayboluyor.

+ + +

"Bütün gün *neredeydin?*" diye soruyor Christina yatakhaneye girdiğimde. Oda boş, herkes akşam yemeğine gitmiş olmalı. "Dışarıda seni aradım ama bulamadım. Her şey yolunda mı? Dört'e tokat attığın için başın belada mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. Nereye gittiğimi ona anlatma düşüncesiyle bile üstüme bir yorgunluk çöküyor. Trene atlayıp ağabeyimi ziyaret etme isteğimi ona nasıl açıklayabilirim ki? Ya da beni sorgularken Eric'in takındığı ürkütücü sakinlikteki sesini? Ya da en başına dönersek, neden bir anda parlayıp Tobias'ı tokatladığımı?

"Sadece uzaklaşmak istedim. Saatler boyunca yürüdüm," diyorum. "Ve hayır, başım belada falan değil. Bana bağırdı, ben de özür diledim... oldu bitti."

Konuşurken gözlerimi kaçırmamaya çalışıyorum ve ellerimi belime koyuyorum.

"İyi," diyor. "Çünkü sana söylemem gereken bir şey var."

Başımın üzerinden kapıya bir göz atıyor, parmakuçlarında yükselip boş olup olmadıklarını iyice anlamak için ranzaların üst katlarını kontrol ediyor. Sonra ellerini omuzlarıma yerleştiriyor.

"Birkaç saniyeliğine, bir kız olabilir misin?"

"Ben zaten hep bir kızım." Kaşlarımı soru sorarcasına çatıyorum.

"Ne demek istediğimi anladın işte. Yani aptal ve insanın canını sıkan bir kız olmaktan bahsediyorum."

Saçımı parmağıma doluyorum ve ağzımı yayarak konuşuyorum. "Piki."

Christina öyle bir sırıtıyor ki azı dişlerini bile görüyorum. "Will beni öptü."

"Ayyy?" diye çığlık atıyorum. "Ne zaman? Nerede? Nasıl oldu?"

"Anladık, tamam, *kız* olabiliyormuşsun!" Sırtını dikleştirip ellerini omuzlarımdan çekiyor. "Eh, senin şu küçük gösterinden sonra Will'le öğle yemeğini beraber yedik ve rayların orada yürüyüşe çıktık. Şeyi konuşuyorduk... Ay, ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum bile. Sonra Will bir anda durdu, eğildi ve... beni öptü."

"Senden hoşlandığını anlamış mıydın?" diyorum. "Yani bilirsin işte. Bu şekilde hoşlandığını."

"Hayır!" Kahkaha atıyor. "En güzeli de öpücüğün orada kalması oldu. Sonra bir şey olmamış gibi yürüyüp konuşmaya devam ettik. Eh, yani sonra ben de *onu* öpene kadar."

"Senden hoşlandığını ne zamandır biliyordun?"

"Ne bileyim. Sanırım bilmiyordum. Sonra küçük şeyler dikkatimi çekmeye başladı... Cenazede bana dokunması, canına okuyabilecek biri gibi değil de bir kızmışım gibi kapıları açması falan."

Gülüyorum. İçimden, Tobias'la aramızda geçen her şeyi anlatmak istiyorum. Ama Tobias'ın aramızda bir şey yokmuş gibi davranmasıyla aynı sebepten dolayı kendimi tutuyorum.

Christina'nın, sıralamadaki başarımı, Tobias'la ilişkime bağlamasını istemem.

O yüzden sadece, "Senin için sevindim," diyorum.

"Sağol," diyor. "Ben de sevinçliyim. Ve sevinmek için daha çok zaman varmış gibi hissediyordum... anlarsın ya."

Yatağımın ucuna oturuyor ve yatakhanede etrafına bakınıyor. Adaylardan bazıları eşyalarını toplamış bile. Kısa süre sonra yerleşkenin diğer ucundaki dairelere yerleşeceğiz. Yönetimde görev alanlar, Çukur'un üstündeki cam binaya taşınacak. Artık uykumda Peter'ın saldırmasını dert etmek zorunda kalmayacağım. Al'ın boş yatağını görmek zorunda kalmayacağım.

"Bitmek üzere olduğuna inanamıyorum," diyor Christina. "Sanki daha yeni gelmişiz gibi. Ama aynı zamanda... sanki yıllardır evimden uzakmışım gibi geliyor."

"Özlüyor musun?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Gerçi bazı şeyler aynı. Yani, bizim oralarda da insanlar en az buradakiler kadar gürültücü. Bu iyi bir şey ama bazı şeyler orada daha kolay. Herkes açık sözlü olduğu için, kimin kim olduğunu kolayca anlarsın. Orada... sahtelik yok."

Başımla onaylıyorum. Fedakarlık beni yetiştirirken Cesurluk hayatının bu yönüne de hazırlamıştı. Fedakarlar sahte değildir ama açık sözlü oldukları da söylenemez.

"Yine de Dürüstlük'ü seçseydim, adaylık sürecinde başarılı olamazdım." Başını iki yana sallıyor. "Orada, simülasyonlar yerine, yalan makinesine giriyorsun. Bütün gün, her gün. Ve son sınavda..." Burnunu kırıştırıyor. "Sana doğruluk serumu dedikleri bir şey veriyorlar ve herkesin önünde oturup gerçekten çok kişisel soruları cevaplamak zorunda kalıyorsun. Teoriye göre, eğer bütün sırlarını ortalığa serersen, sonrasında bir daha hiç yalan söyleme ihtiyacı duymazsın. Yani en beter sırların ortalığa serilmişken neden dürüst olmayasın ki?"

Bunca sırrımı ne zaman biriktirmeye başladığımı hatırlamaya çalışıyorum. Uyumsuz olmak. Korkular. Arkadaşlarım, ailem, Al ve Tobias hakkındaki gerçek hislerim. Dürüstlük'ü seçseydim, Cesurluk simülasyonlarının yapamadığı şey gerçekleşirdi. Harap olurdum.

"Kulağa korkunç geliyor," diyorum.

"Dürüstler'den biri olamayacağımı hayatım boyunca biliyordum. Yani evet, dürüst olmaya çalışıyorum tabii ama bazı şeyleri insanların bilmesini istemezsin. Artı, zihnimi kendim kontrol etmeyi seviyorum."

Hepimiz sevmiyor muyuz?

"Neyse," diyor. Ranzanın solundaki komodini açıyor. Kapağı araladığında, beyaz kanatlarıyla bir güve, yüzüne doğru uçuyor. Christina öyle bir çığlık atıyor ki olduğum yerde zıplıyorum. Kendini tokatlamaya başlıyor.

"Çekil! Çekil, çekil, çekil, çekil!" diye bağırıyor.

Güve uçarak uzaklaşıyor.

"Gitti!" diyorum. Sonra gülmeye başlıyorum. "Sen güvelerden... korkuyor musun?"

"İğrenç şeyler. Kağıt gibi kanatlı aptal böcekler..." İğreniyormuş gibi titriyor.

Gülmeye devam ediyorum. O kadar çok gülüyorum ki oturup karnımı tutma ihtiyacı duyuyorum.

"Hiç de komik değil!" diye azarlıyor Christina. "Eh... tamam, belki öyledir. Yani biraz." Gülmeye başlıyor.

+ + +

Gece vakti Tobias'la buluştuğumda bir şey söylemiyor, elimden tutup beni raylara doğru çekiyor.

Şaşırtıcı bir rahatlıkla, geçen vagona sıçrıyor ve beni de yanına çekiyor. Vagonda yanında dururken yanağımı göğsüne yaslıyorum. Parmakları kollarımda kayarken vagon çelik raylar üzerinde zıplayınca dirseklerimden tutuyor. Cesurluk yerleşkesinin üzerinde yükselen cam binanın giderek küçülüşünü izliyorum.

"Bana söylemen gereken şey neydi?" Rüzgarın uğultusunu bastırmak için bağırıyorum.

"Biraz bekle," diyor.

Yere çöküp beni yanına çekiyor, sırtını duvara dayayıp oturduğunda, tozlu yerde bacaklarımı uzatıyorum. Rüzgar, saçlarımı uçurup yüzüme düşürüyor. Avuçlarıyla yanaklarımı kavrıyor, işaretparmağını kulağımın üzerine yerleştiriyor ve öpmek için yüzümü çeviriyor.

Neden sonra, tekerleklerin ciyaklamasından trenin yavaşlamaya başladığını anlıyorum. Şehrin merkezine yaklaşmış olmalıyız. Hava soğuk ama Tobias'ın dudakları ve elleri sıcak. Başını eğip çenemin altından öpüyor. Rüzgarın gürültüsünden memnunum, böylece iç çektiğimi duyamıyor.

Vagon sarsıldığında dengem bozuluyor ve bir elimi yere koyarak kendimi koruyorum. Oysa daha değdiği anda, elimi kasığına koyduğumu anlıyorum. Elimde sertliğinin baskısını hissediyorum. Elimi çekmem gerekir ama bunu yapmak istemiyorum. Tobias bir kez bana cesur olmamı söylemişti ve yüzüme doğru uçan bıçakların karşısında sakince durmuş, çatılardan atlamış olsam bile, hayatın bu küçük anlarında cesarete ihtiyacım olacağı hiç aklıma gelmemişti. Oysa şimdi ihtiyacım var.

Bacağımı aşırtıp üzerine oturuyorum. Onu öperken kalbim boğazımda atıyor. Tobias doğrulup elleriyle omuzlarımı kavrıyor. Parmakları sırtımdan belime doğru kayarken ürperiyorum. Yavaş yavaş ceketimin fermuarını indiriyor. Bu kadar gergin olmamam lazım. Tobias'la birlikteyim. Ama yine de titremesini önlemek için ellerimi bacaklarıma bastırıyorum.

Serin hava çıplak tenimi yalıyor. Tobias geri çekilip dikkatle köprücük kemiğimin hemen üstündeki dövmelere bakıyor. Parmağıyla okşarken gülümsüyor.

"Kuşlar," diyor. "Bunlar karga mı? Sormayı her zaman unutuyorum."

Gülümsemeye çalışıyorum. "Kuzgunlar. Her biri, ailemin üyelerini temsil ediyor," diyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Cevap vermiyor. Beni kendine çekiyor, dudaklarını teker teker kuşların üzerine bastırıyor. Gözlerimi yumuyorum. Dokunuşu çok hafif, çok duygusal. İçim, devrilen bir bal kavanozu gibi sıcacık duygularla doluyor, düşünme yetim ağırlaşıyor. Sonra yanağıma dokunuyor.

"Bundan nefret ediyorum," diyor, "ama kalkmamız gerekiyor."

Başımla onaylayıp gözlerimi açıyorum. Birlikte ayağa kalkıyoruz ve Tobias beni vagonun açık kapısına doğru çekiyor. Tren yavaşladığı için, artık rüzgar o kadar şiddetli değil. Saatler geceyarısını geçti, o yüzden caddeler karanlık. Karanlık gökyüzüne uzanan binalar, kapkara mamutlara benziyor. Tobias parmağını doğrultup bir grup binayı gösteriyor. O kadar uzaktalar ki durduğumuz yerden en fazla Tobias'ın tırnağı kadar büyük görünüyorlar. Etrafımızı saran kapkara denizin ortasındaki tek parlak nokta o binalar. Bilgelik merkezi.

"Belli ki şehir kurallarını ciddiye almıyorlar," diyor, "çünkü bütün gece ışıkları yanık bırakıyorlar."

"Bunu şimdiye kadar kimse fark etmedi mi?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

"Eminim fark edilmiştir ama kimse sesini çıkarmıyor. Muhtemelen, böyle küçük bir mesele yüzünden olay çıkmasını istemiyorlardır." Tobias omuz silkiyor ama yüzündeki gergin ifade beni endişelendiriyor. "Asıl, bütün gece ne yapıyorlar da ışıkları yanık bırakıyorlar, onu merak ediyorum."

Bana dönüp sırtını bir duvara yaslıyor.

"Hakkımda bilmen gereken iki şey var. Birincisi, genelde herkese şüpheyle yaklaşırım," diyor. "İnsanlardan kötülük beklemek gibi bir huyum var. İkincisiyse kimsenin tahmin edemediği kadar iyi bilgisayar kullanırım."

Başımı sallıyorum. Asıl işinin bilgisayarlarla çalışmak olduğundan bahsetmişti ama onu bütün gün ekran önünde otururken gözümde canlandırmakta hala zorlanıyorum.

"Birkaç hafta önce, eğitimlerin henüz başlamadığı günlerde, ofisimde çalışırken Cesurluk'un gizli dosyalarına girmenin bir yolunu buldum. Sanırım bizimkiler, güvenlik konusunda Bilgelik kadar maharetli değil," diyor. "Sonra bulduklarımın savaş planlarına benzediğini keşfettim. Üstü kapalı emirler, tedarik listeleri, haritalar. Onun gibi şeyler işte. Ve bu dosyalar, Bilgelik'ten gönderilmişti."

"Savaş mı?" Yüzüme düşen saçları arkaya itiyorum. Babamın, hayatım boyunca Bilgelik'e söylenip durması, onlara karşı hep temkinli olmama neden oldu. Dahası, Cesurluk yerleşkesindeki deneyimlerim bana, genelde otoriteye ve insanoğluna karşı dikkatli olmam gerektiğini öğretti. O yüzden, topluluklardan birinin savaş planı yaptığını duymak beni şaşırtmıyor aslında.

Caleb'ın söylediği bir şeyi hatırlıyorum. *Büyük bir şey olmak üzere Beatrice.* Başımı kaldırıp Tobias'a bakıyorum.

"Fedakarlık'a karşı savaş mı planlanıyor?"

Elimi tutup parmaklarını benimkilere doluyor. "Hükümeti kontrol eden topluluğa savaş açmak üzereler. Evet."

Midem bulanıyor.

"Yayınlanan bütün o raporların amacı, Fedakarlık'a karşı bir cephe oluşturmak," diyor gözlerini vagonun ardında kalan şehre dikerek. "Sonuç olarak, Bilgelik artık süreci hızlandırmak istiyor. Bu konuda ne yapmak gerektiğine dair hiçbir fikrim yok... Hatta bir şey yapılıp yapılamayacağını bile bilmiyorum."

"Ama," diyorum, "Bilgelik neden Cesurluk'la ittifak kursun ki?"

Konuşur konuşmaz anlıyorum. İçimi kemiren bir şey, iç organlarımı altüst ediyor. Bilgelik'in silahları yok ve dövüş sanatlarını bilmiyorlar –oysa bunların ikisi de Cesurluk'ta mevcut.

Kocaman gözlerle Tobias'a bakıyorum.

"Bizi kullanacaklar," diyorum.

"Liderlerimizi nasıl ikna ettiklerini gerçekten merak ediyorum," diyor.

Caleb'a, Bilgeler'in diğer insanları güdülemeyi çok iyi bildiğini söylemiştim. Yalan yanlış bilgilerle bizi birbirimize düşürebilirler. Ama Bilgelik üyeleri, aynı zamanda kılı kırk yaran titizlik hastası insanlardır, işi şansa bırakmak istemezler. Bütün zayıf noktalarının desteklendiğinden emin olmak isteyeceklerdir. Ama nasıl?

Rüzgar, saçlarımı yüzümün önüne uçurduğunda umursamıyorum.

"Ben de bilmiyorum," diyorum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Fedakarlık'a giriş törenine her yıl katılmıştım. Bu yıl katılamıyorum. Sakin bir törendir. Üye olmadan önce otuz gün boyunca kamu hizmetlerinde görev alan adaylar, bir sırada yan yana oturur. Yaşlı üyelerden biri, kendini unutmak ve bencilliğin tehlikeleri üzerine kısa bir paragraf olan Fedakarlık manifestosunu okur. Sonra bütün yaşlı üyeler, yeni üyelerin ayaklarını yıkar. Ardından herkes, solundakine hizmet etmek üzere sofraya oturup yemek yer.

Cesurluk'ta bunların hiçbiri yapılmıyor.

Topluluğa giriş günü, Cesurluk'ta çılgınlık ve kaos hakim. İnsanlar her yerde, çoğu da daha öğlen bile olmadan sarhoş olmuş durumda. Öğle yemeğinde kendime bir tabak yemek alabilmek için çılgın bir kalabalığı yarmak zorunda kalıyorum, sonra yemeğimle birlikte yatakhaneye geri dönüyorum. Çukur'da yürürken birinin duvardan düştüğünü görüyorum. Acıyla haykırarak bacağını tuttuğuna göre bir yerini kırmış olmalı.

Neyse ki yatakhane sessiz. Tabağıma bakıyorum. Yemekhanede gözüme hoş görünen şeylerle doldurmuştum ama şimdi yakından baktığımda, sossuz tavukgöğsü, bir kaşık bezelye ve bir parça kahverengi ekmek aldığımı fark ediyorum. Fedakarlık yemeği.

İç geçiriyorum. Fedakarlık içime işlemiş. Ne yaptığımı düşünmeden hareket ettiğimde Fedakarlık yanım hemen devreye giriyor. Sınava tabi tutulduğumu hissettiğimde hemen bir Fedakar oluyorum. Cesurmuş gibi görünürken içimde bir Fedakar yaşatıyorum. Acaba yanlış bir topluluğu mu seçtim?

Eski topluluğumu düşününce elim titriyor. Bilgelik'in savaş planlarıyla ilgili ailemi uyarmam lazım ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Bir yol bulabilirim ama bugün değil. Bugün, kaderime odaklanmalıyım. Her şeyin bir zamanı var.

Robot gibi yemeğimi yiyorum: Bir parça tavuk, ardından biraz bezelye ve ekmek, sonra yine tavuk. Hangi topluluğa ait olduğumun aslında önemi yok. İki saat sonra diğer adaylarla birlikte korku ortamıma gireceğim. Kendi korku ortamımdan geçip Cesurlar'dan biri olacağım. Artık geri dönmek için çok geç.

Yemeğimi bitirdiğimde yüzümü yastığıma gömüyorum. Uyumak niyetinde değilim ama biraz sonra uyuyakalıyorum ve ancak Christina omzumu sarstığında gözümü açıyorum.

"Gitme zamanı," diyor. Yüzünün rengi atmış.

Uykuyu kovmak için gözlerimi ovalıyorum. Ayakkabılarımı çıkarmamıştım. Diğer adaylar bağcıklarını bağlıyor, ceketlerini ilikliyor, etraflarına anlamsız gülücükler saçıyor. Saçlarımı toplayıp siyah ceketimi giyiyorum ve fermuarı boğazıma kadar çekiyorum. Yakında bu işkence sona erecek ama sonrasında simülasyonları aklımızdan çıkarabilecek miyiz? Kafamızda korkularımızın hatıralarıyla, rahat bir uyku uyuyabilecek miyiz? Yoksa korku ortamının asıl amacı gerçekleşirken, bütün korkularımızı yenebilecek miyiz?

Çukur'a gidip cam binaya tırmanan yolu çıkıyoruz. Üzerimizdeki cam tavan ayakkabı tabanlarıyla kaplı olduğu için güneş ışığı içeri sızmıyor. Bir an camın çatladığını duyduğumu sanıyorum ama hayalgücümün fazla çalıştığına karar veriyorum. Christina'yla merdivenleri tırmandığımızda kalabalıktan boğulacak gibi oluyorum.

Önümdeki kafalardan ileriyi göremeyecek kadar kısa boyluyum, o yüzden gözlerimi Will'in sırtına dikip ardından yürüyorum. Kalabalığın yaydığı beden ısısından dolayı zorla nefes alıyorum. Alnımda boncuk boncuk terler beliriyor. Kalabalığın içinde bir boşluk gördüğümde, insanların bir şeyin etrafına toplandığını anlıyorum: Solumdaki duvara bir dizi ekran asılmış.

Coşkulu bir tezahürat duyduğumda ekrana bakmak için duruyorum. En soldaki ekranda, korku ortamında duran siyah giysili bir kız var: Marlene. Hareketlerini izliyorum, gözleri büyüyor ama nasıl bir engelle karşı karşıya olduğunu kestiremiyorum. Neyse ki burada toplanmış insanların hiçbiri, nasıl bir korkuyla yüzleşeceğimi göremeyecek –sadece tepkilerimi izleyecekler.

Ortadaki ekranda Marlene'in kalp atışları görülüyor. Bir yükselip bir alçalıyor. Normal seviyeye geldiğinde ekran yeşil ışık saçıyor ve Cesurlar yine coşuyor. En sağdaki ekransa, kızın odada geçirdiği süreyi gösteriyor.

Gözlerimi ekrandan ayırıp Christina'yla Will'e yetişmek için koşuyorum. Tobias, odanın sol tarafındaki bir kapı eşiğinde duruyor. Son gelişimde o kapıyı fark etmemiştim. Oysa korku ortamı odasına giren kapının hemen yanında. Ona bakmadan yanından geçiyorum.

Oda büyük ve içinde, dışarıdakilere benzer bir ekran var. Ekranın önüne sıralanmış sandalyelerde insanlar oturuyor. Eric onlardan biri, bir diğeri ise Max. Ötekiler de yaşça bizden büyük üyeler. Başlarına yapıştırılmış kablolara ve boş bakan gözlerine bakılırsa simülasyonu izliyorlar.

Arkalarında bir dizi daha sandalye var. Hepsine adaylar yerleşmiş. Sona kaldığım için boş sandalye bulamıyorum.

"Selam Tris!" diye sesleniyor Uriah odanın karşı tarafından. Cesurluk'ta doğan diğer adaylarla birlikte oturuyor. Onlardan geriye sadece dört kişi kalmış. Diğerleri, çoktan korku ortamı sınavını bitirmiş. Dizine vuruyor. "İstersen kucağıma oturabilirsin."

"Seni çapkın," diye sesleniyorum sırıtarak. "Böyle iyiyim. Ayakta durmayı seviyorum."

Aslında Tobias'ın, başkasının kucağına oturduğumu görmesini istemiyorum.

Korku ortamı odasındaki ışıklar canlandığında, yere kıvrılmış Marlene'in yanaklarının sırılsıklam olduğunu görüyorum. Max, Eric ve diğer birkaçı, simülasyonun yarattığı sersemlikten kurtulmak için dışarı çıkıyor. Birkaç saniye sonra onları ekranda görüyorum. Bitirdiği için Marlene'i tebrik ediyorlar.

"Transferler, sizler son sınavınıza şu andaki sıralamanıza göre gireceksiniz," diyor Tobias. "Ama ters sırada. İlk sırada Drew var, en son Tris girecek."

Yani önümde beş kişi var.

Odanın dibinde, Tobias'tan birkaç metre uzakta duruyorum. Eric şırıngayı Drew'un boynuna batırdığında çaktırmadan birbirimize bakıyoruz. Drew, korku ortamı odasına giriyor. Sıra bana geldiğinde, diğerlerinin nasıl bir sınavdan geçtiğini görmüş olacağım ve onları yenmek için nasıl bir çabaya ihtiyacım olduğunu bileceğim.

Korku ortamları, dışarıdan seyredilecek kadar ilginç değil. Drew'un odada hareket ettiğini görüyorum ama neye tepki gösterdiğini bilmiyorum. Birkaç dakika sonra, seyretmek yerine gözlerimi kapayıp hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Karşıma çıkabilecek korkuları, kaç korkuyla karşılaşabileceğimi düşünmenin, şu aşamada hiç faydası yok. Sadece simülasyonu yönlendirme yeteneğim olduğunu ve daha önceki deneyimlerimi aklımdan çıkarmamam lazım.

Sırada Molly var. Drew'un odada kaldığı sürenin yarısında sınavı bitiriyor ama Molly bile sarsılmış görünüyor. Nefesini düzeltip paniğini kontrol etmek için büyük çaba harcıyor. Hatta bir ara ciğerleri parçalanırcasına korkunç bir çığlık atıyor.

Herkesi aklımdan kolayca silebilmem beni bile şaşırtıyor –Fedakarlık'a karşı planlanan savaş, Tobias, Caleb, ailem, arkadaşlarım, yeni topluluğum silinip gidiyor. Şu anda tek düşünebildiğim, bu engeli aşmak.

Sıra Christina'ya geliyor. Sonra Will. Sonra Peter. Onları izlemiyorum. Onların odada ne kadar süre kalacaklarını biliyorum: Sırasıyla on iki dakika, on dakika, on beş dakika. Sonra adım okunuyor.

"Tris."

Gözlerimi açıp gözlem odasının önüne yürüyorum. Eric, elinde turuncu renkli sıvıyla dolu şırıngayı tutuyor. İğne boynuma battığında belli belirsiz hissediyorum. Şırıngayı boşaltan Eric'in halkalarla dolu yüzünü hayal meyal görüyorum. Serumun damarlarımda hızla akan sıvı adrenalin olduğunu, beni güçlendirdiğini hayal ediyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor Eric.

OTUZUNCU BÖLÜM

Hazırım. Silahsız ve bıçaksız. Ama dün gece yaptığım planı aklımdan çıkarmadan odaya adım atıyorum. Tobias, üçüncü seviyenin zihinsel hazırlıkla ilgili olduğunu söylemişti –korkularımı yenmek için stratejik davranmalıyım.

Keşke korkularımın hangi sırayla karşıma çıkacağını bilebilsem. İlk korkumun belirmesini beklerken topuklarımın üzerinde yaylanıyorum. Nefesim daralıyor.

Ayaklarımın altındaki zemin değişiyor. Betondan fışkıran otlar, hissetmediğim bir rüzgarla salınıyor. Tavandaki çıplak boruların yerine, üzerimde yeşil bir gökyüzü beliriyor. Kuşları dinliyorum ve sıkışan göğsümde kalbim deli gibi atarken, korkumun hem uzak hem de zihnimde var olmayan bir şey olduğunu hissediyorum. Tobias, bu simülasyonun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmamı söylemişti. Haklıydı, korkumun kuşlarla ilgisi yok. Asıl mesele korkumu kontrol edebilmek.

Kulaklarımın dibinde kanat sesleri duyuyorum ve karganın pençeleri omzuma saplanıyor.

Bu kez kuşa vurmaya çalışmıyorum. Eğiliyorum, arkamdaki kanatların gökgürültüsünü andıran sesini dinliyorum ve elimi otların arasına sokup yere dokunuyorum. Güçsüzlüğü ne yener? Güç. Ve Cesurluk yerleşkesinde kendimi en güçlü hissettiğim zaman, elimde tabanca tuttuğum andı.

Boğazım düğümlenirken pençelerin *yok olmasını* istiyorum. Karga çığlık attığında midem sıkışıyor ama sonra otların arasında elime sert bir metal değiyor. Tabancam.

Tabancanın namlusunu omzumdaki kuşa doğrultuyorum. Kuş, kan ve tüy patlaması eşliğinde omzumdan düşüyor. Hemen topuklarımın üzerinde doğrulup tabancamı gökyüzüne doğrultuyorum ve kara kanatlardan oluşan bulutu görüyorum. Tetiği çekip ardı ardına üzerimdeki kuş denizine ateş ediyor, otların üzerine süzülen leşlerini seyrediyorum.

Nişan alıp ateş ettikçe, tabancayı elime aldığım ilk günkü gibi bir güç dalgası damarlarımda dolaşıyor. Kalp atışlarım yatışıyor. Sonra tarla, tabanca ve kuşlar kayboluyor. Yine karanlıktayım.

Ağırlığımı diğer ayağıma verdiğimde ayağımın altında bir şey gıcırdıyor. Çömelip soğuk ve düz panelin üzerinden elimi geçiriyorum: Cam. İki elimle camın üzerine dayanıyorum. Yine su tankındayım. Boğulmaktan korkmuyorum. Burada mesele su değil, asıl korktuğum, tanktan çıkamamak. Mesele,

kendimi zayıf hissetmem. Camı kırabilecek kadar güçlü olduğuma kendimi ikna etmem yeterli.

Mavi ışıklar yandığında su yükselmeye başlıyor ama simülasyonun daha fazla ilerlemesine izin vermiyorum. Avcumu önümdeki cama vurup kırılmasını bekliyorum.

Oysa elim geri sekiyor ve cam çatlamıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ya ilk simülasyonda yaptığım şeyi burada yapamazsam? Ya kendimi kaybetmeden önce camı kıramazsam? Su ayak bileklerime kadar yükseliyor. Tank bu kez çok daha hızlı doluyor. Sakinleşmem lazım. Sakinleşmem ve odaklanmam lazım. Arkamdaki panele sırtımı dayayıp bütün gücümle cama tekme atıyorum. Tekrar tekme atıyorum. Ayak parmaklarım acıyor ama yine de bir şey olmuyor.

Bir seçeneğim daha var. Suyun tankı doldurmasını bekleyebilirim -zaten artık dizlerime geliyor- ve boğulurken sakinleşmeye çalışabilirim. Sırtımı duvara dayayıp başımı sallıyorum. Hayır. Boğulmayı göze alamam. Bunu yapamam.

Yumruklarımı sıkıp camı dövüyorum. Ben camdan daha güçlüyüm. Cam, henüz yeni donmuş bir buz tabakası kadar ince. Zihnim camı ince bir buz tabakasına dönüştürecek. Gözlerimi kapıyorum.

Cam, ince bir buz tabakası. Cam, ince bir buz tabakası. Cam, ince bir...

Cam elimin altında parçalanıyor ve sular yere yayılıyor. Sonra karanlık geri dönüyor.

Ellerimi silkeliyorum. Yeni korkumu daha kolay yeneceğimi düşünüyorum. Daha önceki simülasyonlarda yüzleşmiştim zaten. Şimdi kaybetmeyi göze alamam.

Yan tarafım bir şeye çarptığında, ciğerlerimdeki bütün hava boşalıyor. Nefes almaya çalışırken sertçe düşüyorum. Yüzme bilmiyorum. Bu büyüklükte, böylesine güçlü bir su kütlesini sadece resimlerde gördüm. Altımda suyla ıslanmış sipsivri bir kayalık uzanıyor. Su bacaklarımdan çektikçe kayaya yapışıyorum, dudaklarımda tuzun tadını alıyorum. Gözucuyla kapkara gökyüzünü ve kıpkırmızı dolunayı görebiliyorum.

Bir dalga daha gelip sırtıma çarpıyor. Çenemi taşa çarpınca acıyla yüzümü ekşitiyorum. Deniz soğuk ama kanım ateş gibi boynumdan aşağı süzülüyor. Kolumu uzatıp kayanın kenarını buluyorum. Su, karşı koyamadığım bir güçle beni kendine çekiyor. Bütün gücümle kayaya yapışıyorum, oysa o kadar güçlü değilim –su beni çekiyor ve yeni bir dalga ters çeviriyor. Hala kayaya yapışmış haldeyim ama dalganın gücüyle şimdi suyun içinde bacaklarım başımın üzerinde, kollarım iki yana açılmış ve kayayla birleşmiş haldeyim. Sırtım taşa dayalı, su suratıma fışkırıyor. Ciğerlerim, nefes alabilmek için çığlık atıyor. Doğrulup kayanın kenarına tutunuyorum ve kendimi sudan dışarı çekiyorum. Yutkunurcasına nefes alıyorum, sonra öncekilerden çok daha güçlü bir dalga sırtıma çarpıyor ama neyse ki bu kez kayaya daha sıkı tutunuyorum.

Aslında sudan korkuyor olamam. Mesele, yine kontrolü elde tutamamak. Korkumla yüzleşmek için kontrolü ele geçirmeliyim.

Öfkeli bir çığlık eşliğinde elimi yukarı atıyorum ve kayada bir delik buluyorum. Kendimi yukarı çekerken kollarım şiddetle sarsılıyor, o sırada gelen bir dalgadan ayağımı kurtarıyorum. Ayağımı kurtardığım anda tırmanıp sıkı bir deparla koşmaya başlıyorum. Kırmızı dolunayı önüme katıp kayalığın üzerinde bütün hızımla koşarken okyanus kayboluyor.

Sonra her şey kayboluyor ve hareketsiz kalıyorum. Kımıldayamıyorum.

Kollarımı oynatmaya çalışıyorum ama sıkıca bağlanmışlar. Başımı eğip aşağıya baktığımda, göğsümü, kollarımı ve bacaklarımı saran ipleri görüyorum. Ayaklarımın altına kütükler yığılmış, arkamdaysa bir direk var. Yerden yüksekteyim.

Tanıdık yüzler, gölgelerin arasından bakıyor. Ellerinde meşaleler taşıyan adaylar sürüsünün başını Peter çekiyor. Gözleri karanlık çukurlara benziyor ve ağzı kulaklarına varacak şekilde sırıtırken yanaklarında çizgiler oluşuyor. Kalabalığın ortasında bir kahkaha kopunca diğerleri de ona eşlik ediyor. Tek duyabildiğim, gıdaklamayı andıran kahkahalar.

Gıdaklamalar güçlenirken Peter meşalesini ayağımın altındaki kütüklere tutuyor ve bir anda yer alev alıyor. Her bir kütüğün ucunda alevler titreşiyor, sonra yavaşça kabuğun üzerinde yayılmaya başlıyor. İlk seferinde yaptığım gibi iplerden

kurtulmaya çalışmıyorum. Bunun yerine gözlerimi yumup ciğerlerimi olabildiğince çok havayla dolduruyorum. Bu bir simülasyon. Canımı yakamaz. Alevlerin ısısı etrafımı sarıyor. Başımı iki yana sallıyorum.

"Kokuyu alıyor musun Kasıntı?" diyor Peter. Sesi gıdaklamaları bastırıyor.

"Hayır," diyorum. Alevler yükseliyor.

Peter etrafı kokluyor. "Bu, senin yanan etinin kokusu."

Gözlerimi açtığımda gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor.

"Nasıl koktuğumu biliyor musun?" Sesim, etrafımdaki kahkahalardan daha güçlü çıkıyor. Bu kahkahalar, en az alevler kadar içimi daraltıyor. Kollarımı oynatıyorum. İplerden kurtulmak istiyorum ama kurtulmayacağım. Boşu boşuna çırpınmayacağım. Paniğe kapılmayacağım.

Alevlerin arasından Peter'a bakıyorum, sıcaktan derim kızarıyor, alevler vücudumu yalıyor, ayakkabılarımın uçları eriyor.

"Yağmur gibi kokuyorum," diyorum.

Tepemde gök gürlerken, alevlerin ayak parmaklarıma ulaştığını görünce çığlık atıyorum. Yanan derim acıyla feryat ediyor. Başımı geriye atıp üstümde toplanan bulutlara odaklanıyorum, karanlık ve yağmur yüklenmiş bulutlar. Bir şimşek çaktığında alnıma bir damla yağmur düşüyor. *Daha hızlı, daha hızlı!* Yağmur damlası burnumun kenarından süzülüyor, bir sonraki omzuma çarpıyor. O kadar büyük bir damla ki buz ya da taş olduğunu düşünüyorum.

Yağmur, kovadan boşalırcasına yağmaya başladığında, cızırtıların, kahkahaları bastırdığını duyuyorum. Yağmur, ateşi söndürüp ellerimdeki yanıkları iyileştirirken rahatlayarak gülümsüyorum. İpler çözülünce ellerimi havaya kaldırıyorum.

Keşke Tobias gibi sadece dört korkuyla yüzleşmem gerekseydi. Ama ben onun kadar korkusuz değilim.

Tişörtümü düzeltip başımı kaldırdığımda, şehrin Fedakarlık bölümündeki yatak odamda olduğumu görüyorum. Yeni bir korku olmalı bu. Işıklar sönük ama oda, pencereden sızan ayışığıyla aydınlanıyor. Duvarlardan biri aynalarla kaplı. Kafam karışık bir halde aynanın karşısında duruyorum. Doğru olamaz bu. Odamda ayna olmasına izin yok.

Aynadaki yansımaya bakıyorum: Kocaman olmuş gözlerim, yatağın iyice gerilmiş gri örtüleri, gardırobum, kitaplığım, çıplak duvarlar. Gözlerim, arkamdaki pencereye kayıyor.

Dışarıda bir adam var.

Buz gibi bir ter damlası sırtımdan aşağı süzülürken bütün bedenim kasılıyor. Onu tanıyorum. Yetenek sınavı sırasında otobüs simülasyonunda karşılaştığım yaralı yüzlü adam bu. Simsiyah giyinmiş ve bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor. Gözlerimi kırpıştırdığımda, sağında ve solunda iki adam daha beliriyor. En az ilki kadar kıpırtısızlar ama bunların yüzleri yok –kafaları, yüz hatlarını saklayan bir tür deriyle kaplı.

Telaşla arkama döndüğümde odanın içinde olduklarını anlıyorum. Sırtımı aynaya yaslıyorum.

Bir an için oda sessiz kalıyor, sonra birileri aniden penceremi yumruklamaya başlıyor. Öyle iki, dört ya da altı çift yumruk falan değil. Düzinelerce yumruk camı dövüyor. Gürültü, kemiklerimde titreşiyor, kulaklarımın zarı patlamak üzere. Sonra yaralı yüzlü adam ve iki arkadaşı, ağır adımlarla bana doğru yürümeye başlıyor.

Peter, Drew ve Al gibi bunlar da beni almaya gelmiş. Beni öldürmek istiyorlar. Biliyorum.

Simülasyon. Bu bir simülasyon. Kalbim, göğsümden çıkacak gibi. Avcumu arkamdaki cama bastırıp sola kaydırıyorum. Ayna kapılı bir dolap bu. İçinde bir silah olduğunu düşünüyorum. Hemen sağ tarafta, elimin birkaç santim ötesinde asılı bir silah var. Gözlerimi yaralı yüzlü adamdan ayırmadan, parmakuçlarımla silahı buluyorum ve hemen kabzasını kavrıyorum.

Dudağımı ısırıp yaralı yüzlü adama ateş ediyorum. Kurşunun ona saplanışını görmek istemiyorum –sırasıyla yüzleri olmayan adamlara nişan alıyorum. Isırmaktan dudağım acıyor. Cama vuran yumruklar duruyor. Ama camı inleten bir ses başlıyor. Yumruklar kıvrık tırnaklı ellere dönüşmüş, camı tırmalayıp içeri girmeye çalışıyorlar. Ellerinin baskısıyla cam çatlıyor, çatlak giderek büyüyor, sonunda patlıyor.

Çığlık atıyorum.

Tabancamda yeterince kurşun yok.

Rengi atmış bedenler -insan bedenleri ama çarpılmışlar, kolları tuhaf açılarla bükülmüş, ağızlarını ardına kadar aç-

mışlar, sipsivri dişleri görünüyor, gözyuvaları boş- ardı ardına pencereden içeri yuvarlanıyor. Sonra zorla ayağa kalkıp ayaklarını sürüyerek üzerime yürüyorlar. Dolabın içine girip kapıyı kapatıyorum. Bir çözüm. Bir çözüm bulmalıyım. Yere çöküyorum ve tabancayı başıma dayıyorum. Onlarla başa çıkamam. Onlarla başa çıkamıyorsam tek çarem sakinleşmek. Korku ortamı, kalp atışlarımın ve nefeslerimin yavaşladığını saptadığında bir sonraki engele geçeceğim.

Dolabın içinde yere iyice çömeliyorum. Arkamdaki panel gıcırdıyor. Yumruklar bu kez dolabın kapısını dövüyor –arkama dönüp karanlık panele bakıyorum. Bir kapı bu. Parmaklarımla kapıyı aralamaya çalışıyorum ve sonunda, koridora açıldığını keşfediyorum. Sırıtarak delikten geçip ayağa kalkıyorum. Burnuma, fırında pişen bir şeyin kokusu geliyor. Evdeyim.

Derin bir nefes alıyorum ve evim, gözümün önünden yavaşça siliniyor. Bir anda Cesurluk yerleşkesinde olduğum gerçeğini kavrıyorum.

Ve Tobias önümde duruyor.

Ama ben Tobias'tan korkmuyorum ki. Omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Belki arkamdaki bir tehlikeye odaklanmam gerekiyordur. Hayır –arkamda sadece dört direkli bir yatak var.

Yatak mı?

Tobias ağır adımlarla bana doğru geliyor.

Neler oluyor?

Başımı kaldırıp felç olmuş gibi ona bakıyorum. Tobias yüzüme bakıp gülümsüyor. Gülümsemesi nazik. Tanıdık.

Dudaklarını benimkilere bastırdığında ağzım aralanıyor. Simülasyonda olduğumu unutmamın imkansız olduğunu sanıyordum. Yanılıyormuşum. Tobias söz konusu olunca her şeyi unutuyorum.

Tobias'ın parmakları fermuarımı bulup yavaşça aşağı kaydırıyor, sonunda ceketimin önü açılıyor. Ceketi omuzlarımdan alıyor.

Beni tekrar öptüğünde aklımdan tek bir şey geçiyor. *Ah, anlıyorum.*

Onunla birlikte olmaktan korkuyorum. Hayatım boyunca duygusal yakınlaşmalar konusunda hep temkinli olmuştum ama bu temkinlilik halinin ne kadar derinlere işlediğinin farkına varamamışım.

Öte yandan bu korku, diğerlerine benzemiyor. Korkunun başka bir türü bu –kör bir dehşetten ziyade, gerilimli bir panik hali.

Tobias'ın elleri kollarımın üzerinden kayıp kalçalarımın üzerine yerleşiyor, parmakları kemerimin hemen üzerindeki çıplak tenime değdiğinde ürperiyorum.

Onu hafifçe itip elimi alnıma bastırıyorum. Kargalar ve korkunç suratlı adamlar tarafından saldırıya uğradım. Beni uçurumdan atmaya yeltenmiş bir oğlan tarafından ateşe

atıldım. Neredeyse boğuluyordum -*hem de iki kez*- ve şimdi bununla başa çıkamayacak mıyım? *Bu* korkumun çaresi yok –hoşlandığım birinin benimle... sevişmek istemesinden mi korkuyorum?

Sanal Tobias ensemi öpüyor.

Düşünmeye çalışıyorum. Korkuyla yüzleşmem gerekiyor. Kontrolü ele almanın ve korkumu azaltmanın bir yolunu bulmalıyım.

Sanal Tobias'ın gözlerinin içine bakıp sertçe, "Bir halüsinasyonda seninle *sevişmeyeceğim*. Tamam mı?" diyorum.

Sonra omzundan tutup onu çeviriyorum ve yatağa doğru iteliyorum. Korkudan daha farklı bir şey hissediyorum –karnımda bir gıdıklanma, içimde fokurdayan bir kahkaha. Ona yaslanıp öpüyorum, ellerimi kollarına doluyorum. Çok güçlü. Bu çok... hoş.

Sonra Tobias kayboluyor.

Yüzümü ateş basana kadar gülüyorum. Böylesi bir korkuyla yüzleşen tek aday ben olmalıyım.

Kulağımın dibinde bir tetiğin çekildiğini duyuyorum.

Bu korkumu çoktandır unutmuştum.

Elimde tabancanın soğuk kabzasını hissediyorum. Parmaklarımı sıkıca kabzaya sarıyorum ve işaretparmağımı tetiğin üzerine yerleştiriyorum. Tavandan inen kaynağı belirsiz bir ışık huzmesinin altında, annem, babam ve ağabeyim duruyor.

"Yap şunu," diye tıslıyor bir ses kulağımın içinde. Bir kadın sesi bu, kaya parçaları ve kırık camlar kadar haşin. Jeanine'in sesine benziyor.

Tabancanın namlusu şakağımda, soğuk metali tenimde hissedebiliyorum. Buz gibi bir his bütün vücuduma yayılırken ensemdeki tüyler kabarıyor. Terli elimi pantolonuma siliyorum ve gözümün ucuyla kadına bakıyorum. Gerçekten de Jeanine bu. Gözlükleri burnunun ucuna düşmüş, gözleri duygusuz ve boş.

En büyük korkum: Ailemin ölümünden sorumlu olmak.

"Yap şunu," diyor kadın yine, bu kez daha ısrarlı. "Yap şunu, yoksa seni öldürürüm."

Caleb'a bakıyorum. Kaşlarını çatmış, anlayışla başını sallıyor. "Devam et Tris," diyor yumuşak bir sesle. "Seni anlıyorum. Sorun değil."

Gözlerim yanıyor. "Hayır," diyorum boğazıma oturan yumrukla savaşırken. Başımı iki yana sallıyorum.

"Sana on saniye veriyorum!" diye bağırıyor kadın. "On! Dokuz!"

Gözlerim, ağabeyimden babama kayıyor. Onu son gördüğümde bana kınayan gözlerle bakmıştı. Ama şu anda, kocaman gözleri yumuşacık bakıyor. Onu gerçek hayatta hiç böyle görmemiştim.

"Tris," diyor babam. "Başka seçeneğin yok."

"Sekiz!"

"Tris," diyor annem. Gülümsüyor. Gülümsemesi çok tatlı. "Seni seviyoruz."

"Yedi!"

"Kapa çeneni!" diye bağırıyorum tabancayı doğrultarak. Bunu yapabilirim. Onları vurabilirim. Beni anlayacaklardır. Ateş etmemi istiyorlar. Kendimi onlar için feda etmemi istemezler. Hatta gerçek bile değiller. Bu bir simülasyon.

"Altı!"

Gerçek değil. Hiç anlamı yok. Ağabeyimin nazikçe beni izleyen gözleri, kafamda delikler açan bir çift matkap gibi. Terden tabanca kayganlaşıyor.

"Beş!"

Başka seçeneğim yok. Gözlerimi kapıyorum. Düşünüyorum. Düşünmeliyim. Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden olan tek bir şey var: Ölüm tehdidi.

"Dört! Üç!"

Tobias ne demişti? *Özveri ve cesaret, birbirinden farklı şeyler değil.*

"İki!"

Parmağımı tetikten çekip tabancayı aşağı indiriyorum. Cesaretimi yitirmemek için hemen dönüyorum ve alnımı arkamdaki tabancanın namlusuna dayıyorum.

Beni vur.

"Bir!"

Bir klik sesi, sonra bum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

IŞIKLAR YANIYOR. BETON duvarlarla çevrili boş odanın ortasında durmuş, titriyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kollarımla kendimi sarmalıyorum. İçeri girdiğimde burası soğuk değildi ama şimdi üşüyorum. Diken diken olan tüylerimi yatıştırmak için kollarımı sıvazlıyorum.

Daha önce hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum. Vücudumdaki bütün kaslar bir anda gevşiyor ve yeniden rahatça nefes almaya başlıyorum. Tobias'ın yaptığı gibi, boş zamanlarımda korku ortamıma girmeyi hayal bile edemiyorum. Daha önce bunu yapmak çok cesurca geliyordu ama şimdi daha çok, mazoşist bir hareket olduğunu düşünüyorum.

Kapı açıldığında ayağa kalkıyorum. Max, Eric, Tobias ve birkaç kişi daha odaya girip karşımda duruyor. Tobias bana gülümsüyor.

"Tebrikler Tris," diyor Eric. "Son sınavını başarıyla geçtin."

Gülümsemeye çalışıyorum. Ama olmuyor. Alnıma dayanmış tabancayı aklımdan çıkaramıyorum. Kaşlarımın arasındaki namluyu hala hissedebiliyorum.

"Teşekkürler," diyorum.

"Şölenden önce yapman gereken bir şey daha var," diyor. Tanımadığım birkaç kişiyi eliyle çağırıyor. Mavi saçlı bir kadın, ona küçük siyah bir çanta veriyor. Eric çantayı açıp içinden bir şırıngayla upuzun bir iğne çıkarıyor.

İğneyi görünce irkiliyorum. Şırınganın içindeki kahve-turuncu sıvı, simülasyondan önce bize verdikleri şeyi hatırlamama neden oluyor. Bunlarla işimiz bitmemiş miydi?

"En azından iğneden korkmuyorsun," diyor Eric. "Bununla vücuduna küçük bir izleme cihazı yerleştireceğiz. Bu cihaz, sadece kayıp ihbarı yapıldığında devreye girecek. Küçük bir önlem."

"İnsanlar sık sık kayboluyor mu?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

"Pek sık sayılmaz." Eric yine pis pis sırıtıyor. "Bilgelik'in geliştirip nezaket göstererek bizimle paylaştığı yeni bir teknoloji bu. Gün boyunca bütün Cesurluk üyelerine iğne yaptık. Sanırım diğer topluluklar da kısa sürede bu işlemi tamamlayacak."

Midem burkuluyor. Vücuduma bir şey yerleştirilmesine izin veremem, özellikle Bilgelik tarafından. Muhtemelen Jeanine'in ta kendisi tarafından geliştirilmiş bir şeyi vücudumda istemiyorum. Ama aynı zamanda reddedemem. Reddedersem, sadakatim yine sorgulanır.

"Peki," diyorum boğazım düğümlenirken.

Eric, elindeki iğneyle yaklaşıyor. Saçlarımı boynumdan çekiyorum ve başımı yana eğiyorum. Eric boynumu antiseptik bir sıvıyla silip iğneyi derime batırırken bakışlarımı çeviriyorum. Derine batan iğne boynumu acıtıyor. Çok acıyor ama kısa sürüyor. Eric iğneyi çantaya koyduktan sonra boynuma bir bant yapıştırıyor.

"Şölen iki saat sonra," diyor. "Cesurluk'ta doğanlar dahil, adayların sıralaması şölende açıklanacak. İyi şanslar."

Küçük kalabalık dışarı çıkıyor ama Tobias oyalanıyor. Kapıda durup kendisini takip etmem için işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum. Çukur'un tepesindeki cam oda Cesurlar'la dolu. Bazıları, başlarımızın üzerindeki iplerde yürüyor, diğerleriyse gruplar halinde toplanmış, konuşup gülüşüyor. Tobias bana bakıp gülümsüyor. Muhtemelen simülasyonu izlemedi.

"Duyduğuma göre, yüzleşmen gereken sadece yedi korku olmuş," diyor. "Böylesi fazla gelmez."

"Sen... sen simülasyonu seyretmedin mi?"

"Sadece ekranlardan seyrettim. Simülasyonu sadece Cesurluk liderleri izleyebilir," diyor. "Etkilenmiş görünüyorlardı."

"Eh, yedi korku, dört korku kadar etkileyici değil," diyorum, "ama telafi edeceğim."

"Birinci olmazsan şaşırırım," diyor.

Cam odaya giriyoruz. Hala insanlar var ama son aday -yani ben- sınavını bitirdiği için sayıca daha azlar.

İçeri girdikten hemen sonra insanlar beni fark ediyor. Beni işaret ederlerken Tobias'a iyice yanaşıyorum ama tezahüratlardan kaçabilecek kadar hızlı hareket edemiyorum. Birileri omzuma şaplak atıyor, diğerleri tebrik ediyor. Etrafımdakilere bakarken, babamla ağabeyimin onları ne kadar yadırgayacağını fark ediyorum. Oysa yüzlerindeki metal halkalara, kollarındaki, boyunlarındaki, göğüslerindeki dövmelere rağmen bana çok normal görünüyorlar. Gülümseyerek onlara bakıyorum.

Çukur'a inen merdivenlerde, "Bir sorum var," diyorum. Dudağımı ısırıyorum. "Korku ortamımla ilgili sana neler anlattılar?"

"Fazla bir şey anlatmadılar. Neden?" diye soruyor Tobias.

"Hiç." Ayağımın ucuyla bir çakıl taşını tekmeliyorum.

"Yatakhaneye dönmen gerekiyor mu?" diye soruyor. "Çünkü biraz dinlenmek istiyorsan şölene kadar benimle kalabilirsin."

Midem burkuluyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Tobias.

Yatakhaneye dönmek de istemiyorum, ondan korkmak da.

"Haydi gidelim," diyorum.

+ + +

Kapıyı ardımızdan kapatıp ayakkabılarını sıyırarak çıkarıyor.

"Biraz su ister misin?"

"Hayır, sağol." Ellerimi önümde kavuşturuyorum.

"Sen iyi misin?" diyor yanağıma dokunarak. Eli başımın yan tarafına kaydığında, parmakları saçlarımın içine giriyor. Gülümseyip başını eğerek beni öpüyor. Alevler yavaşça bedenime yayılıyor. Ve korkum, göğsümün içindeki bir çalar saat gibi titreşiyor.

Dudaklarını benimkilerden ayırmadan ceketimi omuzlarımdan alıyor. Ceketin yere düştüğünü duyduğumda irkiliyorum, onu itip yanan gözlerimle bakıyorum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Trende öpüştüğümüzde böyle hissetmemiştim. Ellerimle yüzümü kapayıp gözlerimi saklıyorum.

"Ne? Sorun ne?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bana sorun olmadığını söyleme." Sesi soğuk çıkıyor. Kolumu kavrıyor. "Hey. Bana bak."

Ellerimi yüzümden çekip gözlerimi ona kaldırıyorum. Gözlerindeki incinmişlik ve çenesinin kasılmasına neden olan öfkeyi gördüğümde şaşırıyorum.

"Bazen merak ediyorum," diyorum mümkün olduğunca sakinliğimi koruyarak. "Neyin peşindesin? Senin bir... çıkarın olmalı."

"Çıkarım mı?" diye tekrar ediyor beni. Geri çekilip başını iki yana sallıyor. "Sen tam bir gerzeksin Tris."

"Gerzek falan değilim," diyorum. "Onca kızın arasında beni seçmenin bir parça tuhaf kaçtığının farkındayım. Tek bir şeyin... bilirsin işte... o şeyin peşindeysen..."

"Ne yani? Seks mi?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Eğer bunun peşinde olsaydım, muhtemelen seçeceğim ilk kız sen olmazdın."

Karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum. Tabii ki ilk seçeceği kız ben olmazdım –ne ilk, ne en güzel, ne de en çok arzulan kız olabilirim. Elimi karnıma koyup gözyaşlarımı geri gönderebilmek için bakışlarımı kaçırıyorum. Ben ağlak bir kız değilim. Bağırıp çağıran bir kız da değilim. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp elimi indiriyorum ve ona bakıyorum.

"Gidiyorum," diyorum sessizce. Sonra kapıya dönüyorum.

"Hayır Tris." Bileğimden tutup beni kendine çekiyor. Sertçe itiyorum ama bu kez diğer bileğimi de yakalayıp birbirine dolanan kollarımızı aramızda sıkıştırıyor.

"Öyle söylediğim için özür dilerim," diyor. "Demek istediğim, sen farklısın. Seni ilk gördüğüm zaman bunu hemen anladım."

"Sen korku ortamımdaki engellerden biriydin." Çenem titriyor. "Biliyor muydun?"

"Ne?" Bileklerimi bıraktığında incinmiş ifade gözlerine yeniden yerleşiyor. "Benden *korkuyor* musun?"

"Senden değil," diyorum. Titremesini engellemek için dudağımı ısırıyorum. "Seninle olmaktan... Biriyle birlikte olmaktan korkuyorum. Daha önce hiç kimseyle böyle yakın olmadım. Üstelik... benden büyüksün. Ve benden ne beklediğini bilmiyorum ve..."

"Tris," diyor sertçe. "Kafanda ne gibi tilkiler dolaştığını bilmiyorum ama bütün bunlar benim için de çok yeni."

"Tilkiler mi?" diye tekrar ediyorum. "Yani sen de henüz..." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ah. Ben sanmıştım ki..." Ben kendimi ona bu kadar kaptırmışken başkalarının da benim gibi olabileceğini unutmuştum. "Şey. Bilirsin işte."

"Eh, yanlış sanmışsın." Başka yere bakıyor. Sanki utanmış gibi yanakları kızarıyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun değil mi?" diyor. Elleriyle yüzümü çevrelediğinde soğuk parmakuçlarıyla sıcak avcunu yanaklarımda hissediyorum. "Eğitimde göründüğümden daha naziğimdir. Gerçekten."

Ona inanıyorum. Ama bunun, nazik biri olmasıyla ilgisi yok.

Kaşlarımın arasından, burnumun ucundan, sonra hafifçe dudaklarımdan öpüyor. Aşırı gerginim. Sanki damarlarımda kan yerine elektrik dolaşıyor. Beni öpmesini istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum, sadece bu işin eninde sonunda varacağı yerden korkuyorum.

Elleri omuzlarıma kayıyor ve parmakucuyla boynumdaki yara bandının üzerini okşuyor. Başını geri çekerken kaşlarını çatıyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyor.

"Hayır. Yeni bir dövme yaptırdım. Artık iyileşti. Ben sadece... üstünü kapatmak istemiştim."

"Görebilir miyim?"

Başımla onaylarken boğazım sıkışıyor. Omzumu sıyırıyorum. Bir an için omzuma bakıyor ve parmağını, fazlasıyla çıkık olduğunu düşündüğüm köprücük kemiğimin üzerinden geçiriyor. Dokunduğu her yerimin, temasla birlikte değişime uğradığını hissediyorum. Dokunduğu her an, karnım elektrikleniyor. Sadece korku değil bu. Bir şey daha var. İstek var.

Yara bandının kenarını kaldırıyor. Fedakarlık sembolünü seyrederken gülümsüyor.

"Bende de aynısı var," diyor gülerek. "Sırtımda."

"Sahi mi? Görebilir miyim?"

Yara bandını tekrar yapıştırıyor ve tişörtümü omzuma geri yerleştiriyor.

"Soyunmamı mı istiyorsun Tris?"

Sinirli bir kıkırdama boğazımda fokurduyor. "Sadece... kısmen."

Başını sallarken gülümsemesi aniden sönüyor. Gözlerini gözlerime dikip kazağının fermuarını indiriyor. Başının üzerinden sıyırıp çalışma koltuğunun üzerine fırlatıyor. Artık içimden gülmek gelmiyor. Tek yapabildiğim, onu izlemek.

Kaşları alnının ortasında birleşirken tişörtünün yakasını tutuyor. Tek bir hamlede, onu da başının üzerinden çekip alıyor.

Göğsünün sağ tarafında, Cesurluk alevlerinden oluşan bir dövmeden başka bir şey yok. Gözlerini kaçırıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak. Tobias bir parça... rahatsız görünüyor.

"Genelde, davet ettiğim insanların önünde soyunmam," diyor. "Aslında bunu daha önce hiç yapmadım."

"İnanması zor," diyorum yumuşak bir sesle. "Yani, şu haline baksana."

Yavaşça arkasına geçiyorum. Dövmelerden, neredeyse sırtı görünmüyor. Her topluluğun sembolü var –omurgasının en tepesinde Cesurluk, hemen altında Fedakarlık ve diğer üçü, daha küçük dövmeler halinde en altta sıralanmış. Birkaç saniye Dürüstlük'ün terazisine, Bilgelik'in gözüne ve Dostluk'un ağacına bakıyorum. Sığındığı topluluk olan Cesurluk ve geldiği yeri temsil eden Fedakarlık sembollerini derisine dövdürmesinde bir mantık var. Tıpkı benim gibi. Ama ya diğer üçü?

"Hata yaptığımızı düşünüyorum," diyor sakince. "Hepimiz kendi topluluğumuzun erdemlerini överek göklere çıkarırken diğer topluluk değerlerini yerin dibine batırmaya başladık. Bunu yapmak istemiyorum. Ben hem cesur hem özverili, hem akıllı hem nazik ve de dürüst olmak istiyorum." Boğazını temizliyor. "Sürekli iyilik için çabalıyorum."

"Kimse mükemmel değil," diye fısıldıyorum. "Maalesef her şey istediğimiz gibi olmuyor. Kötü bir şey gidiyor, yerine başka kötü bir şey geliyor."

Şahsen, ödlekliğimin yerine zalimliği, güçsüzlüğümün yerine gaddarlığı koydum.

Fedakarlık sembolünün üzerinden parmaklarımı geçiriyorum. "Onları uyarmamız gerekecek. Yakında."

"Biliyorum," diyor. "Uyaracağız."

Bana dönüyor. Ona dokunmak istiyorum ama çıplaklığından çekiniyorum. Ve sonunda beni de soymak isteyeceğinden korkuyorum.

"Bu seni korkutuyor mu Tris?"

"Hayır." Sesim çatlayınca boğazımı temizliyorum. "Tam sayılmaz. Ben sadece... istediğim şeyden korkuyorum."

"Ne istiyorsun?" Yüzü ciddileşiyor. "Beni mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

O da aynısını yapıyor ve nazikçe, ellerinin arasına benimkini alıyor. Avcumu karnına götürüyor. Gözleri aşağıda, elimi midesinin üstüne ve göğsüne kaydırıyor, sonra boynunda tuyor. Sıcacık, pürüzsüz cildinin yarattığı hisle avcumun içi karıncalanıyor. Yüzüm alev gibi yanıyor ama aynı anda titriyorum. Yüzüme bakıyor.

"Bir gün," diyor, "hala beni istiyor olursan, biz..." Susup boğazını temizliyor. "Biz..."

Bir parça gülümseyerek, sözünü bitirmesine izin vermeden kollarımı boynuna doluyorum. Yanağım göğsünde. Benimki kadar hızlı atan kalbini dinliyorum.

"Sen de benden korkuyor musun Tobias?"

"Ödüm kopuyor," diye yanıtlıyor gülümseyerek.

Başımı çevirip boynunun altındaki girintiyi öpüyorum.

"Belki bir daha korku ortamımda karşıma çıkmazsın," diye mırıldanıyorum.

Başını eğip yavaşça beni öpüyor.

"O zaman herkes seni Altı diye çağırabilir."

"Dört ve Altı," diyorum.

Yine öpüşüyoruz ve bu kez yadırgamıyorum. Tanıdık geliyor. Kolum belinde, elim göğsünde, dudaklarım dudaklarında öylece dururken, birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyorum. Birbirimizi ezberliyoruz.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

YEMEKHANEYE DOĞRU YÜRÜRKEN dikkatle Tobias'ın yüzünü inceliyor, olası bir hayalkırıklığının işaretini bulmaya çalışıyorum. İki saat boyunca yatakta uzanıp konuştuk, öpüştük, sonunda koridorda bağırışlar duyana kadar uyuyakaldık –herkes şölen için toplanmaya başlamış.

Tek görebildiğim, şimdiye kadarki halinden çok daha rahat olduğu. Daha fazla gülümsüyor.

Girişe vardığımızda ayrılıyoruz. Önce ben girip Will ve Christina'yla paylaştığım masaya koşuyorum. Bir dakika sonra Tobias içeri girip Zeke'nin yanına oturuyor ve arkadaşı anında ona koyu renkli bir şişe uzatıyor. Tobias şişeyi reddediyor.

"Nereye gittin?" diye soruyor Christina. "Herkes yatakhanedeydi."

"Etrafta dolaştım," diyorum. "Herkesle sınavı konuşma düşüncesi beni çok daraltti."

"Daralmana gerek yoktu," diyor Christina başını iki yana sallayarak. "Bir an için Will'e bir şey söylemek için kafamı çevirdim, tekrar baktığımda sen ortalıkta yoktun."

Sesinde bir parça kıskançlık seziyorum ve bir kez daha, simülasyona iyi hazırlanmış olmamın nedenlerini ona açıklayabilmeyi diliyorum.

Omuz silkiyorum.

"Hangi görevi seçeceksin?" diye soruyorum.

"Sanırım Dört'ünkü gibi bir iş isteyebilirim. Adayları eğitmek," diyor. "Ödlerini koparmak. Bilirsin işte, işin en zevkli yanı onları korkutmak. Ya sen?"

Adaylık sürecine öylesine odaklanmıştım ki bunu düşünmek hiç aklıma gelmemişti. Cesurluk liderleri için çalışabilirim. Ama ne olduğumu öğrendiklerinde beni öldürebilirler. Geriye ne kalıyor?

"Sanırım... diğer topluluklara elçi olabilirim," diyorum. "Transfer olmam, herhalde işimi kolaylaştırır."

"Senin Cesurluk liderliğine hazırlanacağını hayal ediyordum," diye iç çekiyor Christina. "Çünkü Peter'ın amacı bu. Yatakhanede bunu anlatıp duruyordu."

"Ben de bunu istiyorum," diye ekliyor Will. "Umarım sıralamada onun üstündeyimdir... Ah, tabii bir de umarım Cesurluk'ta doğan adaylardan daha başarılı olmuşumdur. Onları hep unutuyorum." Homurdanıyor. "Aman Tanrım. İşim çok zor."

"Hayır, değil," diyor Christina. Will'in eline uzanıp sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi parmaklarını onunkilere doluyor. Will de Christina'nın elini sıkıyor.

"Soru..." diyor Christina öne eğilerek. "Sen içeri girdiğinde, seyreden liderler... Bir şeye gülüyorlardı."

"Ya?" Dudağımı çok fena ısırıyorum. "Yaşadığım dehşetin onları eğlendirmesine sevindim."

"Hangi korkun olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor.

"Hayır."

"*Yalan* söylüyorsun," diyor. "Ne zaman yalan söylesen yanağının içini kemiriyorsun. Hemen anlıyorum."

Yanağımı ısırmayı bırakıyorum.

"Kendini iyi hissedeceksen, Will de dudaklarını büzüyor," diye ekliyor.

Will hemen ağzını eliyle örtüyor.

"Tamam, pekala. Yakınlık... kurmaktan korkuyordum," diyorum.

"Yakınlık kurmak," diye tekrarlıyor Christina. "Yani... seks gibi mi?"

Bütün sinirlerim geriliyor. Zorla başımı sallıyorum. Etrafta kimse olmasa şu anda onu boğazlayabilirim. Hiç zorlanmadan, onu fena halde yaralayabileceğim birkaç yöntemi aklımdan geçiriyorum. Gözlerimden alevler fırlatmaya çalışıyorum.

Will kahkaha atıyor.

"Nasıl bir şeydi" diye soruyor Christina. "Yani, biri seninle... sevişmek mi istedi? Kimdi?"

"Aman, bilirsin işte. Yüzü olmayan... kimliksiz bir erkek," diyorum. "Senin güveler nasıldı?"

"Kimseye bahsetmeyeceğine söz vermiştin!" diye çığlık atıyor Christina koluma bir şaplak indirerek.

"Güveler mi?" diye tekrarlıyor Will. "Güvelerden mi korkuyorsun?"

"Küçük bir güve sürüsünden bahsetmiyorum," diyor Christina. "Yani... üzerime doğru akın eden bir güve sürüsünden bahsediyorum. Bütün o kanatlar, bacaklar falan..." İğrentiyle titreyip başını iki yana sallıyor.

"Korkunç," diyor Will sahte bir ciddiyetle. "İşte hoşlandığım kız bu. Pamuk kadar sert."

"Ay, kapa çeneni."

Bir mikrofon sesi ortalığı çınlatıyor, öyle tiz ki kulaklarımı kapatma ihtiyacı duyuyorum. Salonun karşı tarafında elindeki mikrofonla masalardan birinin üzerine çıkmış Eric'e bakıyorum. Parmağıyla mikrofona vuruyor. Herkes susup mikrofon düzeldikten sonra, Eric boğazını temizleyerek konuşmaya başlıyor.

"Burada nutuk çekme konusunda iyi olduğumuz söylenemez. Güzel söz söyleme sanatı Bilgelik'in işi," diyor. Kalabalıkta kahkahalar yükseliyor. Onun bir zamanlar Bilgelik'ten olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum. Oysa Cesurluk'un

pervasızlığı, hatta zalimliğiyle perdelediği kişiliğinin altında, tam bir Bilge yatıyor. Dinleyenler bunu bilseydi yine de gülerler miydi bilmiyorum. "O yüzden kısa keseceğim. Yeni bir yıla başladık ve aramızda yeni bir aday sürüsü var. Ve onlardan biraz daha az sayıda yeni üyemiz olacak. Öncelikle hepsini tebrik ediyoruz."

"Tebrik" sözünü duyunca salon coşuyor. Sadece alkış yetmiyor, yumruklar masalara iniyor. Gürültünün ta içimde titreştiğini hissedince sırıtıyorum.

"Biz gözü pekliğe inanırız. Biz harekete inanırız. Biz korkularımızdan kurtulmaya ve iyinin yükselmesi için kötüyü kovmak üzere yeteneklerimizi geliştirmeye inanırız. Siz de bunlara inanıyorsanız, aramıza hoşgeldiniz."

Eric'in, söylediği tek bir kelimeye bile inanmadığını bilsem de gülümsemeden edemiyorum çünkü ben bunlara inanıyorum. Liderlerin, Cesurluk ideallerini fena halde çarpıtmış olmasının hiçbir önemi yok. O idealleri ben sahiplenebilirim.

Masalara inen yumruklara bu kez coşkulu naralar eşlik ediyor.

"Yarın üyeliklerinin ilk işi olarak, ilk ona kalan adaylar, başarı sıralamasına göre, yapmak istedikleri işi seçecek," diyor Eric. "Biliyorum, herkes sıralamanın açıklanmasını bekliyor. Sonuçlar, üç puanın ortalamasıyla belirlendi –birincisi, dövüş eğitiminden, ikincisi, simülasyondan ve üçüncüsüyse son sınavdan, yani korku ortamından. Sıralama arkamdaki ekranda görülebilir."

Daha sözü bitmeden, isimler, en az duvarın kendisi kadar büyük ekranda beliriyor. Bir rakamının ve resmimin yanında ismim var: Tris.

Göğsümden bir ağırlığın kalktığını hissediyorum. Ağırlık gidene kadar, orada olduğunun farkında bile değildim, şimdi kuş kadar hafifim. Gülümserken her yanım karıncalanıyor. Birinciyim. Uyumsuz olsam da olmasam da ben bu topluluğa aitim.

Savaşı unutuyorum, ölümü unutuyorum. Will kollarını boynuma dolayıp sıkıca kucaklıyor. Coşkulu tezahüratlar, kahkahalar, bağırışlar duyuyorum. Christina, kocaman olmuş ıslak gözlerle ekranı işaret ediyor.

1. Tris
2. Uriah
3. Lynn
4. Marlene
5. Peter

Peter kalıyor. Hayalkırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. Sonra diğer isimleri okuyorum.

6.Will
7.Christina

+ + +

Gülümsediğimde, Christina masanın üzerinden uzanıp bana sarılıyor. Böylesine çok bedensel temasa itiraz edemeyecek kadar şaşkınım. Christina, kulağımın dibinde kahkahalar atıyor.

Biri arkamdan sarılıp kulak zarımı yırtmak istercesine bağırıyor. Uriah. Arkama dönemiyorum. O yüzden, elimi arkaya atıp omzunu sıkıyorum.

"Tebrikler!" diye bağırıyorum.

"Onları yendin!" diye haykırıyor Uriah. Beni bırakıp kahkahalar atarak, koşar adım Cesurluk'ta doğan adayların yanına dönüyor.

Boynumu uzatıp yeniden ekrana bakıyorum. Listenin altındaki isimleri okuyorum.

Sekiz, dokuz ve onuncu sırada Cesurluk'ta doğan adayların isimleri var. Onları fazla tanımıyorum.

On bir ve on ikinci sırada, Molly ve Drew isimlerini okuyorum.

Molly ve Drew çıkmış. Peter boğazımdan tutup beni uçuruma atmaya kalkışırken kaçmaya çalışan Drew ve babamla ilgili Bilgelik yalanlarını besleyen Molly, artık topluluksuz.

Hayal ettiğim zafer tam olarak bu değil ama sonuçta şampiyon benim.

Will'le Christina, fazla şapırtılı olduğunu düşündüğüm bir tarzda, kimseyi umursamadan öpüşüyor. Her yanımda Cesurluk yumrukları masalara iniyor. Sonra omzuma vuran bir parmağı hissettiğimde arkamı dönüyorum ve karşımda Tobias'ın durduğunu görüyorum. Ayağa kalkıp ağzım kulaklarımda gülümsüyorum.

"Sence sana sarılsam, çok mu belli olur?" diyor.

"Bir şey diyeyim mi?" diyorum. "Hiç umrumda değil."

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Hayatımın en güzel anı bu.

Biraz sonra Tobias'ın başparmağını, boynumdaki iğne izinin üzerinde hissediyorum ve bir anda bütün taşlar yerine oturuyor. Bunu daha önce nasıl anlayamadığıma şaşırıyorum.

Bir: Renkli serumda verici var.

İki: Vericiler, zihni bir simülasyon programına bağlıyor.

Üç: Bilgelik bir serum geliştirdi.

Dört: Eric ve Max, Bilgelik'le işbirliği yapıyor.

Öpüşmeyi bırakıp kocaman olmuş gözlerimle Tobias'a bakıyorum.

"Tris?" diyor kafası karışmış bir şekilde.

Başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz." Aslında, *burada olmaz*, demek istiyorum. Muhtemelen Tobias'la öpüştüğümü gördükleri için ağızları açık kalan Will ve Christina, birkaç adım ötemizdeyken olmaz. Dahası, her yanımızı Cesurluk insanları sarmış durumda. Ama durumun önemini anlaması lazım.

"Daha sonra," diyorum. "Tamam mı?"

Başıyla onaylıyor. Daha sonra bunu ona nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum.

Ama Bilgelik'in bizi nasıl savaşa sokacağını biliyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonuçlar açıklandıktan sonra Tobias'ı yalnızken yakalamaya çalıştım, kalabalık ve tebrikler yüzünden ondan her seferinde biraz daha uzağa düştüm. Yatakhanede herkes uyuduktan sonra gizlice sıvışıp onu bulmaya karar veriyorum. Ama kararı verdiğim anda, korku ortamının bütün enerjimi tükettiğini fark ediyorum ve kısa süre sonra uykuya dalıyorum.

Gıcırdayan yatak ve yere sürtünen ayak sesleriyle uyanıyorum. Tam olarak seçemiyorum ama gözlerim karanlığa alıştığında, Christina'nın bağcıklarını bağladığını görüyorum. Ne yaptığını sormak için ağzımı açmak üzereyken, odanın diğer tarafında Will'in üzerine bir gömlek geçirdiğini fark ediyorum. Herkes uyanık ama kimseden ses çıkmıyor.

"Christina," diye fısıldıyorum. Bana bakmayınca omzundan kavrayıp sarsıyorum. "Christina!"

Bağcıklarını bağlamaya devam ediyor.

Yüzünü gördüğümde midem kasılıyor. Gözleri açık ama boş bakıyor ve yüzündeki tek bir kas bile kımıldamıyor. Yaptığı şeye bakmadan işine devam ediyor, ağzı yarı açık, uyanık görünüyor ama değil. Yatakhanedeki herkes onun gibi davranıyor.

"Will?" diye sesleniyorum odanın karşı tarafına. Bütün adaylar, giyindikten sonra sıraya giriyor. Sessizlik içinde tek sıra halinde yatakhaneden çıkıyorlar. Gitmemesi için Will'in kolunu kavrıyorum ama zapt edilemez bir güçle yoluna devam ediyor. Dişlerimi sıkıp topuklarımı yere bastırarak daha güçlü çekiştiriyorum. Ama onunla birlikte sürüklenmenin önüne geçemiyorum.

Hepsi uykuda yürüyor.

Karanlıkta ayakkabılarımı bulmaya çalışıyorum. Burada yalnız kalamam. Telaşla ayakkabılarımı bağlıyorum, ceketimi üzerime geçiriyorum ve odadan dışarı fırlayarak, hızla tek sıra halinde ilerleyen adaylara yetişiyorum. Birkaç saniye sonra hepsinin aynı şekilde hareket ettiğini fark ediyorum. Aynı ayağı öne attıklarında aynı kol geriye gidiyor. Elimden geldiğince onları taklit etmeye çalışıyorum ama bu uygun adım yürüyüş garibime gidiyor.

Tempolu adım sesleri eşliğinde Çukur'a doğru ilerliyoruz ama girişe vardığımızda sıranın önündekiler sola dönüyor. Max koridorda durmuş bizi izliyor. Mümkün olduğunca önüme boş boş bakmaya ve adım seslerine ayak uydurmaya çalışır-

ken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Max'in yanından geçerken geriliyorum. Fark edecek. Diğerleri gibi ölü-beyinli olmadığımı fark edecek ve başıma çok kötü şeyler gelecek. Bunu biliyorum.

Max'in kara gözleri beni yalayıp geçiyor.

Bir merdiven sahanlığına tırmanıp aynı tempoda dört koridor geçiyoruz. Sonuncu koridor çok büyük bir mağaraya açılıyor. İçerisi Cesurlar'la dolu.

Sıra sıra masaların üzerinde siyah yığınlar duruyor. Yığınların ne olduğunu ancak iyice yaklaştığımızda anlıyorum. Silahlar.

Tabii ya. Eric dün bütün Cesurlar'a şırıngayla verici yerleştirildiğini söylemişti. O yüzden şu anda bütün topluluk üyeleri ölü-beyinleriyle itaat ediyor ve öldürmeye hazırlanıyor. Mükemmel ordu.

Hemen önümdeki Will'i taklit ederek bir tabancayla birlikte kılıf ve kemer alıyorum. Hareketlerini anında kopyalamaya çalışıyorum ama bir sonra ne yapacağını kestiremiyorum, o yüzden hiç istemediğim kadar beceriksizce davranıyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Umarım kimse beni izlemiyordur.

Silahımı kuşandıktan sonra, Will ve diğer adayları takip ederek çıkışa ilerliyorum.

Fedakarlık'a ve aileme karşı savaşamam. Ölürüm daha iyi. Korku ortamı sınavı bunun en büyük kanıtı. Seçeneklerim daralırken, izlemem gereken yolu fark ediyorum. Şehrin Feda-

karlık bölgesine varana kadar adayları taklit edeceğim. Ailemi kurtaracağım. Sonra ne olacağı önemli değil. Sıcacık bir battaniyeye sarınmış gibi sakinleşiyorum.

Sıra halinde aynı tempoyla yürüyen adaylar karanlık bir koridora giriyor. Önümdeki Will'i bile göremiyorum. Ayağım sert bir şeye çarpınca ellerimi ileri uzatıp tökezliyorum. Dizim başka bir şeye çarpıyor –bir basamak. Doğrulduğumda o kadar gerginim ki neredeyse dişlerim takırdıyor. Kimse bir şey görmedi. Burası çok karanlık. Lütfen kimsenin göremeyeceği kadar karanlık olsun.

Merdivenler dönerek yükselirken mağaranın içine ışık sızmaya başlıyor, sonunda önümde yürüyen Will'in omzunu yeniden görebiliyorum. Sahanlığa ulaştığımda onunla aynı tempoda hareket etmeye odaklanıyorum ve başka bir Cesurluk liderinin yanından geçiyorum. Artık Cesurluk liderlerini hemen tanıyabiliyorum çünkü sadece onlar uyanık.

Eh, sadece onların uyanık olduğu pek doğru sayılmaz. Ben de Uyumsuz olduğum için uyanığım sanırım. Ve ben uyanıksam muhtemelen Tobias da uyanıktır, tabii onun hakkında yanılmıyorsam.

Onu bulmalıyım.

Gözümün alabildiğine uzanan insan sırasıyla birlikte tren raylarının yanında duruyorum. Tren önümüzde duruyor, bütün vagonlar açık. Adaylar teker teker önlerindeki vagonlara biniyor.

İnsanların arasında Tobias'ı bulmak için kafamı çevirmem gerekiyor ama bunu göze alamayınca sadece gözlerimi kaydırmakla yetiniyorum. Solumdaki yüzleri tanımıyorum, sağ tarafımdaysa gözucuyla, kısa saçlı ve uzun boylu bir genç görüyorum. Belki o değildir ama emin olamıyorum ve şu anda en yakın ihtimal, gözucuyla gördüğüm bu siluet. Dikkat çekmeden ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum, yine de şansımı denemeliyim.

Önümdeki vagon dolunca, Will bir sonrakine dönüyor. Yine onun yaptıklarını taklit ediyorum ama birkaç adım sağa kayıyorum. Etrafımdaki insanların hepsi benden daha uzun. Bana kalkan oluyorlar. Dişlerimi sıkarak sağa bir adım daha atıyorum. Çok hareket ettim. Beni yakalayacaklar. *Lütfen beni yakalamasınlar.*

Yan vagonda boş bakışlı bir Cesur, önümdeki oğlana elini uzatıp robot gibi onu yukarı çekiyor. Hemen ardından uzanan ele bakmadan tutuyorum ve elimden geldiğince robotsu hareketlerle vagona biniyorum.

Doğrulduğumda bana yardım eden kişiyle karşı karşıya geliyorum. Bir an için gözlerimi hafifçe yukarı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Tobias. Gözleri, diğerleri kadar boş bakıyor. Yanılmış mıydım? O da bir Uyumsuz değil mi? Gözpınarlarıma iğneler batarken gözlerimi kırpıştırıp yaşları geri gönderiyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Etrafımı insanlar sarıyor. Omuz omuza dörder sıralar halinde ayakta duruyoruz. Sonra çok acayip bir şey oluyor: Biri-

nin eli parmaklarımı kavrıyor ve avuçlarımız birleşiyor. Tobias elimi tutuyor.

Bütün bedenim yeniden enerjiyle doluyor. Elini sıktığımda o da sıkıyor. Tobias uyanık. Haklıydım.

Ona bakmak istesem de kendimi zorlayarak kıpırdamadan duruyorum ve tren hareket etmeye başladığında gözlerimi boşluğa dikerek önüme bakıyorum. Başparmağıyla, elimin üstünde yavaş hareketlerle daireler çiziyor. Beni rahatlatmak istiyor ama ben, her geçen an biraz daha sabırsızlanıyorum. Onunla konuşmam lazım. Ona bakmam lazım.

Önümdeki kızın boyu çok uzun olduğu için, trenin nereye gittiğini göremiyorum. O yüzden gözlerimi kızın kafasının arkasına dikiyorum ve raylar trenin freniyle inleyene kadar Tobias'ın beni rahatlatmaya çalışan eline odaklanıyorum. Tren ciyaklayarak durduğunda kalbim öyle hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Vagondan atlamadan hemen önce, gözucuyla, Tobias'ın kafasını bana doğru çevirdiğini görüyorum ve ben de ona bakıyorum. Konuşurken karanlık gözleri ısrarlı: "Kaç!"

"Ailem," diyorum.

Dümdüz önüme bakıyorum ve sıram geldiğinde vagondan aşağı atlıyorum. Tobias önümde yürüyor. Kafasına odaklanmalıyım ama şu anda yürüdüğümüz caddeler çok tanıdık geliyor ve takip ettiğim robot Cesurlar'ı bir an için unutuyorum. Her altı ayda bir annemle birlikte ailemiz için giysi almak için geldiğimiz bir yerin yanından geçiyoruz. Sabahları okula gitmek için otobüsü beklediğim durağı görüyorum. Caleb'la yürürken seksek oynadığımız kaldırım hala delik deşik.

Ama öte yandan, şu anda çok farklı görünüyorlar. Binalar karanlık ve boş. Caddeleri Cesurluk ordusu işgal etmiş, yüzer metre arayla kenarda durmuş geçenleri seyreden ya da birarada toplanıp bir şeyler tartışan subaylar dışında, herkes uygun adım yürüyor. Kimse bir şey yapmıyormuş gibi görünüyor. Gerçekten savaşta mıyız?

Bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken yaklaşık bir kilometre yürüyorum.

Sonra patlama seslerini duymaya başlıyorum. Sesin nereden geldiğini görmek için başımı çeviremiyorum ama ilerledikçe patlamalar güçlenip keskinleşiyor. Sonunda bunların, patlayan tabancaların sesi olduğun anlıyorum. Çenemi sıkıyorum. Yürümeye devam etmeliyim, önüme bakmalıyım.

İleride, Cesurluk askerlerinden birinin, gri kıyafetli bir adamı dizlerinin üzerine çöktürdüğünü görüyorum. Adamı hatırlıyorum: Konsey üyelerinden biri. Asker, tabancasını kılıfından çıkarıyor ve görmeyen gözlerle, konsey üyesinin başına kurşunu sıkıyor.

Askerin saçlarında gri bir tutam olduğunu fark ediyorum. Tori. Neredeyse adımlarım yavaşlayacak gibi oluyor.

Yürümeye devam et. Gözlerim yanıyor.

Yürümeye devam et.

Tori ve ölen konsey üyesinin yanından uygun adımda geçiyoruz. Adamın eline bastığımda hıçkırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sonra önümdeki askerler durunca ben de duruyorum. Olabildiğince hareketsiz duruyorum ama tek istediğim, Jeanine, Eric ve Max'i bulup onları öldürmek. Titreyen ellerim için hiçbir şey yapamıyorum. Burnumdan hızlı hızlı soluyorum.

Bir tabanca daha patlıyor. Gözümün ucuyla, gri bir gölgenin kaldırıma yığıldığını görüyorum. Böyle devam ederse bütün Fedakarlar ölecek.

Cesurluk askerleri, duyulmayan emirleri hiç sorgulamadan ve bir an bile duraksamadan yerine getiriyor. Yetişkin Fedakar üyelerinden bazıları, yakındaki bir binanın yanına toplanmış. Yanlarında Fedakarlık çocukları da var. Siyah kıyafetli askerlerden oluşan devasa bir grup kapıları tutuyor. Ortada hiç Fedakarlık lideri görünmüyor. Belki çoktan ölmüşlerdir.

Önümdeki askerler her adımda yeni bir emre itaat ederek görevlerini yerine getiriyor. Çok geçmeden liderler, askerlere gönderdikleri sinyalin bana ulaşmadığını fark edecektir. Durumum anlaşıldığında ne yapacağım?

"Çılgın bir şey bu," diye ötüyor bir erkek sesi sağ tarafımda. Uzun ve yağlı saçlarla, gümüş küpeyi seçiyorum. Eric. İşaretparmağıyla yanağımı dürttüğünde, elini itmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bizi gerçekten göremiyorlar mı? Duyamıyorlar mı?" diye soruyor bir kadın.

"Ah, hem görüyor hem duyuyorlar. Sadece gördükleriyle duyduklarını, olduğu gibi algılamıyorlar," diyor Eric. "Şırıngayla vücutlarına yerleştirdiğimiz alıcılarla, bilgisayarlarımızdan gönderilen emirleri alıyorlar..." Konuşurken parmağını, boynumda iğneyi batırdığı yere bastırarak kadına gösteriyor. *Kımıldama*, diyorum kendime.

Kımıldama, kımıldama, kımıldama.

"Ve hiç sorgulamadan yerine getiriyorlar."

Eric yana doğru uzun bir adım atıp sırıtarak Tobias'ın yüzüne doğru eğiliyor.

"Bak, bu çok hoş bir görüntü," diyor. "Efsane Dört. İkinci olduğumu kimse hatırlamayacak artık. Kimse bana *Sadece dört korkusu olan bir adamla eğitimde olmak nasıl bir şey?* diye soramayacak." Tabancasını çekip namluyu Tobias'ın sağ şakağına dayıyor. Kalbim resmen beynimde atıyor. Ateş edemez, bunu yapmaz. Eric başını sallıyor. "Sence kazara vurulsa, birileri farkına varır mı?"

"Durma," diyor kadın sıkılmış bir sesle. Eric'e izin verebiliyorsa Cesurluk liderlerinden biri olmalı. "Şu anda Dört, aslında sıfır."

"Max'in teklifini kabul etmemiş olman çok kötü Dört. Eh, en azından senin adına kötü," diyor Eric alçak sesle, tabancasının emniyetini açarken.

Ciğerlerim yanıyor. Neredeyse bir dakikadır nefes almıyorum. Gözümün ucuyla Tobias'ın elinin seğirdiğini görebiliyorum. Oysa benim elim, çoktan tabancamın kabzasını kavramış durumda. Namluyu Eric'in alnına dayıyorum. Gözleri büyürken rengi atıyor ve bir an için uykuda yürüyen Cesurluk askerleri gibi görünüyor.

İşaretparmağım tetiğin üzerinde kıpırdanıyor.

"Tabancanı Dört'ün kafasından çek," diyorum.

"Beni vuramazsın," diye yanıtlıyor Eric.

"İlginç bir teori," diyorum. Ama onu öldüremem, bunu yapamam. Dişlerimi gıcırdatırken kolumu indirip Eric'in ayağına ateş ediyorum. Haykırıp iki eliyle birden ayağını tutuyor. Namlu artık kafasına dayalı olmadığı için Tobias da tabancasını çekip Eric'in arkadaşını bacağından vuruyor. Kurşunun isabet edip etmediğini görmek için beklemiyorum. Tobias'ı kolundan yakalayıp koşmaya başlıyorum.

Ara sokağa ulaşabilirsek binaların arasında kaybolabiliriz ve bizi asla bulamazlar. Önümüzde sadece iki yüz metre var. Arkamızdan ayak sesleri duysam da ardıma bakmıyorum. Tobias elimi tutup sıkıyor, daha hızlı koşabilmem için beni kendisiyle birlikte çekiyor. Ayağım tökezlediğinde öne doğru sendeliyorum. Bir tabanca patlıyor.

Omzumdan başlayıp parmaklarımdan çıkan, elektrik çarpmışa benzer acı, çok ani ve çok keskin. Çığlığım boğazıma takılıyor, düştüğümde yanağımı kaldırıma sürtüyorum. Başımı kaldırdığımda Tobias'ın dizlerini görüyorum ve "Kaç!" diye bağırıyorum.

Cevap veren Tobias'ın alçak sesi sakin: "Hayır."

Anında etrafımız sarılıyor. Tobias kalkmama yardım ediyor ve ayakta durabilmem için beni destekliyor. Acıdan, olup bitene odaklanamıyorum. Cesurluk askerleri silahlarını bize doğrultuyor.

"Uyumsuz asiler," diyor Eric bir ayağının üzerinde sekerek. Yüzündeki bütün kan çekilmiş. "Silahlarınızı bırakın."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bütün ağırlığımı vererek Tobias'a yaslanıyorum. Sırtıma dayalı namlu, beni Fedakarlık genel merkezinin kapılarından içeri itekliyor. Merkez, iki katlı ve gri renkli iddiasız bir bina. Omzumdan koluma kan süzülüyor. Başıma geleceklerden korkmuyorum. Bunu düşünemeyecek kadar canım yanıyor.

Namlu bir kez daha itekleyerek, beni iki Cesurluk askerinin önünde durduğu bir kapıya yönlendiriyor. Tobias'la birlikte sadece bir çalışma masası, bir bilgisayar ve iki boş koltuğun olduğu sade bir ofise giriyoruz. Jeanine, masanın arkasında oturmuş telefonla konuşuyor.

"Tamam. Bir bölümünü trenle *geri* gönderin o zaman," diyor. "İyi korunması gerekiyor, orası planımızın en önemli bölümü... Şimdi konuşamıyorum, kapatıyorum." Telefonu hışımla kapatıyor ve gri bakışlarını üzerime dikiyor. Gözleri, bana erimiş çeliği hatırlatıyor.

"Uyumsuz asiler," diyor Cesurlar'dan biri. Liderlerden biri olmalı –ya da simülasyondan çıkarılan elemanlardan biri.

"Evet, bunu görebiliyorum." Gözlüklerini çıkarıp katladıktan sonra masanın üzerine bırakıyor. Muhtemelen, ihtiyaçtan çok, gösteriş için gözlük takıyor. Gözlük taktığında daha zeki olduğunu düşünüyor –babam öyle diyordu.

"*Sen*," diyor parmağını bana doğrultarak. "Bunu bekliyordum. Daha en başından, yetenek sınavı sonuçlarındaki karışıklıktan şüphelenmiştim. Ama *sen*..."

Bakışlarını Tobias'a çevirdiğinde başını sallıyor.

"Sen Tobias, -yoksa sana Dört mü demeliyim?- beni kandırmayı başardın," diyor alçak sesle. "Seninle ilgili her şey düzgündü: Sınav sonuçların, adaylık simülasyonların... her şey. Ama sonuçta buradasın." Ellerini birleştirip çenesini üzerine dayıyor. "Belki bana bunun nasıl olduğunu açıklayabilirsin?"

"Sen bir dahisin," diyor Tobias soğuk bir şekilde. "Neden sen söylemiyorsun?"

Jeanine'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Teorime göre sen aslında Fedakarlık'a aitsin. Uyumsuz yönün zayıf."

Gülümsemesi büyüyor. Sanki çok eğleniyor. Dişlerimi sıkıp masanın üzerinden onu boğazlamayı düşünüyorum. Omzumda bir kurşun saplı olmasa bunu yapabilirdim de.

"Tümdengelim varsayımların beni hayretler içinde bırakıyor," diyor Tobias tükürürcesine. "Sana hayran kaldığımı varsayabilirsin."

Yan yan ona bakıyorum. Onun bu yönünü neredeyse unutmuştum –bu yönü, teslim olmaktansa patlamaya daha yatkın.

"Artık zekanı kanıtladığına göre, bizi öldürtme işine hız vermek isteyebilirsin." Tobias gözlerini yumuyor. "Öldürmeniz gereken bir sürü Fedakarlık lideri var daha."

Tobias'ın sözleri Jeanine'i rahatsız etmiş olsa bile kadın renk vermiyor. Kımıldamadan gülümsemeye devam ediyor. Omzundan dizine kadar bütün vücudunu saran mavi elbisesi, fazla büyük olmayan göbeğini ortaya çıkarıyor. Yüzüne odaklanmaya çalıştıkça, oda etrafımda daha hızlı dönüyor. Destek almak için yine Tobias'a dayanıyorum. Kolunu belime doluyor.

"Aptallaşma. Acelemiz yok," diyor Jeanine tatlı tatlı. "Burada olmanız, son derece önemli bir amaca hizmet ediyor. Uyumsuzlar'ın, geliştirdiğim seruma bağışıklığı olduğunu öğrenince kafam karıştı, o yüzden çaresini bulmak üzere çalışmaları başlattım. Son denememde başarmış olabileceğimi düşünüyordum ama sizin de bildiğiniz üzere yanılmışım. Neyse ki teste tabi tutabileceğim yedek numunelerim var."

"Zahmet etmeseydiniz?" O ve Cesurluk liderleri, geçmişte Uyumsuzları öldürmekten çekinmemişti. Bu kez niye farklı olsun ki?

Bana bakıp kıs kıs gülüyor.

"Cesurluk projesini başlattığımdan beri tek bir sorum vardı." Ayağa kalkıp parmağını masanın yüzeyinde sürükleyerek yana geçiyor. "Neden çoğu Uyumsuz, zayıf iradeli ve Tanrı'dan korkan zavallı Fedakarlık'tan çıkıyor?"

Çoğu Uyumsuz'un Fedakarlık Topluluğu'ndan çıktığını bilmiyordum. Sebebini de bilmiyorum. Ve öğrenecek kadar uzun süre yaşayacağımı sanmıyorum.

"Zayıf iradeli," diye dudak büküyor Tobias alay edercesine. "Bildiğim kadarıyla, bir simülasyonu yönlendirebilmek ve değiştirmek için *güçlü* bir iradeye sahip olmak gerekiyor. Asıl zayıf iradelilik, zihinlerini kontrol ettiğin bir orduyu yönetmek. Çünkü kendi askerlerini eğitmek sana zor geliyor."

"Ben aptal değilim," diyor Jeanine. "Entelektüellerden oluşan bir topluluktan asker çıkmaz. Zenginlik ve toplumsal ilerlemeyi sürekli reddeden bir avuç aşırı tutucu gerzek tarafından yönetilmekten sıkıldık. Üstelik Cesurluk'taki liderlerin, onlara iyileştirilmiş yeni hükümetteki yerlerini garanti ettiğimde memnuniyetle projeye dahil oldular."

"İyileştirilmiş," diyor Tobias kıkırdayarak.

"Evet, iyileştirilmiş. İyileştirilmiş ve insanların, zenginlik, konfor ve refah içinde yaşayabileceği bir dünya için çalışan bir hükümet."

"Ne pahasına?" diye soruyorum. Sesim boğuk ve ağır. "Bütün o zenginlikler... havadan gelmiyor."

"Şu anda topluluksuzlar, kaynaklarımızı tüketiyor," diye yanıtlıyor Jeanine. "Aynı şekilde Fedakarlar da. Eski topluluğundan geriye kalanlar Cesurluk ordusuna katıldıktan sonra,

eminim Dürüstlük de işbirliği yapacaktır ve sonunda ipleri ele geçireceğiz."

Cesurluk ordusuna katılmak. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum –Fedakarlar'ı da kontrol etmek istiyor. Herkesin itaatkar ve kolay yönlendirilebilir olmasını istiyor.

"Sen işine bak," diyor Tobias iğrenircesine yüzünü buruşturarak. Sesi yükseliyor. "Sakın hata yapma. Gün bitmeden gebermiş olacaksın, seni..."

"Öfkene biraz hakim olabilseydin," diyor Jeanine, Tobias'ın sözünü keserek, "belki şu durumda olmazdın Tobias."

"Bu durumdayım çünkü sebebi sensin," diye patlıyor Tobias. "Masum insanlara bir saldırı düzenlediğin anda öfkemi kazandın."

"Masum insanlar." Jeanine kahkaha atıyor. "Bu kelimeler senin dudaklarından dökülünce komik oluyor. Marcus'un oğlunun, herkesin o kadar da masum olmadığını çok iyi bilmesini beklerdim." Masanın kenarına oturduğunda eteği yukarı kayıp kızarmış dizlerini ortaya çıkarıyor. "Babanın saldırıda öldürüldüğünü öğrendiğinde, mutlu olmayacağını bütün samimiyetinle söyleyebilir misin?"

"Hayır," diyor Tobias sıktığı dişlerinin arasından. "Ama en azından onun kötülüğünün, bütün bir topluluğun zihin kontrolüyle sürü gibi güdülmesi ve sahip olduğumuz bütün politik liderlerin sistemli bir şekilde öldürülmesiyle ilgisi yoktu."

Birkaç saniye boyunca gözleriyle birbirlerine ateş saçıyorlar. Bu halleri beni bile geriyor.

Sonra Jeanine boğazını temizliyor. "Söylemek istediğim," diye devam ediyor, "yakında düzinelerce Fedakar ve onların çocuklarını ıslah etmekten sorumlu olacağım. Dahası, aralarında sizin gibi zihinlerini kontrol edemeyeceğim çok sayıda Uyumsuz olması ihtimali çok yüksek."

Doğrulup sola doğru birkaç adım yürürken ellerini önünde birleştiriyor. Tırnakları, tıpkı benimkiler gibi köküne kadar kemirilmiş.

"O yüzden, onların dirençli olmadığı yeni bir tür simülasyon geliştirmem gerekiyordu. Varsayımlarımı yeniden gözden geçirmek zorunda kaldım. Bu yüzden buradasınız." Bize doğru birkaç adım atıyor. "Güçlü bir iradeye sahip olduğunuzu söylerken haklısın. İradenizi kontrol edemiyorum. Ama kontrol edebileceğim birkaç şey var."

Durup bize bakıyor. Şakağımı Tobias'ın omzuna yaslıyorum. Sırtımdan kan akıyor. Son birkaç dakikadır canım o kadar yanıyor ki artık acıya alıştım, sürekli çalan bir sirene bir süre sonra alışan biri gibi.

Jeanine avuçlarını önünde birleştiriyor. Gözlerinde ne vahşi bir pırıltı ne de beklediğim üzere sadist bir bakış var. Bir manyaktan çok, bir makineye benziyor. Sorunları görüyor ve topladığı veriler doğrultusunda çözüm üretiyor. Fedakarlık topluluğu, onun gücü ele geçirme arzusunun önünde duru-

yordu, o da bundan kurtulmanın bir yolunu buldu. Bir ordusu yoktu, o yüzden Cesurluk'u devreye soktu. Güvenliğini sağlamak için çok sayıda insanı kontrol etmek zorunda olduğunu biliyordu, böylece serumlar ve vericilerden oluşan bir yöntem geliştirdi. Uyumsuzluk, çözmesi gereken sorunlardan sadece bir tanesiydi ve bu, onu bir şekilde daha korkunç biri yapıyor. Çünkü herhangi bir sorunu kolayca çözebilecek kadar zeki biri, önündeki engelin bizim varlığımızla ilgili olması onun için önemli değil.

"Görüp duyduklarınızı kontrol edebilirim," diyor. "O yüzden, iradenizin iplerini elime alabileceğim şekilde bir ortam yaratacak yeni bir serum geliştirdim. Liderliğimize karşı çıkanların, yakından izlenmesi gerekiyor."

Yakından izlemek –ya da özgür iradeden yoksun bırakmak. Kelimeleri iyi kullanıyor doğrusu.

"İlk deneğimiz sen olacaksın Tobias. Bu arada Beatrice..." Gülümsüyor. "Yaralandığın için pek işime yaramazsın. O yüzden, bu toplantının sonunda idam edileceksin."

"İdam" kelimesiyle birlikte, bütün vücudumu dolaşan ürpertiyi saklamaya çalışıyorum. Omzumun acısı dayanılacak gibi değil, başımı kaldırıp Tobias'a bakıyorum. Kocaman olmuş karanlık gözlerindeki dehşeti gördüğümde gözyaşlarımı tutmam iyice zorlaşıyor.

"Hayır," diyor Tobias. Sesi titriyor ama başını iki yana sallarken kararlı görünüyor. "Ölmeyi tercih ederim."

"Korkarım bu konuda pek fazla seçeneğin yok," diye yanıtlıyor Jeanine tatlı bir sesle.

Tobias yüzümü hararetle ellerinin arasına alıp beni öptüğünde, dudaklarının şiddetiyle kendimden geçiyorum. Çektiğim acıyı, ölüm dehşetini unutuyorum ve bir an için sonumla yüzleşirken bu öpücüğün taze hatırası aklımda olacağı için minnet duyuyorum.

Beni bıraktığında destek almak için duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Tobias kaslarındaki gerginlik dışında başka hiçbir işaret vermeksizin masanın üzerinden atılıp ellerini Jeanine'in boğazına doluyor. Kapıdaki Cesurluk nöbetçileri silahlarını doğrultup ona doğru fırladığında çığlık atıyorum.

İki Cesurluk askeri, Tobias'ı zorla Jeanine'in üzerinden alıp yere yapıştırıyor. Askerlerden biri, dizi ve eliyle Tobias'ın sırtına ve başına bastırıyor. Üzerlerine saldırıyorum ama başka bir asker omzuma sertçe vurup beni yine duvara itiyor. Kan kaybından güçsüz kaldım ve asker için fazla küçüğüm.

Jeanine, nefes nefese ağzından salyalar saçarak masanın üzerine kapaklanıyor. Tobias'ın parmak izleriyle kızaran boğazını ovuşturuyor. Ne kadar makineye benzese de sonuçta o da bir insan. Çekmecesinden bir kutuyu çıkarıp açtığı sırada gözlerinden yaşlar akıyor. Kutudan bir iğneyle şırınga çıkarıyor.

Hala nefesini düzenlemeye çalışırken şırıngayla birlikte Tobias'a doğru yürüyor. Tobias dişlerini sıkarak askerin suratı-

na dirseğini indiriyor. Askerse silahının tersiyle onun kafasına vuruyor ve fırsattan yararlanan Jeanine, iğneyi Tobias'ın boynuna saplıyor. Tobias hareketsiz kalıyor.

Ağzımdan çıkan ses, ne bir hıçkırık ne de bir çığlık, sanki başka birisinden çıkıyormuş gibi çatlak ve hırıltılı bir inleme.

"Bırak kalksın," diyor Jeanine çatlak bir sesle.

Asker ayağa kalktığında Tobias da ayaklanıyor. Uykuda yürüyen Cesurluk askerleri gibi görünmüyor, gözlerinde panik var. Birkaç saniye boyunca kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınıyor.

"Tobias," diyorum. "Tobias!"

"Seni tanımıyor," diyor Jeanine.

Tobias omzunun üzerinden bakıyor. Gözleri kısılırken hızlı adımlarla bana doğru yürüyor. Askerler onu durduramadan boğazıma sarılıyor ve parmakuçlarını nefes boruma bastırıyor. Nefessiz kalıyorum ve yüzüm kızarmaya başlıyor.

"Bu simülasyon onu yönlendiriyor," diyor Jeanine. Kulaklarımdaki zonklamadan, onu hayal meyal duyabiliyorum. "Gördüğü şeyi tersine dönüştürüyor –böylece arkadaşlarını düşmanı sanıyor."

Askerlerden biri, Tobias'ı üzerimden alıyor. Hırıltılı bir sesle birlikte, yutkunurcasına ciğerlerimi havayla dolduruyorum.

Tobias'ı kaybettim. Simülasyonun etkisi altında, daha üç dakika önce masum dediği insanları öldürecek. Jeanine onu öldürseydi bu kadar canım yanmazdı.

"Simülasyonun bu versiyonunun avantajı," diyor Jeanine gözünde kıvılcımlar çakarken, "onun, seruma rağmen bağımsız davranabilmesi. Bu sayede, beyinsiz bir askerden çok daha faydalı olacak." Tobias'ı tutan askerlere bakıyor. Tobias gözlerini üzerime dikmiş, çırpınarak onlardan kurtulmaya çalışıyor, oysa beni görmüyor. Daha doğrusu, beni önceden gördüğü gibi görmüyor. "Onu kontrol odasına götürün. Orada, sezgileri güçlü bir gözlemciye ihtiyacımız var ve anladığım kadarıyla, eskiden kontrol odasında çalışıyormuş."

Jeanine ellerini önünde kavuşturuyor. "Ve *onu* da B13'e götürün," diyor. Beni gösterirken kovalarcasına elini sallıyor. Elini sallaması, onun için iş listesindeki bir meseleyi daha halletmek, önüne çıkan engelin en mantıklı çözümünü bulmak anlamına geliyor. İdamımdan bahsediyor. İki Cesurluk askeri arasında odadan çıkarken duygusuz gözlerle beni süzüyor.

Askerler beni koridorda sürüklüyor. İçim uyuşmuş halde. Ama çığlıklar atarak, iradem dışında çırpınarak kurtulmaya çalışıyorum. Sağımdaki Cesurluk adamının elini ısırıp kan tadı ağzımın içine yayıldığında sırıtıyorum. Sonra diğeri başıma vurduğunda kendimden geçiyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KARANLIKTA BİR KÖŞEYE sıkışmış halde ayılıyorum. Altımdaki zemin düz ve soğuk. Zonklayan başımı elediğimde parmaklarım ıslanıyor. Kan. Elimi indirirken dirseğim duvara çarpıyor. Neredeyim ben?

Üstümde bir ışık titreşiyor. Mavi ampul, bulunduğum yeri loş bir ışıkla aydınlatıyor. İçinde bulunduğum tankın duvarlarında yansımamı görebiliyorum. Cam. Tank çok küçük bir hücreye yerleştirilmiş, beton duvarlarda hiç pencere yok ve burada yalnızım. Eh, aslında yalnız sayılmam –duvarlardan birinde küçük bir video kamerası var.

Ayağımın altında küçük bir delik görüyorum. Delikteki hortumun diğer ucu, hücrenin köşesindeki devasa boyutlardaki başka bir tanka bağlı.

Parmaklarımın ucundan başlayan titreme önce kollarıma, sonra bütün vücuduma yayılıyor. Sarsılıyorum.

Bu kez bir simülasyonda değilim.

Sağ kolum uyuşmuş. Cam duvarlardan güç alarak köşeden kalktığımda, oturduğum yerde bir kan gölcüğü oluştuğunu görüyorum. Şu anda panikleyemem. Sırtımı cama yaslayıp soluklanıyorum. Başıma gelebilecek en kötü şey, bu tankın içinde boğulmak. Alnımı cama yaslayıp gülüyorum. Başıma gelebilecek en kötü şey bu mu yani? Kahkaham hıçkırığa dönüşüyor.

Pes etmeyi reddedersem, şu anda beni kameradan izleyenlere cesur görünürüm. Ama bazen pes etmemek, cesur olduğun anlamına gelmez. Bazen direnmekten vazgeçmek, ölümle yüzleşmektir. Ölmekten korkmuyorum ama bu şekilde de ölmek istemiyorum.

Ağlamaktansa çığlık atmak daha iyi. Çığlık atarken arkamdaki camı topuğumla tekmeliyorum. Ayağım geri geldikçe tekrar tekrar vuruyorum, sert cama çarpmaktan topuğum zonklamaya başlıyor. Öte yandan sağ omzumdaki yara, tekmelerin sarsıntısıyla dağlanıyormuş gibi yanıyor.

Cam tankın dibinde su beliriyor.

Video kamera, beni izledikleri anlamına geliyor –hayır, karşımdakiler Bilgelik'ten olduklarına göre, aslında beni inceliyorlar. Simülasyondaki tepkilerimle, gerçek durum karşısındaki davranışlarımın karşılaştırmasını yapıyorlar. Ödleğin teki olduğumu kanıtlamaya çalışıyorlar.

Yumruklarımı gevşetip ellerimi iki yanıma bırakıyorum. Ben bir ödlek değilim. Başımı kaldırıp odanın karşı duvarın-

daki kameraya bakıyorum. Nefeslerime odaklanabilirsem, ölmek üzere olduğumu da unutabilirim. Başka hiçbir şey göremeyene kadar kameraya odaklanıyorum. Su, bileklerime, sonra baldırlarıma yükseliyor, en sonunda kalçalarıma ulaşıyor. Suyu parmakuçlarımda hissedebiliyorum. Nefes alıyorum, nefes veriyorum. Su, yumuşak bir ipek gibi.

Nefes alıyorum. Su, yaramı temizleyecek. Nefes veriyorum. Bebekken annem beni suya daldırmıştı, beni Tanrı'ya vermek için. Tanrı'yı en son ne zaman aklıma getirdiğimi hatırlamıyorum ama şimdi onu düşünüyorum. Böylesi, çok doğal. Bir anda, Eric'i başından değil de ayağından vurduğum için memnun oluyorum.

Bedenim suyla birlikte yükseliyor. Ayaklarımı çırparak üzerinde durmak yerine, ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltıp dibe iniyorum. Su, kulaklarımı dolduruyor, yükselirken yüzümde oynaştığını hissedebiliyorum. Daha çabuk ölmek için suyu burnumdan çekmeyi düşünüyorum ama bir türlü yapamıyorum. Ağzımdan hava kabarcıkları çıkıyor.

Rahatla. Gözlerimi yumuyorum. Ciğerlerim yanıyor.

Ellerim suyun üzerinde yüzüyor. Suyun ipeksi kollarla beni sarmasına izin veriyorum.

Küçükken babam beni başının üzerine kaldırıp koştuğunda uçtuğumu sanırdım. O sırada bedenimi yalayan havanın nasıl bir his olduğunu hatırlarken bütün korkum kayboluyor. Gözlerimi açıyorum.

Önümde karanlık bir gölge duruyor. Bir şeyler görmeye başladıysam, ölüme iyice yaklaşmışım demektir. Ciğerlerime binlerce iğne batıyor. Boğulmak, çok acı veren bir ölüm şekli. Yüzümün karşısında cama bir avuç dayanıyor ve suyun içinde bakarken bir an için annemin bulanık yüzünü gördüğümü sanıyorum.

Boğuk bir gürültüyle birlikte cam çatlıyor. Tankın üstlerinde bir yerde açılan delikten su fışkırıyor ve cam tam ortadan patlıyor. Suyun gücüyle ileri fırlarken cam kırıklarından korunmak için sırtımı dönmeye çalışıyorum. Nefes almaya çalışırken havayla birlikte su da yutuyorum. Tekrar nefes aldığımda kollarımdaki elleri hissediyorum ve sesi duyuyorum.

"Beatrice," diyor kadın. "Beatrice, kaçmamız lazım."

Kolumu omzuna atarak beni ayağa kaldırıyor. Annem gibi giyinmiş, hatta anneme benziyor ama elinde bir tabanca var ve gözlerindeki kararlı bakışlar bana hiç tanıdık gelmiyor. Kırık camların ve suyun üzerinden ona yaslanarak yalpalıyorum ve birlikte kapıdan çıkıyoruz. Kapının önündeki Cesurluk nöbetçileri ölmüş.

Koridora adımımı attığım anda güçten düşmüş bacaklarımın izin verdiği kadarıyla koşarken, ayaklarım fayansların üzerinde kayıyor. Köşeyi döndüğümüzde, kadın ilerideki kapının önünde duran iki nöbetçiye ateş ediyor. Kurşunlar her ikisinin de kafasına saplandığında adamlar yere yığılıyor. Kadın beni duvara yaslayıp gri ceketini çıkarıyor.

Kolsuz bir tişört giymiş. Kolunu kaldırdığında, koltuk altına kadar uzanan dövmesinin bir ucunu görüyorum. Demek bu yüzden soyunup giyinirken gözlerden uzak kalmaya çalışıyordu.

"Anne," diyorum gergin bir sesle. "Sen bir Cesurdun."

"Evet," diyor gülümseyerek. Ceketini kolum için askı haline getiriyor ve boynuma bağlıyor. "Ve bugün, Cesur olmam çok işime yaradı. Baban, Caleb ve diğerleri, Kuzey ve Fairfield'in kesiştiği yerdeki bir sığınakta saklanıyor. Onların yanına gitmemiz gerekiyor."

Anneme bakıyorum. On altı yıl boyunca mutfaktaki masada günde en az iki kez onunla sofrayı paylaşmıştım ve bir kez olsun, onun Fedakarlık'ta doğmuş olduğundan kuşkulanmamıştım. Annemi ne kadar tanıyorum?

"Sorular için zamanımız olacak," diyor. Gömleğinin ucunu kaldırıp belindeki tabancayı çıkarıyor ve bana uzatıyor. Sonra yanağımı okşuyor. "Şimdi gitmeliyiz."

Koridorun sonuna doğru koştuğunda ardından takip ediyorum.

+ + +

Fedakarlık genel merkezinin altındaki sığınaktayız. Annem, kendimi bildiğimden beri burada çalışıyordu. O yüzden hiç tereddüt etmeden bizi birkaç karanlık koridordan, rutubetli bir merdivenden ve karmaşık yollardan gün ışığına çıkarmasına şaşırmıyorum. Öte yandan aklıma takılıyor. Beni bulmadan önce kaç Cesurluk nöbetçisini öldürmüştü acaba?

"Beni nasıl buldun?" diye soruyorum.

"Saldırılar başladığından beri gelen trenleri izliyordum," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Seni bulduğumda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama tek düşünebildiğim seni kurtarmaktı."

Boğazımın sıkıştığını hissediyorum. "Size ihanet ettim. Sizi terk ettim."

"Sen benim kızımsın. Topluluklar umrumda bile değil." Başını iki yana sallıyor. "Bak, bizi ne hale getirdiler. İnsanoğlu sürekli iyi yürekli olamıyor. Bir süre sonra kötülük sinsice yaklaşıp hepimizi tekrar zehirliyor."

Ara sokağın caddeyle kesiştiği noktada duruyor.

Soru sormanın zamanı olmadığını biliyorum. Ama bilmem gereken bir şey var.

"Anne, Uyumsuz olmakla ilgili neler biliyorsun?" diye soruyorum. "Nedir Uyumsuzluk? Neden..."

Tabancasının kurşun yuvasını açıp kaç kurşun kaldığına bakıyor. Sonra cebinden birkaç kurşun çıkarıp yuvalara sokuyor. Yüzündeki ifade, bana dikiş dikerken takındığı ifadeyi hatırlatıyor.

"Bunun ne olduğunu biliyorum çünkü ben de bir Uyumsuzum," diyor annem kurşunlardan birini yerine iterken. "Güvende olmamın tek nedeni, annemin bir Cesurluk lideri olmasıydı. Seçim Günü'nde, bana Cesurluk'tan ayrılmamı ve daha güvenli bir topluluk seçmemi söyledi. Ben de Fedakarlık'ı

seçtim." Fazla kurşunları benim cebime koyup sırtını dikleştiriyor. "Ama ben, seçimlerinde özgür olmanı istedim."

"Liderler için nasıl bir tehlike oluşturduğumuzu anlayamıyorum."

"Her topluluk, üyelerini belli bir yönde düşünmesi ve davranması için şartlandırır. Ve çoğu insan buna itaat eder. İşlerini gören ve fazla değişmeyen bir düşünce tarzını benimsemek, insanlara daha kolay gelir." Yaralı omzuma dokunup gülümsüyor. "Ama bizim zihinlerimiz, düzinelerce farklı yönde çalışır. Tek bir düşünce tarzına uyum sağlayamayız, bu da liderleri korkutur. Çünkü bizi kontrol edemezler. Dahası, ne yaparlarsa yapsınlar, onların başına bela olmaya devam edeceğiz."

Birisi ciğerlerime taptaze hava üflemiş gibi kendimi canlı hissediyorum. Ben bir Fedakar değilim. Ben bir Cesur değilim.

Ben bir Uyumsuzum.

Ve kontrol edilemem.

"İşte geliyorlar," diyor annem köşeden bakarak. Onun omzunun üzerinden baktığımda birkaç silahlı Cesur'un, uygun adımla bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Annem geriye doğru bakıyor. Ara sokağın diğer ucundan bir grup Cesur, yine aynı hareketlerle bize doğru geliyor.

Annem ellerimi tutup gözlerimin içine bakıyor. Upuzun kirpiklerini kırpıştırmasını izliyorum. Keşke ona bir parça benzeyebilsem. Ama en azından, beynim ona benziyor.

"Babanla ağabeyine git. Sağdaki aralıktan sığınağa gidiliyor. İki kez tıkla, sonra üç kez, en son altı kez tıklayacaksın." Yanaklarımı avuçluyor. Elleri soğuk, avuçları sert. "Onları oyalayacağım. Koşabildiğin kadar hızlı koşman gerekiyor."

"Olmaz." Başımı iki yana sallıyorum. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Gülümsüyor. "Cesur ol Beatrice. Seni seviyorum."

Alnımda dudaklarını hissediyorum, sonra caddenin ortasına koşuyor. Tabancayı doğrultup üç kez ateş ediyor. Cesurlar koşmaya başlıyor.

Caddenin karşı tarafına geçip ara sokağa dalıyorum. Koşarken, Cesurlar'ın beni takip edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Annem kalabalık asker grubuna ateş ediyor. O yüzden, askerler beni fark edemeyecek kadar ona yoğunlaşmış durumda.

Onların da ateş etmeye başladıklarını duyduğumda ayaklarım yavaşlayıp duruyor.

Annem kasılıyor, sırtı yay gibi geriliyor. Karnındaki bir yaradan fışkıran kan, gömleğini kırmızıya boyuyor. Sonra omzunda bir kan çiçeği açıyor. Gözümü kırpıştırdığımda vahşi kan kırmızısı, göz kapaklarımı yakıyor. Tekrar gözümü kırpıştırdığımda, kestiği saçlarımı gülümseyerek yere attığını görüyorum.

Annem önce dizlerinin üzerine düşüyor, elleri iki yanından sarkıyor, sonra kenara fırlatılmış bir bez bebek gibi kaldırımın üzerine yığılıyor. Hareketsiz yatarken nefes almıyor.

Elimle ağzımı kapatıp avcumun içine çığlık atıyorum. Islak yanaklarım ateş gibi yanarken ağladığımın farkında bile değilim. Bütün bedenim, sahip olduğum bütün kan, ona ait olduğunu haykırıyor, ona dönmek istiyor. Ama koşarken beynimin içinde cesur olmamı söyleyişi yankılanıyor.

Bütün bedenim, bütün dünyam bir an için çözülüp çökmeye başladığında içime bir acı saplanıyor. Kaldırımın kenarı dizimi acıtıyor. Şimdi yere uzanırsam her şey sona erebilir. Belki Eric haklıydı. Belki ölümü seçmek, bilinmeyen bir yerde keşfe çıkmak gibi bir şey.

İlk simülasyonuma girmeden önce, Tobias'ın saçlarımı geriye attığını hatırlıyorum. Cesur olmamı söyleyişi kulaklarımda çınlıyor. Annemin cesur olmamı söylediğini duyuyorum.

Cesurluk askerleri, tek bir beyne sahipmiş gibi aynı anda dönüyor. Bir şekilde ayağa fırlayıp koşmaya başlıyorum.

Ben cesurum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Arkamdan üç Cesurluk askeri geliyor. Uygun adımda koşarlarken adım sesleri ara sokakta yankılanıyor. İçlerinden biri ateş ettiğinde kendimi yere atıyorum. Avuçlarım yerde kayarken sıyrılıyor. Kurşun sağımdaki binaya isabet ettiğinde her yana tuğla parçaları uçuşuyor. Hemen bir köşenin ardına saklanıp tabancama kurşun yerleştiriyorum.

Annemi öldürdüler. Silahı sokağa doğrultup körlemesine ateş ediyorum. Aslında akılları başlarında değil, kendi özgür iradeleriyle hareket etmiyorlar ama bunun hiç önemi yok ve ölüm dahil hiçbir şey, şu anda gerçekmiş gibi gelmiyor.

Artık sadece bir çift ayak sesi duyuluyor. Tabancayı iki elimle birden tutup namluyu Cesurluk askerine doğrultuyorum. Parmağım tetikte ama hemen ateş etmiyorum. Bana doğru koşan adam, aslında bir adam değil. Karşımdaki henüz bir çocuk. Kaşlarının arası çatılmış, kabarık saçlı bir çocuk.

Will. Gözleri boş bakıyor, aklı başında değil ama sonuçta Will. Koşarak gelip karşımda duruyor, ayaklarını yere sağlamca yerleştirip tabancasını kaldırıyor. Tetiği çekmesiyle namlunun ateş alması bir oluyor. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Nefes bile alamıyorum.

Kurşun Will'in başına saplanıyor. Biliyorum çünkü başına nişan almıştım.

Gözlerimi açmadan dönüyorum ve ara sokakta koşuyorum. Kuzey ve Fairfield. Nerede olduğumu anlamak için sokak tabelalarına bakmam gerekiyor ama okuyamıyorum, gözlerim bulanık. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra tekrar bakıyorum. Ailemden geri kalanların saklandığı binadan birkaç metre ötedeyim.

Kapının yanında diz çöküyorum. Tobias yanımda olsa, gürültü yapmanın hiç de akıllıca olmayacağını söylerdi. Gürültü, Cesurluk askerlerinin dikkatini çekebilir.

Alnımı duvara dayayıp haykırıyorum. Birkaç saniye sonra sesi boğmak için ağzımı kapatıyorum ve yine haykırıyorum. Sonunda çığlığım hıçkırığa dönüşüyor. Tabancam yere düşüyor. Will, hala gözlerimin önünde.

Hatıralarımda gülümsüyor. Kıvrık bir dudak. Düzgün dişler. Işıldayan gözler. Kahkahaları, dalga geçmeleri... Hafızamdaki her şey, gerçek hayatta olduğundan çok daha canlı. Ya o ölecekti ya da ben. Kendimi seçtim. Ama onunla birlikte ben de ölmüşüm gibi geliyor.

Kapıyı yumrukluyorum –iki kez, sonra üç kez, en son altı kez. Tıpkı annemin söylediği gibi.

Yüzümdeki yaşları siliyorum. Ayrıldığımdan beri babamı ilk defa göreceğim. Bu yüzden, beni hıçkırıklar içinde, yarı çökmüş bir halde görmesini istemiyorum.

Kapı açıldığında Caleb eşikte beliriyor. Görüntüsü donakalmama neden oluyor. Birkaç saniye bana baktıktan sonra kollarını boynuma doluyor, elini yaralı omzuma bastırıyor. Çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum ama ağzımdan ister istemez çıkan iniltiye engel olamayınca Caleb hemen geri çekiliyor.

"Beatrice. Aman Tanrım, sen vuruldun mu?"

"İçeri girelim," diyorum bitkin bir halde.

Başparmağını gözlerinin altından geçirip biriken yaşları siliyor. Kapı arkamızdan kapanıyor.

Ortam loş ama tanıdık yüzler görüyorum: Eski komşular, sınıf arkadaşlarım ve babamın iş arkadaşları. Babam, sanki omuzlarımın üzerinde iki başım varmış gibi dehşetle bana bakıyor. Ve Marcus. Onu görünce içim sızlıyor. Tobias...

Hayır. Bunu yapmayacağım, onu düşünmeyeceğim.

"Burayı nasıl öğrendin?" diye soruyor Caleb. "Annem seni buldu mu?"

Başımı sallıyorum. Şu anda annemi de düşünmek istemiyorum.

"Omzum," diyorum.

Artık güvenli bir yere ulaştığım için damarlarımdaki adrenalin sönüyor ve acım giderek daha beter bir hal alıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum. Kıyafetlerimden damlayan sular beton zemini ıslatıyor. İçimde tuttuğum hıçkırık dışarı fırlamak üzere boğazımda yükseliyor ama geri yutuyorum.

Oturduğumuz sokağın aşağısında yaşayan Tessa adlı kadın, yere bir şilte seriyor. Kadın bir konsey üyesiyle evliydi ama kocasını sığınakta göremiyorum. Muhtemelen ölmüştür.

Başka biri, köşedeki lambalardan birini getirerek yakıyor. Caleb ilkyardım çantasını, Susan bir şişe su getiriyor. Yardıma ihtiyaç duyduğunuzda, Fedakarlık üyeleriyle dolu bir odada olmak gibisi yoktur. Caleb'a göz atıyorum. Yine gri kıyafetler giymiş. Onun Bilgelik yerleşkesindeki görüntüsü şimdi hayal gibi geliyor.

Babam yanıma geliyor, kolumu kaldırıp omzuna atıyor ve yürümeme yardım ediyor.

"Niye ıslandın?" diye soruyor Caleb.

"Beni bir tankta boğmaya çalıştılar," diyorum. "Sen neden buradasın?"

"Söylediğin şeyi yaptım –yani annemin istediği şeyi yaptım. Simülasyon serumu üzerine bir araştırma yaptığımda, Jeanine'in serum için uzun mesafeli vericiler geliştirdiğini öğrendim. Sonra bulduklarımın üzerine gidince, Bilgelik ve Cesurluk arasındaki... Her neyse, neler olup bittiğini anladığımda adaylıktan çekildim. Seni uyaracaktım ama artık zaman kalmamıştı." diyor. "Artık topluluksuzum."

"Hayır, değilsin," diyor babam sertçe. "Bizimlesin."

Döşeğin üzerine diz çöküyorum ve Caleb tıbbi makasla omzumun üzerinde, tişörtümden bir parça kesiyor. Kare şeklinde kestiği kumaşı açtığında, önce Fedakarlık dövmem, sonra köprücük kemiğimdeki kuşlar görünüyor. Caleb'ın dövmelerime hayranlık dolu bakışına babam da eşlik ediyor, afallıyorlar ama bir şey söylemiyorlar.

Yüzüstü uzanıyorum. Babam ilk yardım çantasından antiseptiği çıkarırken Caleb elimi tutup sıkıyor.

"Daha önce hiç kurşun çıkardın mı?" diye soruyorum titrek bir kahkaha atarak.

"Yapabildiğim şeyleri duysan küçük dilini yutarsın," diye yanıtlıyor babam.

Ailemle ilgili her şey beni şaşırtabilir. Annemin dövmesini hatırlayınca dudağımı ısırıyorum.

"Bu canını yakacak," diyor babam.

Etime giren bıçağı görmüyorum ama hissedebiliyorum. Acı bütün vücuduma yayılırken sıktığım dişlerimin arasından bağırıyorum. Caleb'ın eli parmaklarımın arasında eziliyor. Çığlıklarımın arasında babamın sırtımı gevşetmemi istediğini duyuyorum. Gözlerimden yaşlar akarken istediğini yapıyorum. Bıçak etimi deşerken canım fena halde yanıyor ve ben hala çığlık atıyorum.

"Tamamdır," diyor babam. Yere attığı şey, beton zemine çarptığında tıngırdıyor.

Caleb önce bana sonra babama bakıyor, ardından gülmeye başlıyor. Onun kahkahalarını o kadar uzun zamandır duymamışım ki gözlerim doluyor.

"Komik olan ne?" diyorum burnumu çekerek.

"Bir daha biraraya geleceğimizi asla tahmin edemezdim," diyor.

Babam, soğuk bir şeyle yaramın etrafını temizliyor. "Dikiş atma zamanı," diyor.

Başımı sallıyorum. Sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi, ipi iğneden geçiriyor.

"Bir," diye saymaya başlıyor. "İki... üç."

Çenemi sıkıyorum ama bu kez sesimi çıkarmıyorum. Bugün yaşadığım bütün acılardan sonra -omzuma yediğim kurşun, suda boğulurken yanan ciğerlerim, kurşunun omzumdan çıkarılması, Tobias ve annemi yeniden bulduğumu sanırken kaybetmem-, atılan dikişler hafif kalıyor.

Babam yarayı diktikten sonra ipe düğüm atıyor ve dikişlerin üzerine bir yara bandı yapıştırıyor. Caleb oturmama yardım ediyor ve uzun kollu gömleğini başının üzerinden sıyırıp bana veriyor.

Babam gömleğin kolunu sağ koluma geçirmek için yardım ediyor, geri kalanını kendim hallediyorum. Bol gömlek taptaze kokuyor, tıpkı Caleb gibi.

"Eee," diyor babam sessizce. "Annen nerede?"

Gözlerimi yere indiriyorum. Haberi vermek hiç kolay değil. Vereceğim haberden, aslında ben bile haberdar olmak istemiyorum.

"Gitti," diyorum. "Hayatımı kurtardı."

Caleb gözlerini yumup derin bir nefes alıyor ve içinde tutuyor.

Babam bir an için ne yapacağını bilemiyor, sonra kendini toplayarak, dolan gözlerini yere eğip başını sallıyor.

"Bu iyi," diyor gergin bir sesle. "Güzel bir ölüm."

Şimdi konuşmaya başlarsam sinirlerime hakim olamayacağım. Ama bunu göze alamam. O yüzden, başımı sallamakla yetiniyorum.

Eric, Al'ın intiharını cesurca bir davranış olarak duyurmuştu ama yanılıyordu. Asıl cesurca olan annemin ölümüydü. Onun ne kadar sakin, ne kadar kararlı olduğu hala gözlerimin önünde. Cesareti sadece beni kurtarmak için ölmesinde değil. Asıl cesaret, annemin hiç tereddüt etmeden, hiç bahsini açmadan, başka seçenekleri hiç değerlendirmeden harekete geçmesinde.

Babam ayağa kalkmama yardım ediyor. Odadaki diğer insanlarla yüzleşme zamanı. Annem, onları kurtarmamı istemişti. Hem bu yüzden hem de bir Cesur olduğum için, şu anda onlara liderlik etmek benim görevim. Üstlendiğim sorumluluğu nasıl kaldırabileceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Burada uzun süre güvende kalamayız," diyor Marcus sonunda. "Şehirden çıkmamız lazım. Tek umudumuz Dostluk yerleşkesi. Umarım bizi kabul ederler. Cesurlar'ın stratejisiyle ilgili neler biliyorsun Beatrice? Bu gece savaşı sona erdirecekler mi?"

"Bu, Cesurlar'ın stratejisi değil," diyorum. "Bütün harekatın başında Bilgelik var. Ve emir vermelerine bile gerek yok."

"Emir vermelerine gerek yok mu?" diye soruyor babam. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Cesurlar'ın yüzde doksanı şu anda uykuda yürüyor. Bir simülasyondalar ve ne yaptıklarının farkında bile değiller. Onlar gibi olmamamın tek sebebi..." Kelime dilimin ucuna geldiğinde duraksıyorum. "Zihin kontrolünün beni etkilememesi."

"Zihin kontrolü mü? Yani şu anda insanları öldürdüklerinin farkında değiller mi?" diye soruyor babam kocaman olmuş gözleriyle.

"Hayır."

"Bu... korkunç bir şey." Marcus başını iki yana sallıyor. Anlayışlı hali bana sahte geliyor. "Uyanıp ne yaptıklarının farkına vardıklarında..."

Odada çıt çıkmıyor. Muhtemelen şu anda bütün Fedakarlar, kendilerini Cesurlar'ın yerine koyup onların uyandıklarında ne hissedeceklerini anlamaya çalışıyor. O sırada aklıma bir şey geliyor.

"Onları uyandırmamız lazım," diyorum.

"Ne?" diye soruyor Marcus.

"Onları uyandırabilirsek, muhtemelen olan bitene başkaldıracaklardır," diye açıklıyorum. "Bilgelik, ordusunu kaybeder. Fedakarlar ölmez. Bu iş sona erer."

"O kadar kolay değil," diyor babam. "Cesurlar'ın yardımını yitirseler bile, Bilgelik başka bir yol bula..."

"Peki onları nasıl uyandıracağız?" diye soruyor Marcus araya girerek.

"Simülasyonu kontrol eden bilgisayarları bulabilirsek, verileri sileriz," diyorum. "Programı. Her şeyi sileriz."

"Söylemesi kolay," diyor Caleb. "Bilgisayarlar her yerde olabilir. Bilgelik yerleşkesine gidip elimizi kolumuzu sallayarak bilgisayarları arayamayız."

"Bilgisayarlar..." Kaşlarımı çatıyorum. Jeanine. Tobias'la birlikte ofisine girdiğimizde Jeanine telefonda önemli bir şey hakkında konuşuyordu. "*Orası planımızın en önemli parçası. Çok iyi korunması lazım.*" Sonra Tobias'ı gönderirken başka bir şey söylemişti: *Onu kontrol odasına götürün.* Tobias'ın çalıştığı kontrol odası. Cesurluk'a ait güvenlik monitörlerinin olduğu yer. Cesurluk bilgisayarları.

"Bilgisayarlar Cesurluk genel merkezinde," diyorum. "Şimdi daha iyi anlıyorum. Bütün Cesurlar'ın kayıtları orada, o yüzden neden onları kontrol odasından yönetmesin ki?"

Bir anda *onlar* dediğimi kavrıyorum. Daha dün resmen Cesurluk'un üyelerinden biri oldum ama kendimi artık onlardan biri gibi hissetmiyorum. Öte yandan kendimi, Fedakarlar'dan biri olarak da görmüyorum.

Sanırım ben doğduğumdan beri aynıyım. Cesur değilim, Fedakar değilim, topluluksuz değilim. Ben Uyumsuzum.

"Emin misin?" diye soruyor babam.

"Bilgiye dayalı bir tahmin," diyorum. "Ama aklıma daha iyi bir teori gelmiyor."

"O zaman kimlerin oraya döneceğine, kimlerin Dostluk yerleşkesine gideceğine karar vermemiz gerekiyor," diyor babam. "Ne tür bir yardıma ihtiyacın var Beatrice?"

Soru karşısında donakalıyorum çünkü bana bakış şeklinden afallıyorum. Beni akranı olarak görüyor. Benimle akranıymışım gibi konuşuyor. Ya yetişkin biri olduğumu kabullendi ya da artık onun kızı olmadığımı düşünüyor. İkincisi, canımı daha çok yakar.

"Ateş edebilen ve tabanca kullanmak isteyen herkes," diyorum. "Bir de yükseklikten korkmayanlar."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bilgelik ve Cesurluk güçleri, doğrudan şehrin Fedakarlık Bölgesi'ne yığılmış durumda, o yüzden ne kadar uzağa kaçarsak karşımıza çıkanların sayısı o kadar azalır.

Benimle kimin geleceğine kendim karar vermedim. Bilgelik planının çoğunu bildiğinden, Caleb kafadan geliyordu. Marcus itirazlarıma rağmen gelmekte ısrar etti, bilgisayarlar konusunda iyi olduğunu söylediğinde sesimi çıkarmadım. Ve babam, daha en başından, aksi düşünülemezmiş gibi davrandı.

Diğerlerinin, Dostluk'un güvenli bölgesine doğru koşarak uzaklaşmasını seyrediyorum, sonra savaşın sürdüğü şehre bakıyorum. Bizi tehlikenin göbeğine götürecek tren raylarının kenarında duruyoruz.

"Saat kaç?" diye soruyorum Caleb'a.

Saatini kontrol edip "Üç yirmi," diyor.

"Her an gelebilir," diyorum.

"Duracak mı?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Şehrin içinden geçerken yavaşlıyor. Trenin yanında koşup içeri tırmanmamız gerekiyor."

Vagona atlamak artık bana çok doğal bir işmiş gibi geliyor. Oysa diğerleri için bunu yapmak hiç kolay olmayacak ama başka çaremiz yok. Sol omzumun üzerinden baktığımda, gri renkteki bina ve caddeleri altın rengine bulayan trenin ışığını görüyorum. Tren yanımızdan geçerken topuklarımın üzerinde zıplayıp koşmaya başlıyorum. Açık bir kapı gördüğümde hızlanıp tutunuyorum ve kendimi yukarı çekerek vagonun içine savruluyorum.

Caleb sıçrayıp sert bir şekilde vagonun zeminine çarptığında yerde yuvarlanıyor, sonra Marcus'un binmesine yardım ediyor. Babam yüzüstü yere çarpıp bacaklarını içeri çekiyor. Hemen kapıdan uzaklaşıyorlar. Elimi kapının koluna dayayıp eşikte duruyorum ve gözlerimin önünde kayan şehri seyrediyorum.

Jeanine'in yerinde olsaydım, Cesurluk askerlerinin büyük bölümünü Çukur'un üzerindeki yerleşke girişine, cam binanın dışına yığardım. O yüzden, şansımızı arka girişten denemek daha mantıklı geliyor. Ama bunu yapmak için de vagondan binanın çatısına atlamak gerekiyor.

"Sanırım artık Cesurluk'u seçtiğine pişmansındır?" diyor Marcus.

Sorduğunu babamdan beklerdim ama o durmuş, geçip giden şehri seyrediyor. Tren, karanlığa gömülmüş Bilgelik yerleşkesinden geçiyor. Uzaktan çok huzurlu görünüyor, muhtemelen duvarların arkası da huzurludur. Bilgelik üyeleri, olan bitenin farkında bile olmayabilir.

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

"Topluluk liderlerin, hükümeti devirmek için bir harekata katıldığı halde bile mi?" diye soruyor Marcus tükürürcesine.

"Öğrenmem gereken şeyler vardı."

"Nasıl cesur olunacağını mı?" diye soruyor babam sessizce.

"Nasıl özverili olunabileceğini," diyorum. "Genellikle ikisi aynı şey."

"Bu yüzden mi omzuna Fedakarlık dövmesini yaptırdın?" diye soruyor Caleb. Babamın gözlerinde bir gülümsemenin kıvılcımlandığından neredeyse eminim.

Belli belirsiz gülümseyip başımı sallıyorum. "Öteki omzumda da Cesurluk sembolü var."

+ + +

Çukur'un üstündeki cam binaya yansıyan gün ışığı gözümü kamaştırıyor. Dengede durabilmek için kapı koluna tutunmuş bekliyorum. Neredeyse vardık.

"Atlamanızı söylediğimde," diye başlıyorum, "olabildiğince uzağa sıçrayın."

"Atlamak mı?" diye soruyor Caleb. "Yedinci kattayız Beatrice."

"Çatıya atlayacağız," diye düzeltiyorum onu. Yüzündeki afallamış ifadeyi gördüğümde ekliyorum. "Bu yüzden buna cesaret sınavı deniyor."

Cesaretin yarısı, yaptığın şeyi nasıl algıladığınla ilgili. Çatıya ilk atlayışımda, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri gibi gelmişti. Şimdi trenden atlamaya hazırlanırken hiç de öyle gelmiyor. Çünkü geçtiğimiz birkaç hafta içinde, birçok insanın ömrü boyunca yaptığından çok daha zor işlerin üstesinden geldim. Dahası, yaşadığım onca tehlikeli şey, şu anda Cesurluk yerleşkesinde yapmak üzere olduğum şeyin yanından bile geçemez. Hayatta kalırsam, bundan sonra daha da zorunu altetmek için çabalamaya devam edeceğimden kuşkum yok. Mesela daha önce hayal bile edemediğim bir şekilde topluluksuz yaşayabilirim.

"Baba, önce sen," diyorum. Babam kapının eşiğinde durabilsin diye geriye çekiliyorum. Marcus'la babam önce atlayabilirse, çatıya en kısa mesafeden ulaşabilmeleri için zamanlamayı ayarlayabilirim. Umarım, daha genç olduğumuz için Caleb'le ben yeterince uzun sıçrayabiliriz. Riski göze almak zorundayım.

Tren dönmeye başlıyor ve çatının kenarına ulaştığımızda bağırıyorum. "Atla!"

Babam dizlerini kırıp havaya sıçrıyor. Başarıp başarmadığını görmek için beklemiyorum. Marcus'u öne çekip bağırıyorum. "Atla!"

Babam havada uçup çatıya konuyor. Ama o kadar kenara konuyor ki nefesimi tutuyorum. Çakıl taşlarının üzerinde yere oturduğunda, önümde duran Caleb'ı itekliyorum. Vagonun ucuna geldiğinde, ben bağırmadan atlıyor. Birkaç adım gerileyip tren çatının bittiği noktaya yaklaştığında koşar adım sıçrıyorum.

Bir an için havada uçuyorum, sonra ayaklarım betona değdiğinde yana doğru sendeliyorum. Bileğim sancırken çarpmanın etkisi bütün bedenime yayılıyor ve omuzlarım sarsılıyor. Derin nefesler alarak yere oturuyorum ve çatıda etrafıma bakınıyorum. Caleb ve babam çatının kenarında durmuş, Marcus'u kollarından tutuyorlar. Adam çatıya konmayı başaramamış ama henüz düşmemiş de.

İçimden zalim bir ses, hararetli bir şekilde haykırıyor: *Düş, düş, düş.*

Ama Marcus düşmüyor. Babamla Caleb onu çatıya çekiyor. Ayağa kalkarken pantolonumdaki tozları silkeliyorum. Aklım, planımızın bir sonraki aşamasında. İnsanlara hareket halindeki bir trenden atlamayı söylemek nispeten kolay, peki çatıdan aşağı atlamaları gerektiğini nasıl söyleyeceğim?

"Yükseklikten korkup korkmadığınızı sormamın bir sebebi vardı," diyorum çatının kenarında yürürken. Ayaklarını sürüyerek yanıma geldiklerini duyuyorum. Binanın yan tarafından esen rüzgar, gömleğimi havayla dolduruyor. Yedi kat yüksekliğindeki boşluğa bakıyorum. Sonra rüzgar yüzümü yalarken

gözlerimi kapatıyorum. "Aşağıda bir ağ var," diyorum omzumun üzerinden bakarak. Kafaları karışmış gibi görünüyorlar. Henüz ne yapmalarını istediğimi kavramış değiller.

"Düşünmeyin," diyorum. "Sadece atlayın."

Dönüyorum ve döndüğüm anda arkaya kaykılıp dengemi düzeltiyorum. Rüzgarın basıncını hissetmek için kollarımı açıp gözlerimi yumarak, bir taş gibi düşmeye başlıyorum. Ağa çarpmadan önce, mümkün olduğunca kaslarımı gevşetiyorum ama yine de ağın üzerine yapıştığımda betona çarpmış gibi oluyorum. Acımdan dişlerimi sıkıp kenara yuvarlanıyorum. Ağı tutan direğe tutunup bir bacağımı aşağı sallandırıyorum. Yere düştüğümde dizlerimin üzerine kapaklanıyorum ve acıdan gözlerim doluyor.

Caleb ağın üzerine düştüğünde ciyaklıyor, sonra doğruluyor. Bense zorlukla ayakta duruyorum.

"Caleb!" diye tıslıyorum. "Buraya!"

Derin derin soluyan Caleb emekleyerek ağın kenarına geliyor ve kendini kenardan aşağı bırakıp sert bir şekilde yere kapaklanıyor. Yüzünü ekşitirken ayağa kalkıyor, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Sen bunu... daha önce... kaç kez yaptın?" diye soruyor iki soluk arasında.

"Şimdi ikincisi oldu," diyorum.

Başını iki yana sallıyor.

Babam ağın üzerine düştüğünde Caleb ona yardım ediyor. Ayakları yere değer değmez, babam öne eğilip kusuyor. Merdivenlerden inmeye başlıyorum ve dibe vardığımda Marcus'un bir inleme eşliğinde ağa çarptığını duyuyorum.

Mağara boş, koridorlar karanlığa doğru uzanıyor.

Jeanine'in söylediklerine bakılırsa bilgisayarları korumak için gönderilen askerler dışında, Cesurluk yerleşkesinde başka kimse olmamalı. Cesurluk askerlerini bulursak, bilgisayarları da bulmuş oluruz. Omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Marcus, kağıt kadar beyaz yüzüyle platformda duruyor ama herhangi bir hasar yok.

"Demek Cesurluk yerleşkesi burası," diyor.

"Evet," diyorum. "Ne olmuş?"

"Burayı göreceğim aklıma gelmezdi," diye yanıtlıyor bir eliyle duvarı yoklarken. "Savunmaya geçmene gerek yok Beatrice."

Gözlerinin ne kadar soğuk olduğunu daha önce fark etmemişim.

"Bir planın var mı Beatrice?" diye soruyor babam.

"Evet." Ve bu doğru. Ne zaman geliştirdiğimi bilmesem de bir planım var.

Öte yandan, işe yarayacağından emin değilim. Güvenebileceğim birkaç nokta var: Yerleşkede fazla Cesur yok. Cesurlar'ın fazla zeki olduğu söylenemez ve onları durdurmak için elimden geleni ardıma koymayacağım.

Çukur'a giden koridorda ilerliyoruz. Her üç metrede bir koridor aydınlanıyor. İlk ışığın altına geldiğimizde bir silah

sesi duyup yere yapışıyorum. Birileri bizi görmüş olmalı. Bir sonraki karanlık gölgeliğe geçiyorum. Tabancanın ateşi, Çukur'a çıkan kapının dışında patladı.

"Herkes iyi mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor babam.

"Siz burada kalın."

Kapıya doğru koşuyorum. Işıklar duvarda çıkıntı yapıyor. Yani hemen altlarında, duvarda ince bir gölge oluşuyor. Küçük olduğum için gölgeye sığıyorum ve dikkatle yana dönüyorum. Oda boyunca emekleyebilir, bize kim ateş ediyorsa beynime bir kurşun sıkmasına fırsat bırakmadan onu şaşırtabilirim. Belki.

Cesurluk'a minnet duymama neden olan şeylerden biri, hazırlıklı olmanın korkumu azaltacağını onlardan öğrenmiş olmam.

"Orada kim varsa," diye bağırıyor bir ses, "silahlarınızı bırakın ve ellerinizi havaya kaldırın!"

Yana dönüp sırtımı duvara dayıyorum. Loş ışıkta ileriyi görebilmek için gözlerimi kısarak yavaş yavaş yerde sürünüyorum. Sessizlikte tabanca yine patlıyor. Son ışığa vardığımda birkaç saniyeliğine gölgede kalıp gözlerimi karanlığa alıştırıyorum.

Biriyle dövüşmem gerekse fena pataklanırım ama yeterince hızlı davranırsam dövüşmem gerekmez. Parmakuçlarında, kapının yanında duran nöbetçiye doğru yürüyorum. Aradaki mesafe iyice azaldığında, loş ışıkta bile parlayan siyah saçları ve dar köprü kemikli uzun burnu *tanıdığımı* fark ediyorum.

Peter.

Hayali bir buz parçası, tenimi yaladıktan sonra kalbimin etrafını dolaşıyor, sonra mideme iniyor.

Peter'ın yüzü gergin –demek uykuda yürüyenlerden değil. Etrafına bakınıyor. Ama bakışları, başımın çok üstünde ve ötesinde dolaşıyor. Sessizliğine bakılırsa bizimle pazarlık yapmak gibi bir niyeti yok. Soru sormadan bizi öldürecek.

Dudaklarımı yalayıp son birkaç adımda hızlanıyorum ve elimin tersiyle vuruyorum. Elim burnuna çarptığında Peter bağırıp iki eliyle birden yüzünü kapatıyor. Bütün bedenim gergin bir enerjiyle yüklenirken gözlerini kısıp bana baktığı anda apış arasına bir tekme savuruyorum. Dizlerinin üzerine düştüğünde silahı da tıngırdayarak yere çarpıyor. Hemen silahı alıp namluyu kafasına dayıyorum.

"Nasıl oluyor da sen uyanık kalabiliyorsun?" diye soruyorum.

Başını kaldırdığında bir kaşımı kaldırıp parmağımla tetiği zorluyorum.

"Cesurluk liderleri... kayıtlarımı değerlendirip beni simülasyondan çıkarmış," diyor.

"Zaten cinayet işlemeye eğilimli bir cani olduğunu ve simülasyonun etkisi altına girmene gerek kalmadan birkaç yüz insanı öldürmekten çekinmeyeceğini görmüş olmalılar," diyorum. "Mantıklı."

"Ben... cani değilim!"

"Senin kadar yalancı bir Dürüst hiç görmemiştim." Namluyla hafifçe başına vuruyorum. "Simülasyonu kontrol eden bilgisayarlar nerede Peter?"

"Beni vuramazsın."

"İnsanlar beni fazla hafife alıyor," diyorum sakince. "Küçük bir kız ya da bir Kasıntı olduğum için ne kadar acımasız olabileceğimi tahmin edemiyorlar. Ama yanılıyorlar."

Tabancayı on santim kadar sola doğrultup koluna ateş ediyorum. Peter'ın çığlığı koridoru çınlatıyor. Yaradan kan fışkırdığını gördüğünde alnını yere dayayarak yine çığlık atıyor. Göğsümdeki suçluluk sızısına aldırmadan tabancayı yine kafasına dayıyorum.

"Şimdi hatanın farkına varmışsındır," diyorum. "Daha beter bir yerini vurmadan önce, sorduğum sorunun cevabını vermen için sana bir şans daha vereceğim."

Güvenebileceğim bir nokta daha: Peter, kendinden başkasını düşünmez.

Başını çevirip gözyaşıyla parlayan gözlerini yüzüme odaklıyor. Dişlerini dudağına geçirmiş halde nefes verirken titriyor. Alırken de titriyor. Titrek nefesini son bir kez saldıktan sonra kararını vermiş olmalı ki konuşmaya başlıyor.

"Bizi dinliyorlar," diyor tükürürcesine. "Sen beni öldürmesen bile onlar öldürür. Beni buradan çıkarırsan sana istediğin bilgiyi veririm."

"Ne?"

"Beni de... ahhh... yanına al," diyor suratını ekşiterek.

"*Seni* yanıma almamı mı istiyorsun?" diyorum. "Beni öldürmeye kalkan insanı... *yanıma* alacağım, öyle mi?"

"Evet," diye inliyor. "Tabii, ihtiyaç duyduğun şeyi öğrenmek istiyorsan."

Kulağa bir tercihmiş gibi geliyor ama öyle değil. Peter'a bakıp kabuslarımda bana yaptığı pislikleri düşündüğüm her saniye, düzinelerce Fedakarlık üyesi, ölü beyinli Cesurluk askerleri tarafından öldürülüyor.

"Pekala," diyorum. Kelime neredeyse boğazıma takılıyor. "Tamam."

Ardımda ayak sesleri duyuyorum. Tabancayı kımıldatmadan, omzumun üstünden bakıyorum. Babam ve diğerleri bize doğru yürüyor.

Babam, uzun kollu gömleğini çıkarıyor. Altında gri bir tişört var. Peter'ın yanına diz çökerek, kumaşla kolunu sarıp sıkıca düğüm atıyor. Peter'ın kolundan akan kana kumaşı bastırırken başını kaldırarak, "Onu gerçekten vurmak zorunda mıydın?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum.

"Bazen acı çekmek, daha büyük bir iyiliğe gebedir," diyor Marcus sakince.

Kafamın içinde, onun elindeki kemerle Tobias'ın önünde durduğunu görüyorum ve sesi kulağımda yankılanıyor. *Bu*

senin iyiliğin için. Birkaç saniye ona bakakalıyorum. Gerçekten inanıyor mu buna? Böylesi, daha çok Cesurluk'tan birinin söyleyebileceği bir şeye benziyor.

"Gidelim," diyorum. "Ayağa kalk Peter."

"Onun *yürümesini* mi istiyorsun?" diye karşı çıkıyor Caleb. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bacağından vurmadım ya?" diyorum. "Hayır. Yürüyecek. Nereye gidiyoruz Peter?"

Caleb onun ayağa kalkmasına yardım ediyor.

"Cam binaya," diyor Peter yine suratını ekşiterek. "Sekizinci kat."

Önden çıkıyor.

Çukur'un mavi ışıklarına ve nehrin kükremesine doğru ilerliyorum. Çukur'u daha önce hiç bu kadar tenha görmemiştim. Gözlerimle duvarları tarayıp yaşam belirtileri arıyorum ama hiç hareket yok. Karanlıkta duran hiçbir gölge yok. Tabancayı elimden bırakmadan cam tavana çıkan yola doğru koşuyorum. Tenhalık tüylerimi ürpertiyor. Kargalarla ilgili kabuslarımdaki sonsuz tarlayı hatırlıyorum.

Babam peşimden gelirken "Birini vurma hakkını kendinde nasıl bulabilirsin?" diye soruyor. Dövmecinin önünden geçiyoruz. Tori nerede acaba? Ya Christina?

"Şimdi etik kuralları tartışmanın zamanı değil," diyorum.

"Bence tartışmak için mükemmel bir zaman," diyor babam. "Çünkü biraz sonra, muhtemelen bir başkasını vurma fırsatın olacak ve eğer çok önemli bir şeyin ayırdına varmazsan..."

"Neyin ayırdına varacakmışım?" diyorum arkamı dönmeden. "Boşa geçen her saniyenin, Fedakarlar'dan birinin ceset, Cesurlar'dan birinin de katil olacağı anlamına geldiğini mi? Bunun fena halde farkındayım. Sen de kavrasan iyi olur."

"Her şeyin doğru yoldan yapılması mümkün."

"Öyle olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diyorum.

"Lütfen kavga etmeyi bırakın," diye araya giriyor Caleb çocuk gibi bir sesle. "Şu anda yapmamız gereken daha önemli işler var."

Tırmanmaya devam ediyorum ama yanaklarım yanıyor. Birkaç ay önce olsa, babamı azarlamaya cesaret edemezdim. Dahası, henüz birkaç saat öncesinde bile bunu yapabileceğimden şüpheliyim. Ama annem vurulduğunda bir şeyler değişti. Tobias'ı aldıklarında bende bir şeyler değişti.

Gürültüyle akan su sesinin arasında, babamın oflayıp puflayıp pufladığını duyuyorum.

Benden yaşlı olduğunu, iskeletinin vücut ağırlığını artık taşıyamayacağını unutmuşum.

Bizi üzerimizdeki cam tavana götürecek metal basamakları tırmanmaya başlamadan önce karanlıkta bekliyorum ve güneşin, Çukur'un duvarlarına vuran ışıklarını seyrediyorum. Işıkla aydınlanan duvardan bir gölge geçene kadar bekliyorum. Ve gölge tekrar ortaya çıkana kadar içimden sayıyorum. Nöbet-

çiler her bir buçuk dakikada bir turluyor, yirmi saniye kadar duruyor, sonra yine turlamaya devam ediyor.

"Yukarıda silahlı adamlar var. Beni görürlerse öldürürler," diyorum babama sessizce. Gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu yapmalarına izin vermeli miyim?"

Birkaç saniye bana bakıyor.

"Git," diyor. "Tanrı yardımcın olsun."

Dikkatle merdivenleri tırmanıp başımı çıkarmadan hemen önce duruyorum. Hareket halindeki gölgeleri izleyerek bekliyorum, sonra içlerinden biri durduğunda bedenimi çıkarıp nişan alıyorum ve *bum*.

Kurşun, nöbetçiye isabet etmiyor. Arkasındaki cam patlıyor. Tekrar ateş ediyorum ve üzerime yağıp yerden seken kurşunlardan sakınmak için eğiliyorum. Neyse ki cam tavan kurşuna dayanıklı. Yoksa cam kırıldığında ölümüne düşerim.

Nöbetçilerden biri yere yığılıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra sadece elimi çıkarıp camın ardından hedefime bakıyorum. Tabancayı biraz geri çekip üzerime doğru koşan nöbetçiye ateş ediyorum. Kurşun, koluna saplanıyor. Üstelik ateş ettiği koluna çarptığı için silahı düşüp cam zeminde kayarak uzaklaşıyor.

Titriyorum. Tavandaki delikten fırlayıp nöbetçinin almasına fırsat vermeden silahı kapıyorum. Bir kurşun vınlayarak başımın yanından geçiyor, öyle yakın ki saçım havalanıyor. Gözlerimi kocaman açarak, bedenimi kasıp kavuran acıya rağmen, sağ kolumu omzumdan geri atıyorum ve arkama üç kez ateş ediyorum. Mucize eseri, kurşunlardan biri nöbetçiye isabet ediyor ama omzumdaki ağrı yüzünden gözlerim ister istemez yaşla doluyor. Dikişlerimi patlatmış olmalıyım. Bundan eminim.

Tam karşımda başka bir nöbetçi duruyor. Yüzüstü uzanıyorum ve iki tabancayı birden ona doğrulturken yere dayadığım dirseklerimden güç alıyorum. Tabancasının namlusuna bakıyorum. Sonra şaşırtıcı bir şey oluyor. Çenesiyle yan tarafı işaret ediyor. Gitmemi söylüyor.

O da bir Uyumsuz.

"Yukarısı temiz!" diye bağırıyorum aşağıya.

Nöbetçi, korku ortamı odasına girip kayboluyor.

Yavaşça ayağa kalkarken sağ kolumu göğsümde tutuyorum. Sabit fikirliyim. Bütün engellere rağmen koşarak ilerliyorum ve yolun sonuna varana kadar durmayacağım, hiçbir şey düşünmeyeceğim.

Tabancalardan birini Caleb'a uzatıp ötekini belime sokuyorum.

"Bence Marcus ve sen *onunla* burada kalsanız daha iyi olur," diyorum başımla Peter'ı işaret ederek. "Bizi yavaşlatmaktan başka işe yaramaz. Hem, arkamızdan gelen olursa ilgilenirsiniz."

Ne yapmaya çalıştığımı anlamaması için içimden dua ediyorum –seve seve canını vermeye razı olsa da burası Caleb

için daha güvenli. Binaya girdikten sonra, muhtemelen geri dönemeyeceğim. Tek dileğim, biri beni öldürmeden önce simülasyonu yok edebilmek. İntihar anlamına gelen böylesi bir görevi üstlenmeye ne zaman karar verdim? Bu kararı almak, böylesine kolay olabilir mi?

"Sen yukarıda canını tehlikeye atarken burada kalamam," diyor Caleb.

"Sana burada ihtiyacım var," diyorum.

Peter, dizlerinin üzerine çöküyor. Yüzü terden sırılsıklam. Bir an için ona üzülecek gibi oluyorum ama sonra Edward'ı ve gözlerimi kaşındıran bandı başıma geçiren saldırganları hatırlıyorum, üzüntüm nefrete dönüşüyor. Caleb sonunda başını sallayarak pes ediyor.

Yerdeki nöbetçilerden birine yaklaşıp silahını alıyorum ama onu öldüren yaraya bakmamaya çalışıyorum. Başım, çatlayacak gibi zonkluyor. Yemek yemedim, uyumadım, hıçkırıklarla ağlamaya bile zaman bulamadım. Bütün gece hareket halindeydim. Dudağımı ısırıp sağ taraftaki asansörlere koşuyorum. Sekizinci kat. Asansörün kapıları üzerime kapandığında başımı cama yaslayıp biplemeleri dinliyorum.

Babama bakıyorum.

"Teşekkür ederim. Caleb'ı koruduğun için," diyor babam. "Beatrice, ben..."

Asansör sekizinci kata vardığında kapılar açılıyor. Boş bakışlı iki nöbetçi, silahlarını doğrultmuş karşımızda duruyor. Gözlerim büyürken, açtıkları ateşten kaçmak için karınüstü yere atlıyorum. Kurşunların cama çarptığını duyabiliyorum. Sonra yere yığılıyor. Babam hala tabancayı doğrultmuş durumda tepelerinde duruyor.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Sol taraftaki koridordan askerler koşarak geliyor. Uygun adımda koşmalarına bakılırsa onlar da simülasyonun etkisi altında. Koridorun sağından koşabilirim ama nöbetçiler soldan geliyorsa, bilgisayarlar o yönde demektir. Babamın az önce vurduğu nöbetçilerin arasında yere yatıyorum ve kıpırdamadan yatıyorum.

Babam ne yapmayı planladığımı hemen anlıyor ve Cesurluk nöbetçilerini peşine düşürmek üzere koridorda sağa doğru koşmaya başlıyor. Ona bağırmamak için elimle ağzımı kapatıyorum. Koridorun sonunda çıkış yok.

Bakmamak için başımı iyice yere yapıştırıyorum ama kendimi tutamıyorum. Yerdeki nöbetçinin sırtının üzerinden bakıyorum. Nöbetçiler peşinde koşarken babam omzunun üzerinden ateş ediyor ama yeterince hızlı değil. Kurşunlardan biri karnının yan tarafına isabet ettiğinde öyle yüksek sesle haykırıyor ki göğüs kafesim titreşiyor.

Karnını tutarken omzunu duvara çarpıyor ve yine ateş ediyor. Sonra bir kez daha ateş ediyor. Nöbetçiler simülasyonun etkisinde, kurşunlar isabet etse bile koşmaya devam ediyorlar. Kalpleri durana kadar koşuyorlar ama sonunda ona yetişemiyorlar. Elinin altından kan boşalırken babamın

yüzü bembeyaz kesiliyor. Yeniden ateş ettiğinde son nöbetçi de yere yığılıyor.

"Baba!" Aslında bağırdığımı düşünüyorum ama sesim bir vızıltı gibi çıkıyor.

Babam yere çöküyor. Gözlerimiz birleştiğinde, aramızdaki mesafe sanki kayboluyor.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra çenesi göğsüne düştüğünde bütün vücudu gevşiyor.

Gözlerim yanıyor. Ayağa kalkamayacak kadar bitkinim. Ter ve kan kokusu midemi bulandırıyor. Başımı yere dayayıp yatmak istiyorum. Uykuya dalmak, bir daha hiç uyanmamak istiyorum.

Ama daha önce babama söylediklerimde haklıydım: Boşa geçirdiğim her saniye, başka bir Fedakarlık üyesi ölüyor. Artık bu dünyada yapmam gereken tek bir şey var, o da simülasyonu yok etmek.

Kendimi iterek ayağa kalkıp koridordan aşağı koşuyorum ve sonunda sağa dönüyorum. İleride bir kapı var. Kapıyı açıyorum.

Karşı duvar tamamen ekranlarla kaplı. Ekranların her biri otuzar santim yüksekliğinde ve genişliğinde. Düzinelerce ekran, şehrin değişik noktalarını gösteriyor. Çit. Platform. Fedakarlık Bölgesi'nin sokakları, şimdi Cesurluk askerleriyle dolup taşıyor. Binanın giriş katında Caleb, Marcus ve Peter, dönmem için bekliyor. Karşımdaki duvar, bugüne kadar gördüğüm, hayatım boyunca tanıdığım her şeyi gösteriyor.

Ekranlardan birinde, görüntü yerine bir dizi kod akıyor. Hem de okuyamayacağım kadar hızlı akıyor. Simülasyon bu, olası emirlerle binlerce olası sonucu biraraya getiren kodlar işlemeye devam ediyor. Yapay zeka, her geçen saniye kendini geliştiriyor.

Ekranın önündeki masada bir Cesurluk askeri oturuyor.

"Tobias," diye sesleniyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tobias başını çeviriyor ve karanlık gözleri üzerime dikiliyor. Kaşları çatılıyor. Ayağa kalkıyor. Kafası karışmış gibi görünüyor. Tabancasını doğrultuyor.

"Silahını bırak," diyor.

"Tobias," diyorum, "simülasyonun etkisindesin."

"Silahını bırak," diye tekrarlıyor. "Yoksa ateş ederim."

Jeanine, beni tanımayacağını söylemişti. Aynı zamanda Tobias'ın simülasyon nedeniyle, arkadaşlarını düşman gibi göreceğini eklemişti. Gerçekten de gerek görürse bana ateş edecek.

Tabancamı aşağı indiriyorum.

"Silahını bırak!" diye bağırıyor Tobias.

"Bıraktım," diyorum. Kafamın içindeki ses, onun beni görmediğini, duymadığını, hatta tanımadığını söyleyip duruyor. Gözlerimin ardını yalayan alevden dilleri hissediyorum.

Karşısında durup beni vurmasına izin veremem.

Üzerine atılıp bileğini kavrıyorum. Tetiği çekerken kaslarının hareketlerini hissediyorum ve tam zamanında başımı eğiyorum. Kurşun, arkamdaki duvara saplanıyor. Nefesimi tutarak kaburgalarına bir tekme savuruyorum ve bütün gücümle bileğini büküyorum. Tabancası düşüyor.

Tobias'ı dövüşte yenemem. Bunu çok iyi biliyorum. Ama bilgisayarı imha etmem gerekiyor. Tabancaya doğru atılıyorum ama daha dokunamadan, Tobias beni yakalayıp yana doğru savuruyor.

Çeneme bir yumruk savurmadan hemen önce, kendisiyle çelişen karanlık gözlerine bakıyorum. Başım yana savrulurken ellerimle yüzümü koruyup kendimi geri çekiyorum. Şu anda düşemem. Düşersem beni tekmeler ve bu, yumruk atmasından çok daha kötü olur. Tabancayı alamasın diye topuğumla arkalarda bir yere yolluyorum ve çenemin zonklamasına aldırmadan karnına bir tekme savuruyorum.

Ayağımı tutup çektiğinde omzumun üzerine düşüyorum. Acıdan bayılacak gibiyim, gözlerim kararıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Tekme atmak üzere bacağını geri çektiğinde, dizlerimin üzerine yuvarlanıp tabancaya uzanıyorum. Tabancayı elime aldığımda ne yapacağımı bilmiyorum.

Tobias'ı vuramam. Onu vuramam. Vuramam.

Onun, hala boş bakan gözlerinin ardında bir yerlerde olduğunu biliyorum.

Saçlarımdan tuttuğu gibi beni yana savuruyor. Elimi uzatıp bileğini tutuyorum ama benden fazlasıyla güçlü olduğu için alnımı duvara çarpıyor.

Oralarda bir yerde olduğunu biliyorum.

"Tobias," diyorum.

Eli bir parça bocaladı mı az önce? Ani bir dönüşle topuğumu bacağına geçiriyorum. Saçlarım parmaklarından kayarak kurtuluyor, hemen tabancaya davranıyorum ve parmaklarımla soğuk metali kavrıyorum. Sırtüstü dönüp tabancayı ona doğrultuyorum.

"Tobias," diyorum. "Orada bir yerlerde olduğunu biliyorum."

Ama öyle olsaydı, kesinlikle öldürmek istercesine üzerime yürümeye başlamazdı.

Başım zonkluyor. Ayağa kalkıyorum.

"Tobias, lütfen." Yalvarıyorum. Ben bir zavallıyım. Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor. "Lütfen. Beni gör." Tehlikeli, güçlü ve hızlı olduğunu vurgulayan hareketlerle üzerime yürüyor. Tabanca elimde titriyor. "Lütfen beni gör Tobias, lütfen!"

Kaşlarını çattığı halde gözleri düşünceli görünüyor ve o sırada, gülümsediğinde dudaklarının nasıl kıvrıldığını hatırlıyorum.

Hayır, onu vuramam. Onu sevdiğimden emin değilim. Onu vuramamamın sebebinin bu olduğundan da emin değilim. Ama benim yerimde olsaydı, onun nasıl davranacağından eminim. Hiçbir şey onu öldürmeme değmez.

Daha önce yaptım –korku ortamında elimde tabanca tutarken, biri kulağımın dibinde sevdiğim insanları vurmam için bağırırken. O zaman onların yerine ölmeye gönüllü olmuştum ama şu anda bunun bana nasıl yardımcı olacağını hayal bile edemiyorum. Bildiğim tek bir şey var, doğru olanın ne olduğunu *biliyorum*.

Babam, kendini feda etmenin bir tür güç olduğunu söyler. Yani... öyle söylerdi.

Tabancayı elimde çevirip kabzasını Tobias'ın eline tutuşturuyorum.

Namluyu hemen alnıma dayıyor. Artık ağlamıyorum, serin hava yanaklarımda dolaşıyor. Elimi uzatıp kalp atışlarını duyabilmek için göğsüne dayıyorum. En azından kalp atışları hala onun.

Kurşun yuvaya yerleşiyor. Belki korku ortamımdaki gibi, kabuslarımdaki gibi, beni vurmasına izin vermeliyim. Belki tabanca patlayacak, ışıklar sönecek, ardından kendimi başka bir dünyada bulacağım.

Kıpırdamadan durup bekliyorum.

Bu noktaya gelene kadar yaptıklarım için affedilecek miyim?

Bilmiyorum. Bilemiyorum.

Lütfen.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Silah patlamıyor. Tobias hala bana düşmanca bakıyor ama hareket etmiyor. Neden beni vurmuyor? Kalbi avcumun altında gümlüyor, benim kalbimse sıkışıyor. O bir Uyumsuz. Simülasyona karşı koyabilir. Herhangi bir simülasyona direnme gücü var.

"Tobias," diyorum. "Bu benim."

Bir adım öne atıp kollarımı ona doluyorum. Bütün vücudu kasılıyor. Kalp atışları hızlanıyor. Kalbini yanağımda hissedebiliyorum. Kalbi yanağımda atıyor. Tabanca, gürültüyle yere düşüyor. Tobias omuzlarımı kavrıyor –sertçe kavradığı için parmakları yarama batıyor. Geri çekildiğinde acıdan bağırıyorum. Belki de beni daha korkunç bir şekilde öldürmeye niyetli.

"Tris," diyor ve o zaman uyandığını anlıyorum. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Kollarını belime dolayıp beni havaya kaldırıyor, kucağına yaslayıp sırtımı okşuyor. Yüzü ve boynu terden sırılsıklam, bütün vücudu titriyor. Ve ben, omzumdaki korkunç sancıya rağmen umursamıyorum, aldırmıyorum, hiçbir şey umrumda değil.

Beni yere bırakıp gözlerini üzerime dikiyor. Parmaklarıyla alnımı, kaşlarımı, yanaklarımı, dudaklarımı yokluyor.

Hıçkırık, iç çekiş ve inleme karışımı bir ses çıkardıktan sonra beni tekrar öpüyor. Gözleri doluyor. Tobias'ın ağladığını göreceğim hiç aklıma gelmezdi. İçim sızlıyor.

Alnımı göğsüne gömüp ağlamaya başlıyorum. Başımın zonklaması ve omzumdaki ağrı geri geldiğinde, bedenimin iki kat ağırlaştığını hissediyorum. Ona doğru yalpaladığımda beni tutuyor.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Sadece sesini duydum."

+ + +

Birkaç saniye sonra, neden buraya geldiğimi hatırlıyorum. Geri çekilip elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum ve ekrana dönüyorum. Çeşmeyi gösteren ekranı görüyorum. Ben orada durmuş Cesurluk hakkında atıp tutarken Tobias'ın paranoyakça davrandığını düşünmüştüm. Sürekli, çeşmenin arkasındaki duvara bakmıştı. Şimdi nedenini anlayabiliyorum. Kamera varmış.

Bir süre öylece dururken Tobias'ın aklından geçeni bildiğimi düşünüyorum. Çünkü ben de onunla aynı şeyi düşünü-

yorum: Böylesi küçük bir şey, bu kadar insanı nasıl kontrol edebilir?

"Simülasyonu ben mi çalıştırıyordum?" diye soruyor.

"Başında beklemek dışında bir şey yaptın mı bilmiyorum," diyorum. "Kodlamalar tamamlanmış durumda. Nasıl olduğu hakkında hiç fikrim yok ama Jeanine programı, kendini geliştirecek şekilde tasarlamış."

Ekranlardan birindeki hareketlenmeyle birlikte başımı çevirdiğimde, ağabeyim, Marcus ve Peter'ın binanın girişinde durduklarını görüyorum. Etraflarını simsiyah giyinmiş silahlı Cesurluk askerleri sarmış.

"Tobias," diyorum hemen. "Şimdi!"

Bilgisayar ekranının başına koşup parmağıyla birkaç kez dokunuyor. Ne yaptığına bakmıyorum. Tek görebildiğim ağabeyim. Ona verdiğim silahı, her an ateşleyebilirmiş gibi doğrultmuş. Dudağımı ısırıyorum. *Ateş etme.* Tobias ekrana birkaç kez daha dokunuyor, bana anlamsız gelen birkaç kelime yazıyor. *Ateş etme Caleb.*

"Tobias," diyorum.

Tekrar ekrana dokunuyor ve giriş katındaki herkes bir anda donakalıyor.

Kolları yana düşüyor.

Sonra Cesurlar hareket etmeye başlıyor. Etraflarına bakınırken silahlarını yere indiriyorlar. Sanki bağırıp çağırıyorlarmış gibi ağızları açılıp kapanıyor, birbirlerini itekliyorlar. Bazıları

dizlerinin üzerine düşüyor, başlarını ellerinin arasına alıp öne arkaya sallanıyorlar.

Göğsümdeki bütün ağırlık bir anda kalktığında yere çöküp derin bir iç çekiyorum.

Tobias bilgisayarın üzerine eğiliyor ve kenarından bir yuvayı çekiyor.

"Verileri almam lazım," diyor, "yoksa simülasyonu tekrar başlatabilirler."

Ekranda, aşağıda yaşanan karmaşayı izliyorum. Aynı karmaşa sokaklarda da yaşanıyor olmalı. Teker teker bütün ekranları tarıyorum ve şehrin Fedakarlık Bölgesi'ni gösterenini bulmaya çalışıyorum. Sadece bir ekran var –duvarın en ucunda, en dipte. Ekrandaki Cesurlar birbirlerine ateş ediyor, itip kakıyor, çığlıklar atıyorlar –tam bir kaos. Siyah giysili adamlar ve kadınlar yerlere yığılıyor. İnsanlar oradan oraya koşturuyor.

"Tamamdır," diyor Tobias bilgisayarın sürücüsünü elinde tutarken. Avcum büyüklüğünde metal bir parça. Uzattığı sürücüyü arka cebime sokuyorum.

"Gitmemiz lazım," diyorum ayağa kalkarken. Sağ taraftaki ekranı işaret ediyorum.

"Evet, öyle." Kolunu omzuma dayıyor. "Haydi gidelim."

Beraberce koridorda ilerleyip köşeyi dönüyoruz. Asansör, aklıma babamı getiriyor. Onu görmeden gidemem.

Babamın cesedi asansörün biraz ötesinde, birkaç nöbetçinin cesediyle birlikte yerde yatıyor. Boğuk bir çığlık, iradem

dışında ağzımdan çıkıyor. Midem ağzıma geldiğinde duvarın dibine kusuyorum.

Bir an için, içimdeki her şeyin çökmeye ve kopmaya başladığını hissediyorum. Sonra kanın kokusunu almamak için ağzımdan soluyarak, babamın başında yere çöküyorum. Hıçkırığımı tutmak için ağzımı elimle örtüyorum. Beş saniye daha. Beş saniyelik güçsüzlük daha... Sonra ayağa kalkacağım. Bir, iki, üç, dört... Beş.

+ + +

Etrafımdaki hiçbir şeyi tam olarak algılayamıyorum. Asansör, cam oda, soğuk rüzgar. Siyahlara bürünmüş, bağırıp çağıran Cesurluk üyeleri. Caleb'in yüzünü arıyorum ama göremiyorum, ta ki cam binadan gün ışığına çıkana kadar.

Kapıdan çıkarken Caleb bana doğru koşuyor. Bana ulaştığında üzerine yığılıyorum. Beni sıkıca tutuyor.

"Babam?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallayabiliyorum.

"Şey," diyor neredeyse kelimeyi söylerken boğularak, "o da böyle olsun isterdi."

Caleb'in omzunun üzerinden, Tobias'ın orta basamakta durduğunu görüyorum. Gözleri Marcus'a dikildiğinde bütün vücudu kasılıyor. Simülasyonu devre dışı bırakmanın telaşındayken onu uyarmayı unuttum.

Marcus, Tobias'a doğru yürüyüp kollarını oğluna sarıyor. Tobias, kolları yanında, yüzünde boş bir ifadeyle donmuş gibi kımıldamıyor. Ademelmasının aşağı yukarı hareket ettiğini, gözlerini yukarı kaldırdığını görüyorum.

"Oğlum," diye hıçkırıyor Marcus.

Tobias yüzünü ekşitiyor.

"Hey," diye sesleniyorum Caleb'den ayrılarak. Tobias'ın korku ortamındayken bileğimde şaklayan kemeri hatırlıyorum ve aralarına girerek Marcus'u itiyorum. "Hey. Ondan uzak dur."

Tobias'ın nefesini ensemde hissedebiliyorum. Bir boğa gibi soluyor.

"Uzak dur," diye tıslıyorum.

"Beatrice, ne yapıyorsun?" diye soruyor Caleb.

"Tris," diyor Tobias.

Marcus, bana sahte gelen şaşkın bir ifadeyle bakıyor –gözleri kocaman büyümüş, ağzı ardına kadar açık. Şu anda suratına bir şaplak indirmek istiyorum.

"Bilgelik yazılarının hepsi yalan değildi," diyorum gözlerimi kısıp Marcus'a bakarken.

"Sen neden bahsediyorsun?" diyor Marcus alçak sesle. "Sana neler anlatıldı bilmiyorum ama Beatrice..."

"Seni şimdiye kadar vurmadıysam, bunu yapmaya sadece onun hakkı olduğunu düşündüğümdendir," diyorum. "Tobias'tan uzak dur, yoksa her an kararımı değiştirebilirim."

Tobias kolumu tutup sıkıyor. Marcus birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Tobias'ın korku ortamında karşımızda durur-

ken göz yuvalarının boş olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sonra bakışlarını kaçırıyor.

"Gitmemiz lazım," diyor Tobias kafası karışmış bir şekilde. "Tren gelmek üzere."

Birlikte tren raylarına doğru yürüyoruz. Tobias çenesini sıkmış, doğrudan önüne bakıyor. Bir parça pişmanlık duyuyorum. Belki babasıyla hesaplaşmasına izin vermeliydim.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Özür dilenecek bir şey yok," diyor elimi tutarak. Parmakları hala titriyor.

"Karşı yöne giden treni yakalarsak, şehir yerine Dostluk merkezine ulaşırız," diyorum. "Diğerleri oraya gitti."

"Ya Dürüstler?" diye soruyor Caleb. "Sence onlar öğrenince ne yapacak?"

Dürüstler'in, düzenlenen saldırıya nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. Bilgelik'ten yana olmayacaklardır –böylesi el altından yürütülen bir savaşı asla onaylamazlar. Ama Bilgelik'le savaşacaklarını da sanmıyorum.

Tren gelmeden önce, birkaç dakika rayların yanında bekliyoruz. Sonunda geldiğinde ayakta duracak halim kalmadığından Tobias beni kucaklıyor. Başımı omzuna dayayıp teninin kokusunu içime çekerek derin nefesler alıyorum. Beni saldırganlarımdan kurtardığından beri, kokusu benim için güvende olmak anlamına geliyor. Şimdi de kokusuna odaklandığım sürece, emniyette olduğumu hissediyorum.

Aslında Peter ve Marcus bizimle olduğu sürece kendimi güvende hissetmem zor. Onlara bakmamaya çalışıyorum ama üzerime serilen ağır bir battaniye gibi, varlıklarını hissedebiliyorum. Kaderin cilvesine bakın ki sevdiğim insanları ardımda bırakırken nefret ettiğim insanlarla yolculuk etmek zorundayım.

Sevdiğim insanlar ya öldü ya da şu anda birer katil olarak uyandı. Christina ve Tori nerede acaba? Yaptıklarının suçluluk duygusuyla sokaklarda mı dolaşıyorlar? Yoksa tabancalarını, onlara bunu yaptıranlara mı doğrultmuşlardır? Ölmüş olabilirler mi? Keşke bilebilsem.

Öte yandan, öldülerse bunu hiç bilmemeyi diliyorum. Christina hala hayattaysa Will'in cesedini bulacaktır. Ve tekrar karşılaştığımızda, Dürüstlük eğitimi almış gözleri, Will'i öldürenin ben olduğumu hemen anlayacaktır, bunu çok iyi biliyorum. Bunu bilmek, suçluluk duygusu altında daha çok ezilmeme neden oluyor. O yüzden, en iyisi unutmaya çalışmak. Unutmak için elimden geleni yapacağım.

Tren geldiğinde, vagona atlayabilmem için Tobias beni yere bırakıyor. Vagonun yanında bir süre koşuyorum, sonra kendimi yana atıp sol kolumun üzerine düşüyorum. Bacaklarımla kendimi iterek duvara yaslanıyorum. Caleb ve Tobias yanıma oturarak, Marcus ve Peter'ı göremeyeceğim bir duvar oluşturuyor. Marcus ve Peter. Düşmanlarım. Düşmanlarımız.

Tren bir virajı dönerken arkamızda kalan şehir görüyorum. Rayların üzerinde, hayran kalamayacak kadar küçükken gör-

düğüm orman ve tarlalarla dolu bölgeye doğru ilerlerken şehir gittikçe küçülüyor. Dostluk insanlarının nezaketi ve yardımseverliği bir süre rahat etmemize yardımcı olacaktır ama orada sonsuza kadar kalamayız. Bilgelik ve Cesurluk'un ahlaksız liderleri, yakında bizi aramaya başlayacaktır, o yüzden yolumuza bakmamız gerekecek.

Tobias beni kendine çekiyor. Dizlerimizi kırıp başlarımızı birleştiriyoruz, canımızı sıkan hiç kimseyi göremeyeceğimiz şekilde birbirimize kapanıyoruz. Nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Annemle babam," diyorum. "Bugün öldüler."

Dile getirdiğim ve doğru olduğunu bildiğim halde, gerçekmiş gibi gelmiyor.

"*Beni* kurtarmak için öldüler," diyorum. Böylesi, benim için önemli.

"Seni seviyorlardı," diye yanıtlıyor Tobias. "Sana sevgilerini göstermek için daha iyi bir yol olamazdı."

Başımı sallarken çene çizgisine bakıyorum.

"Sen de bugün neredeyse ölüyordun," diyor. "Seni neredeyse vuruyordum. Bana neden ateş etmedin Tris?"

"Yapamazdım," diyorum. "Yapsaydım kendimi vurmuş gibi olurdum."

Gözlerindeki acı dolu bakışla başını yaklaştırıyor ve konuşurken dudakları benimkileri gıdıklıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor.

Parmakuçlarımla elinin üstündeki damarları okşuyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Sanırım sana aşık oluyorum." Hafifçe gülümsüyor. "Sadece, emin olduğumda sana söylemek için bekliyorum."

"Aman ne romantik," diyorum gülümseyerek. "Bir kağıt bulalım da emin olmanı sağlayacak şeylerin bir listesini falan oluştur."

Kulağımda kahkahasını, çenemde kayan burnunu, kulağımın arkasında oynaşan dudaklarını hissediyorum.

"Belki çoktan eminimdir," diyor. "Belki seni korkutmak istemiyorumdur."

Gülüyorum. "Sen daha iyisini biliyorsun."

"Peki, tamam," diyor. "O zaman, seni seviyorum."

Tren, hiç bilmediğimiz yabancı diyarlara doğru rayların üzerinde hızla kayarken onu öpüyorum. Ağabeyimin birkaç santim ötemde oturduğunu unutup uzun süre dudaklarımı ayırmıyorum.

Sonra arka cebime uzanıp simülasyon verilerinin yüklü olduğu sürücüyü çıkarıyorum. Elimde döndürürken, batmakta olan güneşin ışığını yansıtmasını seyrediyorum. Marcus, aç gözlerle hareketimi izliyor. *Güvende değiliz*, diye düşünüyorum. *Henüz tam olarak güvende olduğumuz söylenemez.*

Sürücüyü göğsüme yapıştırıp başımı Tobias'ın omzuna dayıyorum ve uyumaya çalışıyorum.

+ + +

Fedakarlık ve Cesurluk Toplulukları dağılmış durumda. Şimdi hepimiz topluluksuzlar gibiyiz. Bir topluluktan ayrı yaşamanın nasıl bir şey olacağını gözümde canlandıramıyorum –ağacı besleyen yaprağın düşmesi gibi kendimi bağlantısız hissediyorum. Biz, kayıpların yaratıklarıyız, her şeyimizi arkada bıraktık. Evim yok, nereye gittiğim belli değil, her şey fazlasıyla belirsiz. Artık ne fedakar Tris'im ne de cesur Tris.

Sanırım, şu andan itibaren ikisinden de fazlası olmam gerekiyor.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

TEŞEKKÜR

Tanrım, beni tüm kavrayışların ötesinde kutsadığın için teşekkür ederim.

Aynı zamanda: Tanıdığım herkesten daha çok çalışan, sıkı temsilcim Joanna Stampfel-Volpe –nezaketin ve cömertliğin beni şaşırtmaya devam ediyor. Harika Editör olarak da bilinen Molly O'Neill –hem keskin editör gözlerine hem de kocaman bir kalbe nasıl sahip olabildiğini bilmiyorum ama sende ikisi de var. Sen ve Joanna gibi iki insan beni desteklediği için çok şanslıyım.

Müthiş dizgi yeteneğiyle Katherine Tegen. Muhteşem bir kapak tasarlayan Barb Fizsimmons, Amy Ryan ve Joel Tippie. Gramer/İmla/Düzeltme Ninjaları olarak da bilinen prodüksiyon editörüm, metin editörüm ve düzeltmenim Brenna Franzitta, Amy Vinchesi ve Jennifer Strada –yaptığınız iş çok önemli. Şahane pazarlama ve tanıtım direktörleri Suzanne

Daghlian, Patty Rosati, Colleen O'Connell ve Sandee Roston, yayıncım Allison Verost ve pazarlama-tanıtım departmanlarındaki herkese teşekkürler.

Kitabımın okuyamayacağım dillerde yayınlanmasını sağlayan Jean McGinley, Alpha Wong ve telif ajansındaki ekibe, kitabıma bir yuva sağlayan tüm muhteşem yabancı yayıncılara teşekkürler. Sıkı çalışmaları için prodüksiyon ekibi ve Harpermedia sesli kitap/e-kitap ekiplerine teşekkürler. Kitabımın satışında emeği geçen ve duyduğuma göre Dört'ü en az benim kadar seven satış ekibindeki pırıl pırıl insanlara teşekkürler. Ve HarperCollins'te kitabımı destekleyen herkese –köyünüzde yaşadığım için çok mutluyum.

Kitabıma inandığı ve beni sevgiyle kucakladığı için efsane edebi temsilcime, *Top Chef* bağımlılığımı destekleyen ve bir film hakları sihirbazı olan Pouya Shahbazian'a, yazılarımı geliştirmeme yardım eden profesörlerim Shauna Seliy, Brian Bouldrey ve Averill Curdy'ye, uzman beyin fırtınası yeteneğiyle yazı arkadaşım olan Jennifer Wood'a, aldıkları notlar ve coşkulu destekleri için Sumayyah Daud, Veronique Pettingill, Kathy Bradey, Debra Driza, Lara Erlich ve Abigail Schmidt'e, desteği ve çektiği resimler için Nelson Fitch'e sonsuz teşekkürler.

Değişken ruh hallerime ve inzivaya çekilme eğilimime rağmen yanımdan ayrılmayan arkadaşlarıma, bana hayat hakkında çok şey öğreten Mike'a, bitmek tükenmeyen sevgileri ve coşkulu destekleri için kardeşlerim Ingrid ve Karl'a teşekkürler. Zora geldiğimde benimle konuşarak meseleyi çözmeme yardım eden Frank –desteğin, benim için tahmin edemeyeceğin kadar önemli. Henüz ortaya bir şey çıkacağından hiçbirimiz haberdar değilken bile, yazmam için beni her zaman yüreklendiren annem Barbara'ya çok teşekkürler.

tg: @serserikitap